உ

சிவமயம்.

கொற்றவன்குடி, உமாபதிசிவாசாரியார்

அருளிச்செய்த

சிவப்பிரகாசம்

மூலமும்,

கொழும்பு

மு. திருவிளங்கம்

எழுதிய

புத்துரையும்.

———:o:———

இவை

யாழ்ப்பாணம், நாவலர் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

Registered Copyright.

1919.

ரு. 1-60

Digitized by the Internet Archive
in 2021 with funding from
University of Toronto

https://archive.org/details/gc-sh1-0231

உ

சிவமயம்.

கொற்றவன்குடி, உமாபதிசிவாசாரியர்

அருளிச்செய்த

சிவப்பிரகாசம்

மூலமும்,

கோளும்பு

மு. திருவிளங்கம்

எழுதிய

புத்துரையும்.

———:0:———

இவை

யாழ்ப்பாணம், நாவலர் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

Registered Copyright.

1919.

முகவுரை.

சைவசித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கனுள் ஒன்றாகிய இந்நூல் சிதம்பரத்தைச் சார்ந்த கொற்றவன் குடியிலே இருந்த தில்லைவாழந்தணருள் ஒருவராகிய உமாபதிசிவாசாரியார் அருளிச்செய்தது. சிவஞானபோதம் முதனூல் என்றும், சிவஞான சித்தியார் வழிநூல் என்றும், இது சார்புநூல் என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இந்நூல் நூறு விருத்தங்களையுடையது. அவற்றுள், முன்னைம்பதும் பொதுவதிகாரம் என்றும், பின்னைம்பதும் உண்மையதிகாரம் என்றும் வகுக்கப்பட்டுப், பொதுவதிகாரம் (1) பாயிரம் (2) பதியிலக்கணம் (3) பசுவிலக்கணம் (4) பாசவிலக்கணம் (5) அவத்தையிலக்கணம் என்றும், உண்மையதிகாரம் (1) ஆன்மவிலக்கணம் (2) ஐந்தவத்தையினிலக்கணம் (3) உணர்த்துந் தன்மை (4) ஞானவாய்மை (5) ஞானத்தால்வரும்பயன் (6) புனிதனாமம் (7) அணைந்தோர் தன்மை என்றும் பகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு பகுதியிலும் அடங்கிய விஷயங்கள் அவ்வப் பகுதியின் முகப்பிலே தொகுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்நூலுக்கு இரண்டு உரைகள் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. அவற்றுள், ஒன்று மதுரைச் சிவப்பிரகாசர் செய்தது; மற்றையது காஞ்சிபுரம், பிள்ளையார் பாளயம், இலக்கணம் சிதம்பரநாதமுனிவர் என்பவர் செய்தது. அவ்வுரைகளைத் தழுவியும், பொருள் இனிது விளங்கப்பெறாதவிடங்களில், அவற்றைத் தழுவாமலும் இப்பதவுரை எழுதப்பட்டது. இதனோடு குறிப்புரையும் பொழிப்புரையும் புதியனவாகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. குறிப்புரை சிவஞானபோத மாபாடியம், சிவஞானசித்தியார், சித்தாந்தசாராவலி, பௌட்கராகமம், மிருகேந்திரம் முதலிய நூல்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு எழுதப்பட்டது. படிப்பவர்களுக்கு உபகாரமாக அரும்பதவுரையும் விஷயவகராதியுஞ் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்நூலாசிரியராகிய உமாபதிசிவாசாரியர் இந்நூலையன்றி, திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப்பஃறொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மைநெறிவிளக்கம், சங்கற்ப நிராகரணம் என்னும் சித்தாந்த சாத்திரங்களும், கோயிற்புராணம், திருத்தொண்டர்புராணசாரம், திருமுறைகண்டபுராணம், சேக்கிழார்புராணம், திருப்பதிக்கோவை, திருப்பதிகக்கோவை என்னும் வேறுநூல்களும், வடமொழியிலே பௌட்கராகமத்துக்கு ஒரு வியாக்கியானமும் செய்தருளினவர்.

சித்தாந்தசாத்திரங்களுள் இந்நூல் மிகச்சிறந்தது. இதன் செய்யுள் நடை மிகஎளியது. முதனூல் வழிநூல்களிற் கூறப்பட்ட விஷயங்களைச் சுருங்கச்சொல்லி விளங்கவைப்பது. பாசப்பற்றுநீங்க ஞானம் பெற்றுத் திருவடியை அடையும் முறையைத் தெளிவாய்க்காட்டுவது. இதுபற்றியன்றோ சிவஞான வள்ளலாரும்,

"சிவஞான போதத்தாற் சென்மவிடாய் தீர்ந்து
சிவஞான சித்தியாற் றேறிச்—சிவஞான
போதத்தை மெய்கண்டான் போதித்தான் சித்தியினைச்
சாதித்தான் றனருணந் தி."

"மற்றிரண்டு மாய்ந்து மறுவி லுமாபதியார்
சொற்றசிவப் பிரகாசத் தொன்னூ—லற்றநிலை
ஆங்கதுவே சீவன்முத்த ரைக்குவிக்கு மந்நூலே
ஓங்குகதி நீழியும்பின் னும்."

என்று இதனை வியந்து கூறுவாராயினர்.

இவ்வரிய நூலை ஆங்கிலேயக் கல்விகற்பதில் நெடுங்காலங் கழித்துத் தமிழ்க்கல்வியைச் சிறிதாகக் கற்றிருக்கும் சைவாபிமானிகள் யாவரும் எளிதிற் கற்றுணருமாறு இதன் உரைகள் எளியநடையில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. முத்தியில் விருப்பமுடையோர் இதனை முறையாகக் கற்றுச் சாதனைசெய்து வருவாராயின், அவர் சீவன்முத்தராவர் என்பதிற் சிறிதும் ஐயமின்று. அன்றியும், இந்நூல் சிவஞானபோதம் சிவஞானசித்தி

யார் முதலியோர் மற்றைச் சித்தாந்தசாத்திரங்களை வாசித்துவிளங்குதற்குப் பெருந்துணையாகவுமிருக்கும்.

இப் பதிப்பிற்காணப்படும் பிழைகளையும் அவற்றின் திருத்தங்களையும் அறிஞர்கள் தயைகூர்ந்து அறிவிப்பாராயின், அவை நன்றியறிதலோடு அங்கீகரிக்கப்படும்.

இவ்வுரைகள் செய்து முடித்தற்கு எனது நண்பர் யாழ்ப்பாணம் வித்துவான் ஸ்ரீமத். சி. தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களும், மேற்படி வித்துவசிரோமணி ஸ்ரீமத். அ. குமாரசுவாமிப்பிள்ளை அவர்களும், அரசினர் ஆசிரியகல்லூரிப் பண்டிதர் ஸ்ரீமத். கந்தையபிள்ளை அவர்களும் மகிழ்வோடு உதவிபுரிந்தனர். இவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் எனது இருதயபூர்வமான நன்றி கூறுகிறேன்.

இவ்வுரை இடையூறின்றி இனிது நிறைவேறும்படி செய்தருளிய கருணையங்கடலாகிய கதிர்காமக் கந்தவேள் திருவடிமலர்களை மனம் வாக்குக் காயங்களாற் சிந்தித்து வந்தித்து வணங்குகின்றேன்.

கொழும்பு
1918–ம் ஆனி 20

இங்ஙனம்
மு. திருவிளங்கம்.

பொருளடக்கம்.

பொதுவதிகாரம்.

		செய்யுள்
1.	பாயிரம்	1-12
2.	பதியிலக்கணம்	13-18
3.	பசுவிலக்கணம்	19.
4.	பாசவிலக்கணம்	20-32
5.	அவத்தையிலக்கணம்	33-50

உண்மையதிகாரம்.

		செய்யுள்
1.	ஆன்மவிலக்கணம்	52-59
2.	ஐந்தவத்தையினிலக்கணம்	60-62
3.	உணர்த்துந்தன்மை	63-67
4.	ஞானவாய்மை	68-70
5.	ஞானத்தால்வரும்பயன்	71-89
6.	புனிதனுமம்	90-92
7.	அணைந்தோர் தன்மை	93-98
8.	நூற்கருத்து	99
9.	நூலுபதேசிக்கும்முறை	100.
		பக்கம்
	செய்யுள்முதற்குறிப்பகராதி	186-187
	அரும்பதவிஷய அகராதி	188-235
	பிழைதிருத்தம்	236

சிவப்பிரகாசம்.

காப்பு

ஒளியான திருமேனி யுமிழ்தான மிகமேவு
களியார வரும்யானை கழனாளு மறவாமல்
அளியாளு மலர்தூவு மடியார்க ளுளமான
வெளியாகும் வலிதாய வினைகூட நினையாவே.

(**பதவுரை.**) ஒளியான திருமேனி—பிரகாசமான திருமேனியும்,—உமிழ் தானம்—முகத்திலின்று பொழிகின்ற மதசலமும்,—மிக மேவு களி—மிக்க ஆனந்தமும்,—ஆர—பொருந்த,—வரும்—தியானிக்கும் அடியவர்முன் எழுந்தருளிவரும்,—யானை கழல்—யானைமுகத்தராகிய விநாயகமூர்த்தியினது திருவடிகளை,—நாளும் மறவாமல்—எப்பொழுதும் மறவாமல்,—அளி ஆளும் மலர் தூவும் அடியார்கள் உளமான—வண்டுகள் ஆளுகின்ற மலர்களைத் தூவி வழிபடுகின்ற அடியவரது உள்ளமானவை,—வெளியாகும்—அஞ்ஞானமாகிய இருள் நீங்கி ஞானப்பிரகாசமாகும்;—வலிதாய வினைகூட நினையா—கொடிய வினைப்பகுதிகள் சேர நினையா.

குறிப்பு.—1. ஒளியான திருமேனி—ஞானப்பிரகாசமான திருமேனி.

2. தானம்—மதம். ஞானசத்தி கிரியாசத்திகளைக் குறிக்கும். யானை உறுப்பு கழுத்தின் கீழின்மையால், முகத்திலுள்ள இருமதமே ஞானசத்தி கிரியாசத்தி எனக் கொள்ளப்பட்டன. விநாயகக்கடவுளது வடிவம் ஞானசத்தி கிரியாசத்திகளாலாகிய வடிவமாதலின், அச்சத்திகளே இருமதமுமாம்.

3. களி—ஆனந்தம். மிகமேவுகளி—பரிபூரணானந்தம்.

விநாயகக்கடவுள் அநுக்கிரகிக்கும் பொருட்டுக் குருவடிவாய் எழுந்தருளிவரும்பொழுது, ஞானமும் ஆனந்தமும் பொருந்திய சொரூபியாய் வருவர். ஞானமும் ஆனந்தமும் பரமசிவனது சொரூபலக்கணங்களாம்.

4. கழல்—இரண்டு திருவடிகள். அவை ஞானசத்தி கிரியாசத்தி வடிவினவாம். ஞானசத்தி மலத்தை நீக்கி ஞானத்தைக் கொடுக்கும். கிரியாசத்தி வினையை நீக்கும். இவையே இச்சத்திகளின் வியாபாரமாம்.

5. வலிதாய் வினை — விநாயகக்கடவுளது அருள் நோக்காற் சஞ்சித வினை வெந்து நீறாகும். அருள் பெற்றபின் உதிக்கும் ஞானத்தால் ஆகாமியவினை ஏறமாட்டாது.

6. இந்நூலால் வரும் பயன் மலநீக்கமும் சிவப்பேறுமாகலின், அவை இடையூறொழிந்து சித்தியாகும் பொருட்டுக் காத்தருளும்படி விநாயக வணக்கஞ் செய்துகொண்டபடியாம்.

பொழிப்பு — ஞானானந்த சொரூபியாகிய விநாயகக்கடவுள் தம்மை வழிபடும் அடியவர்களுக்குத் தமது கிரியாசத்தியினால் வினையை நீக்கி, ஞானசத்தியினால் ஆணவமலத்தை ஒழித்து, ஞானப்பிரகாசத்தை உண்டாக்கியருளுவர்.

—*—

பொதுவதிகாரம்.

பாயிரம்.

1. மங்கலவாழ்த்து, (1–6).
2. நுதலியபொருள், (7).
3. கேட்போரும் பயனும், (8–10).
4. நூல்வழியும் பெயரும், (11).
5. அவையடக்கம், (12).

1. மங்கலவாழ்த்து.

நடராஜர்.

1. ஓங்கொளியா யருண்ஞான மூர்த்தி யாகி
யுலகமெலா மளித்தருளு முமையம்மை காணத்
தேங்கமழு மலரிதழி திங்கள் கங்கை
திகழரவம் வளர்சடைமேற் சேர வைத்து
நீங்கலரும் பவத்தொடர்ச்சி நீங்க மன்று
ணின்றிமையோர் துதிசெய்ய நிருத்தஞ் செய்யும்
பூங்கமல மலர்த்தாள்கள் சிரத்தின் மேலும்
புந்தியினு முறவணங்கிப் போற்றல் செய்வாம்.

(பதவுரை.) ஓங்கு ஒளியாய் — மிகுந்த பிரகாசமாய், — அருள் ஞான மூர்த்தியாகி — திருவருளாகிய ஞானமே வடிவமாகக் கொண்டு, —

உலகம் எலாம் அளித்தருளும் உமை அம்மை காண—பிரபஞ்சத்தையெல்லாம் ஈன்றருளிய உமாதேவியார் காண,—தேம் கமழும் மலர் இதழி திங்கள் கங்கை திகழ் அரவம் வளர் சடைமேல் சேர வைத்து—மணம் வீசுகின்ற விரிந்தகொன்றை மாலையினையும் சந்திரனையும் கங்கையையும் விளங்குகின்ற பாம்பினையும் நீண்ட சடையின்மேற் பொருந்த வைத்து,—நீங்கல் அரும் பவத் தொடர்ச்சி நீங்க—நீங்குதற்கரிய பிறவித்தொடர்ச்சி நீங்கும்படி,—மன்றுள் நின்று இமையோர் துதிசெய்ய நிருத்தம்செய்யும்-சிற்றம்பலத்துள்ளே நின்று தேவர்கள் துதிசெய்யத் திருநடனஞ் செய்தருளும் நடராஜப்பெருமானது,—பூங்கமல மலர்த் தாள்கள்—பொலிவினையுடைய தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகள்,—சிரத்தின்மேலும் புந்தியிலும் உற வணங்கிப்போற்றல் செய்வாம்—எம்முடைய சிரசின்மேலும் அறிவிலும் பொருந்த யாம் வணங்கித் துதிப்பாம்.

குறிப்பு.—சிவசத்தியின் சொரூபம் ஞானம். அந்த ஞானம் சுயம்பிரகாசமாயிருக்கும். அதுவே பராசத்தி எனப்படும். நடராஜப்பெருமான் அச்சிவசத்தியின் சொரூபமாகிய பேரொளியாய் விளங்குவதால், "ஓங்கொளியாய்" என்றார்.

பொழிப்பு.—பேரொளியாய், திருவருளே வடிவமாகக் கொண்டு, சடையிலே கொன்றைமாலை முதலியன அணிந்து, ஆன்மாக்களின் பிறவித்துயர் நீங்கும்பொருட்டுச் சிற்றம்பலத்தின்கண்ணே நடனஞ் செய்யும் நடராஜப்பெருமானது திருவடிகளை எம்முடைய சிரசிலும் அறிவிலும் பொருந்தும்படி வணங்குவாம்.

சிவகாமியம்மையார்.

2. பரந்தபரா பரையாதி பரன திச்சை
பரஞானங் கிரியைபர போக ரூபந்
தருங்கருணை யுருவாகி விசுத்தா சுத்தத்
தனுகரண புவனபோ கங்க டாங்க
விரிந்தவுபா தானங்கண் மேவி யொன்றாய்
விமலமா மைந்தொழிற்கும் வித்தாய் ஞாலத்
தரந்தைகெட மன்றுளாடல் காணு
மன்னையருட் பாதமலர் சென்னி வைப்பாம்.

(பதவுரை.) பரந்த பராபரை ஆகி பரனது இச்சை பரஞானம் கிரியை—வியாபகமான மேலான பராசத்தி திரோதானசத்தி பரமசிவனு

டைய இச்சாசத்தி மேலான ஞானசத்தி கிரியாசத்தி என நின்று,—பரபோகரூபம் தரும் கருணை உருவாகி—ஆன்மாக்களுக்கு மேலான சுகபோகரூபத்தைக் கொடுத்தருளும் கருணைவடிவாகி,—விசுத்த அசுத்த தனுகரண புவனபோகங்கள் தாங்க—சுத்த அசுத்தங்களான தனுகரணபுவனபோகங்களைத் தரித்தற்கு,—விரிந்த உபாதானங்கள் மேவி—விரிந்தமுதற்காரணங்களாகிய விந்து மோகினி மான் என்னும் மூன்றையும் பொருந்தி;—ஒன்றாய்—இங்ஙனம் பலபடவாகியுந் தான் ஒன்றேயாய்,—விமலமாய்—நின்மலமாய்,—ஐந்தொழிற்கும் வித்தாய்—பரமசிவனது ஐந்தொழிலுக்குந் தானே காரணமாய்,—ஞாலத்து அரந்தை கெட—உலகத்துள்ள உயிர்களது பிறவித்துன்பம் ஒழியும்படி,—மணி மன்றுள் ஆடல் காணும் அன்னை—பொன்னம்பலத்திலே நடராஜப்பெருமான் செய்யுந் திருநடனத்தைக் கண்டருளுகின்ற சிவகாமியம்மையாரது,—அருள் பாத மலர் சென்னி வைப்பாம்—அருளாகிய திருவடித்தாமரை மலர்களைச் சென்னிமேல் வைத்து யாம் வணங்குவாம்.

குறிப்பு —1. பரந்தபராபரை-பராசத்தியும் பரமசிவம்போல எங்கும் வியாபகமாயுள்ள தாகையால் "பரந்த பராபரை" என்றார். பக்குவமான ஆன்மாக்களுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்வது பராசத்தி.

2. ஆதி—ஆணவமலம் பக்குவமாகும்படி போகத்தைக் கொடுப்பது ஆதிசத்தி. இது திரோதானசத்தி எனவும்படும்.

3. பரனது இச்சை—இச்சாசத்தியாவது உயிர்களுக்கு மலத்தை நீக்கிச் சிவானுபவம் தரும்பொருட்டுப் பரமசிவம் கொண்ட கருணையாம்.

4. பரஞானம்—மலத்தை நீக்கிச் சிவானுபவத்தைப் பெறும் பொருட்டுச் செய்யவேண்டிய உபாயங்களையெல்லாம் அறியுஞ் சத்தி.

5. கிரியை—கன்மத்துக்கீடாக ஆன்மாக்களுக்குத் தேகாதிகளை உண்டாக்குஞ் சத்தி.

6. பரபோகரூபம்தரும்—மலம் பரிபாகமான காலத்தில் ஆன்மாக்களை ஆனந்தசொரூபியான சிவத்துடன் தன்னைப்போல வேறறநிற்கப் பண்ணுதலால், "பரபோகரூபந்தரும்" என்றார்.

7. விசுத்தாசுத்தத் தனுகரண புவன போகங்கடாங்க விரிந்தவுபாதானங்கள்—சுத்த தனுவாதிகளுக்குக் காரணம் விந்து. விந்து—சுத்தமாயை. சுத்தாசுத்த தனுவாதிகளுக்குக் காரணம் மோகினி. மோகினி—அசுத்தமாயை. அசுத்த தனுவாதிகளுக்குக் காரணம் மான். மான்—பிரகிருதிமாயை.

8. ஒன்றாய்—சிவசத்தி ஒன்றே காரியவேறுபாட்டால் பரை, ஆதி, இச்சை, ஞானம், கிரியை என்னும் ஐவகைச் சத்திகளாயும், ஈசானி

பூரணி, ஆர்த்தி, வாமை, மூர்த்தி என்னும் ஐவகைச் சத்திகளாயும், ஆரிணி, செநநி, உரோதயித்திரி என்னும் மூவகைச் சத்திகளாயும், நிவிர்த்தி, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியதீதை என்னும் ஐவகைச் சத்திகளாயும், வாமை, சேட்டை, இரௌத்திரி, காளி, கலவிகரணி, பலவிகரணி, பலப்பிரமதனி, சர்வபூததமனி என்னும் அட்ட சத்திகளாயும், பராவாகீசுவரி, அபராவாகீசுவரி, மனோன்மனி, மகேசை, உமை, இலக்குமி, சரஸ்வதி என எழுவகைச் சிவபேதங்கட்கும்முறையே எழுவகைச் சத்திகளாயும், உன்மனை, சமனை முதலிய கலைகளாயும், இன்னும் பலவேறுவகைப்பட்டு நிற்கும். இச்சிவசத்தியேசிவகாமியம்மையார் எனப்பட்டது.

பொழிப்பு.—பரை ஆதி இச்சை ஞானம் கிரியை என நின்று, ஆன்மாக்களுக்குப் பரபோக ரூபத்தைக் கொடுத்தருளும் திருவருளே திருமேனியாகக் கொண்டு, விந்து மோகினி மான் என்னும் மாயைகளைப் பொருந்திக் காரியப்படுத்தி, இவ்வாறெல்லாமாகியும் தான் ஒன்றேயாய், மலமாயைகளிற் பொருந்தாது சுத்தமாய், பரமசிவனது பஞ்சகிருத்தியங்களுக்குந் தானே காரணமாய், உலகத்துள்ள உயிர்களது பிறவித் துன்பம் ஒழியும்படி பொன்னம்பலத்திலே ஆனந்த நிருத்தஞ் செய்தருளும் நடராஜப்பெருமானது திருநடனத்தைக் கண்டருளுகின்ற சிவகாமியம்மையாரது திருவருள் வடிவான திருவடித் தாமரைமலர்களைச் சிரசின்மேல் வைத்து வணங்குவாம்.

விநாயகக்கடவுள்.

3. நலந்தரநூ லிருந்தமிழின் செய்யுட் குற்ற
நண்ணுமை யிடையூறு நலியாமை கருதி
இலங்குமிரு குழையருகு பொருதுவரி சிதறி
யிணைமேவ லிகழ்ந்தகயற் கண்ணியொடு மிறைவன்
கலந்தருள வருமானை முகத்தான் மும்மைக்
கடமருவி யெனநிலவு கணபதியி னருளால்
அலர்ந்துமது கரமுனிவர் பரவவளர் கமல
மனையதிரு வடியிணைக ணினைதல் செய்வாம்.

(பதவுரை.) நூல் நலம் தரல்—ஓதியுணர்வார்க்கு இந்நூல் நன்மை பயத்தலையும்,—இரும் தமிழின் செய்யுள் குற்றம் நண்ணுமை—பெருமை பொருந்திய தமிழிற்சொல்லப்பட்டசெய்யுட்குற்றம் நணுகாமையையும்,—இடையூறு நலியாமை—இடையூறு வந்து துயர் செய்யாமையையும்.—

கருதி—நினைந்து;—இலங்கும் இருகுழை அருகுபொருது—விளங்குகின்ற இரண்டு காதளவுஞ் சென்று போராடி.—வரி சிதறி இணைவேல்கள் இகழ்ந்த—வரிகள் பரந்து இரண்டு வேல்களைப் பழித்த,—கயல் கண்ணியொடும் இறைவன் கலந்து அருளவரும் ஆனைமுகத்தான்—கயற்கண்ணியாகிய உமையம்மையோடும் இறைவன் கூடியருள அவதரித்த யானைமுகவரும்;—மும்மைக் கடம் அருவி என நிலவு கணபதியின்—மும்மதங்களும் அருவிபோல விளங்கப்பெற்ற கணத்தலைவருமாகிய விநாயகருடைய,—அருளால் அலர்ந்து மதுகரம் முனிவர் பரவ வளர்—அருளால் மலர்ந்து வண்டுகளாகிய இருடிகள் துதிக்க வளர்கின்ற,—கமலம் அனைய திருவடி இணைகள் நினைதல் செய்வாம்—தாமரைப் பூவையொத்த திருவடிகள் இரண்டையும் தியானிப்பாம்.

குறிப்பு.—1. இருந்தமிழின் செய்யுட்குற்றம்-எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அலங்காரம் என்னும்இலக்கணங்கள்பற்றிவருங்குற்றங்கள்.

2. இணைவேல்கள்—கண்களின் கொடுமை குறித்துநின்ற உவமானம்.

3. அருளால் அலர்ந்து வளர் கமலமனைய திருவடி என முடிக்க.

பொழிப்பு.—இந்நூல் படிப்பார்க்கு நற்பயன் கொடுத்தலையும், குற்றம் பற்றாமையையும். இடையூறு நண்ணாமையையுங் கருதி விநாயகக் கடவுளுடைய திருவடிகளை வணங்குவாம்.

முருகக்கடவுள்.

4 வளநிலவு குலவமர ரதிபதியாய் நீல
மயிலேறி வருமீச னருண்ஞான மதலை
அளவில்பல கலையங்க மாரணங்க ளுணர்ந்த
வகத்தியனுக் கோத்துரைக்கு மண்ணல்விறலெண்ணு
உளமருவு சூரனுர மெனதிடும்பை யோங்க
லொன்றிரண்டு கூறுபட வொளிதிகழ்வே லுகந்த
களபமலி குறமகடன் மணிமுலைகள் கலந்த
கந்தன்மல ரடியிணைகள் சிந்தை செய்வாம்.

(பதவுரை.) வளம்நிலவு குல அமரர் அதிபதியாய்-மாட்சிமைவிளங்குகின்ற கூட்டமாகிய தேவர்களுக்குச் சேனபதியாய்,—நீலமயில் ஏறி வரும் ஈசன் அருள் ஞான மதலை—நீலநிறத்தையுடைய மயில்வாகனத்தின் மேலேறி வருகின்ற சிவபிரான் அருளிய ஞானவடிவான புத்திரனும்,—அளவில் பலகலை அங்கம் ஆரணங்கள் உணர்ந்த அகத்தியனுக்கு ஒத்து

உரைக்கும் அண்ணல்—அளவிறந்த பலநூல்களையும் ஆறங்கங்களையும் நான்கு வேதங்களையும் அறிந்த அகத்தியமகாமுனிவனுக்கு வேதத்தினுட் பொருளை உபதேசிக்குந் தலைவருமாகிய,—விறல் எண்ணா உளம் மருவு சூரன் உரம்—பிறருடைய வலியை ஒருபொருளாக எண்ணாத ஊக்கத்தை யுடைய சூரனுடைய மார்பும்,—எனது இடும்பை—என்னுடைய பிறவித் துன்பமும்,—ஓங்கல்—கிரவுஞ்சகிரியுமாகிய இவை மூன்றும்,—ஒன்று இரண்டு கூறுபட—ஒவ்வொன்று இரண்டு கூறுபடும்படி,—ஒளி திகழ் வேல் உகந்த—ஒளிவிளங்கிய வேலை விரும்பிச் செலுத்திய,—குறமகள் தன் களபமலி மணி முலைகள் கலந்த—குறமகளான வள்ளிநாயகியாருடைய களபச்சாந்து செறிந்த அழகிய ஸ்தனங்களைக் கூடியருளின,—கந்தன் மலர் அடி இணைகள் சிந்தை செய்வாம்—முருகக்கடவுளுடைய செந்தாமரை மலர்போலுந் திருவடிகள் இரண்டையும் சிந்திப்பாம்.

குறிப்பு.—1. நீலமயில் ஏறிவரும்—நீலமயில் பிரணவ சொரூபம். பிரணவத்தை எழுந்தருளியிருக்கும் பீடமாகக் கொண்ட பெருமான் என்பது.

2. அங்கம்—மந்திரம், வியாகரணம், நிகண்டு, சந்தோபிசிதம், நிருத்தம், சோதிடம் என்னும் ஆறும் வேதங்களுக்கு அங்கமாம்.

பொழிப்பு:—முருகக்கடவுள் தேவர்களுக்குச் சேனாபதி, ஞான மதலை, அகத்தியருக்கு வேதத்தினுட் பொருளை உபதேசித்த குரவன், சூரனைச் சங்கரித்தவர். வள்ளிநாயகியாருக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்தவர் அவரது திருவடிகள் இரண்டினையுஞ் சிந்திப்பாம்.

சந்தானகுரவர்.

5. தேவர்பிரான் வளர்கயிலைக் காவல் பூண்ட
திருநந்தி யவர்கணத்தோர் செல்வர் பாரிற்
பாவியசத் தியஞான தரிசனிக ளடிசேர்
பரஞ்சோதி மாமுனிகள் பதியா வெண்ணெய்
மேவியசீர் மெய்கண்ட திறலார் மாறு
விரவுபுக ழருணந்தி விறலார் செல்வத்
தாவிலருண் மறைஞான சம்பந்த ரிவரிச்
சந்தானத் தெமையாளுந் தன்மை யோரே.

(பதவுரை.) தேவர்பிரான் வளர் கயிலை காவல்பூண்ட திருநந்தி—தேவர்களுக்குக் கர்த்தாவாகிய சீகண்ட பரமேசுரன் வீற்றிருக்கின்ற

கயிலைமலையைக் காவல்செய்கின்ற ஸ்ரீ நந்திபெருமான்,—அவர்கணத்து ஓர்செல்வர்—அவருடைய கூட்டத்திற் சேர்ந்த ஒரு செல்வரான சனற்குமார முனிவர்,—பாரில் பாவிய சத்தியஞானதரிசனிகள்—இந்தப் பூமியின்கண்ணே புகழ்பரந்த சத்தியஞானதரிசனிகள்,—அடிசேர் பரஞ்சோதி மாமுனிகள்—அவருடைய திருவடியைச் சேர்ந்த பரஞ்சோதி மாமுனிவர்.—பதியா வெண்ணெய் மேவியசீர் மெய்கண்ட திறலான்—திருவெண்ணெய் நல்லூரே தமது பதியாகப் பொருந்தின சிறப்பினையுடைய மெய்கண்டதேவர் என்னும் ஞானவீரர்,—மாறாப்புகழ் விரவு அருணந்தி—ஒழியாத புகழ் பொருந்திய அருணந்தி தேவர்.—விறல் ஆர் செல்வத் தாவு இல் அருள் மறைஞானசம்பந்தர்—ஞானவீரம் நிறைந்த செல்வமாகிய குற்றமற்ற திருவருளையுடைய மறைஞானசம்பந்தர்,—இச்சந்தானத்து இவர் எமை ஆளும் தன்மையோர்—இச்சந்தானத்தையுடைய இவ்வெழு குரவரும் எம்மையாளும் இயல்புடையார்.

குறிப்பு.—1. தேவர்பிரான்—பிரம விட்டுணுக்கள் முதலாயுள்ள தேவர்களுக்குக் கருத்தா.

2. திருநந்தி—சிலாத முனிவர் புத்திரர். இவர் கோடிவருஷமாக உக்கிரதவஞ்செய்து சிவனுக்கு வாகனமும் கயிலைமலைத் துவாரபாலகருமாக வரம்பெற்றவர். சந்தான குரவர்களுக்கு முதற்குருவும் சிவனுக்குப் பிரதம மாணுக்கருமாயுள்ளவர்.

3. சனற்குமாரன்—பிரமாவின் மானசபுத்திரருளொருவர்.

4. சத்தியஞானதரிசனிகள்—பரஞ்சோதி முனிவருடைய குரு.

5. பரஞ்சோதிமாமுனிகள் — திருக்கயிலையினின்றும் பூமியிலே வந்து மெய்கண்டதேவருக்கு ஞானம் உபதேசித்த குரு.

6. மெய்கண்டதிறலான்—திருவெண்ணெய் நல்லூரிலிருந்தவேளாளராகிய சுவேதவனப்பெருமாள். இவர், சித்தாந்த சாத்திரத்து மெய்ப்பொருளுணர்ந்து உலகு உய்யும்படி வெளிப்பட்டருளிய குருவாதலின் மெய்கண்டதேவர் என்னுங் காரணப் பெயர் பெற்றார். வடமொழிச் சிவஞான போதத்தைத் தமிழிலே மொழிபெயர்த்த ஆசிரியர்.

7. விறல் ஆர் செல்வம்—அருட் செல்வம்.

பொழிப்பு.—ஸ்ரீ நந்திதேவர் முதல் மறைஞானசம்பந்தரீறாகிய சந்தானகுரவர் எழுவரையும் வணங்குவாம்.

மறைஞானசம்பந்தர்.

6\. பார்திகழ வளர்சாம வேத மல்கப்
பாராசரமா முனிமரபு பயில ஞானச்

சார்புதர வந்தருளி யெம்மை யாண்ட
சைவசிகா மணிமருதத் தலைவ னந்தண்
கார்மருவு பொழில்புடைசூழ் மதின்மீதே மதியஞ் [ச்
கடவாமை நெடுங்கொடியின் கரந்தகையுங் கடந்தை
சீர்நிலவு மறைஞான சம்பந்த னெந்தை
திருவளரு மலரடிகள் சென்னி வைப்பாம்.

(பதவுரை.) பார் திகழ - பூவுலகம் விளக்கமுறவும்,—வளர் சாம வேதம் மல்க - ஆயிரஞ் சாகையாய் வளர்ந்த சாமவேதம் பொலிவு பெறவும்,—பராசர மாமுனி மரபு பயில - பராசரமுனிவருடைய கோத்திரம் திழைக்கவும்,—ஞானச் சார்பு தர - எம்போல்வார்க்கு ஞான மாகிய பற்றுக்கோடு தரவும்,—வந்தருளி - அவதரித்தருளி,—எம்மை ஆண்ட சைவ சிகாமணி - எம்மை அடிமையாகக் கொண்ட சைவசிகா மணியும்,—மருதத் தலைவன் - மருதநகரில் வாழுந் தலைவரும்,—அம் தண் கார் மருவு பொழில் புடை சூழ் மதில் மீதே - அழகிய குளிர்ந்த மேகங் கள் படிகின்ற சோலைகள் பக்கங்களிற் சூழ்ந்த மதிலின் மேலே,—மதி யம் கடவாமை நெடும் கொடியின் கரம் தகையும் சீர் நிலவு கடந்தை - சந் திரன் கடவாதபடி நெடுங் கொடிகளாகிய கைகள் தடுக்கின்ற சிறப்பு விளங்கிய திருப்பெண்ணுகடம் என்னுந் திருநகரையுடையவருமாகிய,— மறை ஞானசம்பந்தன் எந்தை - மறைஞான சம்பந்தன் என்னும் எந்தை யுடைய.—திரு வளரும் மலர் அடிகள் சென்னி வைப்பாம் - அருட்செல் வம் வளருகின்ற மலர்போலுந் திருவடிகளை யாம் தலைமேல் வைத்து வணங்குவாம்.

குறிப்பு.—1. மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியர் திருவவதாரஞ் செய் தமையாற் சைவநெறி விளக்கமுறவும், அதனால் இப்பூவுலகம் விளக்கமுற வும் பெற்றமை நோக்கி "பார்திகழ" என்றார்.

2. வளர் சாமவேதம் மல்க:—மறைஞானசம்பந்தர் சாமவேதமுடை யவராதலாற் "சாமவேதம் மல்க" என்றார்.

3. பராசர மாமுனி மரபு பயில:—அவர் பராசரமுனிவர் கோத்திரத்திற் சேர்ந்தவர். பராசர முனிவர் வசிட்டருடைய பௌத்திரர். சக்தியுடைய புத்திரர். வியாசருடைய தந்தை. சுகருடைய பாட்டர்.

4. கடந்தை:—நடு நாட்டிலுள்ள திருப்பெண்ணுகடம் என்னுமூர்.

பொழிப்பு.—பூவுலகம் விளக்கமுறவும், சாமவேதம் பொலிவுபெற வும், பராசர முனிவருடைய கோத்திரம் திழைக்கவும், எம்போல்வா

ருக்கு ஞானப் பற்றுக்கோடு தரவும் அவதரித்து எம்மை அடிமையாகக் கொண்ட சைவசிகாமணியாகிய மறைஞானசம்பந்தன் என்னும் எமது தந்தையுடைய திருவடிகளை வணங்குவாம்.

---*---

2. நுதலியபொருள்.

7. புறச்சமயத் தவர்க்கிருளா யகச்சமயத் தொளியாய்ப்
புகலளவைக் களவாகிப் பொற்பணிபோ லபேதப்
பிறப்பிலதா யிருள்வெளிபோற் பேதமுஞ்சொற் பொருள்போற்
பேதாபே தமுமின்றிப் பெருநூல் சொன்ன [போற்
அறத்திறனல் விளைவதா யுடலுயிர்கண் ணருக்க
னறிவொளிபோற் பிறிவருமத் துவித மாகுஞ்
சிறப்பினதாய் வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவ
சித்தாந்தத் திறனிங்குத் தெரிக்க லுற்ளும்.

(**பதவுரை.**) புறச் சமயத்தவர்க்கு இருளாய் - புறச்சமயிகளால் அறியப்படாததாய்,—அகச் சமயத்து ஒளியாய் - அகச்சமயிகளால் அறியப்படுவதாய்,—புகல் அளவைக்கு அளவாகி - சொல்லப்படுகின்ற காட்சி முதலிய பிரமாணங்களால் அளவிட்டறியப்படுவதாய்,—பொன் பணி போல் அபேதப் பிறப்பு இலதாய் - பொன்னனது பல ஆபரணங்களாயிருக்குந் தன்மை போலப் பிரமமும் பல ஆன்மாக்களாகத் தோன்றி நிற்கும் என்னும் அபேதவாதிகள் கொள்கையில்லாததாய்,—இருள் வெளிபோல் பேதமும் சொல் பொருள் போல் பேதா பேதமும் இன்றி - இருளும் ஒளியும் போல முதல்வனும் ஆன்மாக்களும் வேருயிருக்கும் என்னும் பேதவாதிகள் கொள்கையும் சொல்லும் பொருளும் போலப் பேதமு மபேதமுமாயிருக்கும் என்னும் பேதாபேதவாதிகள் கொள்கையும் இல்லாததாய்,—பெருநூல் சொன்ன அறத் திறனல் விளைவதாய் - சிறப்புநூலாகிய ஆகமங்கள் சொன்ன சரியை கிரியா யோகங்களால் விளைவதாய்,—உடல் உயிர் கண் அருக்கன் அறிவு ஒளிபோல் பிறிவு அரும் அத்துவிதமாகும் சிறப்பினதாய் - உடலும் உயிரும் கண்ணும் சூரியனும் ஆன்மபோதமும் கண்ணொளியும் போலப் பிரித்தற்கரிய அத்துவிதமாகும் சிறப்பினையுடையதாயுமுள்ள,—வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவ சித்தாந்தத் திறன் இங்குத் தெரிக்கல் உற்ளும் - வேதாந்தத்தைத் தெளித்துரைக்கும் சைவசித்தாந்தத்தின் உண்மையை இந்நூலிலே விளங்கச் சொல்லுவாம்.

குறிப்பு.—1. இந்நூலிற் கூறுவான் எடுத்துக்கொண்ட பொருள் சைவசித்தாந்தத்தின் உண்மை என இச்செய்யுளாலே தெரிவிக்கின்றார்.

2. புறச்சமயத்தவர்க் கிருளாய் அகச்சமயத் தொளியாய்:—புறச்சமயத்தார், புறப்புறச் சமயத்தார் புறச்சமயத்தார் அகப்புறச்சமயத்தார் என மூவகைப்படுவர்.

புறப்புறச்சமயத்தார் உலோகாயதர், மாத்தியமிகர் யோகாசாரர் சௌத்திராந்திகர் வைபாடிகர் என்னும் நால்வகைப் பௌத்தர், ஆருகதர் (சமணர்) ஆகிய அறுவருமாம். இவர் வேதம் சிவாகமம் இரண்டையும் நிந்திப்பவர்.

புறச்சமயத்தார் தார்க்கிகர், மீமாஞ்சகர். ஏகான்மவாதிகள், சாங்கியர், யோகமதத்தினர், பாஞ்சராத்திரிகள் என்னும் அறுவருமாம். இவர் வேதத்தைப் பிரமாணமாகப் பொதுவகையாற் கொண்டு சிவாகமங்களை நிந்திப்பர். தார்க்கிகர் வேதத்தை நேரே பிரமாணமாகக் கொள்ளாது வேதப் பொருளோடு மாறுபட்டுப் பொருட்டன்மை கொள்வர். மீமாஞ்சகர் வேதத்தின் கன்ம காண்டத்தைப் பிரமாணமாகக் கொண்டு ஞானகாண்டத்தை இகழ்வர். ஏகான்மவாதிகள் ஞானகாண்டத்தை மாத்திரம் பிரமாணமாகக் கொண்டு கருமகாண்டத்தை இகழ்வர். ஏனை மூவரும் தத்தம் மதத்திற்கு வேண்டுவனவற்றை மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு ஏனையவற்றிற்குப் பிரமாணங் கொள்ளாது வேதத்துக்குப் புறமாகிய நூல்களைப் பிரமாணமாகக் கொள்வர்.

அகப்புறச்சமயத்தார் பாசுபதர், மாவிரதர், காபாலர், வாம மதத்தினர், வைரவ மதத்தினர், ஐக்கியவாத சைவர் என்னும் அறுவருமாம். இவருள்ளே பாசுபதர் முதலிய ஐவரும் வேதம் சிவாகமம் இரண்டையும் பொதுவகையாற் பிரமாணமாகக் கொள்ளினும், அவ்வேதம் சிவாகமம் இரண்டற்கும் வேறாகிய பாசுபதம் முதலிய நூல்களைச் சிறப்புவகையாற் பிரமாணங் கொள்வர். ஐக்கியவாதசைவர் வேதம் சிவாகமம் இரண்டையும் சிறப்புவகையாற் பிரமாணமாகக்கொண்டு அவற்றில் விலக்கியவற்றை நீக்கி விதிக்கப்பட்டவற்றைச் செய்வராயினும், ஆணவமலம் ஒன்று உளது என்பதை மறுத்து அதனுண்மையைச் சாதிக்குஞ் சிவாகமங்களை இகழ்வர்.

இங்ஙனம் இம்மூவகைச் சமயத்தாரும் வேதாகமங்களை நிந்திப்பவராகையால், அவருக்குச் சைவ சித்தாந்தமாகிய இந்நூலிற் சொல்லப்படும் பதி, பசு, ஆணவமலம், கன்மமலம், சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை என்னும் ஆறு பதார்த்தங்களின் இயல்பைத் தெரிவித்தாலும் உணரமாட்டாராகையாற், ''புறச்சமயத்தவர்க்கிருளாய்'' என்றார்.

அகச்சமயத்தார் பாடாணவாத சைவர், பேதவாத சைவர், சிவசமவாத சைவர். சிவசங்கிராந்தவாத சைவர். ஈசுவரவவிகாரவாத சைவர்,

சிவாத்துவித சைவர் (நிமித்தகாரண பரிணாமவாத சைவர்) என்னும் அறுவருமாம். இவர் சித்தாந்த சைவரோடு ஒப்பப் பதி முதலிய ஆறு பதார்த்தங்களையும் ஒப்புக்கொண்டு, அவ்வப்பொருள்களுக்குக் கூறும் பொதுவியல்பு மாத்திரையே கொண்டு தன்னியல்பு கொள்ளாது மாறுபடலால், அவ்வேறுபாடு காட்டி "அகச்சமயத்தொளியாய்" என்றார்.

3. புகலளவைக் களவாகி:—பிரத்தியட்சம் அனுமானம் ஆகமம் என்னும் மூன்று பிரமாணங்களாலும் சைவசித்தாந்தப் பொருளுண்மை அளவிட்டறியக் கூடியது.

4. பொற்பணிபோ லபேதப் பிறப்பிலதா யிருள்வெளிபோற் பேதமுஞ் சொற் பொருள்போற் பேதா பேதமுமின்றி:—ஆன்மாக்களும் முதல்வனும் பொன்னும் பணியும் போல அபேதமாமென்று மாயாவாதிகளும், இருளும் ஒளியும் போலப் பேதமென்று மாத்துவரும், சொல்லும் பொருளும் போலப் பேதாபேதமென்று பாஞ்சராத்திரிகளுங் கூறுவர். சொல்லும் பொருளும் என்பது குணகுணித்தன்மை; தீயுஞ் சூடும் போல.

5. பெருநூல் சொன்ன அறத்திறனால் விளைவதாய்:—இந் நூலிற் கூறிய சைவசித்தாந்தத்தின் உண்மை ஆகமங்களிற் கூறிய சரியை கிரியா யோக சிவபுண்ணிய முதிர்ச்சியால் எய்தப்பெறும்.

6. உடலுயிர் கண்ணருக்க னறிவொளிபோற் பிறிவரு மத்துவிதமாகுஞ் சிறப்பினதாய்:—சைவசித்தாந்தம் முதல்வன் உயிர்களிடத்தே (a) கலப்பினால் உடலும் உயிரும் போல ஒன்றாய் (b) பொருளின் தன்மையாற் கண்ணும் சூரியனும் போல அவ்வுயிர்களின் வேறுமாய் (c) உயிர்க்குயிராதற் றன்மையாற் கண்ணொளியும் ஆன்மபோதமும் போல அவ்வுயிர்களோடு உடனுமாய் அத்துவிதமாய்ப் பிரிப்பின்றி நிற்பன் எனக் கூறும். அத்துவிதமாய் நிற்றல்—பண்ணும் அதனின் வேறன்றாய் எண்ணப்படும் இசையும் போன்றும், பழமும் அதனின் வேறன்றாய் எண்ணப்படும் சுவையும் போன்றும், சிவமும் ஆன்மாக்களும் வேறற நிற்றல். அத்துவிதம்—பொருளிரண்டாயிருந்தும் வேறறக் கலந்து நிற்குந்தன்மை.

7. வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவசித்தாந்தம்:—வேதாந்தம்—உபநிடதங்கள். அவ்வுபநிடதங்களிற் பூருவபக்கப் பொருளும் சித்தாந்தப் பொருளும் விரவியிருக்கும். அவற்றுட் பூருவபக்கப் பொருளை நீக்கிச் சித்தாந்தப் பொருளை இதுவென்று தெளித்தெடுத்துரைப்பதால் "வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவசித்தாந்தம்" என்றார். சித்தாந்தம்—முடிந்த பொருள்; அஃதாவது உபநிடதங்களின் துணிவாகிய முடிந்த பொருள்.

பொழிப்பு.—புறச்சமயத்தவரால் ஒருவகையாலும் உணரப்படாதது. அகச்சமயத்தவராற் பொதுவியல்பு மாத்திரையின் உணரப்படுவதும்.

அபேதம் பேதம் பேதாபேதம் என்னும் இயல்புகளின்றி, உடலும் உயிரும் கண்ணும் ஆதித்தனும் கண்ணொளியும் ஆன்மபோதமும் போலப் பிரிப்பற நிற்கும் அத்துவித இயல்பு கூறுஞ் சிறப்பினையுடையதாயும், வேதாந்தமாகிய உபநிடதங்களின் முடிந்த பொருளாயுமுள்ள சைவசித்தாந்தத்தின் உண்மையை இந்நூலில் வகுத்துரைப்பாம்.

---

3. கேட்போரும் பயனும்.

8. மூவகையா ருயிர்வர்க்க மலத்தார் கன்ம
மூலமலத் தார்மூன்று முடையா ரன்றே
தீவகமா மெனவுருவாய் வந்து நாதன்
றிருநோக்காற் பரிசத்தாற் றிகழும் வாக்காற்
பாவனையான் மிகுநூலால் யோகப் பண்பாற்
பரவிவரு மவுத்திரியாற் பாச நாச
மேவவரு ளுதவுமவுத் திரியிரண்டு திறனும்
வியன்கிரியை ஞானமென விளம்பு மாறே.

(பதவுரை.) மலத்தார் - ஆணவமலம் ஒன்றேயுடைய விஞ்ஞானகலர்,—கன்ம மூல மலத்தார் - கன்மமலமும் ஆணவமலமு முடைய பிரளயாகலர்,—மூன்றும் உடையார் - ஆணவமலம் கன்மமலம் மாயாமலம் என்னும் மூன்று மலமுமுடைய சகலர் என,—ஆர் உயிர் வர்க்கம் மூவகை - நிறைந்த ஆன்ம வர்க்கம் மூன்று வகையாகும்,—நாதன் தீவகமாம் எனஉருவாய் வந்து - அவருள் மும்மலமுடைய சகலர்க்குப் பரமசிவன் பக்குவம் நோக்கி மானைக்காட்டி மானைப் பிடிப்பான்போல் மானுடத் திருமேனிகொண்டெழுந்தருளிவந்து,—திருநோக்கால் பரிசத்தால் திகழும் வாக்கால் பாவனையால் மிகு நூலால் யோகப் பண்பால் பரவிவரும் அவுத்திரியால் பாச நாசம் மேவ அருள் உதவும் - சட்சு தீக்கையாலும் பரிச தீக்கையாலும் வாசக தீக்கையாலும் மானத தீக்கையாலும் சாத்திர தீக்கையாலும் யோக தீக்கையாலும் இவ்வாறையும் அங்கமாகக் கொண்டு வரும் அவுத்திரி தீக்கையாலும் மும்மலங்களும் ஒழியும்படி அநுக்கிரகஞ் செய்வர்,—அவுத்திரி - அவுத்திரி தீக்கையானது,—வியன் கிரியை ஞானம் என விளம்புமாறு இரண்டு திறனும் - பெரிய கிரியாவதி, ஞானவதி என்று சொல்லும்படி இரண்டு வகையாம்.

குறிப்பு.—1. இந்நூல் கேட்டற்குரிய அதிகாரி இவர் என்றும் அவரெய்தும் பயன் இதுவென்றும் இச்செய்யுளாலும் பின்வரும் இரண்டு

செய்யுளாலுந் தெரிவிக்கின்ருர்.

2. மூவகையாருயிர்வர்க்கம்—உயிர்கள் மலபந்த வேறுபாட்டினுலே விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலர் என மூவகையர்.

விஞ்ஞானகலர் ஆணவமலம் என்னும் ஒருமலம் உடையவர். விஞ்ஞானத்தாலே கலாபந்தமற்றவர் விஞ்ஞானகலர். இவர் அநாதியே மலபந்தம் மாத்திரமுடைய விஞ்ஞானகலரும், பிரளயாகலர் சகலரிலிருந்து இடையே மாயாபந்தம் கன்மபந்தம் முழுவதும் நீங்கி மலபந்தம் ஒன்றே உடைய விஞ்ஞானகலரும் என இருவகையர்.

இவருக்குரிய புவனங்கள் சுத்தவித்தைக்கும் அசுத்தமாயைக்கும் இடையேயுள்ளன.

இவருக்குக் கன்மமும் மாயையுமில்லையெனினும், தனு கரண புவனபோகங்களுண்டு. கன்மமில்லையென்றது ஆகாமிய கன்மமில்லையென்றபடியாம். மாயையில்லையென்றது பிரகிருதியின் காரியமாகிய முக்குணங்களின் மயக்கமும் சுகதுக்க மோகங்களும் இல்லையென்றபடியாம். தனு கரண புவன போகங்கள் உள்ளனவாகவே, மாயையுங் கன்மமும் உள்ளனவேயாம். ஆயினும் அவற்றின் பந்தத்தில் மயங்காமையை நோக்கி இல்லையெனப்படும். இவருக்கு வினையில்லாமையால் இருவினையொப்பும் இல்லை. சத்திநிபாதம் தீவிரம் தீவிரதரம் என்னும் இரண்டுமாம். ஆகாமியகன்மம் ஏருமையால், இவர் ஒருபிறப்பிலே முத்தியடைவர். பரமசிவன் இவருக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யும் முறை அறிவுக்கறிவாய் உண்ணின்றுணர்த்துதலாம்.

பிரளயாகலர் ஆணவமலம் கன்மமலம் என்னும் இருமலம் உடையவர். பிரளயத்திலே கலாதி தத்துவங்கள் நீங்கப்பட்டவராகையால், பிரளயாகலர் எனப்படுவர். இவர் அநாதியே மலகன்மங்கள் மாத்திரமுடைய பிரளயாகலரும், சகலரிலிருந்து இடையே பரிபக்குவ விசேடத்தால் மாயாபந்தம் மாத்திரம் நீங்கி ஏனை இரண்டு மலங்களுமுடைய பிரளயாகலரும் என இருவகையர்.

இவருக்குரிய புவனங்கள் அசுத்தமாயை முதல் அராகம் ஈருன தத்துவங்கள்.

இவருக்கு மாயாமலமில்லையென்றதும் முக்குணங்களின் மயக்கமும் சுக துக்க மோகங்களும் இல்லையென்றபடியாம். ஆகாமிய கன்மம் ஏறுவதால் சிலபிறவிகளில் முத்தி அடைவர். பரமசிவன் மான் மழு சதுர்ப்புஜம் காளகண்டம் திரிநேத்திரம் முதலிய வடிவங்களோடு வெளிப்பட்டு அருள் செய்வர்.

சகலர் ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலங்களும் உடையவர். கலையாதி தத்துவங்களோடு கூடினவராகையால் சகலர் எனப்படுவர். இவர் தேவர் மக்கள்முதற் பலவகைப்படுவர்.

இவருக்குரிய புவனங்கள் மூலப்பகுதி முதற் பிருதிவி ஈறான தத்துவங்களில் உள்ளன. இவர் மும்மல மயக்கத்தோடும் கூடியவராதலால் எண்ணில்லாத காலம் அனந்த சன்மங்களெடுத்து மேலும் மேலும் கன்மங்களீட்டிப் பிறந்திறந்து உழல்வர். மலபரிபாகமும் இருவினையொப்பும் சத்திநிபாதமும் நோக்கி அதற்கேற்பப் பரமசிவன் குருவடிவாய் எழுந்தருளிவந்து அனுக்கிரகஞ் செய்வர்.

3. தீவகமாமென உருவாய் வந்து:—இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமுமுண்டாய்ச் சத்திநிபாதம் விளைந்து பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்களைப் பரமசிவன் மானைக் காட்டி மானைப் பிடிப்பவர் போல மானுடச் சட்டை சாத்தி எழுந்தருளி உண்மை ஞானத்தைக் கடாட்சித்துப் பாசத்தை நீக்குவர். தீவகம்—பார்வை மிருகம்.

4. திருநோக்கால்:—மீன் தனது சினையைப் பார்த்தல்போல் குரு சீடனைத் தமது கிருபைப் பார்வையாற் பார்த்தல். இது நயனதீக்கை என்றுஞ் சட்சுதீக்கை என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

5. பரிசத்தால்:—பறவை முட்டையைச் சிறகினாற் பரிசித்தல் போலக் குரு சீடனைத் தமது கரசரணங்களாற் பரிசித்தல். இது பரிசதீக்கை.

6. திகழும் வாக்கால்:—பஞ்சாக்கர மந்திரத்தை உபதேசித்தல். இது வாசகதீக்கை.

7. பாவனையால்:—ஆமை கரைக்கண்ணிருந்த முட்டையைத் தனது மனத்திற் பாவித்தல் போல, சீடனைத் தமது அருளுருவாய்ப் பாவித்தல். இது மானததீக்கை.

8. நூலால்:—பதி பசு பாச இலக்கணங்களையும் பசு பாசம் நீங்கி முத்தியடையும் முறையையும் நூல்வழியாகப் போதித்தல். இது சாத்திர தீக்கை.

9. யோகப் பண்பால்:—சிவயோகத்தை அப்பியாசம் பண்ணும்படி உபதேசித்தல். இது யோகதீக்கை.

10. அவுத்திரியால்:—குண்டமண்டலமிட்டு அக்கினி காரியமுஞ் செய்து பாசத்தை நீக்குவது அவுத்திரிதீக்கை. அவுத்திரி—ஓமத்தோடு கூடிச் செய்வது. ஹோத்திரம்—ஓமம்.

11. ஞானவதி:—ஞானத்தையுடையது. கிரியாவதி—கிரியையையுடையது. வதி—உடையது. கிரியாவதி குண்டமண்டலங்களைப் புறத்தேயிட்டு விதிப்படி புறம்பே ஆகுதி முதலிய கிரியை செய்வது. ஞானவதி குண்டமண்டலங்களை மனத்தாற் கற்பித்துக் கொண்டு ஆகுதி முதலிய கிரியையை அகத்தே செய்வது.

நயனதீக்கை முதலிய ஆறும் சுதந்திரமாய்ச் செய்யப்படுவனவும், அவுத்திரிக்கு அங்கமாகச் செய்யப்படுவனவும் என்று இருவகைப்படும். அவற்றுள் முன்னையவை அவுத்திரிக்குரிய ரல்லாதார்க்குச் செய்யப் படுவன.

பொழிப்பு.—ஒருமலமுடைய விஞ்ஞானகலர் இருமலமுடைய பிரளயாகலர் மும்மலமுமுடைய சகலர் என உயிர்வர்க்கம் மூவகை. இவருள், பக்குவரான சகலருக்குப் பரமசிவன் குருவாய் எழுந்தருளிவந்து சட்சு தீக்கை முதலிய எழுவகைத் தீக்கைகளால் மலங்களை நீக்கி அருளுவர். அவுத்திரிதீக்கை ஞானவதி கிரியாவதி என இருவகையாம்.

9\. விரும்பியமந் திராதிகார மர்ச்சனு திகார
மேவும்யோ காதிகார மெனச்சமய விசேடம்
வரும்பொருவி னிருவாண மந்திரங்கள் பதங்கள்
வன்னங்கள் புவனங்க டத்துவங்கள் கலைகள்
இரங்கடைவிற் றொகைபதினொன் றெண்பத்தொன் றைம்பத்தொன்
றிருநூற்றே டிருபத்து நாலாறு றைந்திற் [றொன்
பரந்தநெறி யறுவகையு மொருவிநினை வரிதாம்
பரபதத்து ளுயிர்விரவப் பயிற்று மன்றே.

(பதவுரை.) சமய விசேடம் - சமயதீக்கை விசேடதீக்கை இரண்டும்,—விரும்பிய மந்திர அதிகாரம் அர்ச்சனு அதிகாரம் மேவும் யோக அதிகாரம் எனவரும் - விரும்பப்பட்ட மந்திரங்களுக்கு அதிகாரம் அர்ச்சனைக்கு அதிகாரம் அதற்கு இனமாயுள்ள யோகத்துக்கு அதிகாரம் என்று சொல்லப்பட்டுவரும்,—பொருவு இல் நிருவாணம் - ஒப்பற்ற நிருவாண தீக்கை,—மந்திரங்கள் பதங்கள் வன்னங்கள் புவனங்கள் தத்துவங்கள் கலைகள் இரங்கு அடைவில் தொகை - மந்திரங்கள் பதங்கள் வன்னங்கள் புவனங்கள் தத்துவங்கள் கலைகள் என்று சொல்லப்பட்ட முறையிலே தொகை.—பதினொன்று எண்பத்தொன்று ஐம்பத்தொன்று இருநூற்றேடிருபத்துநாலு ஆறுறு ஐந்தில் - பதினொன்றாகவும் எண்பத்தொன்றாகவும் ஐம்பத்தொன்றாகவும் இருநூற்றிருபத்துநாலாகவும் முப்பத்தாறாகவும் ஐந்தாகவும்,—பரந்த நெறி அறுவகையும் ஒருவி - விரிந்த அத்துவாக்கள் ஆறு கூறுகளையும் நீக்கி,—நினைவு அரிதாம் பரபதத்துள் உயிர் விரவப் பயிற்றும் - நினைத்தற்கரிய மேலான பதவியிலே ஆன்மாப் பொருந்தும்படி செய்யும்.

குறிப்பு.—1. விரும்பிய மந்திராதிகார......சமய விசேடம் வரும்:—மேற்சொல்லிய ஞானவதி கிரியாவதி என்னும் இரண்டும் தனித்தனி

சமயதீக்கை விசேடதீக்கை நிருவாணதீக்கை என மூவகைப்படும். சமய தீக்கையாவது மந்ததர பக்குவமுடையார்க்கு அதற்கு அனுகூலமாக மந்தர சத்திநிபாதத்தை அனுசரித்துச் செய்யுந் தீக்கை. விசேடதீக்கை யாவது மந்தபக்குவமுடையார்க்கு அதற்கு அனுகூலமாக மந்தசத்திநிபா தத்தை அனுசரித்துச்செய்யுந் தீக்கை. சமயதீக்கை பெற்றோர் மந்திரங் களுக்கு யோக்கியர். விசேடதீக்கை பெற்றோர் மந்திரம், சிவபூசை, யோகம் என்னும் மூன்றுக்கும் யோக்கியர். அதிகாரம்—யோக்கியர். சமயம் விசேடம் இரண்டும் நிருவாணதீக்கைக்கு அங்கமாயும் சுதந்தரமாயுஞ் செய்யப்படும்.

2.—பொருவினிருவாணமந்திரங்கள் .....:—நிருவாண தீக்கையாவது பாசபந்தம் அனைத்தையும் நீக்கிச் சிவபெருமானுடைய திருவடியை அணை யும்படி செய்யுந் தீக்கையாம். அதுவும் சத்தியோநிருவாணம் அசத்தியோ நிருவாணம் என இருவகைப்படும். சத்தியோநிருவாணமாவது தீக்கை செய்த அப்பொழுதே முத்தியைத் தருவது. அசத்தியோநிருவாணமாவது பிராரத்ததேகம் ஒழிந்தபின்னர் முத்தியைத் தருவது. தீவிரபக்குவருக்கு அசத்தியோநிருவாணதீக்கையும் தீவிரதரபக்குவருக்குச் சத்தியோநிரு வாண தீக்கையுஞ் செய்யப்படும்.

நிருவாணதீக்கை சீடனது பக்குவத்துக்கேற்ப ஞானவதியாகவுங் கிரியாவதியாகவுஞ் செய்யப்படும். இத்தீக்கையால் ஆசாரியர் அத்துவ சுத்திசெய்து சீடனது மலத்தைநீக்கி ஞானத்தைக்கொடுத்துப் பிறவியை ஒழிப்பர். அத்துவசுத்தியாவது ஆறு அத்துவாக்களிலுஞ் சஞ்சிதமாயிரு ந்த கன்மங்களையெல்லாம் நசிப்பித்தலாம். கன்மம் நசியவே மாயையும் நீக் கும். ஆணவமலத்தின் தடையு மொழியும். அத்துவசுத்திசெய்வது எப்படி யெனில், மந்திரங்கள், பதங்கள், வன்னங்கள், புவனங்கள், தத்துவங் கள், கலைகள் என்னும் அறுவகை அத்துவாக்களுள், மந்திரம் பதத்திலும், பதம் வன்னத்திலும், வன்னம் புவனத்திலும், புவனம் தத்துவத்திலும், தத்துவம் கலையிலும் அடங்க ஒடுக்கிக், கலையைத் திரோதானசத்தியிலும் திரோதானசத்தியைச் சிவத்திலும் ஒடுக்குவதாம்.

இந்த ஆறு அத்துவாக்களுள், மந்திரங்கள் பதங்கள் வன்னங்கள் மூன்றும் சொற்பிரபஞ்சம் எனப்படும். புவனங்கள் தத்துவங்கள் கலைகள் மூன்றும் பொருட்பிரபஞ்சம் எனப்படும். இவற்றுள், புவனங்கள் தத்து வங்களைப் பற்றிநிற்கும். தத்துவங்கள் கலைகளைப் பற்றிநிற்கும். மந்திரங் கள் பதங்கள் வன்னங்கள் என்னும் மூன்றும் புவனங்களிற் றோன்றிய சரீரங்களைப் பற்றிநிற்கும்.

அன்றி, மந்திரம் பதம் வன்னம் மூன்றும் சுத்தமாயாகாரியமாதலால், சுத்தாத்துவா எனவும்படும். தத்துவம், சுத்தமாயை அசுத்தமாயாகாரிய

மாதலால், மிச்சிராத்துவா எனப்படும். புவனம், சுத்தமாயை அசுத்தமாயை பிரகிருதிமாயைகளின் காரியமாதலால், சுத்தாத்துவா மிச்சிராத்துவா அசுத்தாத்துவா எனப்படும்.

மந்திரங்கள் முதலிய ஆறும் ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மம் ஏறுதற்கும் கன்மம் நீங்கித் திருவடியடைதற்கும் வழியாயிருப்பதால் அத்துவா எனப்படும். அத்துவா—வழி. (பார். சி. சி. 8. 6. சிவாக்.)

பொழிப்பு —சமயதீக்கை மந்திரோச்சாரணைக்கு அதிகாரத்தையும், விசேடதீக்கை மந்திரம், சிவபூசை, யோகம் என்னும் மூன்றுக்கும் அதிகாரத்தையும் கொடுக்கும். நிருவாணதீக்கையினால் ஆறு அத்துவாக்களும் நீங்கப்பெற்று ஆன்மா சிவகதி அடையும்.

10. கிரியையென மருவுமவை யாவு ஞானங்
கிடைத்தற்கு நிமித்தமெனக் கிளக்கு முண்மைச்
சரியைகிரி யாயோகத் தன்மை யோர்க்குச்
சாலோக சாமீப சாரூ பங்கண்
மருவியிடு முயர்ஞான மிரண்டா மாறு
மலமகல வகலாத மன்னு போதத்
திருவருளொன் றொன்றதனைத் தெளிய வோதுஞ்
சிவாகமமென் றுலகறியச் செப்பு நூலே.

(பதவுரை.) நூல் - ஆகமநூல்கள்,—கிரியை என மருவும் அவை யாவும் ஞானம் கிடைத்தற்கு நிமித்தம் எனக் கிளக்கும் - கிரியை என்று சொல்லப்பட்டுப் பொருந்தியிருக்கும் அவைகளெல்லாம் ஞானம் வருதற்குக்காரணமென்று சொல்லும்,—உண்மைச் சரியை கிரியா யோகத்தன்மையோர்க்குச் சாலோக சாமீப சாரூபங்கள் மருவியிடும் - உண்மைச் சரியை கிரியை யோகங்களின் நெறியிலே நின்றவர்களுக்கு முறையே சாலோக சாமீப சாரூப பதங்கள் வந்து பொருந்தும்,—உயர் ஞானம் இரண்டாம் - அம்மூன்றுக்கும் மேலாகிய ஞானமானது இருவகையாம்,—மாறு மலம் அகல அகலாத மன்னு போதத் திருவருள் ஒன்று - ஆன்மாக்களை அநாதியே பந்தித்து நீங்காதிருக்கும் ஆணவமலம் விட்டுநீங்கும்படி செய்து அவ்வான்மாக்களைத் தான் ஒருபொழுதும் விட்டுநீங்காத நிலைபெற்ற ஞானமாகிய திருவருள் ஒன்று,—ஒன்று அதனைத் தெளிய ஓதும் சிவாகமம் - மற்றொன்று அந்த ஞானத்தைத் தெளியச் சொல்லும் சிவாகமங்கள்,—என்று உலகு அறியச் செப்பும் - என்று உயர்ந்தோர் அறியும்படி அவ்வாகமங்கள் சொல்லும்.

குறிப்பு.—கிரியையென மருவுமவை .....கிளக்கும்:—சிவபெருமானை வழிபடும் முறைகள் கன்மயாகம், தவயாகம், செபயாகம், தியானயாகம், ஞானயாகம், என ஐவகைப்படும். அவற்றுள், கன்மயாகம் சிவசிந்தனை முதற் சிவபூசை அக்கினிகாரியமீறாகச் செய்யுஞ் செயல்களாம். தவயாகமாவது சாந்திராயணவிரதம் முதலியவற்றாற் சரீரத்தை மெலிவித்தல். செபயாகமாவது மந்திரங்களை வாசகம் இரகசியம் மானதம் என்னும் முறையிற் செபித்தலாம். தியானயாகமாவது இருதயம் முதலிய தானங்களிற் சதாசிவன் முதலிய மூர்த்திகளின் திருமேனிகளைத் தியானிப்பது. யாகம்—வழிபாடு. இவ்வழிபாடுகளெல்லாம் கிரியை பொருந்தினவாயும் ஞானமுண்டாதற்குக் காரணமாயுமிருக்கும்.

2. உண்மைச் சரியை கிரியா யோகத்......மருவியிடும்:—சரியை முதலிய நான்கும் உபாயச்சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்றும், உண்மைச்சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் என்றும், இருதிறனும். புகழ்முதலிய உலகப்பயனை நோக்கிச் செய்யுஞ் சிவபுண்ணியங்கள் உபாயச்சரியை முதலியன. பத்திகாரணமாகச் செய்யுஞ் சிவபுண்ணியங்கள் உண்மைச் சரியை முதலியன.

உண்மைச் சரியையாவது இந்திரியத் தொழிலாகிய புறத்தொழின் மாத்திரையானே பரமசிவனது உருவத்திருமேனியை நோக்கி வழிபடுதலாம். உண்மைக்கிரியையாவது இந்திரியங்களும் மனமுங்கூடித் தொழிற்படுவதாகிய புறத்தொழில் அகத்தொழில் இரண்டானும் பரமசிவனது அருவுருவத் திருமேனியை வழிபடுதலாம். யோகமாவது அகத்தொழின் மாத்திரையானே பரமசிவனது அருவத்திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடாம். உண்மைச் சரியை முதலிய மூன்றிற்கும் பயன் சீகண்டபுவனம்முதற் சுத்தவித்தைக்குக் கீழுள்ள புவனங்களிற் சிவசாலோக சிவசாமீப சிவசாரூப பதமுத்திகளைப் பெறுதலாம். இச்சரியை கிரியை யோகவழிபாடுகளும் ஞானத்தைப் பயப்பித்தற்குச் சாதனங்களாகும்.

3. உயர்ஞானமிரண்டாம் .... :—சிவஞானமொன்றே வீடுபேற்றிற்குச் சிறந்த சாதனம். அது பரஞானம் அபரஞானம் என இருவகை. பரஞானமாவது ஆன்மாவின் மலவிருளை நீக்குந் திருவருளாம். அது பதிஞானம் எனவும்படும். அபரஞானம் அத்திருவருளைப் பெறுதற்குரிய நெறியை மயக்கமற உணர்த்தும் சிவாகமங்களாம். பரஞானத்திற்குப் பரமுத்தியேபயன். அபரஞானத்திற்குப் பயன் சுத்தவித்தை முதலிய புவனங்களிற் சாலோகம் முதலிய அபரமுத்தியைப் பெறுதலாம்.

4. இவை மூன்று செய்யுளானும் மந்ததரமுதலிய சத்திநிபாதமுடையராய்த் தீக்கைபெற்றவரே இந்த ஞானநூலை ஓதுதற்கு அதிகாரிகளாவார் என்றும் அதனுல் வரும் பயன் சிவஞானமும் சிவப்பேறும் என்றும் உணர்த்தப்பட்டது.

பொழிப்பு. சரியை கிரியை யோகவழிபாடுகளெல்லாம் ஞானமுண்டாதற்குங் காரணமாயிருக்கும். இவை மூன்றிற்கும் பயன் சாலோக சாமீப சாரூப பதமுத்திகளைப் பெறுதலாம். ஞானம் பரஞானம் அபரஞானம் என இரண்டாம். பரஞானம் ஆன்மாவின் மலவிருளைப் போக்குந் திருவருளாம். அபரஞானம் அத்திருவருளை அறிவிக்குஞ் சிவாகமங்களாம்.

4. நூலின் வழியும் பெயரும்

11\. தெரித்தகுரு முதல்வருயர் சிவஞான போதஞ்
செப்பினர்பின் பவர்புதல்வர் சிவஞான சித்தி
விரித்தனர்மற் றவர்கடிரு வடிகள் போற்றி
விளம்பியநூ லவையிரண்டும் விரும்பி நோக்கிக்
கருத்திலுறை திருவருளு மிறைவ னூலுங்
கலந்துபொது வுண்மையெனக் கருதி யானும்
அருத்திமிக வுரைப்பன்வளர் விருத்த நூறு
மாசில்சிவப் பிரகாச மாகு மன்றே.

(பதவுரை), தெரித்தகுருமுதல்வர்—முன்சொல்லிய முதற்குரவராகிய மெய்கண்ட தேவநாயனர்,—உயர் சிவஞானபோதம் செப்பினர்—மேலான சிவஞானபோதம் என்னும் நூலை அருளிச்செய்தார்,—பின்பு அவர் புதல்வர் சிவஞானசித்தி விரித்தனர்—பின்பு அவருடைய சீடரான அருணந்தி சிவாசாரியர் சிவஞானசித்தி என்னும் நூலை அதன் வழி நூலாக விரித்துக் கூறினர்,—அவர்கள் திருவடிகள் போற்றி—அக்குரவர் இருவருடைய திருவடிகளையுந் துதித்து,—விளம்பிய நூல் அவை இரண்டும் விரும்பிநோக்கி—மேலே சொல்லிய அவ்விரு நூல்களையும் அன்போடு ஆராய்ந்து பார்த்து,—கருத்தில் உறை திருவருளும் இறைவனூலும் கலந்து—என்னுடைய அறிவிற் பொருந்தியிருக்கும் திருவருளையும் சிவாகமங்களின் மெய்ப்பொருளையும் கலந்து,—பொது உண்மை எனக் கருதி—பொது என்றும் உண்மை என்றும் இரண்டாக மதித்து,—யானும் வளர் விருத்தம் நூறும் அருத்தி மிக உரைப்பன்—யானும் சிறப்புப்பொருந்திய விருத்தச் செய்யுள் நூற்றையும் ஆசைமிகுதலாலே சொல்வேன்,—மாசு இல் சிவப்பிரகாசமாகும்—இந்நூலின் பெயர் குற்றமற்ற சிவப்பிரகாசமாகும். அன்று—அசை.

குறிப்பு —1. மேற்செய்யுளாற் சிவஞானம் அபரஞானம் பரஞானம் என இருவகையது என்றும், அவற்றுள் அபரஞானம் சிவாகமம் என்றும் கூறி, இந்நூலுக்கு வழி அவ்வாகமங்களின் சாரமாயுள்ள முதனூ

லாகிய சிவஞானபோதமும் அதன் வழிநூலாகிய சிவஞானசித்தியும் என்றும், இந்நூலின் பெயர் **சிவப்பிரகாசம்** என்றும், இச்செய்யுளாற் கூறுகின்றார்.

2. சிவஞானபோதம் முதனூல்; சிவஞானசித்தி வழிநூல்; இச் சிவப்பிரகாசம் சார்புநூல்.

3. கருத்திலுறை திருவருள்:—அறிவிற் பொருந்தியிருக்கும் திருவருள்; அனுபவஞானம். உண்மை--சிறப்பியல்பு.

பொழிப்பு. மெய்கண்டதேவர் சிவஞானபோதத்தை அருளிச் செய்தார். அவருடைய சீடரான அருணந்திசிவாசாரியர் சிவஞான சித்தியை விரித்துக் கூறினர். அவர்களுடைய திருவடிகளைத் துதித்து அவ்விரு நூல்களையும் ஆராய்ந்து பார்த்து, சிவாகமங்களின் அர்த்தத்தையும் எனது அனுபவஞானத்தையுஞ் சேர்த்து, சிவப்பிரகாசம் என்னும் நூலைப் பொது என்றும் உண்மை என்றும் வகுத்து நூறு விருத்தங்களாற் சொல்வேன்.

5. அவையடக்கம்.

12. தொன்மையவா மெனுமெவையு நன்றாகா வின்று
தோன்றியநூ லெனுமெவையுந் தீதாகா துணிந்த
நன்மையினர் நலங்கொண்மணி பொதியுமதன் களங்க
நவையாகா தெனவுண்மை நயந்திடுவர் நடுவாந்
தன்மையினர் பழமையழ காராய்ந்து தரிப்பர்
தவறுநலம் பொருளின்கட் சார்வாராய்ந் தறிதல்
இன்மையினர் பலர்புகழி லேத்துவரே திலருற்
றிகழ்ந்தனரே லிகழ்ந்திடுவர் தமக்கெனவொன் றிலரே.

(பதவுரை). தொன்மையவாம் எனும்நூல் எவையும் நன்று ஆகா— பழையனவாகும் என்று சொல்லப்படும் எல்லா நூல்களும் நல்லனவாகா,— இன்று தோன்றிய எனும் நூல் எவையும் தீது ஆகா—இப்பொழுதுண்டானவை என்று சொல்லப்படும் எல்லா நூல்களும் தீயனவாகா,— துணிந்த நன்மையினர்—தெளிந்த உத்தமராயினர்,—நலம்கொள்மணி பொதியும் களங்கம் அதன் நவை ஆகாது என உண்மை நயந்திடுவர்— நல்ல இரத்தினத்தை மூடியிருக்கும் களங்கத்தை அதன் களங்கமன்று என விலக்கிவிட்டு அதன் உண்மைத் தன்மையை விரும்புவது போல இந்நூலில் மிகுந்திருக்கும் சொற்குற்றம் முதலியவைகளை விலக்கிவிட்டுப் பதி பசு பாசங்களாகிய மூப்பொருள்களின் உண்மையை விரும்பி அங்கீ

கரிப்பர்,—நடுவாம் தன்மையினர்—மத்திமராயுள்ளோர்,—பழமை அழகு ஆராய்ந்து தரிப்பர்—பழமையான அழகுகள் அமைந்திருத்தலை ஆராய்ந்து நோக்கி ஒருபொருளைக் கொள்ளுதல் போல இந்நூலையும் சுருங்கச் சொல்லல் விளங்கவைத்தல் முதலிய பழமையான அழகுகள் அமைந்திருத்தலை நோக்கி அங்கீகரிப்பர்,—தவறு நலம் பொருளின்கண் சார்வு ஆராய்ந்து அறிதல் இன்மையினர்—பொருளினிடத்தே குற்றமுங் குணமும் பொருந்தியிருத்தலை ஆராய்ந்தறியும் வன்மையில்லாத அதமர்கள்,—பலர் புகழில் எத்துவர்—பலரும் புகழ்ந்தால் தாமும் புகழ்ந்தேத்துவர்,—ஏதிலர் உற்று இகழ்ந்தனரேல் இகழ்ந்திடுவர்—அந்நியர்கூடி இகழ்ந்துரைப்பாராயின் தாமும் இகழ்ந்துரைப்பார்,—தமக்கு என ஒன்றுஇலர்—அவர் தமக்கென்று ஓரறிவில்லாதவர்.

குறிப்பு.—1. துணிந்த நன்மையினர்—:பொருள்களின் குணங்களையுங் குற்றங்களையும் ஆராய்ந்து குணங்களைமாத்திரங் கொள்ளத்தக்கன என்று துணிந்து கைக்கொள்ளும் உத்தமர்.

2. உண்மை—உள்ளது. பதி பசு பாசங்கள் அநாதியாய் உள்ளன என்பது.

3. அழகு—இனியதன்மை. "சுருங்கச்சொல்லல் விளங்கவைத்தல், நவின்றோர்க்கினிமை நன்மொழிபுணர்த்தல், ஓசையுடைமை ஆழமுடைத்தாதல், முறையின்வைப்பே யுலகமலையாமை, விழுமியது பயத்தல் விளங்குதாரணத்த, தாகுதனூலிற் கழகெனும் பத்தே." (நன்னூல். பாயி.)

பொழிப்பு.—பழைய நூல்கள் எவையும் நல்லனவல்ல. புதிய நூல்கள் எவையுந் தீயனவல்ல. உத்தமராவார் இந்நூலில் மிகுந்திருக்குஞ் சொற்குற்றம் முதலியவைகளை விலக்கிவிட்டுப் பொருளுண்மையை அங்கீகரிப்பர். மத்திமராயுள்ளோர் இந்நூலையும் சுருங்கச் சொல்லல் முதலிய அழகுகள் அமைந்திருத்தலை நோக்கி அங்கீகரிப்பர். பொருளிற் குற்றமுங் குணமும் பொருந்தியிருத்தலை ஆராய்ந்தறியும் வன்மையில்லாத அதமர்கள் இந்நூலைப் பலரும் புகழ்ந்தால் தாமும் புகழ்ந்தேத்துவர். அந்நியர் கூடி இகழ்ந்தால், தாமும் இகழ்ந்துரைப்பர். இவர் தமக்கென ஓரறிவில்லாதவர்.

I. பதியிலக்கணம்.

1. பதியின் சொரூபலக்கணம், (13)
2. பதியின் தடத்தலக்கணம், (14)
3. உருவுடைமைபற்றி வருங் குற்றங்களைப் பரிகரித்தல், (15)
4. பதியுண்மைக்குப் பிரமாணம், (16)
5. முத்தொழிலுஞ்செய்யும் உரிமை சிவனுக்கே உண்டென்பதும், சிவன் அம்முத்தொழிலுஞ் செய்தல்பற்றி விகாரமடையான் என்பதும், (17)
6. சிவன் ஐந்தொழிலுஞ் செய்தற்குக் காரணம், (18)

1. பதியின் சொரூபலக்கணம்.

13. பலகலையா கமவேதம் யாவையினுங் கருத்துப்
பதிபசுபா சந்தெரித்தல் பதிபரமே யதுதான்
நிலவுமரு வுருவன்றிக் குணங்குறிக ளின்றி
நின்மலமா யேகமாய் நித்த மாகி
அலகிலுயிர்க் குணர்வாகி யசல மாகி
யகண்டிதமா யானந்த வுருவா யன்றிச்
செலவரிதாய்ச் செல்கதியாய்ச் சிறிதாகிப் பெரிதாய்த்
திகழ்வதுதற் சிவமென்பர் தெளிந்து ளோரே.

(பதவுரை).—வேதம் ஆகமம் பலகலை யாவையினுங் கருத்து—வேதம் ஆகமம், அவற்றின் வழிநூல் சார்புநூல் ஆகிய எல்லாவற்றினும் உள்ள கருத்து,—பதி பசு பாசம் தெரித்தல்—பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொருள்களின் இயல்பைத் தெரிவித்தலாம்,—பதிபரமே—அவற்றுள் பதியாவது ஏனை இரண்டுக்கும் மேலாயிருப்ப தொன்றும்,—அதுதான்—அப்பதிதான்,—நிலவும் அரு உரு அன்றி - விளங்குகின்ற அருவமும் உருவமும் அல்லதாய்,—குணம் குறிகள் இன்றி—குணமும் குறிகளும் இல்லாததாய்,—நின்மலமாய்—மலத்திற் பொருந்தாததாய்,—ஏகமாய்—ஒன்றாய்,—நித்தமாகி—அழிவில்லாததாய்,—அலகு இல் உயிர்க்கு உணர்வாகி—அளவில்லாதனவாய உயிர்களது அறிவுக்கு அறிவாய்,—அசலமாகி—சலனமற்றதாய்,—அகண்டிதமாய்—கண்டிக்கப்படாததாய்,—ஆனந்த உருவாய் - ஆனந்தமே சொரூபமாய்,—அன்றிச் செலஅரிதாய்—மாறுபட்ட உணர்வினாற் சென்றடைய அரியதாய்,—செல்கதியாய்—வழிபட்டவர்கள் சென்றடையும் முத்திநிலையாய்,—சிறிதாகிப் பெரிதாய்—அணுவுக் கணுவாய்

மகத்துக்கு மகத்தாய்,—திகழ்வது—விளங்குவதாம்,—தத்—அதனை,—தெளிந்துளோர் சிவம் என்பர்—அறிவாற் றெளிந்தோர் சிவம் என்று சொல்வர்.

குறிப்பு. 1. பதி—அநாதிமுத்த சித்துருவாய் புறப்பொருளை நோக்காது ஒன்றிலுந் தோய்வின்றித் தாமே சுயம்பிரகாசமாய் நிற்கும் சிவம், புறப்பொருளைநோக்கிச் சிருட்டியாதி பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்யும் நிலையிற் **பதி** எனப் பெயர் பெறும். புறப்பொருள்—ஆன்மாக்கள், மாயை. பதி—காப்பவன். பர்—காத்தல், தி—வினைமுதற் பொருள்விகுதி.

2. அரு உரு அன்றிக் குணம் குறிகள் இன்றி:—அருவும் உருவுமாய் விளங்குவது தத்துவ தாத்துவிகம் முதலிய சடப்பொருள்கள்; சாத்துவிக இராசத தாமத குணங்களோடும் குறிகள் பெற்றும் விளங்குவன அச்சடப் பொருள்களே. அவை அசத்தெனப்படும் பாசமாம். `பதி இவ்வசத்தாகிய பாசவியல்பின்றிச் சத்துப்பொருளாயுள்ளது என்று அதனது சத்தியல்பை உணர்த்தியது.

3. நின்மலமாயேகமாய் நித்தமாகி அலகிலுயிர்க்குணர்வாகி அசலமாகி அகண்டிதமாய் ஆனந்த உருவாய்:—பதி சூக்கும சித்தாயுள்ளது. பசு தூல சித்தாயுள்ளது. பதி பசு என்னும் இரண்டும் சித்துப்பொருளாயினும், பசு மலசம்பந்தமுள்ளது, எண்ணில்லாதது, பிறப்பிறப்பிற்படுவது, உணர்த்த உணர்வது, பிறபொருள்களால் அசைக்கப்படும் பாரதந்திரமுடையது, ஏக தேசநிலையுடையது, துன்பசாகரத்துள் அழுந்துவது. பதி மேற் கூறிய இயல்புகளையுடைய பசுவின்வேறாயிருப்பது என்று அதனது சித்தியல்பையும் ஆனந்த இயல்பையும் உணர்த்தியது.

அசலம்—அசைவற்றது. உயிர்க்கு உணர்வாகி—உயிர்களது அறிவுக் கறிவாய் விளங்குவதாய். அகண்டிதமாய்—ஏகதேசத்தன்மை யில்லாத வியாபகப்பொருளாய்.

4 அன்றிச்செல அரிதாய்:—பாசத்தோடுகூடி விபரீதவுணர்வடைந்து துன்புறும் பசுக்களாற் சென்றடைய அரிதாயுள்ளது. அன்றி—மாறுபட்டு எனப் பொருள்படும் வினையெச்சம்.

5. செல்கதியாய்—குருவருளாற் பாசம் நீங்கி மெய்ஞ்ஞானமெய்திய ஆன்மாக்கள் சென்றடைந்து பேரானந்தத்தழுந்தும்முத்திநிலையாயுள்ளது.

பொழிப்பு.—பதியாகிய சிவம் சச்சிதானந்தமாய் விளங்குவதுஎன்று அதனது சொரூப இலக்கணத்தை உணர்த்தியது.

2. பதியின் தடத்தலக்கணம்.

14. நீடுபரா சத்திநிக ழிச்சா ஞான
நிறைகிரியை தரவதனை நிமலன் மேவி

நாடரிய கருணைதிரு வுருவ மாகி
நவின்றுபல கலைநாத விந்து வாதி
கூடுமொளி வளர்குடிலை மாயை மேவிக்
கொடுவினைகொ டனுகரண புவன போகம்
பீடுபெற நிறுவியவை யொடுக்கு மேனி
பிறங்கியநிட் களசகளப் பெற்றி யாமே.

(பதவுரை.) நீடு பராசத்தி நிகழ் இச்சா ஞானம் நிறை கிரியை தர அதனை நிமலன் மேவி - நிலைபெற்ற மேலான சிவசத்தி தனது வியாபாரத்தால் இச்சாசத்தி ஞானசத்தி நிறைந்த கிரியாசத்தி என்னும் சத்திகளைத் தர அந்தச் சத்திகளை நின்மலனாகிய சிவன் பொருந்தி,—நாட அரிய கருணை திரு உருவமாகி - மதித்தற்கரிய திருவருளே திருமேனியாகக் கொண்டு,—நாதம் விந்து ஆதி கூடும் ஒளிவளர் குடிலை மாயை மேவி - நாதம் விந்து முதலிய தத்துவங்கள் வந்து கூடுகின்ற பிரகாசம் மிகுந்த சுத்த மாயையைப் பொருந்தி,—பலகலை நவின்று—வேதம் ஆகமம் முதலிய பலகலைகளையும் அருளிச்செய்து,—கொடுவினை கொள் தனுகரண புவனபோகம் பீடுபெற நிறுவி – அசுத்த மாயை பிரகிருதி மாயைகளில் கொடிய வினைகளைக் கொண்டிருக்கின்ற தனு கரண புவன போகங்களைப் பெருமைபெற (அதிட்டானவாயிலாகப்) படைத்து நிறுத்தி,—அவை ஒடுக்கும் – அவற்றைத் தோன்றின முறையிலே ஒடுங்கச் செய்வன்,—மேனி – அவற்றை ஆக்கி ஒடுக்குந் திருமேனி,—பிறங்கிய நிட்கள சகளப் பெற்றியாமே—மேலாய்விளங்கிய நிஷ்களம் நிஷ்களசகளம் சகளம் என்னுந் தன்மையவாம்.

குறிப்பு.—1. நீடுபராசத்தி நிகழிச்சா ஞான நிறைகிரியை தர அதனை நிமலன் மேவி நாடரிய கருணை திருவுருவமாகி:—உயிர்களுக்கு அனுக்கிரகம் மாத்திரம் குறித்துப் பொதுவகையால் அறிந்தும் அறிவித்தும் நிற்பதாகிய ஞானம் ஒன்றே சிவசத்தியின் சொரூபமாம். அதுவே பராசத்தி எனப்படும். அப்பராசத்தி, உயிர்களுக்கு மலபாகம் வருதற்பொருட்டு ஐந்தொழில் செய்தலைக்குறித்துச் சிறப்புவகையால் வியாபரிக்குங்கால், இச்சா ஞானக் கிரியை என முத்திறப்படும். இச் சத்திகளைச் சிவன் பொருந்திய பொழுது சத்திகாரியமான அருட்டிருமேனி உண்டாம். அஃதாவது, சிவன் அச்சத்திகளுள் ஞான சத்தியைப் பொருந்தியபொழுது நிஷ்களத் திருமேனி யுண்டாதல். அந்நிலையில் சிவம் என்றும், சத்தர் என்றும், இலய சிவன் என்றும், நிஷ்கள சிவன் என்றும் பெயர் பெறுவர். இலயத்தானம்—சிவதத்துவம்.

நிஷ்களம்—அருவம். நீடுபராசத்தி—அநாதியாயுள்ள பராசத்தி. நிகழ்தல்—வியாபரித்தல். நிறைகிரியை—ஐந்தொழில் செய்யுங்காலம் கிரியாசத்தி மேம்பட்டு நிற்றலால், "நிறைகிரியை" என்றார்.

சிவன் ஞானசத்தியையும் கிரியாசத்தியையும் சமமாய்ப் பொருந்திய பொழுது நிஷ்களசகளத் திருமேனி யுண்டாம். அம்மூர்த்தி சதாசிவர் என்றும், உத்தியுத்தர் என்றும், போகசிவன் என்றும், நிஷ்களசகள சிவன் என்றும் பெயர் பெறுவர். போகத்தானம் சாதாக்கியதத்துவம். நிஷ்களசகளம்—அருவுருவம்.

ஞானசத்தி குறைந்தும் கிரியாசத்தி ஏறியும் இருக்கும் அவதரம் சகளத் திருமேனியாம், அம்மூர்த்தி மகேசுவரர் என்றும், பிரவிருத்தர் என்றும், அதிகார சிவன் என்றும், சகள சிவன் என்றும் பெயர் பெறுவர். அதிகாரத்தானம் ஈசுரதத்துவம். சகளம்—உருவம்.

சிவம் சதாசிவம் மகேசுவரம் ஆகிய இவை மூன்றுக்கும் தம்முட் பேதமில்லை. சத்திகளின் தொழில் வேறுபாட்டால் இப்பேதங்களுண்டென்று உபசாரமாகச் சொல்லப்படும்.

2. நவின்று பலகலை:—மேற்சொல்லிய அருவுருவத் திருமேனியையுடைய சதாசிவமூர்த்தி, தமது ஐந்து திருமுகங்களுள், தற்புருடம் அகோரம் வாமதேவம் சத்தியோசாதம் என்னுந் திருமுகங்கள் நான்கிலிருந்தும் இருக்கு, யசுரு, சாமம், அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களையும், ஈசான முகத்திலிருந்து காமிகம் முதலிய இருபத்தெட்டு ஆகமங்களையும் அருளிச்செய்தார். அவற்றினின்றும் புராண சாத்திரங்கள் முதலியன தோன்றின. இவை சொற்பிரபஞ்சமாம்.

3. நாதவிந்து வாதி கூடு மொளிவளர் குடிலைமாயை........:—சுத்தமாயையை ஞானசத்தி பொருந்துதலால் நாதமும், கிரியாசத்தி பொருந்துதலால் விந்துவும், ஞானமும் கிரியையும் சமமாய்ப் பொருந்துதலால் சாதாக்கிய தத்துவமும், கிரியை ஏறி ஞானங் குறைந்து பொருந்துதலால் ஈசுவரதத்துவமும், ஞானம் ஏறிக் கிரியை குறைந்து பொருந்துதலால் சுத்த வித்தையுந் தோன்றும். இவை பொருட்பிரபஞ்சமாம்.

இத் தத்துவங்களுள், அதிகாரத்தானமாகிய ஈசுவரதத்துவத்தைப் பொருந்திநிற்கும் மகேசுவரர் அனந்தேசுரரை அதிட்டித்து அவர் வாயிலாக அசுத்த மாயையிற் படுந் தனுகரண புவன போகங்களை உயிர்களது வினைக்கீடாகத் தோற்றுவித்து நிறுத்துவர். அனந்தர் சீகண்டரை அதிட்டித்துப் பிரகிருதிமாயையிற் படுந் தனுகரணபுவன போகங்களைப் படைத்து நிறுத்துவர்.

4. அவை யொடுக்குமேனி பிறங்கிய நிட்கள சகளப் பெற்றியாமே:—சொல்லும் பொருளுமாகிய இப்பிரபஞ்சம் இரண்டையும்

ஒடுக்குந் திருமேனி நிஷ்களம் என்றும், தோற்றுந் திருமேனி நிஷ்கள சகளம் என்றும் சகளம் என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இவை மூன்று திருமேனியும் பரமசிவனது தடத்த வடிவமாம். தடத்தலக்கணம்—பிறிதோர் பொருளின் சார்புபற்றி இலக்கியப் பொருளிலிருக்கும் இலக்கணம். தடத்தம்—அயலிடத்திருப்பது.

பொழிப்பு.—தன்னிடத்து அநாதியே அபின்னமாய் விளங்கும் பராசத்தி இச்சா ஞானக் கிரியைகளாக வியாபரிக்க, அவைகளை நின் மலனுகிய சிவன் பொருந்தித் திருவருளே திருமேனியாகக் கொண்டு, நாதம் விந்து முதலிய தத்துவங்கள் தோற்றுகின்ற சுத்தமாயையைப் பொருந்தி, வேதம் ஆகமம் முதலிய பலகலைகளை அருளிச்செய்து, அநந்த தேவரை அதிட்டித்து அசுத்தமாயையிற்படுந் தனுகரண புவன போகங் களையும் சீகண்டரை அதிட்டித்துப் பிரகிருதிமாயையிற் படுந் தனுகரண புவன போகங்களையும் படைத்து நிறுத்தி ஒடுக்குவன். இத்தொழில் களைச் செய்யுந் திருமேனிகள் நிஷ்களம் நிஷ்களசகளம் சகளம் என மூத்திறப்படும்.

3. உருவுடைமை பற்றி வருங் குற்றங்களைப் பரிகரித்தல்.

15. ஈங்கிதுவென் றதுகடந்த வியல்பி னானு
மீறுமுத னடுவொன்று மிலாமை யானும்
ஓங்கிவளர் ஞானமய னாத லானு
முண்மை பிறர்க் கறிவரிய வொருமை யானுஞ்
சாங்கரிய வெறுப்பினொடு விருப்பு மெல்லாஞ்
சார்வரிய தனிமுதல்வ னாத லானு
நீங்கலரு முயிர்க்குயிராய் நிற்ற லானு
நிறுத்திடுவ னினைந்தவுரு நிமலன் றானே.

(பதவுரை). ஈங்கு இது என்றது கடந்த இயல்பினானும்—இவ் விடத்துள்ளது இவ்வியல்புடையது என்று ஆன்மபோதத்தாற் சுட்டி அறியப்படுமதனைக் கடந்த இயல்பாலும்,—முதல் நடு ஈறு ஒன்றும் இலாமையானும்—ஆதி நடு அந்தம் ஒன்றும் இல்லாத தன்மை யாலும்,—ஓங்கிவளர் ஞானமயன் ஆதலானும்—மேம்பட்டு நிகழும் சர்வஞ்ஞத்துவமாகிய ஞானசொரூபியாகையாலும்,—உண்மை பிறர்க்கு அறிவு அரிய ஒருமையானும்—தன்னியல்பு பிறருக்கு அறிய இயலாத நுண்ணிய அறிவாகிய அதிசூக்கும சித்தாய் இருத்தலாலும்,—தாங்க அரிய வெறுப்பினொடு விருப்பும் எல்லாம் சார்வு அரிய தனிமுதல்வன்

ஆதலானும்—பொறுத்தற்கரிய வெறுப்பும் விருப்புமாகிய உயிர்க்குணம் எவையும் சார்தலில்லாத ஒப்பற்ற பதியாகையினாலும்,—உயிர்க்கு நீங்கல் அரும் உயிராய் நிற்றலானும்—ஆன்மாக்களுக்கெல்லாம் பிரிப்பறநிற்கும் பரமான்மாவாய் இருத்தலாலும்,—நிமலன் நினைந்த உருத் தானே நிறுத்திடுவன்—நின்மலனான அப்பரமசிவன் தான் நினைந்த வடிவத்தைத் தானே நிறுத்திக்கொள்வன்.

குறிப்பு.—1. ஈங்கிதுவென் றதுகடந்த வியல்பினானு, மீறு முத னடுவொன்று மிலாமையானும்:—ஆன்ம போதத்தால் அது இது என்று சுட்டி அறியப்படும் பொருளெல்லாம் அசத்துப்பொருள். தோன்றிநின்று அழியும் (முதல் நடு ஈறு) பொருள்களும் அசத்துப் பொருள். பரமசிவன் இவ்வசத்துப் பொருள்களின் றன்மை இல்லாதவன், சத்துப் பொருளாயுள்ளவன் என்பதாம்.

2. ஓங்கிவளர் ஞானமய னாதலானு, முண்மை பிறர்க் கறிவரிய வொருமையானும்:—பசு சிற்றறிவுடையதும், பரமசிவன் அறிவித்தாலறியு மியல்புடையதுமாயுள்ள தூலசித்துப் பொருள். பரமசிவன் எல்லாவற்றையுந் தானாய் அறிகின்ற பேரறிவுடையவனும் தன்னியல்பு பிறரால் அறியப்படாதவனு மாயுள்ள அதி சூக்கும சித்துப்பொருள். ஆதலாற் பரமசிவன் தூலசித்தாகிய பசுவின் வேறாய் அதிசூக்கும சித்துப் பொருளாம்.

3. தாங்கரிய வெறுப்பினொடு விருப்பு மெல்லாஞ் சார்வரிய தனி முதல்வனாதலானும்—பரமசிவன் விருப்பு வெறுப்புக்களால் நிகழும் சுகதுக்க மோகங்களில்லாத ஆனந்த நிலையையுடையவர் என்பதாம்.

4. நீங்கலரு முயிர்க்குயிராய் நிற்றலானும்—பரமசிவன் எவ்வுயிரிலும் நீக்கமற நிறைந்து நிற்கும் பரமான்ம சொரூபியாயுள்ளவர் என்பதாம்.

பொழிப்பு.—பரமசிவன் சுட்டி அறியப்படும் பொருள்களுக்கெல்லாம் அப்பாற் பட்டிருக்கும் இயல்புடையனாய்த், தோற்றம் நிலை இறுதிகளும் இல்லாத சத்துப் பொருளாயுள்ளவன்; ஞானசொரூபி; தன்னியல்பு பிறரால் அறிதற்கரிய அதி சூக்கும சித்தாயிருப்பவன்; விருப்பு வெறுப்புக்களில்லாத ஆனந்த சொரூபி; ஆன்மாக்களுக்கெல்லாம் பரமான்மாவா யுள்ளவன். இங்ஙனம் அசத்தும் தூலசித்துமாகிய பசு பாசங்களினின்றும் வேறுபட்ட இயல்புடைய சச்சிதானந்த சொரூபியாய் நிற்றலின், ஐந்தொழிலுஞ் செய்யுமிடத்துத் தான் நினைந்ததொரு வடிவத்தைத் தானே நிறுத்திக்கொள்வன்.

4. பதியுண்மைக்குப் பிரமாணம்.

16\. உலகமெலா மொருவனோ டொருத்தி யொன்றென்
றுளதாகி நின்றளவி லொடுங்கும் பின்னு
மலமதனா லுளதாகு முருவ மாறி
வருவதுபோ வதுசெல்வ தாத லானும்
அலைவிலசே தனமாயை யாத லானு
மணுக்களுரு வடையுமறி விலாமை யானு
நிலவுதொழின் மருவியுரு நிற்ற லானு
நின்றெவையு மளித்திடுவ னிமலன் றானே.

(பதவுரை.) உலகம் எலாம் ஒருவனோடு ஒருத்தி ஒன்று என்று உளதாகி நின்று அளவில் ஒடுங்கும் - பிரபஞ்சமெல்லாம் அவன் அவள் அது என்னும் அவயவப் பகுப்புடையதாய்த் தோன்றி நின்று ஒரு கால எல்லையிலே ஒடுங்கும்,—மலம் அதனால் பின்னும் உளதாகும் - ஆன்மாக்களைப் பந்தித்த ஆணவமலம் நீங்காமையினாலே அது நீங்குதற் பொருட்டு மீளவுந் தோன்றும்,—உருவம் மாறி வருவது போவது செல்வது ஆதலானும்-தேகங்கள் கன்மத்துக்கீடாக மாறிமாறித் தோன்றுவதும் அழிவதும் சுவர்க்க நரகங்களிற் செல்வதுமாகையாலும்,—மாயை அலைவு இல் அசேதனம் ஆதலானும்-மாயை தனக்கென ஒருசெயலற்ற சடமாயிருத்தலாலும்,—அணுக்கள் உரு அடையும் அறிவு இலாமையானும்-ஆன்மாக்கள் அத்தேகங்களைத் தாமே எடுத்தற்கு எற்ற அறிவில்லாமையாலும்,—நிலவு தொழில் மருவி உரு நிற்றலானும்-தேகமானது விளங்காநின்ற ஒரு சேதனனுடைய தொழிலைப் பொருந்தி நிற்றலாலும்,—நிமலன் தானே நின்று எவையும் அளித்திடுவன் - நின்மலனான சிவனே காரணனாய் நின்று எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குவன்.

குறிப்பு.—1. உலகமெலா மொருவனோ .....மலமதனா லுளதாகும்:—உலகம் நித்தமாய் நிலைபெறும். அதனைத் தோற்றுவிக்கவும் அழிக்கவும் ஒரு கருத்தா வேண்டப்படுவதில்லை என்பர் உலோகாயதர். உலகம் ஓரியல்பின்றி அனந்த பேதங்களாகவும் ஆண்வடிவமாயும் பெண்வடிவமாயும் அலிவடிவமாயுந் தோன்றி நின்றழியக் காண்கையாலும், அது தானாகக் காரியப்படுவதற்கு அதற்குச் சுதந்தரமின்மையாலும், அதனை அவ்வாறு படைத்தற்கு நிமித்தகாரணனாகிய முதல்வன் ஒருவன் வேண்டப்படுவனென்று அவர் கருத்தை மறுத்தது. உலகம்—ஆண் பெண் அலி என்னும் வடிவமாயுள்ள தனு கரண புவன போகங்கள்.

உலகத்தை ஒடுக்குதல் ஆன்மாக்களின் கன்மமலம் பரிபாகமாகும் பொருட்டும், மீளவுந் தோற்றுவித்தல் ஆணவமலம் பரிபாகமாகும் பொருட்டுமாம்.

2. உருவமாறி வருவது போவது செல்வது:—ஆன்மா பூமியிற் பூதபரிணும தூலசரீரத்தோடு தோன்றி, அச்சரீரத்தை விட்டு நீங்குங் காலம் கன்மத்துக்கீடாகச் சுவர்க்கத்துக்குச் சென்று பூதசார தூலசரீரத்தையும் நரகத்துக்குச் சென்று பூத தூலசரீரத்தையும் எடுத்து, அங்கங்கே நல்வினை தீவினைகளின் பயனை அனுபவித்துத் தொலைந்தவாறே, மீளவும் பூமியின்கண் பூதபரிணும தூலசரீரத்தோடு தோன்றும் என்பது.

3. அலைவி லசேதன மாயை யாதலானு மணுக்க ளுருவடையு மறிவிலாமையானும்:—மாயையே தன் காரியமான பிரபஞ்சத்தைத் தரும். அதற்கு ஒரு கருத்தா வேண்டுவதில்லை என்பர் சாங்கியர். மாயை பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணமாயுள்ள அசேதனப் பொருள். ஆன்மா சேதனப் பொருளாயினும் தனு கரணம் முதலியவற்றைப் பெற்றாலன்றி அறியமாட்டாது. ஆகையால் மாயா காரியமான தேகாதி பிரபஞ்சத்தை மாயை தரமாட்டாது. ஆன்மாக்களும் அவைகளை எடுக்கமாட்டா.

4. நிலவு தொழில் மருவி உரு நிற்றலானும்—குடம் முதலியன குயவனாலே மண்ணினின்றுஞ் செய்யப்படுங் காரிய மானாற்போல, தேகாதி பிரபஞ்சமெல்லாம் ஒரு சேதனப் பொருளாலே மாயையினின்றுஞ் செய்யப்படுங் காரியங்கள் என்பது.

பொழிப்பு.—உலகங்களெல்லாம் ஆண் பெண் அலி என்னும் அவயவப் பகுப்புடையனவாய்த்தோன்றி நின்று ஒருகாலவெல்லையில் ஒடுங்குந் தன்மையுடையன. ஒடுங்கிய உலகம் ஒடுங்கியவாறு நில்லாது மீளவும் உதிக்கும். பின் உதிப்பது ஆன்மாக்களைப் பந்தித்த ஆணவ மலம் நீங்கும் பொருட்டாம்.

ஆன்மாக்கள் எடுக்குந்தேகங்கள் நல்வினை தீவினைகளுக் கேற்றபடி மாறி மாறித் தோன்றுவதும் அழிவதும் சுவர்க்க நரகங்களிற் செல்வது மாயிருத்தலானும், அத்தேகங்களை மாயை தருமென்னில், மாயை செயலற்ற சடமாயிருத்தலானும், ஆன்மாக்களே அத் தேகங்களை எடுக்குமென்னில், தேகங்களெடுக்கு முன்னுள்ள கேவல நிலையில் அவ்வான்மாக்களுக்கு அறிவில்லாமையானும், தேகம் ஒரு சேதனனுடைய தொழிலை வேண்டி நிற்றலானும், நின்மலனாகிய சிவனே அநாதி முத்த சித்துருவாய் நிலைபெற்று நின்று தனுகரண புவன போகவடிவாயுள்ள உலகங்களெல்லாவற்றையுந் தோற்றுவிப்பன்.

5. முத்தொழிலுஞ் செய்யும்உரிமை சிவனுக்கேயுண்டென்பதும், சிவன் அம்முத்தொழிலுஞ் செய்தல் பற்றி விகார மடையா னென்பதும்.

17. கந்தமல ரயன்படைக்கு முலக மெல்லாங்
கண்ணனளித் திடுமவையெங் கடவு டானே
அந்தமுற வழித்திடுவ னாத லாலே
யயனரியு மவனதுய ரதிகா ரத்து
வந்தமுறை தன்றொழிலே மன்னுவிப்ப னெல்லாம்
வருவிப்பன் விகாரங்கண் மருவான் வானின்
முந்திரவி யெதிர்முளரி யலர்வுறுமொன் றலர்வான்
முகையாமொன் றொன்றுலரு முறையி னாமே.

(பதவுரை). உலகம் எல்லாம் கந்தமலர் அயன் படைக்கும் — பிரபஞ்ச மெல்லாவற்றையும் வாசனை பொருந்திய தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவன் படைப்பன்,—கண்ணன் அளித்திடும் — அப்பிரபஞ்ச மெல்லாவற்றையும் விட்டுணு காப்பன்,—அவை எம் கடவுள்தானே அந்தம் உற அழித்திடுவன் — அவற்றை எங்கள் சிவனே இறுதிபெறும்படி அழிப்பன்,—ஆதலாலே — ஆகையாலே,—அயன் அரியும் அவனது உயர் அதிகாரத்து வந்தமுறை — பிரம விட்டுணுக்களும் அவனுடைய தலைமையான அதிகாரத்தைப் பெற்று வந்த முறையிலே வைத்து,—தன் தொழிலே மன்னுவிப்பன் — தன்னுடைய தொழிலையே அவரிடத்துப் பொருந்தச் செய்வன்,—எல்லாம் வருவிப்பன் — சிவன் ஒருவனே முத்தொழிலையும் தன்னிடத்து நிகழச் செய்வன்,—விகாரங்கள் மருவான் — அம் முத்தொழிலுஞ் செய்தல் பற்றி விகாரங்கள் பொருந்தான்,—வானின் முந்து இரவி எதிர் முளரி ஒன்று அலர்வு உறும் — ஆகாயத்தில் விளங்கும் ஆதித்தன் சந்நிதியிலே தாமரை ஒன்று அலரும்,—ஒன்று அலர்வான் முகையாம் — ஒன்று அலர்தற்குப் பக்குவமான அரும்பாயிருக்கும்,—ஒன்று உலரும் — ஒன்று வாடி உலரும்,— முறையின் ஆமே — இப்படி ஆதித்தன் சந்நிதியில் தாமரை முத்தொழிலும் படினும் ஆதித்தன் விகாரமடையாத முறைமை போலப் பிரபஞ்சமெல்லாம் சிவ சந்நிதானத்தில் சிவன் நிர்விகாரியா யிருக்க முத்தொழிலும் படும்.

குறிப்பு.—பௌராணிகரும் பாஞ்சராத்திரிகளும் சிருட்டித்தொழில் பிரமாவுக்கும் திதித்தொழில் விட்டுணுவுக்கும் சங்காரத் தொழில் உருத்திரனுக்கு முரியன என்பர். பிரமாவும் விட்டுணுவும் விசேட

புண்ணியத்தாற் சிவனுடைய உயர்ந்த அதிகார சக்தியை அச்சிவனுடைய ஏவலாற் பெற்றுடையர். அத்தொழில்கட்கு அவ்விருவரும் சுதந்தரரல்லர். முத்தொழிலுஞ் செய்தற்குரிய சுதந்தரம் சிவனுக்கேயுண்டென்று அவர்கள் கொள்கையை மறுத்தது.

இங்கே சொல்லிய முத்தொழில்கள் பிரகிருதி மாயையின்கண் மத்திம சிருட்டியிலே நிகழ்வனவாம். இதன்மேல் அசுத்த மாயையில் நிகழ்வது அவாந்தர சிருட்டி. சுத்தமாயையில் நிகழ்வது மகாசிருட்டி. பதியினல் நேரே செய்யப்படுவது மகாசிருட்டி. சுத்த மாயையில் நிகழும் ஐந்தொழிலையும் பதி தாமே செய்தருளுவர். அசுத்தமாயையிற் படுங் கிருத்தியம் ஐந்தையும் தமது கிரியாசத்தியால் அனந்தேசுரரை அதிட்டித்து அவர்வாயிலாகச் செய்வர். பிரகிருதி மாயையிற் படும் முத்தொழிலையும் அவ்வனந்தேசுரர் வாயிலாகச் சீகண்ட உருத்திரரை அதிட்டித்து நின்று செய்வர். இந்த உருத்திரரிடத்து செநநி ரோதயித்திரி ஆரிணி என்னும் சிவசத்திகள் பதிந்து நின்று முத்தொழிலையும் செய்யும். அச்சத்திகளுள் செநநி பிரமனிடத்து நின்று செலுத்தும். ரோதயித்திரி விட்டுணுவினிடத்துநின்று செலுத்தும். இவைநேராகவும் அதிட்டானவாயிலாகவும் நடத்தலால், எத்தொழில்களும் சிவசத்தியின் றொழில்களேயாம். செநநி உற்பத்திக்குக் காரணமாயுள்ளது; சிருட்டி அதன்றொழில். ரோதயித்திரி போகங்களில் நியதி செய்வது; திதியும் திரோதானமும் அதன்றொழில். ஆரிணி பரமசிவத்தின் சங்கார சாமர்த்தியத்தை யுடையது; சங்காரமும் அனுக்கிரகமும் அதன்றொழில்.

2. முந்திரவியெதிர்முளரி .....:—தாமரையுவமை சிவ சந்நிதானத்திற் சத்தியின் செயலால் நடக்குந் தன்மையை உணர்த்துவது. அதனுற் சிவன் ஐந்தொழிலுஞ் செய்யினும், விகாரமெய்தாது சச்சிதானந்த சொரூபியாய் நிற்பன் என்பது உணரப்படும். இது சிவன் ஒருவனே முத்தொழிலும் இடையறாது செய்யின் விகாரமெய்துவன் என ஆசங்கிக்கும் பௌத்தருக்கு விடை கூறியது.

பொழிப்பு.—உலகங்களைப் பிரமன் படைப்பன். விட்டுணு காப்பன். சிவனே சங்கரிப்பன். ஆதலால், பிரமன் விட்டுணு இருவரும் அச்சிவனுடைய மேலான அதிகாரத்தின்வழியே நிற்பவராவர். படைத்தல் காத்தலாகிய தன்றொழிலையே அவரிடத்துச் சிவன் நிறுத்துவன். அச்சிவன் தனது சந்நிதான விசேடத்தால் அந்த முத்தொழிலும் நடைபெறச் செய்வன். அம்முத்தொழிலுடைமை பற்றி அவன் விகாரமடையமாட்டான்.

6. சிவன் ஐந்தொழிலுஞ் செய்தற்குக் காரணம்.

18. ஏற்றவிவை யரனருளின் றிருவிளையாட் டாக
வியம்புவர்க ளணுக்களிடர்க் கடனின்று மெடுத்தே
ஊற்றமிக வருள்புரித லேது வாக
வுரைசெய்வ ரொடுக்கமிளைப் பொழித்தன் மற்றைத்
தோற்றமல பாகம்வரக் காத்தல் போகந்
துய்ப்பித்த றிரோதாயி நிறுத்த லாகும்
போற்றலரு மருளருளே யன்றி மற்றுப்
புகன்றவையு மருளொழியப் புகலொ ணாதே.

(பதவுரை.) அரன் ஏற்ற இவை - முதல்வன் ஏன்று கொண்ட இத்தொழில்களை,—அருளின் திருவிளையாட்டாக இயம்புவர்கள் - பரமசிவனது திருவருளின் திருவிளையாட்டாகச் சொல்லுவார்கள்,—அணுக்கள் இடர்க்கடல் நின்றும் எடுத்தே - ஆன்மாக்களைத் துன்பத்திற்கேதுவான பிறவிக்கடலினின்றும் எடுத்து,—ஊற்றம் மிக அருள்புரிதல் ஏதுவாக உரை செய்வர் - நிலைபேறு மிக்க அருளைக் கொடுத்தலே காரணமாக என்றுஞ் சொல்லுவார்கள். இஃதெப்படியெனில்,—ஒடுக்கம் இளைப்பு ஒழித்தல் - சங்காரம் பிறப்பிறப்பிற்பட்டு வருந்திய ஆன்மாக்களுக்கு இளைப்பு நீக்குதல்,—மற்றைத் தோற்றம் மலபாகம் வர - மற்றைய சிருட்டி ஆன்மாக்களைப் பந்தித்த மலத்துக்குப் பக்குவம் வரச்செய்தல்,—காத்தல் போகம் துய்ப்பித்தல் - இரட்சித்தல் கன்மந் தொலைத்தல் காரணமாகப் போகத்தைப் புசிப்பித்தல்,—திரோதாயி நிறுத்தலாகும் - மறைத்தல் போகம் புசிக்குமளவும் அப்போகங்களிலே சுவை பிறக்கும்படி நிறுத்துதல்,—போற்றல் அரும் அருள் அருளே - புகழ்தற்கரிய அநுக்கிரகம் அநுக்கிரகமே,—அன்றி மற்றுப் புகன்றவையும் அருள் ஒழியப் புகல் ஒணாதே - இதுவன்றி முன் சொல்லப்பட்ட படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் மறைத்தல் என்பவைகளும் அருட்செயல்களே என்று சொல்வதன்றி வேறு சொல்லலாகாது.

குறிப்பு. 1. திருவிளையாட்டு:— ஐந்தொழிலுஞ் செய்தல் விளையாட்டென்னில், சிறுவர் செய்யும் மண்விளையாட்டு முதலியன போலப் பயனில்லாத செயலாய் முடியும். சிவன் பயனில்லன செய்யானாகையால், அதற்குப் பயன் கூறுவார் "அணுக்களிடர்க் கடனின்று மெடுத்தே, யூற்ற மிக வருள்புரிதலேதுவாக" என்றார்.

"காத்தும் படைத்தும் கரந்தும் விளையாடி" எனவும், "ஐயா நீயாட் கொண்டருளும் விளையாட்டின்" எனவும் வருந் திருவாக்குக்களி ளுலும் இவ்வுண்மை உணரப்படும். (திருவாச—திருவெம்பாவை.)

2. மற்றுப் புகன்றவையு மருளொழியப் புகலொணுதே:- சிவன் அருள் செய்தலாவது மலத்தை நீக்கிச் சிவத்துவத்தை அளித்த லாகையால், மலம் நீங்குதற்பொருட்டு அதனைப் பாகப்படுத்துதலே மற்றை நான்கு தொழிலாலுமாய பயனும். அவ்வாறு பாகப்படுத்தி அதனை நீக்குதலின், அருளுக்குத் துணையாயுள்ள தொழில்களும் அருளின் தொழில்களேயாம். சிவத்துவம்—சிவமாந் தன்மை. துவம்—தன்மை.

பொழிப்பு.—ஐந்தொழிலையும் பரமசிவனது திருவருளின் திரு விளையாட்டென்று சொல்லுவர். அன்றி, ஆன்மாக்களைத் துன்ப காரணமான செனன மரண சாகரத்தினின்றும் எடுத்து அருள் புரிதல் காரணமாம் என்றுங் கூறுவர். அருள்புரிதல் காரணமென்பது எவ்வாறெனின், அழித்தல் ஆன்மாக்களின் இளைப்பொழித்தற்பொருட் டாம். படைத்தல் மலபரிபாகம் வருவித்தற் பொருட்டாம். காத்தல் வினைப்போகங்களை உண்பித்து வினைகளை ஒழித்தற் பொருட்டாம். மறைத்தல் அவ்வினைப்போகங்களில் அழுந்தச் செய்தலாம். அருளல் உயிர்களுக்கு மலத்தைநீக்கிச் சிவத்துவத்தை அளித்தலாகிய அரு ளேயாம். ஆதலால் இந்த அருள்மாத்திர மன்றிப் படைத்தல் முதலிய வைகளும் அருட்டொழில்களேயாம்.

II. பசுவிலக்கணம்.

19. எண்ணரிதாய் நித்தமா யிருண்மலத்தி லழுந்தி
யிருவினையின் றன்மைகளுக் கீடான யாக்கை
அண்ணலரு ளானண்ணி யவையவரா யதனு
லலகினிகழ் போகங்க ளருந்து மாற்றாற்
புண்ணியபா வம்புரிந்து போக்குவர வுடைத்தாய்ப்
புணருமிருண் மலபாகம் பொருந்தியக்கா லருளால்
உண்ணிலவு மொளியதனு லிருளகற்றிப் பாத
முற்றிடுநற் பசுவர்க்க மெனவுரைப்ப ருணர்ந்தே.

(பதவுரை.) நற் பசுவர்க்கம்—நல்ல ஆன்மவர்க்கமானது,—எண்ண அரிதாய்—அளவிடுதற் கரியதாய்,—நித்தமாய்—என்றும் உள்ள

தாய்,—இருள் மலத்தில் அழுந்தி—ஆணவமல இருளில் அமிழ்ந்தி—இருவினையின் தன்மைகளுக்கு ஈடான யாக்கை—நல்வினை தீவினைகளுக் கேற்ற சரீரத்தை,—அண்ணல் அருளால் நண்ணி—முதல்வனது திருவருளாற் பெற்று,—அவை அவராய்—ஆண் பெண் அலி என்னும் உயர்திணை அஃறிணைகளாய்,—அதனுல்—அச்சரீரத்தைக் கொண்டு,—அங்கு இல் நிகழ் போகங்கள் அருந்தும் ஆற்ருல் புண்ணிய பாவம் புரிந்து—அளவின்றி வரும் போகங்களைப் புசிக்கும் வழியாலே மீண்டும் புண்ணிய பாவங்களைச் செய்து,—போக்கு வரவு உடைத்தாய்—சுவர்க்க நரகங்களிற் போதலும் வருதலு முடையதாய்,—புணரும் இருள் மலபாகம் பொருந்தியக்கால்—பொருந்திய இருண்ட ஆணவமலம் பரிபாகமடைந்த காலத்து,—அருளால் உள் நிலவும் ஒளி அதனுல் இருள் அகற்றி—குருவருளால் அறிவிலே விளங்கும் ஞானப் பிரகாசத்தினுல் அம்மல மறைப்பை நீக்கி,—பாதம் உற்றிடும் என—சிவத்தினது திருவடி நீழலை அடையும் என்று,—உணர்ந்து உரைப்பர்—வேதாகமங்களின் உண்மையை உணர்ந்து பெரியோர் கூறுவர்.

குறிப்பு.—1. பசு:—பாச சம்பந்தத்தால் ஆன்மா பசு எனப் பட்டது. பச்—பந்தித்தல், உ—செயப்படுபொருள் விகுதி.

2. எண்ணரிதாய்:— மாயாவாதிகள் ஆன்மா ஒன்றென்பர். சைவ சித்தாந்திகள் ஆன்மாக்கள் எண்ணில்லாதன என்பர். அண்டசம் சுவேதசம் உற்பிச்சம் சராயுசம் என்னும் இந்நால்வகையில் தோன்றும் எழுவகைப் பிறவியில் எண்பத்துநான்கு நூறுயிர யோனிபேதங்களிற் பட்டு எண்ணில்லாதனவாய் விரிந்து போகின்ற சீவராசிகளில், ஒவ்வொரு சரீரத்தில் ஒவ்வோர் ஆன்மா பொருந்தி நின்று தனித்தனி வினைப்போகங்களை நுகரவும், வெவ்வேறு விதமான ஆகாமிய வினைகளைத் தனித்தனி ஈட்டவும், அறியாமை அறிவு என்னும் இரண்டையுந் தனித்தனி அடையவும், பக்குவா பக்குவங்களையும் அவ்வாறே தனித்தனி அடையவும், போகமோட்சங்களைத் தனித்தனி வெவ்வேருகப் பெறவுங் காண்டலால், ஆன்மா எண்ணில்லாதனவேயாம்.

3. நித்தமாய்—அருவம், அருவுருவம், உருவமாகிய இயல்புகளும், தோற்றஒடுக்கங்களாகிய காரியப்பாடுகளு மின்றிச், சத்தியல்புடைய சித்துப்பொருளாய், அநாதியே யுள்ளனவாய், முத்தியிலே நித்தியானந்தத்தை அனுபவிக்கும் உரிமை யுடையனவாய் இருத்தலின், ஆன்மாக்களும் நித்தியப் பொருள்களேயாம்.

4. இருண் மலத்திலழுந்தி—ஆன்மா சித்துப்பொருளாயினும், சார்ந்ததன் வண்ணமா மியல்புடைய தூல சித்தாதலின், அநாதியே

சகசமாயிருந்த ஆணவமல இருளில் அழுந்துவதாயிற்று. இஃது ஆன்மாவின் கேவல நிலை.

5. இருவினையின் றன்மைகளுக் கீடான யாக்கை யண்ண லருளால் நண்ணி:— ஆணவமல பந்தம் அநாதியாகவே, அம் மலம் ஏதுவாக வரும் இருவினையும் அநாதியாம். அவ்வினைத் தொடர்பால் வரும் சரீரங்களும் அநாதி தொட்டு வருவனவேயாம். வினைக்குத் தக்க சரீரங்களை முதல்வனே கொடுப்பன். அப்படிக் கொடுத்தல் உயிர்கள்மேல் வைத்த கருணையினலாம். சரீரத்தைப் பெற்று வினைப் பயனை அனுபவித்து வரும்பொழுது ஆணவமலம் பரிபாக மடையும். சரீரத்தை அடைதல் மலபரிபாகத்திற்கும் வினைத்தொடர்பு ஒழி தற்கும் ஏதுவாயிருத்தலால், அவ்விரண்டையும் நீக்குமாறு இரக்க மிகுதியாற் செய்யுஞ் செயலாதலின், சரீரத்தைக் கொடுத்தல் முதல் வனது அருட்செயலேயாம். முதல்வன் எல்லார்க்கும் ஒரு தன்மை யான சரீரத்தைக் கொடாமல், எழுவகைப் பிறப்பும் எண்பத்து நான்கு நூறுயிர யோனி பேதமுமான சரீரங்களைக் கொடுத்தல் அவ்வுயிர்களின் வினைக்குத் தக்கபடியாம்.

6. அதனல் அலகில் நிகழ் போகங்கள் அருந்து மாற்றல் புண்ணிய பாவம்... .....பாதமுற்றிடும்:— ஆன்மா வினைக்கீடாக வரும் போகங்களை நானே அருந்துபவனென்றும், போகம் நுகர்தற்குத் துணையாக வரும் முயற்சியை நானே செய்தேனென்றும், இப்படி நானே போக்தா நானே கர்த்தா என்றும் விபரீதமாகக் கருதும். அக்கருத்து வகையால், இதம் அகிதம் வாயிலாகச் செய்யும் அம் முயற்சி ஆகாமியமாய் முடியும். அவை பின்பு புண்ணிய பாவமெனப் பட்டுச் சஞ்சிதமாகும். அச் சஞ்சிதம் சுவர்க்கம், பூமி, நரகம் என் னும் இடங்களிற் பொருந்துதலால் அங்கெல்லாம் அவ்வினைப்பயனை அனுபவிக்கும் பொருட்டு உயிர்கள் போக்குவரவு உடையனவாகும். இப்படிப் பிறந்திறந்து வரும்பொழுது மலசத்தி தேய்ந்து தேய்ந்து ஒருகாலத்தில் முழுவதும் பாகமடையும். மலசத்தி யாவும் பரிபாக மடைந்தபின் உடம்பை நான் என்றும, போக்தாவும் கர்த்தாவும் நான் என்றும் எண்ணும் விபரீத உணர்வு உண்டாக மாட்டாது. நான் என்பதும் எனது என்பதும் இல்லாதொழியும். அதுவே ஆன்ம பரிபாக குணமாம். இந்நிலையை எதிர் பார்த்திருக்கும் முதல்வன் குருவடிவாய் எழுந்தருளி வந்து சஞ்சிதவினையை நீக்கி உண்மையை உபதேசிப்பன். அவ்வுபதேசத்தால் ஆன்ம அறிவிலே ஞானம் பிரகாசிக்கும். அதனல் உயிர் ஆணவ இருள் நீங்கப்பெற்றுத் திருவடி நீழலை அடையும். இதனையே பாசநீக்கமும் சிவப்பேறு மாகிய முத்திநிலை என்று சொல்வர்.

7. ஆணவமலத்தால் மறைப்புண்டு மாயை கன்மங்களைப் பொருந்திப் போக்குவர வுறுதலாகிய கேவலசகல நிலை ஆன்மாவுக்குப் **பொதுவிலக்கணமாம்.**

பொழிப்பு.—ஆன்மாக்கள் எண்ணில்லாதனவாய், நித்தியமாய், ஆணவமல இருளில் அழுந்தி, நல்வினை தீவினைகளுக் கிடான சரீரங்களைக் கடவுள் அருளாற் பெற்று, அச் சரீரங்கள் வாயிலாக இருவினைப் போகங்களை அருந்தும்பொழுது அவை வினைவயத்தால் வருகின்றன என்று உணராமல் தமதுசெயலால் வருகின்றன என்று கருதி, அக்கருத்துவகைபற்றி மீட்டும் இதம் அகிதம் வாயிலாகப் புண்ணிய பாவங்களைச் செய்து, அவ்வினைகளுக் கேற்றபடி சுவர்க்கம் நரகம் பூமி என்னும் இடங்களிற் போக்குவரவு உடையனவாய்ப் பிறவிச் சுழலிற் பட்டு உழலும். அப்படி உழன்று திரியும்பொழுது ஆணவ மலமானது பரிபாகமடைய, அக்காலத்திற் குருவருளால் அறிவிலே ஞானம் பிரகாசமாம். அந்த ஞானத்தினால் மலவிருளை நீக்கிச் சிவத்தினது திருவடி நீழலை அடையும்.

III. பாசவிலக்கணம்.

1–2. ஆணவமும் திரோதாயியும், (20)

3. மாயை.

   a. சுத்தமாயை, (21).
   b. அசுத்தமாயை, (22)
   c. மாயை உலகுக்கு முதற்காரணம், (23).
   d. வினைக்கேற்ற உடம்பைக்கொடுப்பவர்கடவுள், (24.)
   e. மும்மலங்களும் அநாதி, (25).

4. மாயேயம்.

   தத்துவங்கள் தோன்றும் முறை, (26–27).

5. கன்மம்.

   a. கன்ம மலத்தினியல்பு, (28).
   b. சஞ்சிதமும் பிராரத்தமும், (29).
   c. ஆகாமியம், (30).
   d. புண்ணிய பாவங்கள் வரும்வழியும், பாவம் போம்வழியும், (31).

6. மலங்களின் தொகை (32)

1—2. ஆணவமும் திரோதாயியும்.

20. ஏகமாய்த் தங்கால வெல்லைகளின் மீளு
மெண்ணரிய சத்தியதா யிருளொளிர விருண்ட
மோகமாய்ச் செம்பிலுறு களிம்பேய்ந்து நித்த
மூலமல மாயறிவு முழுதினையு மறைக்கும்
பாகமாம் வகைநின்று திரோதான சத்தி
பண்ணுதலான் மலமெனவும் பகர்வரது பரிந்து
நாகமா நதிமதியம் பொதிசடையா னடிக
ணணுகும்வகை கருணைமிக நயக்குந் தானே.

(**பதவுரை.**) ஏகமாய் — ஆணவமலமானது ஒன்றாய்,—தம்கால எல்லைகளின் மீளும் எண்ண அரிய சத்தியதாய் — தத்தம் பரிபாக காலத்திலே விட்டு நீங்கும் எண்ணிறந்த சத்திகளையுடையதாய்,— இருள் ஒளிர இருண்ட மோகமாய் — இருளும் ஒளி என்னும்படி மிக இருண்ட பேரிருளாய் நின்று அஞ்ஞானத்தை விளைவிப்பதாய்,— செம்பில் உறு களிம்பு எய்ந்து — செம்பிற் பொருந்திய களிம்பை ஒத்து,—நித்த மூலமலமாய் — அநாதி தொட்டுச் சகசமாயுள்ள மூல மலமாய்,—அறிவு முழுதினையும் மறைக்கும் — ஆன்மாக்களின் வியாபக அறிவு முழுதையும் விளங்க வொட்டாது மறைத்துநிற்கும்,—திரோ தானசத்தி — திரோதான சத்தியானது,—நின்று — ஆன்மாக்களோடு நின்று,—பாகமாம் வகை பண்ணுதலால் — அந்த ஆணவமலம் பரிபாக மடையும்படி அதற்கேற்ற உபாயங்களைச் செய்தலால்,— மலம் எனவும் பகர்வர் — இந்தத் திரோதான சத்தியையும் மலம் என்று உபசரித்துச் சொல்லுவர்,—அதுதானே — ஆணவமலம் பரிபாகமானபின் அந்தத் திரோதான சத்திதானே,—நாகம் மாநதி மதியம் பொதி சடையான் அடிகள் நணுகும்வகை —பாம்பையும் பெரிய கங்கையையும் சந்திரனை யும் அணிந்த சடையினையுடைய சிவபெருமானது திருவடிகளை அவ் வான்மாக்கள் பொருந்தும்படி,—பரிந்து கருணைமிக நயக்கும் — இரங்கி மிக்க அருளைப் புரியும்.

குறிப்பு.—1. பாசம்:—பச்—பந்தித்தல், அ—கருவிப்பொருள் விகுதி.

2. ஆணவமலம்:—வியாபகமான ஆன்மாவை அணுத்தன்மைப் படுமாறு செய்தலினாலே ஆணவமலம் என்னும் பெயர்உண்டாயிற்று. அணுத்தன்மைப் படுமாறு செய்தலாவது, சிற்றறிவும் சிறுதொழிலு முடைய தாக்குதல். அணு—சிறுமை.

3. ஏகமாய்த் தங்கால வெல்லைகளின் மீளும் எண்ணரிய சத்தியதாய்:—ஆன்மாக்கள் எண்ணில்லாதன வாதல்போல, அவற்றை மறைக்கும் ஆணவமலமும் ஒவ்வோ ரான்மாவுக்கு ஒவ்வோர் மலமாய் எண்ணில்லாதன வல்ல. மலம் ஒன்றே. அதன் சத்திகள் எண்ணில்லாதனவாம். அச்சத்திகளினாலே எண்ணில்லாத உயிர்களையும் மறைக்கும். உயிர்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பல சத்திகள் பொருந்தி நிற்கும். அச்சத்திகள் பரிபாக காலத்தில் நீங்கும் இயல்பினவாம். பரிபாக காலமாவது ஆன்மாவை மறைக்க இயலாது வலிகுன்றி நிற்குங் காலம்.

4. இருளொளிர விருண்ட மோகமாய்:—ஆணவமலத்தின் சொரூபம் மிக இருண்ட பேரிருள் வடிவம். அதன் செயல் ஆன்மாக்களுக்கு அஞ்ஞானத்தைச் செய்தல்.

5. செம்பிலுறு களிம்பேய்ந்து நித்த மூலமலமாய்:—களிம்பு செம்புடன் சகசமாயிருத்தல் போல, ஆணவமலமும் ஆன்மாவோடு அநாதியே சகசமாயுள்ளது. அநாதியே சகசமாயுள்ளதால் "நித்த மலமாய்" என்றார். சகசம்—கூடப்பிறந்தது.

மாயையும் கன்மமுங் காரியப்படுவதற்கு இந்த ஆணவமலம் காரணமாயிருத்தலால், "மூலமலமாய்" என்றார். காரியப்படுவதாவது, மாயை தனுவாதிகளையும், கன்மம் சுகதுக்கங்களையுந் தோற்றுவித்தலாம். மாயையும் கன்மமும் ஆகந்துகமலம் எனப்படும். ஆகந்துகம்—வந்து கூடியது.

6. அறிவு முழுதினையு மறைக்கும்:—வியாபகமான ஆன்மாவின் வியாபகமான அறிவை ஒருசிறிதும் விளங்கவொட்டாது முழுதும் மறைத்து நிற்கும் என்பது.

7. ஆணவமலத்திற்குப் பரியாய நாமங்கள்:—மலம், அஞ்ஞானம், அவித்தை, மூலம், பாசம், மோகம், கேவலம், ஆவரணம், தமசு, சடம் முதலியன.

8. பாகமாம் வகைநின்று திரோதானசத்தி... ..கருணைமிக நயக்குந்தானே:—ஆணவமலம் உயிர்களை மறைக்கும்பொழுது திரோதான சத்தியும் அதற்கனுகூலமாய் நின்று உயிர்களை மறைக்கும். திரோதானம்—மறைத்தல். மறைத்தலாவது மறைக்கும் மலசத்திக்கு வலி கொடுத்து நிற்றல். அஃதாவது நன்றாய் மறைக்கச் செய்தல். அன்றி, அம்மலசத்தி வலிகுன்றும்படி சுத்த மாயாகாரியங்களைத் தோற்றுவித்து ஆன்ம அறிவை எழுப்புதலும், கலையாதிகளைத் தோற்றுவித்து அவ்வறிவுக்கு விளக்கஞ் செய்தலும், கன்மங்களை நுகர்வித்துக் கழிப்பித்தலும் ஆகிய இவையெல்லாம் பாகமாம் வகை பண்ணுதலாம். இப்படி மலத்தோடு கூடிநின்று காரியப்படுத்தி வேண்டுமுபாயங்கள் செய்தலாற் சிவசத்தியாகிய அதனை மலம் போல்வதொன்றாக

வைத்துத் திரோதானமலம் என்பர். ஆயினும் அதுமலமன்று. உயிர்கள்மேல் இரங்கிச் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை அடையும்படி அதற்கேற்ற வகைகளைச் செய்துகொண்டு மிகுந்த பேரருளாகவே விளங்கும். "ஈசனது சத்தி மல மூன்றினையு மேவுதலாற், பாச மெனும்பே ரதற்குப் பாங்கு."

பெத்த நிலையில் இப்படிச் செய்யினும், தானே பக்குவப்படுத்திப் பக்குவமானபின், தானே திருவருளாய் மாறிநின்று முத்தியைக் கொடுப்பதும், இச்சத்தியே. இதனை மலம் என்று சொல்வது உண்மையன்று, உபசாரமாம். இத் திரோதான சத்தி ஆதிசத்தி என்றும் பெயர்பெறும். சிவத்தினது பராசத்தி ஐந்தொழிலுஞ் செய்தலை மேற்கொண்டு பொதுவகையால் வியாபரிக்கும்பொழுது ஆதிசத்தி எனப் பெயர்பெறும். இதுவே ஐந்தொழிலுஞ் செய்யும்பொழுது சிறப்புவகையால் வியாபரித்து வியாபார பேதத்துக்கேற்ப இச்சா சத்தி ஞானசத்தி கிரியாசத்தி எனப் பெயர் பெறுவதாகும்.

பொழிப்பு.—ஆணவமலமானது ஒன்றாய், தத்தம் பரிபாக காலத்தில் நீங்கும் எண்ணிறந்த சத்திகளையுடையதாய், பேரிருளாய் நின்று அஞ்ஞானத்தை விளைவிப்பதாய், ஆன்மாக்களோடு அநாதியே சகசமாய் நிற்பதாய், அழிவில்லாததாய், எல்லா அனர்த்தங்களுக்குங் காரணமான மூலமலமாய், ஆன்மாக்களின் அறிவுதொழில் முழுதையும் விளங்கவொட்டாது தடுத்து நிற்கும் இயல்பினதாம்.

திரோதானசத்தியானது அந்த ஆணவமலம் பரிபாக மடையும்படி உடன்நின்று அதனைக் காரியப்படுத்தும். அதனால் அத்திரோதானசத்தியும் மலம் என்று உபசரித்துச் சொல்லப்படும். ஆணவமலம் பரிபாகமானபின் அச்சத்தியே அருட்சத்தியாய் மாறிச் சிவபெருமானது திருவடிகளை அடையும்படி திருவருள்புரியும்.

3. மாயை.

அ. சுத்தமாயை.

21\. உன்னலரும் பரசிவன்ற னருளாலே நாத
முதிக்கு மிதுங் குடிலைதனில் விந்துவரு நாதந்
தன்னிலதி னுளிவளருஞ் சதாசிவரா மவரிற்
றயங்கவரு மீசர்வித்தை தனையளிப்ப ரதனுன்
மன்னுவரிவ் வகையைவர் வாய்மையினுன் முன்னே
வந்திடுமென் றுரைசெய்த விந்துவழா வகையே

முன்னுதவு சூக்குமாதி யொருநான்கு மென்று
மொழிந்திடுவ ரருங்கலைகள் முதிர்ந்து ளோரே.

(பதவுரை). உன்னல் அரும் பரசிவன்றன் அருளாலே — மனத்தால் நினைத்தற்கரிய பரமசிவனது சத்தியின் வியாபாரத்தால்,— மிகும் குடிலைதனில் நாதம் உதிக்கும் — மேலான சுத்தமாயையாகிய குடிலையிலே நாத தத்துவந் தோன்றும்,— நாதம் தன்னில் விந்து வரும் — அந்த நாதத்தில் விந்து தத்துவந் தோன்றும்,— அதில் ஒளி வளரும் சதாசிவராம் — அந்த விந்துவில் ஒளிமிகுந்த சாதாக்கிய தத்துவம் தோன்றும்,— அவரில் தயங்கவரும் ஈசர் — அச் சாதாக்கியத்திலே மயேசுவர தத்துவம் விளங்கித் தோன்றும்,— வித்தைதனை அளிப்பர் — அது சுத்தவித்தியா தத்துவத்தைத் தோற்றுவிக்கும்,— அதனால் — அவ்வாறு தோன்றுவதினால்,— இவ்வகை ஐவர் மன்னுவர் — அவ்வத் தத்துவங்களின் பெயரே பெயராய்த்தோன்றிய கர்த்தாக்கள் ஐவர் அத் தத்துவங்களைப் பொருந்தி நிற்பர்,— வாய்மையினால் முன்னே வந்திடும் என்று உரைசெய்த விந்து — சத்தி பொருந்தி வியாபரித்தலால் முன்னே நாதத்திலே தோன்று மென்று சொன்ன விந்துவானது,— வழாவகையே — தவறாது,— முன் சூக்குமாதி ஒருநான்கும் உதவும் என்று — முதலிலே சூக்குமை முதலிய வாக்கு நான்கையும் தோற்றுவிக்கும் என்று,— அரும் கலைகள் முதிர்ந்துளோர் மொழிந்திடுவர் — அரிய சிவாகமங்களைக் கற்று முதிர்ந்தோர் சொல்வர்.

குறிப்பு.—1. மேற்செய்யுளிற் கூறியவாறு திரோதான சத்தி ஆணவமலத்தைப் பரிபாகப்படுத்துவது எங்ஙனமெனில், அச்சத்தி இச்சா ஞானக் கிரியைகளாய் வியாபரித்து, அவற்றால் சுத்தமாயையிலும் அசுத்தமாயையிலுந் தனுகரண புவன போகங்களைத் தோற்றுவித்து, அவற்றோடும் ஆன்மாக்களைக் கூட்டிக் கன்மத்தைப் புசிப்பித்து மலபரிபாகம் வருவிக்குமென்று கூறுகின்றார்.

2. மாயை:—மாயை ஒன்றுதானே சுத்தமாயை அசுத்தமாயை என இருவகைப்படும் என்றும், சுத்தமாயையின் காரியமே அசுத்தமாயை என்றும், சுத்தமாயையைப்போல அசுத்த மாயையும் அநாதி என்றும் பலவகையாகக் கூறப்படும். மாயை ஒன்றுதானே இருவகைப்படும் என்பது இவ்வாசிரியர் கருத்து.

3. குடிலை:—சுத்தமாயை. இது விந்து எனவும் மகாமாயை எனவும் பெயர் பெறும். மல கன்மங்களோடு விரவாது சுத்தமா

யிருத்தலின் சுத்தமாயை எனப்படும். இதிலிருந்து சொல்வடிவும் பொருள்வடிவுமாகிய இருவகைப் பிரபஞ்சமுந் தோன்றும்.

4. பரசிவன்ற னருளாலே.........:—பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவிக்கும் பொருட்டு ஆதிசத்தி வியாபரிக்குங்கால், இச்சா ஞானக் கிரியை என முத்திறப்படும். அவற்றுள், ஞானசத்தி சுத்தமாயையிற் பொருந்தி வியாபரித்தலால், அம்மாயையிலிருந்து நாத தத்துவந் தோன்றும். அந்த நாதத்திலே கிரியாசத்தி பொருந்தித் தொழில் செய்தலால் விந்து தத்துவந் தோன்றும். அவ்விந்துவில் ஞானசத்தியும் கிரியாசத்தியும் ஒத்து வியாபரித்தலால், சாதாக்கிய தத்துவந் தோன்றும். அச் சாதாக்கியத்திலே கிரியை ஏறி ஞானங்குறைந்து வியாபரித்தலால், மகேசுவர தத்துவந் தோன்றும். அம்மகேசுவரத்திலே ஞானமேறிக் கிரியை குறைந்து வியாபரித்தலால், சுத்தவித்தை தோன்றும்.

5. மன்னுவர் இவ்வகை ஐவர்:—பரமசிவன் ஞானசத்தியைப் பொருந்துதலாற் சிவமும், கிரியாசத்தியைப் பொருந்துதலாற் சத்தியும், ஞானசத்தியையுங் கிரியாசத்தியையுஞ்சமமாய்ப் பொருந்துதலாற் சதாசிவமும், கிரியை ஏறி ஞானங் குறையப் பொருந்துதலால் மகேசுவரரும், ஞானம் ஏறிக் கிரியை குறையப் பொருந்துதலாற சுத்தவித்தையும், ஆக ஐவரும் அவ்வச்சத்திகளின் வடிவமாகவே தோன்றி, நாத தத்துவத்திற் சிவமும், விந்து தத்துவத்திற் சத்தியும், சாதாக்கிய தத்துவத்திற் சதாசிவரும், மகேசுவர தத்துவத்தில் மகேசுவரரும், சுத்தவித்தியா தத்துவத்திற் சுத்தவித்தையும் என ஐவராய் நின்று தொழில்செய்வர்.

இத்தத்துவங்களேயன்றிச் சாந்தியதீதை சாந்தி வித்தை பிரதிட்டை நிவிர்த்தி என்னும் பஞ்சகலைகளும், இருநூற்றிருபத்துநான்கு புவனங்களும் இச்சுத்தமாயையிலிருந்து தோன்றும். கலை, தத்துவம், புவனம் என்னும் மூன்றும் பொருட்பிரபஞ்சமாம்.

6. வாய்மை—வலி.

7. மேற்சொல்லிய பொருட்பிரபஞ்சத்தையன்றி, முன்சொன்ன விந்துவிலிருந்து சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி என்னும் நான்கு வாக்குக்களுந் தோன்றும். அன்றி, எண்பத்தொரு பதங்களும் பதினொரு மந்திரங்களுந் தோன்றும். வாக்குக்களாலாவது வன்னம் (எழுத்து). வன்னமும் பதமும் மந்திரமுமாகிய மூன்றும் சொற்பிரபஞ்சமாம். இவை புவனத்தின்றோன்றிய சரீரங்களைப்பற்றி நிற்கும். புவனங்கள் தத்துவங்களாலுண்டாகும். தத்துவங்கள் கலைகளிலிருக்கும்.

கலைகள் இவ்வெல்லாவற்றையும் வியாபித்துத் தாம் இவற்றில் வியாபகமாயிருக்கும்.

சொல்வடிவும் பொருள்வடிவுமான இந்த ஆறும் **அத்துவா** எனப்படும். (பார். செ. 9.)

8. சுத்தமாயையிலே தோன்றுந் தனு கரண புவன போகங்களுக்குக் காரணமாகக் கலைமுதற் பிருதிவியீருக முப்பத்தொரு தத்துவங்கள் அச் சுத்தமாயையிலிருந்தே தோன்றிக் காரியப்படும். இவை அசுத்தமாயையிற் றோன்றும் கலைமுதலிய தத்துவங்களின் வேறாய்ச் சுத்தமாயா காரியமாகவே யிருக்கும். சரீரம் இந்திரியம் அந்தக்கரணம் முதலியவைகளெல்லாம் அவற்றால் உண்டாகும்.

9. சுத்தமாயை அதிகாரமுத்தர்க்கும் அபரமுத்தர்க்கும் இருப்பிடமாகும். அதிகாரமுத்தராவார் விஞ்ஞானகலரிலிருந்து மலபரிபாகமெய்தப் பெற்றும், அதிகாரஞ் செய்யவேண்டும் என்னும் இச்சையால் ஈஷத் மலம் இருந்தமையால், சுத்தவித்தை மகேசுவரம் சாதாக்கியம் என்னுந் தத்துவங்களில் அதிகாரஞ் செய்துகொண்டிருப்பவர். சாதாக்கியத்தில் அணுசதாசிவரும், மகேசுவரத்தில் அனந்தர் முதலிய அட்டவித்தியேசுரரும், சுத்தவித்தையிலேசத்தகோடி மகாமந்திரர் நந்தி முதலிய கணநாதர் எண்மர், இந்திரன் முதலிய திக்குப்பாலகர் என்னும் இவர்களும் இருப்பர். அபரமுத்தராவார் ஞானத்திற் சரியை கிரியை யோகங்களில் நின்றவரும், ஞானத்தின் ஞானத்தில் முடிந்த ஞானம் மேவப்பெறாமையாற் பரமுத்தியடையாது தப்பினவருமாவர்.

10. இச் சுத்தமாயை சிவத்தினது இலய போக அதிகார வடிவங்களின் தொழிலுக்கு இடமாயிருக்கும். சிவம் ஞானசொரூபமாகையால் மலகன்மங்களோடு கூடிய அசுத்தமாயையிலே தொழில்செய்யமாட்டாது. இலயத் தானமாயிருக்கும் சிவதத்துவ சத்தி தத்துவங்களிற் பரமசிவமேயன்றி வேறே கிருத்தியஞ்செய்யும் ஆன்மாக்களில்லை.

பொழிப்பு.—பரமசிவனது சத்தியின் வியாபாரத்தால் சுத்தமாயையிலே நாதந் தோன்றும். நாதத்தில் விந்துதோன்றும். விந்துவிற் சாதாக்கியந்தோன்றும். சாதாக்கியத்தில் மகேசுவரந் தோன்றும். மகேசுவரத்திற் சுத்தவித்தை தோன்றும். இத்தத்துவங்கள் ஐந்தினையும் அதிட்டித்து நிற்கும் சிவம் முறையே சிவம் சத்தி சதாசிவன் மகேசுவரன் சுத்தவித்தை எனப் பெயர்பெற்று நிற்கும். அன்றி, முன்சொன்ன விந்துவினின்று சூக்குமை பைசந்தி மத்திமை வைகரி என்னும் வாக்குக்கள் நான்குந் தோன்றும்.

b. அசுத்தமாயை.

22. உருவாதி சதுர்விதமா யொன்றொன் றொவ்வா
வுண்மையதாய் நித்தமா யொன்றா யென்றும்
அருவாகிக் கன்மாந்த மணுக்க ளியார்க்கு
மாவார மாயசித்தா யசலமாகி
விரிவாய தன்செயலின் வியாபியா யெல்லாம்
விரிந்தவகை புரிந்தடைவின் மேவியவை யொடுங்க
வருகால முயிர்களெல்லா மருவிடமாய் மலமாய்
மன்னியிடு மரனருளான் மாயை தானே.

(பதவுரை). மாயைதான் - அசுத்தமாயையானது,—உரு ஆதி சதுர்விதமாய் - காரியப்பாட்டிலே தநு கரண புவன போகம் என்னும் நால்வகைப் பொருள்களாய்,—ஒன்று ஒன்று ஒவ்வா உண்மையதாய் - ஒன்றுக்கொன்றொவ்வாத தூல சூக்கும இயல்பினையுடைய தத்துவங்களாய்,—நித்தமாய் - காரணரூபத்தில் நித்தமாய்,—ஒன்றாய் - ஒன்றாய்,—என்றும் அருவாகி - எப்பொழுதும் அருவமாயேயிருப்பதாய்,— கன்ம அந்தம் அணுக்கள் யார்க்கும் ஆவாரமாய் - கன்மம் நீங்குமளவும் ஆன்மாக்கள் யாவர்க்கும் மய்க்கஞ் செய்வதாய்,—அசித்தாய் - சடமாய்,—அசலமாகி - சலனமற்றதாய்,—விரிவாய தன் செயலில் வியாபியாய் - தன்னிடத்தினின்றும் விரிந்த காரியப்பொருள்களில் தான் வியாபித்து நிற்பதாய்,—எல்லாம் விரிந்தவகை புரிந்த அடைவில் — அக்காரியங்களெல்லாம் விரிந்து தோன்றச் செய்த முறையில்,— அவை மேவி ஒடுங்கவரு காலம் - அவை பொருந்தி ஒடுங்க வருகிற சங்கார காலத்திலே,—உயிர்கள் எல்லாம் மருவு இடமாய் - ஆன்மாக்கள் எல்லாம் பொருந்தியிருத்தற்கிடமாய்,—மலமாய் - மும்மலங்களுள் ஒன்றாய்,—அரன் அருளால் மன்னியிடும் - சிவத்தினது திரோதான சத்தியாற் காரியப்படுத்தப் படுவதாய் நிலைபெறும்.

குறிப்பு.—1. மாயை:—பிரபஞ்சமெல்லாம் தன்னிடத்து வந்து ஒடுங்குதற்கும் தன்னிடத்து நின்று தோன்றுதற்குங் காரணமாயுள்ள பொருள் **மாயை** எனப்படும். **மாயா** என்னும் வடமொழி தமிழில் மாயை என்று விகாரமாயிற்று. மா—ஒடுங்குதல். யா—வருதல்.

மாயை, மலகன்மங்களோடு விரவி அசுத்தப்படுதலால், **அசுத்த மாயை** எனப்படும்.

2. உருவாதி சதுர்விதமாய்:—தநு - பஞ்சபூதங்களின் காரியமெனாரிபௌதிக தேகம். கரணம்—புறக்கரணம் அகக்கரணம் முதலியன.

புவனம்—உயிர்கள் இன்பத் துன்பங்கள் அனுபவித்தற்கிடமாகிய உலகம். போகம் - இன்பத் துன்பங்கள் அனுபவித்தற் கேதுவாகிய பொருள்கள். மாயையிலிருந்து கலைமுதற் பிருதிவியீறாகத் தோன்றுந் தத்துவங்களால் தனு கரணம் புவனம் போகம் ஆகிய இவைகளுண்டாம்.

3. ஒன்றொன் றொவ்வா வுண்மையதாய்:—உண்மை—தத்துவம். அவை கலைமுதற் பிருதிவியீறான முப்பதுமாம். ஒன்றுக்கொன்றொவ்வாமை யாவது தூல சூக்கும முறையாய் நிற்றல். பூதங்கள் தூலம். தன்மாத்திரைகள் சூக்குமம். அகங்காரம் அதனினுஞ் சூக்குமம். புத்தி அதனினுஞ் சூக்குமம். குணதத்துவம் அதனினுஞ் சூக்குமம். பிரகிருதியும் கலையும் ஒன்றுக்கொன்று சூக்குமம். இப்படியே இந்திரியம் அந்தக்கரணம் உள்அந்தக்கரணம் முதலியவைகளுமாம். பஞ்சபூதங்களினுட் பிருதிவி தூலம், அப்பு சூக்குமம், தேயு அதனினுஞ் சூக்குமம். வாயு அதனினுஞ் சூக்குமம். ஆகாயம் அதனினுஞ் சூக்குமம். இப்படியே தத்துவங்கள் யாவும் ஒன்றோடு ஒன்று ஒவ்வாது தூல சூக்கும முறையாய் வியாபக வியாப்பிய பாவமுற்று நிற்கும். அன்றியும், இவை தன்மையினுலும் வேறுபட்டனவாம். இந்திரியங்கள் புறக்கருவிகளாய் மாத்திரம் உபயோகப்படும். அந்தக்கரணங்கள் அகக்கருவிகளாய் மாத்திரம் நின்று இயங்கும். உள்ளந்தக்கரணங்கள் ஆன்மாவின் அறிவிச்சை தொழில்களை எழுப்பிப் புருடனைப் போகத்திற் செலுத்தும். இப்படி இவற்றின் வேறுபாடுகள் உணரப்படும்.

4. நித்தமாய் ஒன்றாய்:—பிரபஞ்சம் தனுவாதிகளாய்ப் பலதன்மையவாய்த் தோன்றுவதும் ஒடுங்குவதுமாய்க் காரியப்படினும், அவற்றின் காரணமான மாயை அக்காரியப்பாடுகளின்றி நித்தமாய் ஒன்றாயிருக்கும். பிரபஞ்சம் மாயையினின்று தோன்றி, அழியுங்காலம் அம்மாயையிலே ஒடுங்குதலால், அப்பிரபஞ்சம் அநித்தமென்றும், மாயை நித்தமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

5. என்றும் அருவாகி:—தனு கரண புவன போகங்கள் அருவமாயும் அருவுருவமாயும் உருவமாயும் தோன்றி நின்று ஒடுங்குவனவாம். சங்காரகாலத்தில் இவை தத்தம் நிலைகுலைந்து அருவமாய் மாயையில் ஒடுங்கும். மாயை நிலைகுலையாது என்றும் ஒருபடித்தாய் அருவமாகவேயிருக்கும்.

6. கன்மாந்தம் அணுக்கள் யார்க்கும் ஆவாரமாய்:—மாயை உயிர்களுக்குத் தனுகரண புவனபோகங்களைத் தருதல் கன்மநுகர்ச்சியின் பொருட்டேயாம். கன்மமில்லையாயின், அவைகளும் வேண்டப்படுவதில்லை. மயக்குதலாவது தனு கரண புவன போகங்களை மெய்யென்று

எண்ணச்செய்தல். கன்மானுபவத்தின் பொருட்டே இவ்வெண்ணமும் உண்டாம். ஆதலால் கன்மமில்லாதவரை மாயை மயக்காது.

இங்கே அணுக்களென்றதும்மலமு முடையசகலரை. விஞ்ஞான கலருக்கு மாயா தனுகரண புவனங்களிருப்பினும், கன்மமும் பிரகிருதியுமில்லாமையால் அவரை மாயை மயக்கமாட்டாது. பிரளயா கலருக்குத் தனுகரண புவனமும் கன்மமு மிருப்பினும், மாயா காரியங்களுள் மயக்குந் தொழிலையுடைய முக்குணங்களும் பிரகிருதியுமில்லாமையால் மயக்கம் நிகழ்வதில்லை. சகலருக்குப் பிரகிருதி சம்பந்தமும் முக்குண மயக்கமும் இருத்தல் பற்றியே மாயை மயக்குமெனப் பட்டது.

7. அசித்து—அறிவில்லாதது, சடப்பொருள்.

8. அசலம்—அசைவின்மை. தத்துவங்கள் தோன்றி ஒடுங்கத் தான் அசைவின்றி நித்தமாயிருத்தலால், மாயை அசலம் எனப்பட்டது.

9. எல்லாம் விரிந்தவகை......முயிர்களெல்லா மருவிடமாய்—தனுகரண புவன போகங்களாய் விரிந்தவற்றுள், தனுவும் புவனமும் போகமும் பூதங்களில் ஒடுங்கும். பூதம் தன்மாத்திரையில் ஒடுங்கும். தன்மாத்திரை பூதாதியகங்காரத்தில் ஒடுங்கும். ஞானேந்திரியங்களும் மனமும் தைசதவகங்காரத்தில் ஒடுங்கும். கன்மேந்திரியங்கள் வைகாரிகவகங்காரத்தில் ஒடுங்கும். அகங்காரம் புத்தியிலும், புத்தி அவ்வியத்தத்திலும், அவ்வியத்தம் பிரகிருதியிலும் ஒடுங்கும். பிரகிருதி அராகம் வித்தை மூன்றும் கலையிலும், கலை நியதி காலம் மூன்றும் மாயையிலும் ஒடுங்கும். இதுவே ஒடுங்கு முறையாம்.

இவைகளெல்லாம் ஒடுங்கும் அச் சங்கார காலத்துத் தான் தாரகமாக நின்று உயிர் ஒடுங்கப் பெறும். உயிருக்கு இந்தநிலை கேவலம் எனப்படும். இந்நிலையில் ஆணவமலமேயன்றி மாயை கன்மம் இல்லை என்பது மாயையின் காரியமில்லை என்ற படியாம். மாயையின் காரியம் தனுகரண புவனங்கள், கன்மத்தின் காரியம் போகங்கள். அக் கேவல நிலையில் ஆணவமலம் ஆன்மாவின் அறிவு முழுமையும் மறைத்து நிற்கும். கன்மம் சஞ்சிதமாய்ப் பயன் தராது மாயையிலிருக்கும். மாயை உயிர்களுக்குத் தாரகமாய் மாத்திரமிருக்கும்.

10. மலமாய்:—மாயை கலாதிதத்துவங்களால் அறிவை விளக்குமாயினும், போக நுகர்ச்சியின் பொருட்டு மயக்கஞ் செய்தலால், மலம் எனப்படும்.

11. அரன் அருளால் மன்னியிடும்:—மாயை பிரபஞ்சமாய்த் தோன்றுதலும், ஒடுங்குதலும், உயிர்களுக்குக் கருவியாய் நின்று அறிவை விளக்குதலும், போகந்தருதலும் ஆகிய இவையெல்லாஞ்

செய்தற்கு அறிவில்லாத சடமாகையால், அதனுல் இயலாது. கன்மத்துக்கேற்ப இவற்றைக் காரியப்படுத்துந் தன்மை சித்தாகிய முதல்வனுக்கே யுள்ளதாம். ஆதலால், முதல்வனது அருளாகிய திரோதானசத்தியின் செயலால் மாயை காரியப்படும்.

பொழிப்பு.—அசுத்தமாயையானது காரியப்பாட்டிலே தனு கரண புவன போகம் என்னும் நால்வகைப் பொருள்களாய் ஒன்றுக்கொன்றொவ்வாத தூல சூக்கும இயல்பினையுடைய தத்துவங்களாய், காரண ரூபத்தில் நித்தமாய் ஒன்ருய், எப்பொழுதும் அருவமாயிருப்பதாய், கன்மம் நீங்குமளவும் ஆன்மாக்களுக்கு மயக்கஞ் செய்வதாய், சடமாய், அசலமாய், தன்னிடத்திருந்து விரிந்த காரியங்களனைத்தினும் வியாபித்து நிற்பதாய், அக்காரியங்கள் யாவுந் தோன்றியமுறையில் வந்து ஒடுங்க அவை ஒடுங்குமிடமாய், அவ்வொடுக்கமாகிய சங்கார காலத்து ஆன்மாக்களெல்லாம் வந்து பொருந்துமிடமாய், மும்மலங்களுள் ஒன்ருய், திரோதான சத்தியாற் காரியப்படுத்தப் படுவதாயிருக்கும்.

c உலகுக்கு முதற்காரணம் மாயை.

23. என்னையிது வெனிலுலகுக் குபாதான மில்லை
யிறைவனல தெனினசித்துச் சித்தினிடத் துதியா
மன்னியுள தேன்முதல்வ னென்கொ லென்னின்
மாயைதா னசித்துருவாய் மருவ மாட்டா
தன்னவனு மிதுவொழிய வாக்க மாட்டா
னசத்தனு மெனினதுவு மவன்போ னித்த
முன்னவனவ் வசித்தைவிரித் தெவையு மாக்கு
முதன்மையது கொடுத்ததென மொழிந்தி டாரே.

(பதவுரை.) இது என்னை எனில் — மாயை என்னும் ஒரு பொருள் காரணமாயுண்டென்னும் இது என்னை யெனில்,—உலகுக்கு உபாதானம் — அது பிரபஞ்சந் தோன்றுதற்கு முதற்காரணமாயிருக்கும்,—இறைவன் அலது இல்லை எனின் — உலகுக்குப் பிரமத்தையன்றி வேருெரு முதற்காரணம் இல்லையென்று நீ சொல்லின்,— அசித்துச் சித்தினிடத்து உதியா — சடமாகிய பிரபஞ்சம் சித்தாகிய பிரமத்தினின்று தோன்ரு,—மன்னி உளதேல் முதல்வன் என்கொல் என்னின் — மாயை காரணமாய்ப் பொருந்தியுள்ளதாயின் முதல்வன் வேண்டப்படுவது எதன் பொருட்டெனின்,—மாயைதான் அசித்து

உருவாய் மருவமாட்டாது — மாயையானது சடமாகையால் அது சித்தாகிய ஒரு முதல்வனையின்றித் தானே தனுவாதிகளாகக் காரியப்படமாட்டாது.—அன்னவனும் இது ஒழிய ஆக்கமாட்டான் அசத்தனும் எனின் — அந்த முதல்வனும் இந்த மாயையையின்றிப் பிரபஞ்சத்தை உண்டாக்கமாட்டான், அதனால் அவனும் மாயைபோல அசத்தனே என்னின், அவ்வாறன்று,—அதுவும் அவன்போல் நித்தம் — அந்த மாயையும் அவனைப்போல அநாதியாயுள்ளது,—முன்னவன் அவ்வசித்தை விரித்து ; எவையும் ஆக்கும் — சித்தாகிய முதல்வன் அந்த அறிவில்லாத மாயையை விரித்துப் பிரபஞ்சம் எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குவன்,—முதன்மை அது கொடுத்தது என மொழிந்திடார்— அதனாற் பிரபஞ்சத்தை உண்டாக்குந் தலைமையை அந்த மாயையே கொடுத்ததென்று அறிவுடையோர் சொல்லமாட்டார்.

குறிப்பு.—மேற்செய்யுளிலே தனுவாதி பிரபஞ்சம் மாயையிலே தோன்றி ஒடுங்குமென்று கூறியதற்கு ஏகான்மவாதி முதலியோர் ஆசங்கையும் மறுப்பும்:—

ஆசங்கை. 1. பிரபஞ்சத் தோற்ற ஒடுக்கங்களுக்கு மாயை முதற் காரணம் என்றதென்னை, பிரமமே முதற்காரணம். மறுப்பு. பிரபஞ்சம் அசித்துப்பொருள். பிரமம் சித்துப் பொருள். அசித்தாகிய பிரபஞ்சம் சித்தாகிய பிரமத்தினின்றுந்தோன்றாது. சடப்பொருளின் தோற்றத்துக்குக் காரணம் சடமாகவே இருத்தல் வேண்டும். சித்து காரணமாகாது. அன்றியும், தோன்றி நின்று அழிதலாகிய காரியப் பாடுறுதல் சடத்தின் இயல்பேயன்றிச் சித்தின் இயல்பன்று. ஆகையால், மாயையே பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணம்.

ஆசங்கை. 2. மாயை முதற்காரணமானால் முதல்வன் வேண்டப்படுவது எதன்பொருட்டு? மறுப்பு. மாயை சடமாதலால் அது சித்தாகிய முதல்வனையின்றித் தானே தனுவாதிகளாய்க் காரியப்படமாட்டாது.

ஆசங்கை 3. மாயையைக் கொண்டன்றிப் பிரபஞ்சத்தை உண்டாக்கமாட்டானாகையால், முதல்வனும் வல்லமையில்லாதவனாவன். மறுப்பு. தனக்கென ஒரு செயலில்லாத சடமாகிய மாயையை முதல்வன் விரித்துப் பிரபஞ்சத்தைக் காரியப்படுத்துதலால், அப்பிரபஞ்சத்தைக் காரியப்படுத்துந் தலைமையை அம்மாயை கொடுத்ததன்று.

பொழிப்பு. பிரபஞ்சத் தோற்ற ஒடுக்கங்களுக்குப் பிரமம் முதற் காரணமாகமாட்டாது. மாயையே முதற்காரணம். அம்மாயை முதல்வனாலே தனுவாதிகளாகக் காரியப்படும்.

d. வினைக்கேற்ற உடம்பைக் கொடுப்பவர் கடவுள்.

24. படைத்ததொரு படியின்றிப் பறவைபசு நரராப்
பண்ணியதென முன்னை வினைப் பான்மை யென்பர்
அடுத்தவினை யுளதாயி னிறையே னென்னி
லசேதனமற் றவையாவிக் கமைத்த தாகும்
எடுத்தவினை யுருவுறுவ துயிரேற் றானே
யிருவினைக்குத் தக்கவுட லெய்து மென்னிற்
சடத்திரளுங் கர்த்தாவா யறிவொன் றில்லாத்
தன்மையனுங் கூடவொரு சங்கை யின்றே.

(பதவுரை.) படைத்தது ஒருபடி இன்றிப் பறவை பசு நரராப் பண்ணியது என் — கருத்தாவே படைப்பராயின் படைக்கப்பட்ட பிரபஞ்சத்தை ஒருதன்மையதாய்ப் படையாமற் பறவை பசு மனிதராகப் படைத்த காரணம் என்னை என்று கேட்கின்,—முன்னைவினைப் பான்மை என்பர்—ஆன்மாக்கள் முற்பிறவிகளிலே செய்த நல்வினை தீவினைகளுக்கேற்றபடி என்று சொல்லுவர் பெரியோர்,—அடுத்தவினை உளதாயின் இறை ஏனென்னில்—முன்கூடின சஞ்சிதவினையுண்டாயின் கடவுள்வேண்டப்படுவது எதன்பொருட்டென்னின்,—அசேதனம்—அவ்வினை அறிவில்லாத சடமாம். ஆதலின்,—மற்றவை ஆவிக்குஅமைத்தது ஆகும்—பறவை முதலிய படைப்புக்கள் அவரவர் செய்தவினைக்கேற்ப முதல்வன் உயிர்களுக்கு விதித்தனவாகும்,—எடுத்த வினைஉரு உறுவது உயிரேல்—செய்தவினைக்கேற்ற உடம்பைப் பொருந்துவது ஆன்மாவாயின்,—தானே இருவினைக்குத்தக்க உடல் எய்தும் என்னில்—அவ்வான்மாவே நல்வினை தீவினைகளுக்கேற்ற உடம்பை எடுத்துக் கொள்ளும் அதற்குக் கடவுள் வேண்டுவதில்லை என்னில்,—சடத்திரளுங் கர்த்தாவாய் அறிவொன்றில்லாத் தன்மையனும் கூட ஒரு சங்கை இன்று—சடமாகிய வினைமாயைகளும் தனக்கென ஒரு செயலும் அறிவுமில்லாத ஆன்மாவும் தம்முட் கூடுதற்கு வேறோரேதுவுமில்லை.

குறிப்பு.—உலோகாயதன் வினா:—மேற்சொல்லியவாறு பிரபஞ்சத்தைக் காரியப்படுத்துவோன் ஒரு முதல்வனாயின், ஆன்மாக்களெல்லாவற்றையும் ஒரு தன்மையாகப் படையாது, தேவர் மனிதர் விலங்கு பறவை ஊர்வன நீர்வாழ்வன தாவரம் என்னும் எழுவகைப் பிறப்பாகவும், அவற்றுள்ளும் எண்பத்துநான்கு நூறுயிரயோனிபேத

மாகவும், பலபடப் படைத்த காரணம் என்னை? விடை முற்பிறவிகளிலே செய்த நல்வினை தீவினைகளுக் கேற்றபடியாம்.

நிரீச்சுரசாங்கியன் வினு:—1. வினையே பிறவிகளைத் தருமாயின் கடவுள் எதன்பொருட்டு வேண்டப்படும். விடை. வினை அறிவில்லாதசடப்பொருள். தானுகப் பிறவிகளைத்தரமாட்டாது. அவ்வினையைப் புசிக்கும்படி பிறவிபேதங்களை வினைக்கேற்ப அமைப்பவர் கடவுளே.

வினு 2. வினைக்கேற்ற உடம்பை அடைவது ஆன்மாவாயின், அவ்வான்மாக்களே தத்தம் வினைக்குத் தக்க உடம்புகளை எடுத்துக் கொள்ளுப அதற்குக் கடவுள் வேண்டுமா? விடை. சடமாகிய வினையும் உடம்பும். தனக்கென ஒருசெயலும் அறிவுமில்லாத ஆன்மாவும் தம்முட் கூடுந்தன்மை அவைகளுக்கில்லை.

பொழிப்பு கடவுள் உலகத்தைப் படைக்குங் காலத்து யாவரையும் ஒருதன்மையாகப் படையாமல். பறவை முதலிய எழுவகைப் பிறப்பாகப் பலபடப் படைத்த காரணமென்னையெனின், அது முற்பிறவிகளிலே செய்த நல்வினை தீவினைகளுக்கேற்றபடியாம்.

வினையே பிறவிகளைத் தருமெனின், கடவுள் வேண்டப்படுவது எதன் பொருட்டெனில். வினை அறிவில்லாத சடமாம். ஆதலின், பறவை முதலிய படைப்புக்கள் அவரவர் செய்தவினைக்கேற்ப முதல்வன் உயிர்களுக்கு விதித்தனவாகும.

இனி, முன்செய்த வினையையும் அதற்கேற்ற உடம்பையும் அடைவது உயிராயின், அவ்வுயிர்களே தத்தம வினைகளுக்குத் தக்க உடல்களை எடுத்துக்கொள்ளும், அதற்குக் கடவுள் வேண்டுவதில்லையெனின், சடமாகிய வினையும மாயாகாரியங்களும தனக்கென ஒருசெயலும் அறிவும் இல்லாத உயிரும தம்முட் கூடுதற்கு வேறோரேதுவுமில்லை. ஆதலால். கடவுளே அவைகளைக் கூட்டுவர் என்பதாம்.

௨. மும்மலங்களும் அநாதி.

25. அல்லன்மிக வுயிர்க்கிவைதா னணைத்த தீச
னருவினைக ளருந்துதற்கோ வினையோ வன்றிச்
சொல்லிவரு மாயையோ வணுவை முந்தச்
சூழ்ந்ததெனு முறைமுதலோர் தொடக்கி லார்பால்
ஒல்லைவரு மெனினுளதா முயிருண் டாவே
யுளதுமல மல்முளதா வொழிந்த வெல்லா
நெல்லின்முளை தவிடுமிபோ லநாதி யாக
நிறுத்திடுவ ரிதுசைவ நிகழ்த்து மாறே.

(பதவுரை.) ஈசன் — இறைவன்,—உயிர்க்கு அல்லல் மிக இவை தான் அணைத்தது—ஆன்மாக்களுக்குத் துன்பம் மிக உண்டாக இவ்வுடல்களைக் கூட்டியது,—அருவினைகள் அருந்துதற்கோ — அரிய வினைப் பயன்களைப் புசிப்பதற்காகவோ, அப்படியாயின்,—வினையோ அன்றிச் சொல்லிவரும் மாயையோ அணுவை முந்தச் சூழ்ந்தது — இந்த வினையோ அல்லது சொல்லப்பட்டுவரும் மாயையோ ஆன்மாவை முதலிற் கூடியது,—எனும் உரை — என்னும் வினு,—முதல் ஓர் தொடக்கிலார் பால் ஒல்லைவரும் எனின் உளதாம் — அநாதியில் ஒரு பந்தமு மில்லாதவரிடத்தில் இடையில்வந்து இவை விரைவாகப் பொருந்துமெனின் அவ்வினு உண்டாம்,—உயிர் உண்டாவே உளது மலம் —உயிர் உளதாகவே ஆணவமலமும் அதனோடு சகசமாயுள்ளது, ஆனால் மாயையுங் கன்மமும் பின்புண்டானதோ என்னில்,—மலம் உளதா ஒழிந்த (உள)—ஆணவமலம் அநாதியே உளதாக மற்றைய மாயை கன்மங்களும் அநாதியே உள்ளனவாம்,—எல்லாம் நெல்லின் முளை தவிடு உமிபோல் அநாதியாக நிறுத்திடுவர்—இவை மூன்றையும் நெல்லிடத்துள்ள முளையும் தவிடும் உமியும்போல அநாதியாகச் சொல்வர்,—இது சைவம் நிகழ்த்துமாறு — இதுவே சிவாகமங்கள் சொல்லும் முறைமை.

குறிப்பு.—1. மேற்கூறியவாறு கடவுள் உயிர்களுக்கு மாயாசரீரங்களைக் கொடுப்பது வினைப்பயன்களை அனுபவித்தற்பொருட்டாயின், **வினு.** வினையோ மாயையோ உயிர்களை முந்திப்பற்றியது? **விடை.** அநாதியில் ஒரு பந்தமுமில்லாதவரிடத்து இடையில் இவை வருமாயின், இவ்வினு உண்டாகலாம். ஆன்மா என்றுள்ளதோ, அன்றே ஆணவமலமும் அதனோடு சகசமாயுள்ளதாம். அது உள்ளதாகவே, கன்மமும் மாயையும் அன்றே உள்ளனவாம். இவை மூன்றும் நெல்லினிடத்துள்ள முளையும், தவிடும், உமியும்போல அநாதியாகவே உள்ளன.

2. நெல்லின்முளை தவிடுமிபோல்:— முளை கன்மத்துக்கும், தவிடு மாயைக்கும், உமி ஆணவத்துக்கும், அரிசி ஆன்மாவுக்கும் உவமை. நெல்லிலுள்ள முளைத்தற்சத்தி முளையைத் தோற்றுவிக்குமாறுபோலக் கன்மமலம் உயிரினிடத்துச் சுகதுக்கங்களை முதற்காரணமாய் நின்று தோற்றுவிக்கும். தவிடு முளைத்தற்கு அனுகூலஞ் செய்து உடனிற்குமாறுபோல, மாயாமலம் அச் சுகதுக்கங்கள் தோன்றுதற்குத் துணைக் காரணமாய்த் தன் காரியமாகிய தனுகரணம் முதலியவற்றையும் உயிரையும் இயைவித்து நிற்கும். உமி அம்முளை தோன்றுதற்கு நிமித்த காரணமாயிருப்பது போல, ஆணவமலம் அச் சுகதுக்கத் தோற்றத்திற்கு நிமித்தகாரணமாய் நின்று அவற்றை முறுகுவித்து உயிர் நுகருமாறு நிலைபெறுத்தும். "ஆணவ மாயையுங் கன்மமுமாமலங், காணு

முளைக்குத் தவிடுமி யான்மாவுர், தாணுவை யொவ்வாமற் றண்டுலமாய் நிற்கும், பேணுவாய மற்று நின்பாசம் பிரித்தே." (திருமந். 468.)

பொழிப்பு. ஆணவம் கன்மம் மாயை மூன்றும் நெல்லினிடத்துள்ள உமியும் முளையும் தவிடும் போல ஆன்மாவோடு அநாதியாய் உள்ளனவாம்.

4. மாயேயம்

தத்துவங்கள் தோன்றும்முறை.

26 அருத்திமிகுங் கலைகால நியதியுடன் வித்தை
யராகமிவை யனந்தரான் மாயைதனி லாகும்
உருத்திரராற் கலையதனிற் பிரகிருதி குணங்க
ளுளவாகு மகங்காரம் புத்தியினி லுதிக்குந்
தெரித்தவிது திரிவிதமாந் தைசதவை காரி
திகழ்தருபூ தாதியெனத் திருந்தியசாத் துவிதம்
விரித்தகுண மனம்புத்தி யிந்திரிய மென்று
விளம்பியசோத் திராதிமுதல் விளங்கியிடும்விரிந்தே.

(பதவுரை.) மாயைதனில்—அசுத்த மாயையினிடத்திலே,—அனந்தரால்—அனந்த தேவரின் செயலால்,—அருத்திமிகும் கலைகாலம் நியதியுடன் வித்தை அராகம் இவை ஆகும்—போகத்தில் இச்சையை மிகவுண்டாக்கும் கலை காலம் நியதியும் அக்கலையிலிருந்து வித்தை அராகமும் ஆகிய இவை ஐந்துந் தோன்றும்.—உருத்திரரால் கலை அதனில் பிரகிருதி குணங்கள் உளவாகும்—சீகண்ட ருத்திரரின் செயலால் முன் சொன்ன கலையினின்றும் மூலப்பிரகிருதியும் அதனினின்றும் குணதத்துவமுந் தோன்றும்,—புத்தியினில் அகங்காரம் உதிக்கும்—அக்குணதத்துவத்திலே தோன்றின புத்தி தத்துவத்தினின்றும் அகங்கார தத்துவந் தோன்றும்,—தெரித்த இது திகழ்தரு தைசத வைகாரி பூதாதி எனத் திரிவிதமாம்—சொல்லப்பட்ட இந்த அகங்காரமானது விளக்கத்தையுடைய தைசத வகங்காரமும் வைகாரியகங்காரமும் பூதாதியகங்காரமும் என மூவிதமாம்,—முதல்—முதலிற் சொல்லப்பட்ட தைசதவகங்காரத்திலே,—திருந்திய சாத்துவிதம் விரித்தகுணம்—சிறந்த சாத்துவிககுண சம்பந்தமான,—மனம் புத்தி இந்திரியம் என்று விளம்பிய சோத்திராதி—மனமும் ஞானேந்திரியம் என்று சொல்லப்பட்ட சோத்திரம் தொக்கு சட்சு சிங்ஙுவை ஆக்கிராணம் என்பவையும்,—விரிந்தே விளங்கியிடும்—விரிந்துதோன்றும்.

குறிப்பு.—1. இதுமுதல் இரண்டு செய்யுளாலும் அசுத்த மாயா காரணத்தினின்றும் அதன் காரியமான தத்துவங்கள் தோன்றும் முறைமையை அருளிச் செய்கின்றார்.

மாயேயம்—மாயாகாரியம். அவை தனு கரண புவன போகங்கள்.

2. அருத்திமிகும்:—ஆன்மாவின் ஆணவமல விருளைச் சற்றே நீக்கிப் போகங்களை அறியும் ஞானத்தைக் கொடுத்து, அப்போகங்களை அனுபவிக்குங் காலத்தை நியமனஞ்செய்து, அப்போகங்களில் இச்சையுண்டாக்குவித்துப் போகநுகர்ச்சியைக் கலை முதலியன வருவித்தலால் "அருத்தி மிகும்" என்றார்.

3. கலைகால நியதியுடன் வித்தை அராகம்:—பிரவிருத்திக் கிரமத்திற் கலாதத்துவம் முதல் வேண்டப்படுவதாகையால், இங்கே கலையை முதற்கூறினர். பிரவிருத்திக் கிரமம்—ஆன்மாக்களுக்குப் போக நுகர்ச்சியைச் செய்யுங் கிரமம். இக்கிரமப்படி மாயையிலிருந்து கலை காலம் நியதி என்பனவும், கலையிலிருந்து வித்தை அராகம் என்பனவுந் தோன்றும்.

பிரபஞ்ச சிருட்டிக் கிரமத்தில் மாயையினின்றும் முறையே காலம் நியதி கலை என்னுந் தத்துவங்களும், கலையினின்றும் வித்தையும் மூலப்பிரகிருதியும், வித்தையினின்றும் அராகமுந் தோன்றும். (பார். சி. சி. 2. 54. 57.)

அராகதத்துவம் வித்தையினின்று தோன்றுமென்று சிவஞானசித்தியாரிலும், கலையினின்று தோன்றுமென்று மிருகேந்திரத்திலுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (மிருகே. கலாதி. 11.)

4. அனந்தர்:—வித்தியேசுரர் எண்மரில் ஒருவர். வித்தியேசுரர் எண்மரும் ஈசுர தத்துவத்திலிருப்பர். அனந்தேசுரர் ஏனைய வித்தியேசுரருக்கும் சுத்த வித்தியாதத்துவ வாசிகட்கும் மற்றையவர்களுக்குந் தலைவராய் மாயையைக் கலக்கி மாயாதத்துவ புவனங்களை உண்டாக்குவர். இவர் பரமசிவனுக்கு வேறாய் அதிகாரமல மொன்றுடையவராயிருப்பர். பாகம் வந்தகாலத்திற் பரமசிவனருளாற் பரமுத்தியை அடைவர் (சித்தாந்தப்பிரகாசிகை.)

பிரளயாகலருள் மலபரிபாக முடையோராய்ப் பரமசிவன் அனுக்கிரகஞ் செய்யப்பெற்றவர் நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரர். இவருள்ளே சீகண்டருத்திரர் மத்தியப் பிரளயமுடிவிற் பிரகிருதி தத்துவத்திற்குக் கீழ்ப்பட்ட தத்துவங்களையும் புவனங்களையும் உண்டாக்கி சகலருள்ளே சிறந்தவரைப் பிரமபத விட்டுணுபதங்களில் இருத்துவர். படைப்புக் காலத்தில் அசுத்த அத்துவாக்களைப் படைத்து, பிரமாவும் விட்டுணுவுஞ் செய்யுஞ் சிருட்டிகளை அதிட்டித்து நின்று, கீழ்ப்பட்ட புவனே

சுரரையும் முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களையும், பிரமாண்டம் முதலிய அண்டங்களையும் உண்டாக்குவர். மத்தியப் பிரளயம்வரையும் பிரம விட்டுணுக்களுடனே கூடக் குணதத்துவத்தில் அதிகாரஞ்செய்து கொண்டிருந்து, பின்பு அந்தப் பிரம விட்டுணுக்களையும் ஒடுக்கிக் கொண்டு அராக தத்துவத்திலிருப்பர் என்று சித்தாந்தப்பிரகாசிகையிற் சிவஞானமுனிவர் கூறுகிறார்.

6. கலையதனிற் பிரகிருதி குணங்களுளவாகும்:—மூலப்பிரகிருதி யானது அரும்பினிடத்து மணம் விளங்காமலடங்கி நின்றாற்போலத் தன்னிடத்துண்டாகிய குணங்கள் சற்றும் விளங்காமற் கலாதத்து வத்திற்றோன்றும். அது அவ்வியத்தகுண வடிவாயுள்ளது. அவ்வியத் தம்—பிரிந்து தோன்றாதது, வெளிப்படாமலிருப்பது. அதனாற் குணங் கள் பிரகிருதியல்ல.

அப்பிரகிருதியிலிருந்து குணதத்துவந் தோன்றும். முக்குணங் களும் பிரிந்து தோன்றாது சமமாயிருக்கும் அவதரம் குணதத்துவமாம். இக்குண தத்துவத்திலே தோன்றும் புத்தி முதற் பிருதிவியீறான தத் துவங்களெல்லாம் முக்குணங்களால் வியாபிக்கப்பட்டும் இவற்றில் ஒரு குணமாயினுங் கலந்துமிருக்கும்.

7. அகங்காரம் புத்திதனிலுதிக்கும்...:—அக்குணதத்துவத்திலிருந்து புத்திதத்துவந் தோன்றும். புத்தியிலிருந்து அகங்காரந் தோன்றும். இந்த அகங்காரம் முக்குண சம்பந்தத்தினாலே தைசதம் வைகாரிகம் பூதாதி என மூவகையாயிற்று. தைசதம், சாத்துவிக சம்பந்தமுடையது. வைகாரிகம், இராசதகுண சம்பந்தமுடையது. பூதாதி, தாமதகுண சம்பந்தமுடையது.

தைசதவகங்காரத்திலிருந்து தோன்றும் மனமும் ஞானேந்திரியங் களும் பிரகாசரூபமாகையாற் சாத்துவிகங்களாம். தைசதம்—பிரகாச முடையது.

சாத்துவிதம் விரித்தகுணம்—சாத்துவிகம் பரவிய குணம், சாத்து விக சம்பந்தமானகுணம்.

பொழிப்பு. அசுத்தமாயையிலிருந்து கலை காலம் நியதியும், கலை யிலிருந்து வித்தை அராகம் மூலப்பிரகிருதி என்பனவுந் தோன்றும். பிரகிருதியிலிருந்து குணதத்துவமும், அதிலிருந்து புத்தியும், அப் புத்தியில் அகங்காரமுந் தோன்றும். அவ்வகங்காரம் தைசத வகங்காரம் வைகாரியகங்காரம் பூதாதியகங்காரம் என மூவகையாம். அவற்றுள், தைசத அகங்காரத்திலிருந்து சாத்துவிககுண சம்பந்தமான மனமும் செவி முதலிய ஞானேந்திரியம் ஐந்துந் தோன்றும்.

இதுவமது.

27 மன்னியகன் மேந்திரிய மானவிரா சதஞ்சேர்
வாக்காதி வைகாரி மருவிவருஞ் சத்தந்
தன்னைமுத லாகியதா மதமிகுமாத் திரைபின்
றருமதனில் வானநில மனல்புனன்மண் சத்த
முன்னதனில் வெளியாதி யொன்றென் றாகு
முறையிலுறு மிருமையயன் முடிவா முன்னே
உன்னுசதா சிவராதி யதிபதிக ளொடுக்க
முதித்தவடை வெனவுரைப்ப ருணர்ந்து ளோரே.

(பதவுரை.) மன்னிய கன்மேந்திரியமான இராசதஞ்சேர் வாக்காதி - நிலைபெற்ற கன்மேந்திரியங்களான இராசதகுணமுடைத்த மான வாக்கு பாதம் பாணி பாயு உபத்தம் என்னும் ஐந்தும்,—வைகாரி மருவிவரும் - வைகாரியகங்காரத்தைப் பொருந்தித் தோன்றும்,—சத்தம் தன்னைமுதலாகிய தாமதம் மிகு மாத்திரை - சத்தத்தை முதலாகவுடைய தாமதகுணம் மிகுந்த தன்மாத்திரைகள் ஐந்தையும்,—பின்தரும - பின்னையதாகிய பூதாதி யகங்காரமானது தரும்,—அதனில் - அந்தச் சத்தம் முதலிய தன்மாத்திரையிலே,—வான் அநிலம் அனல் புனல் மண் (முறையில் உறும்)- ஆகாயம் வாயு தேயு அப்பு பிருதுவி என்னும் ஐந்து பூதஙகளும் முறையே தோன்றும்,—வெளியாதி - ஆகாயம் முதலிய பூதங்கள்,—சத்தம் முன்னதனில் - சத்தம் முதலிய குணங்களில்,—ஒன்று ஒன்று ஆகும் முறையில் உறும் - ஒவ்வொரு குணங்களை ஏற்றமாக முறைப்படி பொருந்தும்.—இருமை அயன் முடிவா - பெருமைபொருந்திய பிரமனீறாக,—முன்னே உன்னு சதாசிவர் ஆதி - பஞ்சமூர்த்திகளுக்கும் முதன்மையாக எண்ணப்படும் சதாசிவதேவர் முதலியோர்,—அதிபதிகள் - அப்பூதங்களுக்குத் தெய்வங்களாயிருப்பர்,—ஒடுக்கம் உதித்த அடைவு என உரைப்பர் உணர்ந்துளோர் - தத்துவங்கள் ஒடுங்கு முறைமையும் தோன்றின முறைமைப்படியேயாகும் என்று சொல்லுவர் அறிஞர்கள்.

குறிப்பு —1. மன்னிய கன்மேந்திரியமான இராசதம் சேர் வாக்காதி வைகாரி மருவிவரும்:—வாக்கு முதலிய கன்மேந்திரியம் ஐந்தும் செய்கையுள்ளவைகளாகையால் இராசதங்களாம. இவற்றிற்குக் காரணமாகிய வைகாரியகங்காரமும் இராசதமே. வைகாரி - விகாரமுடையது.

2. சத்தந் தன்னை முதலாகிய தாமதமிகு மாத்திரை பின்தரும் - தன்மாத்திரை, காரண தன்மாத்திரை எனவும் விடய தன்மாத்திரை

என இருவகைப்படும். இங்கே கூறியது காரண தன்மாத்திரையையாம். சத்தம் பரிசம் உருவம் இரதம் கந்தம் என்னும் ஐந்தும் தத்தம் குணபேதங்களைக் காட்டாமற் குணசமூகமாய்ச் சூக்குமமாயிருக்கும் நிலையிற் காரண தன்மாத்திரை என்றும் சூக்கும பூதங்கள் என்றுஞ் சொல்லப்படும். இவை பிரகாசரூப ஞானேந்திரியங்களையும் செய்கையொடு கூடிய கன்மேந்திரியங்களையும் விட வேறாய்ப் பிரிக்கப்படுவதா யிருப்பதால் தாமசங்களாம். இவற்றிற்குக் காரணமாகிய பூதாதியகங்காரமும் தாமசமே. (மிருகேந். 102.)

3. அதனில் வான் அநிலம் அனல் புனல் மண்:—மேற்சொல்லியவாறு சத்தம் முதலிய குணங்கள் குண குணி எனப்பிரிவுபடாமற் குணசமூகமாய் நிற்கும் நிலையிற் சூக்கும பூதங்களெனப்படும். அவை குணம் என்றும் குணி என்றும் ஒருகுணம் இருகுணம் முக்குணம் நான்கு குணம் ஐந்து குணம் என்றும், இக்குணங்களையுடைய குணிப்பொருள்களென்றும் வெளிப்படத் தூலவடிவாய் விளங்கியவிடம் பஞ்சபூதமாம். அப்பொழுது அவை தூலபூதங்களெனப்படும். அவை புலனாதலின்றி நுண்மைப்பட்டு மறைந்து நிற்கும்பொழுது சூக்கும பூதம் என்றும், எவர்க்கும் புலனாம்படி தூலமாய் வெளிப்பட்டு நிற்கும்பொழுது தூலபூதம் என்றுஞ் சொல்லுவதாகிய இந்த வேற்றுமையே அவ்விரண்டினிடத்துமுள்ள வேற்றுமையாம்.

இச்சூக்கும பூதங்களினின்று பஞ்சபூதங்கள் தோன்றும்வகை எப்படியெனில், சத்தத்தினின்று ஆகாயந்தோன்றும். பரிசத்தினின்று வாயுதோன்றும். உருவத்தினின்று தேயு தோன்றும். இரதத்தினின்று அப்பு தோன்றும். கந்தத்தினின்று பிருதிவி தோன்றும்.

4. சத்தமுன்னதனில் வெளியாதி யொன்றொன்றுரு முறையிலுறும்:—ஆகாயம், சத்தமாகிய ஒருகுணமுடையது. வாயு, சத்தத்தோடு பரிசமுமாகிய இரண்டு குணமுடையது. தேயு, சத்தபரிசங்களோடு உருவமுமாகிய மூன்று குணமுடையது. அப்பு, சத்தபரிச உருவங்களோடு இரதமுமாகிய நான்கு குணமுடையது. பிருதிவி, சத்தபரிச உருவ இரதங்களோடு கந்தமுமாகிய ஐந்து குணமுடையது.

மாயாவாதிகள் ஆகாயத்தினின்று வாயுவும், வாயுவினின்று தேயுவும், தேயுவினின்று அப்புவும், அப்புவினின்று பிருதிவியுமாகப் பூதங்கள் ஒன்றினின்று ஒன்று தோன்றுமென்பர். சத்தமொன்றேயுடைய ஆகாயம், சத்தம் பரிசம் என்னும் இரண்டு குணமுடைய வாயுவுக்குக் காரணமாகமாட்டாது. காரணத்திற் குணமும் குணியும் அடங்கிச் சூக்குமமாயிருந்து காரியத்திலே தூலமாய் வெளிப்பட்டுத்

தத்துவங்களின் தோற்றம்.

1. பிரவிருத்திக்கிரமம்.

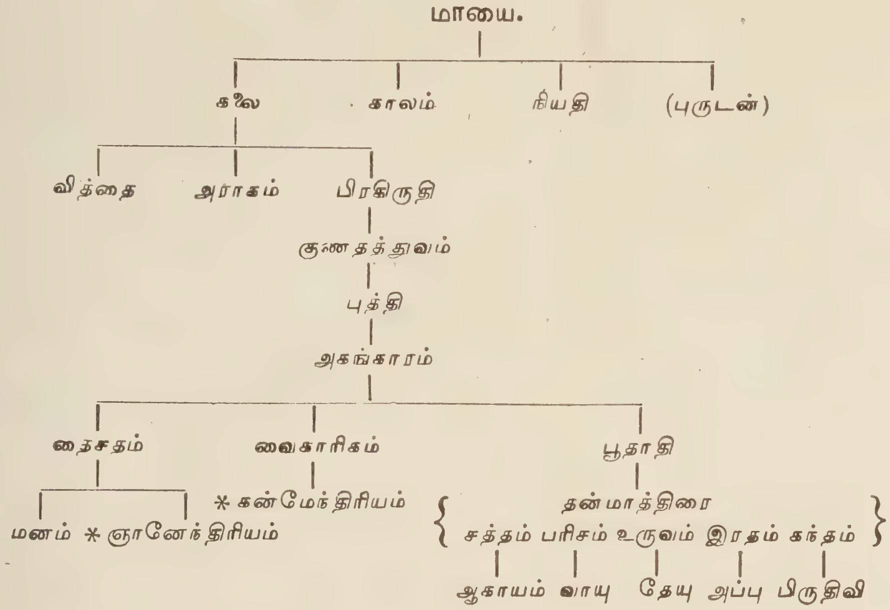

2. சிருட்டிக்கிரமம்.

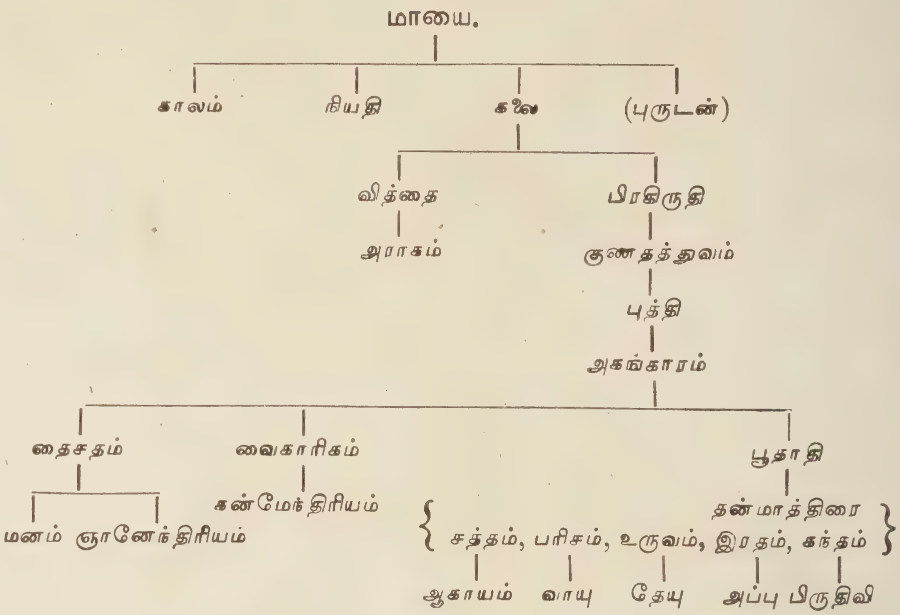

* ஞானேந்திரியம்—சோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்ஙுவை, ஆக்கிராணம்.
* கன்மேந்திரியம்—வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபத்தம்.

தோன்றும். ஆகாயம் வெளிப்பட்ட சத்த குணத்தையுடையது. பரிசகுணம் அதிலில்லை. ஆகையாற் சத்தம் ஒன்றேயுடைய ஆகாயம் சத்தமும் பரிசமுமாகிய இரண்டு குணமுமுடைய வாயுவுக்குக் காரணமாகாதென்பது தானேபோதரும். மற்றையவைகளுமிப்படியே. ஆதலால் தன்மாத்திரைகளிலிருந்து பூதங்கள் தோன்றுமென்பதே உண்மையாம்.

பொழிப்பு. வைகாரியகங்காரத்திலிருந்து இராசதகுண சம்பந்தமான வாக்காதி கன்மேந்திரியம் ஐந்துந் தோன்றும். பூதாதியகங்காரத்திலிருந்து தாமதகுண சம்பந்தமான சத்தாதி தன்மாத்திரைகள் ஐந்துந் தோன்றும். அப்பஞ்ச தன்மாத்திரைகளுள், சத்தத்திலிருந்து ஆகாயமும், பரிசத்திலிருந்து வாயுவும், உருவத்திலிருந்து தேயுவும், இரதத்திலிருந்து அப்புவும், கந்தத்திலிருந்து பிருதிவியுந் தோன்றும்.

அப்பூதங்களில் ஆகாயமானது சத்தம் என்னும் ஒருகுணத்தையும், வாயு சத்தம் பரிசம் என்னும் இரண்டு குணங்களையும், தேயு சத்தம் பரிசம் உருவம் என்னும் மூன்று குணங்களையும், அப்பு சத்தம் பரிசம் உருவம் இரதம் என்னும் நான்கு குணங்களையும், பிருதிவி சத்தம் பரிசம் உருவம் இரதம் கந்தம் என்னும் ஐந்து குணங்களையும் வியத்தமாகப் பெற்று விளங்கும்.

இந்த ஆகாயம் முதலிய பஞ்சபூதங்களுக்கும் முறையே சதாசிவன் மகேசுவரன் உருத்திரன் விட்டுணு பிரமா என்னும் ஐவரும் அதிதேவதைகளாம்.

இத் தத்துவங்கள் ஒடுங்குங்காலத்துத் தோன்றிய முறையிலொடுங்கும்.

---

5. கன்மம்.

ம. கன்மமலத்தினியல்பு.

28 நண்ணிபிடு முருவதனுக் கேது வாகி
நாநாபோ கங்களாய் நாசோற் பத்தி
பண்ணிவரு மாதலா லநாதி யாகிப்
பலவாகி யணுக்கடொறும் படர்வ தாகி
எண்ணிவரு மனவாச கன்மத்தா லியற்றி
மியல்பினதாய் மதிகதமா யிருபயனும் பாவ
புண்ணியமாய்ப் புலர்காலை மாயை மேவிப்
பொருந்துமிது கன்மமலம் புகலு மாறே.

(பதவுரை). கன்மமலம்—கன்மமலமானது,—நண்ணியிடும் உருவதனுக்கு ஏதுவாகி—ஆன்மாக்கள் பொருந்துகின்ற உடம்புகளுக்குக் காரணமாய்,—நாநாபோகங்களாய் — அவ்வுடம்புகளால் அனுபவிக்கப் படும் பலவிதமான போகங்களைத் தருவதாய்,—நாச உற்பத்தி பண்ணி வரும் ஆதலால் அநாதியாகி—அழிந்தும் தோன்றியும் வருதலால் பிரவாகாநாதியாய்,—பலவாகி—பலவிதப்படுவதாய்,—அணுக்கள்தொறும் படர்வதாகி—ஒவ்வோர் ஆன்மாவிலும் செறிந்திருப்பதாய்,—எண்ணிவரு மனம் வாசம் கன்மத்தால் இயற்றும் இயல்பினதாய்—நினைக்கின்ற மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் காயத்தினாலும் செய்யப்படும் இயல்பினையுடையதாய்,—மதிகதமாய் — புத்திதத்துவம் பற்றுக்கோடாய்,—இருபயனும் புண்ணிய பாவமாய்—இன்பமுந் துன்பமுமாகிய இருபயன்களையுந் தரும் புண்ணிய பாவ வடிவாய்,—புலர்காலை மாயை மேவிப் பொருந்தும்—சகலதத்துவங்களும் ஒடுங்குஞ் சங்கார காலத்திலே மாயையைச் சென்று பொருந்தும்,—இது புகலுமாறு—இதுவே ஆகமங்கள் சொல்லும் முறையாம்.

குறிப்பு.—1. நண்ணியிடும் உருவதனுக் கேதுவாகி:—முன்செய்த கன்மத்துக்கீடாக ஆன்மாக்கள் சரீரங்களைப் பெறுதலால், கன்மமே அச்சரீரங்களுக்குக் காரணமாம். அக்கன்மம் சஞ்சிதம் எனப்படும்.

2. நாநாபோகங்களாய்:—கன்மம் பலவிதமான சுகதுக்க விடயங்களாக ஆன்மாவினால் அனுபவிக்கப்படுவதினால், "நாநாபோகங்கள்" என்றார். போகங்கள்—சுகதுக்கங்கள். இது பிராரத்த கன்மம்.

3. நாசோற்பத்தி பண்ணிவருமாதலால் அநாதி:—நாசோற்பத்தி பண்ணுதலாவது ஒருகன்மம் கெடும்பொழுது மற்றொரு கன்மத்தை உண்டாக்கிவிடுதல். கன்மம் பிராரத்தமாய் நுகர்ச்சிக்குவரும். அந்நுகர்ச்சியினால் முன்செய்த கன்மம் அழியும். ஆயினும், நுகரும்பொழுது அதற்குத் துணையாகச் செய்யும் முயற்சியில் பிறருக்கு இதம் அகிதஞ் செய்தலால், ஆகாமியம் வந்தேறும். இப்படிப் பிராரத்த அழிவில் ஆகாமியம் வந்தேறிப் பிரவாகம்போலத் தொடர்ச்சியாய்த் தொன்று தொட்டு வருதலால், கன்மம் பிரவாகாநாதி எனப்படும். சஞ்சிதம் பிராரத்தம் ஆகாமியம் என்னும் மூவகை வினைக்கும் முதற் காரணமான மூலகன்மம் ஒன்றுண்டு; அது அநாதி நித்தியமாம். (பார். செய். 25; சி. போ. 2. 2.). பிரவாகாநாதி—இடையறாதோடும் நீர்ப்பெருக்குப்போலத் தொடர்ச்சியாய்த் தொன்றுதொட்டு வருதல்.

4. பலவாகி:—கன்மம் நல்வினை தீவினை என இருதிறப்பட்டு, அவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் பலவிதப்படுதலால், "பலவாகி" என்றார்.

5. அணுக்கடொறும் படர்வதாகி:—ஆணவமலம் ஆன்மாக்களோடு அநாதியாயிருத்தல் போலக் கன்மமும் ஆன்மாக்களை அநாதியே பொருந்தியிருக்கும்.

6. மனவாசகன்மத்தா......மாயை மேவிப் பொருந்தும்:—கன்மம் மனம் வாக்குக் காயங்களினுற் செய்யப்படுவது. அப்பொழுது அது ஆகாமியம் எனப்படும். பின்பு அக்கன்மம் பக்குவமாகுமளவுஞ் சூக்குமமாய்ப் புத்திதத்துவம் பற்றுக்கோடாக மாயையிற் கிடக்கும். அப்பொழுது அது புண்ணிய பாவம் எனவும் சஞ்சிதம் எனவும்படும். இப்புண்ணிய பாவங்களின் பயனுகிய இன்பதுன்பங்களைத் தரும்பொழுது, அது பிராரத்தம் எனப்படும்.

சங்கார காலத்தில் உயிர்கள் மாயையிலொடுங்கும்பொழுது கன்மமும் அவ்வுயிர்களை விட்டு நீங்காது அம் மாயையிலொடுங்கும். (பார் செய். 22.)

7. கன்மம் திருஷ்டஜன்மோப போக்கிய கன்மம் என்றும், அதிருஷ்டஜன்மோப போக்கிய கன்மம் என்றும், அநியத காலோப போக்கிய கன்மம் என்றும் மூவகைப்படும். அவற்றுள், திருஷ்டஜன்மோப போக்கிய கன்மமாவது, காணப்படுகிற இந்தச் சன்மத்திலேயே செய்யப்பட்டு முன்னுள்ளவைகளோடு இம்மையிலே சேர்த்து அனுபவிக்கப்படுகிற கன்மங்களாம். இம்மையிலே செய்த கொலை களவு முதலியனவற்றிற்கு இம்மையிலேயே அரசராற் றண்டிக்கப்படுதல் திருஷ்டஜன்மோப போக்கிய கன்மமாம். திருஷ்டஜன்மம்—காணப்படுகிற இந்தச் சன்மம். இம்மையிற் செய்தவினை மறுமையிற் பலிப்பது அதிருஷ்டஜன்மோப போக்கிய கன்மமாம். அதிருஷ்டஜன்மம்—காணப்படாத சன்மம், அடுத்துவருஞ் சன்மம். இப்பிறப்பிலே பலிப்பனவாகாமலும், அடுத்த சன்மத்திற் பலிப்பனவாகாமலும், பக்குவமின்மை காரணமாக அனுபவத்துக்கு வாராது இன்னகாலத்துப் பக்குவமாமென்றும் இன்னகாலத்து அனுபவத்துக்கு வருமென்றும் சொல்லுதற்கு இடமின்றி நின்று, காலாந்தரத்திற் பக்குவமுற்று, ஏதேனும் ஒரு சன்மத்தில் அனுபவத்துக்கு வாராநிற்குங் கன்மம் அநியத காலோப போக்கிய கன்மமாம். அநியதகாலம்—வரையறுத்துச் சொல்ல இயலாத காலம். (பௌஷ்கரம்)

பொழிப்பு. கன்மமலமானது ஆன்மாக்களெடுக்கும் உடம்புகளுக்குக் காரணமாய்ப் பலவிதமான போகங்களைத் தருவதாயிருக்கும். அக்கன்மம் பிரவாகாநாதியாய், பலபேதங்களாய், ஆன்மாவை விட்டு நீங்காததாய், மனம் வாக்குக் காயங்களாற் செய்யப்படுவதாய், புத்தி

தத்துவம் பற்றுக்கோடாயிருப்பதாய், இன்பமும் துன்பமுமாகிய பயனைத்தரும் புண்ணியபாவவடிவா யிருப்பதாய், சங்காரகாலத்திலே மாயையைப் பொருந்துவதாயிருக்கும்.

b. சஞ்சிதமும் பிராரத்தமும்.

29. கன்மநெறி திரிவிதநற் சாதியாயு போகக்
கடனதென வருமூன்று முயிரொன்றிற் கலத்தல்
தொன்மையதூ ழல்லதுண வாகா தானுந்
தொடங்கடைவி னடையாதே தோன்று மாறித்
தன்மைதரு தெய்விகமுற் பவுதிகமான் மிகமாந்
தகையிலுறு மசேதனசே தனத்தாலுஞ் சாரு
நன்மையொடு தீமைதரு சேதனனுக் கிவணூ
ணுடிலத னூழ்வினையா னணுகுந் தானே.

(பதவுரை.) கன்மநெறி திரிவிதம்—கன்மம் பயன் தரும் முறை மூன்றுவிதமாம்,—நல்சாதி ஆயு போகக்கடனது எனவரும்—நல்லசாதி ஆயுள் போகம் என்னும் முறைமையை யுடையதாக வரும்,—மூன்றும் உயிர் ஒன்றிற்கலத்தல் தொன்மையது—இவை மூன்றும் ஓரான்மாவிலே கூடுகிறது பழவினையினலாம்,—ஊழ் அல்லது உணவாகா—ஊழல்லாத வேறொன்றும் ஆன்மாவுக்கு அனுபவமாய் வரமாட்டாது,—தானும் தொடங்கு அடைவின் அடையாதே மாறித் தோன்றும்—அக்கன்மப் பயனும் செய்த முறைமையிலன்றிப் பக்குவமான முறையில் முன்செய்தன பின்னும் பின்செய்தன முன்னுமாக மாறிவரும்,—தன்மைதரு தெய்விகம்—இயல்பாக வருகின்ற தெய்விகத்தாலும்,—உத் பவுதிகம் ஆன்மிகமாம் தகையில் உறும் அசேதன சேதனத்தாலும் சாரும்—ஆதிபௌதிகம் ஆத்தியான்மிகம் என்னும் தன்மையோடு பொருந்துகின்ற அசேதன சேதனங்கள் வாயிலாகவும் வரும்,—நன்மையொடு தீமைதரு சேதனனுக்கு இவண் ஊண் நாடில்—நன்மை தீமைகளைச் செய்துவருகிற ஆன்மாவுக்கு இப்பிறவியில் புசிப்பை விசாரிக்கில்,—அதன் ஊழ்வினையால் நணுகும்—அவை அவ்வான்மா முற்பிறவியிற் செய்த வினையின் பயனகப் பொருந்துவனவாம்.

குறிப்பு.—1. கன்மநெறி திரிவித நற்சாதியாயு போகக்கடனதெனவரும்:—சாதி ஆயுள் போகங்கள் நல்வினை தீவினைகளுக்குத் தக்கபடி உயர்ந்தசாதி தாழ்ந்தசாதி, அதிக ஆயுள், அற்ப ஆயுள், அதிக போகம் அற்பபோகம் என ஒவ்வொன்று இவ்விரண்டாய் அறுவகைப்

படும். அவற்றுள்ளும் பலபேதமுண்டாம். இவைகளெல்லாம் கன்மத்தின் பயனாக வருவன. இவற்றிற்குக் காரணம் கன்மமாம். கடன்—முறை.

2. ஊழல்லதுணவாகா:—சஞ்சிதவினையின்றிப் பிராரத்த அனுபவம் வராதென்றபடி.

3. தானும் தொடங்கடைவினடையாதே மாறித்தோன்றும்:—கன்மம் செய்த முறையினன்றிப் பக்குவமான முறையிற் பயன்தரும். அதனால் முன்செய்த வினைப்பயன் பின்னும் பின்செய்த வினைப்பயன் முன்னுமாக மாறிவரும். அஃது ஒருவன் செய்த பயிர்களுள் கீரை கத்தரி வாழை தென்னை பனை என்பன செய்த முறையினன்றி, விளைவு பெற்ற முறையில் முன்பின்னாகப் பயன் தருதல் போலாம்.

4. தெய்விகம்:— ஒரு வாயிலானன்றித் தெய்வந்தானே காரணமாக வருவது. மாதாவின் கருப்பத்திலிருக்கு மிடத்துண்டான விசனம், சனன மரணத்திலுண்டானவிதனம், இயமதண்டனை நரகவேதனை முதலியவற்றால் வருந்துக்கம் முதலியன ஆதிதைவிகமாம்.

5. உற்பவுதிகம்:—பஞ்சபூதங்கள் வாயிலாக வருவது. குளிர் வெப்பம் மழை காற்று மின் இடி சுவர்விழுதல் கல்விழுதல் முதலியவற்றால் வருந்துக்கம் ஆதிபௌதிகமாம். உத்—பிரதானம், மேல் எனப் பொருள்படும் ஒருவடமொழி உபசர்க்கம். உத்பவுதிகம்—ஆதிபௌதிகம்.

6. ஆன்மிகம்:—உயிர்களால் வருவது. ஆத்தியான்மிகம் சரீரத்தோடு சம்பந்தப்பட்டதும் மனத்தோடு சம்பந்தப்பட்டதுமென இருவிதம். தத்தஞ் சரீரத்திலுண்டான வியாதிகளினாலும் மிருகங்களினாலும் அரசராலும் பசாசுகளாலும் கள்வராலும் மனிதராலும் உண்டாகுந்துக்கம் சரீரசம்பந்தமான துக்கங்கள். மனோதுக்கமாவது பிறருடைய கல்வியும் சௌந்தரியமும் செல்வமுங் கண்டு பொறாமை கொள்ளல் முதலியவற்றால் வருந்துக்கம்.

மற்றைச் சுககன்மங்களும் இந்தமுறையில் வருவனவாம்.

7. சேதனம்—அறிவுடையன.

8. ஊழ்வினை—பழையவினை, சஞ்சிதவினை.

போழிப்பு. கன்மத்தின்பயன் சாதி ஆயுள் போகம் என மூன்று விதமாய் வரும். இவை ஆன்மாவிற் கூடிவருதல் பழவினையினாலாம். ஊழல்லாத வேறொன்றும் ஆன்மாவுக்கு அனுபவமாய் வரமாட்டாது. கன்மத்தின்பயன் செய்த முறைமையினன்றிப் பக்குவமான முறையில் முன்செய்தன பின்னும் பின்செய்தன முன்னுமாக மாறி வரும். இயல்பாகவருகின்ற தெய்விகத்தாலும் ஆதிபௌதிகம் ஆத்தியான்மிகங்களாகிய அசேதன சேதனங்கள்வாயிலாகவும் வரும். இப்பிற

வியில் ஆன்மா அனுபவிக்கும் இன்பத்துன்பங்களுக்குக் காரணம் முற்பிறவியிற் செய்த ஊழ்வினையாம்.

c. ஆகாமியம்.

30. மேலைக்கு வருவினையே தென்னி லங்கண்
விருப்புவெறுப் பெனவறியவ் விளைவு மெல்லா
மூலத்த வினைப்பயில்வா மென்னி னாமென்
முற்றியதன் பயனுனக்கு முளைக்கு மென்பர்
ஞாலத்து வினைகளிரு திறமாகும் புந்தி
நண்ணாத வினைநணுகும் வினையெனவொன் றிரண்டாய்
ஏலத்தா னிதமகித மாமிதனால் வழுவா
தெய்தியிடும் புண்ணியபா வங்க ளென்றே.

(பதவுரை.) மேலைக்கு வருவினை ஏதென்னில்—(இப்பிறவியில் வருவனவெல்லாம் முற்பிறவியிற் செய்த ஊழ்வினையின் பயனால்) இனிவரும் பிறவிக்கு ஏதுவாய் வரும் ஆகாமியவினை விளைவது எப்படியெனில்,—அங்கண் விருப்பு வெறுப்பு என அறி—அவ்வினைப்பயனை நுகருங்காலத்து அதில் வைத்த விருப்பு வெறுப்புக்களால் விளைவது என அறிவாயாக.—அவ்விளைவும் எல்லாம் மூலத்த வினைப்பயில்வாம் என்னின்—அவ்விருப்பு வெறுப்புக்களும் எல்லாம் ஊழ்வினையின் பயனா மென்னில்,—நாம் என்முற்றி அதன்பயன் உனக்கு முளைக்கும் என்பர்—அவைகளை ஊழின் பயன் என்று உணராமல் நான் செய்கின்றேன் நான் அனுபவிக்கின்றேன் என்னும் முனைப்புமுதிர்ந்து அம்முனைப்பின் பயன் உனக்கு ஆகாமியமாய் வந்து ஏறுமென்று பெரியோர் சொல்லுவர்,—புந்தி நண்ணாத வினை நணுகும் வினை என ஞாலத்துவினைகள் இருதிறமாகும்—அபுத்தி பூர்வமானவினையும் புத்தி பூர்வமான வினையும் எனப் பூமியின்கண் செய்யப்படும் வினைகள் இரண்டு வகையாம்,—ஒன்று இரண்டாய் ஏலத்தான் இதம் அகிதமாம்—அவை ஒவ்வொன்றும் இவ்விரண்டாய்ப் பொருந்த இதம் அகிதங்களாகிய நல்வினை தீவினைகளுண்டாம்,—இதனால் வழுவாது புண்ணிய பாவங்கள் என்று எய்தியிடும்—இந்த நல்வினை தீவினைகளாலே தப்பாமற் புண்ணிய பாவங்கள் என்று நின்று உயிர்களைப் பொருந்தும்.

குறிப்பு. 1. மேலைக்கு வருவினை .....முளைக்கு மென்பர்:—இப்பிறவியிற் புசிக்கப்படுவன வெல்லாம் முற்பிறவியிற் செய்த வினையின்பயனே யாயின், ஆகாமியம் ஏறுவது எப்படியெனில், அதனை

அனுபவிக்கும்பொழுது விருப்பு வெறுப்பு நிகழ்தலால், அவ்விருப்பு வெறுப்புக்களாகிய இதம் அகிதங்களால் அவ்வாகாமியம் உண்டாகும். அவ்விருப்பு வெறுப்பும் பிராரத்தமாமெனின், அப்படியன்று. பிராரத்தத்தை அனுபவிக்கும்பொழுது முன்செய்த கன்மத்துக் கீடாக இப்பொழுது அனுபவிக்கிறோமென்று கருதாது, நான் செய்தேன் பிறர் செய்தாரென்று விரும்பியும் வெறுத்தும் இதம் அகிதங்களாய்ச் செய்தலால், அக்கருத்து வகைபற்றி ஆகாமியம் உண்டாம். இவ்வாறு செய்வகையாற் பிராரத்தமாய் வரு மவற்றிலிருந்து கருத்துவகையால் ஆகாமியம் ஏறும்.

2. அவ்வினைவும் எல்லாம்:—விருப்பு வெறுப்புகள் மனத்தின் நினைவில் நிகழ்வன. இங்ஙனமன்றி வாக்கின் செயலாலும் காயத்தின் றொழிலாலும் ஆகாமியம் ஏறுமென்பதைஉணர்த்த "எல்லாம்" என்றார்.

மூலத்தவினை:—முன்புள்ள வினை, ஊழ்வினை.

3. புந்தி நண்ணுதவினை நணுகும்வினை:—புத்தி பூருவம்—தெரிந்து செய்யும்வினை. அபுத்திபூருவம்—தெரியாமற் செய்யும்வினை.

4. ஒன்றிரண்டாயேலத்தான்:—அபுத்திபூருவ நல்வினை தீவினை, புத்தி பூருவ நல்வினை தீவினை. ஏலுதல்—பொருந்துதல். தான்—அசை.

5. இதம் அகிதம்:—இதம்—நன்மை; அகிதம்—தீமை. பிறவுயிருக்கு இதம் செய்தல் நல்வினை; அகிதஞ் செய்தல் தீவினை. இவை செய்யப்படும்பொழுது ஆகாமியம் எனப்படும். இச் செயல்களால் வருவன புண்ணியபாவம். அவை சஞ்சிதம். புண்ணியம் இன்பத்தையும் பாவம் துன்பத்தையுங் கொடுக்கும்பொழுது அவை பிராரத்தமாம். பிராரத்தம்—பிறவிக்குத் தொடக்கமுடையது.

பொழிப்பு.—இப்பிறவியில் வருவனவெல்லாம் முற்பிறவியிற் செய்த ஊழ்வினையின் பயனாயின். இனிவரும் பிறவிக்கு ஏதுவான ஆகாமியம் விளைவது எப்படியெனில், அவ்வினைப்பயனை நுகருங் காலத்து அதில் வைத்த விருப்பு வெறுப்புக்களால் ஆகாமியம் உண்டாம். அவ்விருப்பு வெறுப்பும் ஊழ்வினையின் பயனன்றோ வெனின், அவைகளை ஊழின் பயனென்று உணராமல் நான் செய்கின்றேன் நான் அனுபவிக்கின்றேன் என்னும் முனைப்போடு விரும்பி வெறுத்து இதம் அகிதங்களைச் செய்து அனுபவித்தலால், நான் என்னும் முனைப்பின் பயன் அக்கருத்துவகையால் ஆகாமியமாய் வந்தேறும்.

அவ்வினைகள் புத்திபூருவம் அபுத்திபூருவம் என இருதிறப்படும். அவையும் புத்திபூருவ நல்வினை தீவினை, அபுத்தி பூருவ நல்வினை தீவினை என ஒவ்வொன்று இவ்விரண்டாய் நான்கு வகைப்பட்டு.

பொதுவகையாற் புண்ணிய பாவங்களென நின்று உயிர்களை விடாது பொருந்தும்.

d. புண்ணியபாவங்கள் வரும்வழியும் பாவம் போம்வழியும்.

31. உற்றதொழி னினைவுரையி லிருவினையு முளவா
மொன்றொன்றா லழியாதூ ணொழியா துன்னின்
மற்றவற்றி னொருவினைக்கோர் வினையால் வீடு
வைதிகசை வம்பகரும் மரபி லாற்றப்
பற்றியது கழியுமிது விலையா லேற்கும்
பான்மையுமாம் பண்ணாது பலிக்கு முன்னஞ்
சொற்றருநூல் வழியின்வரின் மிகுதி சோரும்
சோராதங் கதுமேலைத் தொடர்ச்சி யாமே.

(பதவுரை.) உற்றதொழில் நினைவு உரையில் இருவினையும் உளவாம்—காயத்தின் தொழிலாலும் மனத்தின் நினைவினாலும் வாக்கின் செயலாலும் நல்வினை தீவினைகள் வருவனவாம்,—ஒன்று ஒன்றால் அழியாது—நல்வினை தீவினையாலும் தீவினை நல்வினையாலும் அழியாது,—உன்னின் ஊண் ஒழியாது—ஆராயுமிடத்து அவ்வினைகளின் பயனை அனுபவிப்பது தவிராது.—வைதிகசைவம் பகரும் மரபில்—(ஆயினும்) வேதாகமங்கள் சொல்லும் முறையிலே,—அவற்றின் ஒரு வினைக்கு ஒரு வினையால் வீடுஆற்ற—அவ்விருவினைகளுள் தீவினையாகிய பாவத்துக்கு நல்வினையாகிய பிராயச்சித்தத்தால் நிவிர்த்தி செய்ய,—பற்றியதுகழியும்-பற்றிய அப்பாவம் நீங்கும்,—இது—இப்பிராயச்சித்தம்,—விலையால் ஏற்கும் பான்மையுமாம்—தான் செய்யாது பிறராற் செய்து கிரயத்துக்குக் கொள்ளும் முறைமை யுடையதுமாம்,—பண்ணாது பலிக்கும்—ஒரு பிராயச்சித்தமுஞ் செய்யாது சித்திக்கும்,—முன்னம் சொல் நூல்தரு வழியின் வரின் மிகுதி சோரும்—அஃதெங்ஙன மெனில் முன் சொன்ன வேதாகமங்கள் விதிக்கும் வழியிலே ஒழுகி வரின் அதிகப்பற்றான பாவம் நீங்கும்,—அங்குச் சோராதது மேலைத் தொடர்ச்சியாம்—அந்த வழியால் நீங்காது எஞ்சியவை மேல்வரும் பிறவிகளில் தொடர்ந்து பயன் தரும். மற்று—அசை.

குறிப்பு—1. உற்றதொழில் நினைவு உரையில் இருவினையுமுளவாம்:—காயத்தினாற் செய்யப்படும் புண்ணிய பாவங்கள்:—அரிய தவங்களைச் செய்தல், பூசைகள் ஓமங்கள் செய்தல், பகுத்துண்ணல், நந்தவனம் சோலைகள் உண்டாக்குதல், பிறர்மனைவிழையாமை, குளந்தோண்டல், கூவல் தோண்டல், தன்மசாலை, பள்ளிக்கூடம் திருக்

கோயில் மடங்கட்டுவித்தல் முதலியன புண்ணியங்கள். இவைக்கு மாறு செய்தல் பாவங்கள்.

மனத்தின் நினைவாலுண்டாகும் புண்ணிய பாவங்கள்,—அருள் நினைவு, பொறை, பிறர்பொருள் விரும்பாமை, செய்நன்றி மறவாமை, அபிமானம் பேணல், அழுக்காறின்மை, அவாவறுக்கை, பிறர் துயர் கண்டிரங்கல். முதலியன புண்ணியங்கள். இதற்கு மாறான நினைவுகள் பாவங்கள்.

வாக்கினாலுண்டாகும் புண்ணிய பாவங்கள்:—புறங்கூறாமை, உண்மை பேசுதல், இனியன சொல்லுதல், கடுஞ்சொல்விலக்கல், வேதாகமங்களை ஓதல், முதலியன புண்ணியங்கள். இவைக்கு மாறான சொற்கள் பாவங்கள்.

உற்ற:—உறுதல்—பொருந்துதல், உண்டாதல். உற்றதொழில்—காயத்திலுள்ள தொழில்.

2. ஓர்வினைக்கோர் வினையால்......பற்றியதுகழியும்:—வேதாகமங்களின் கருமகாண்டங்களிற் சொல்லிய முறைப்படி சாந்திசெய்வதினாற் பாவகன்மங்கள் நீங்குமென்பது. ஓர்வினை—தீவினை. ஓர்வினை—ஒருதொழில், கன்மம்.

3. விலையாலேற்கும் பான்மை:—தானாகச் சாந்திசெய்து கொள்ள இயலாதவிடத்து திரவியங்கொடுத்து வல்லவர்களைக் கொண்டு செய்வித்தல்.

4. பண்ணாது பலிக்கும். முன்னஞ்சொற் றருநூல்.....:—வேதாகமங்களின் ஞானகாண்டங்களிற் சொல்லிய முறைப்படி சரியை கிரியை யோகங்கள் முதலியவற்றைச் செய்துவரின் அப்பாவ கன்மங்கள் சாந்தி செய்யாதும் ஒழியும் என்பது.

பொழிப்பு. நல்வினை தீவினைகள் மனம் வாக்குக் காயங்களால் வருவனவாம். நல்வினையால் தீவினையும், தீவினையால் நல்வினையும் அழியமாட்டாது. இவ்விரண்டு வினைகளும் அனுபவித்தே ஒழிய வேண்டும். ஆயினும், வேதாகமங்களின் கன்மகாண்ட முறைப்படி பிராயச்சித்தஞ் செய்தாற் பாவகன்மம் நீங்கும். அப்பிராயச்சித்தம் திரவியங்கொடுத்து மற்றவர்களைக்கொண்டு செய்வித்தலுமாம். ஒரு பிராயச்சித்தமுஞ் செய்யாது வேதாகமங்களின் ஞானகாண்ட முறைப்படி நடந்துவரின், அதிகப்பற்றான பாவங்கள் நீங்கும். நீங்காதன மேலுஞ் செனனத்தை உண்டாக்கும்.

c. மலங்களின் தொகை.

32. மோகமிக வுயிர்கடொறு முடனாய் நிற்கு
    மூலவா ணவமொன்று முயங்கி நின்று
பாகமிக வுதவுதிரோ தாயி யொன்று
    பகர்மாயை யொன்றுபடர் கன்ம மொன்று
தேகமுறு கரணமொடு புவன போகச்
    செயலாரு மாமாயைத் திரட்சி யொன்றென்
றாகமல மைந்தென்ப ரைந்து மாறா
    தருளென்ப தரிதென்ப ரறிந்து ளோரே.

(பதவுரை.) மோகம் மிக வுயிர்கள் தொறும் உடனாய் நிற்கும் மூல ஆணவம் ஒன்று—அஞ்ஞானம் மிகும்படி ஆன்மாக்கடோறும் சகசமாய் அறிவை மறைத்து நிற்கும் மூலமலமாகிய ஆணவமலம் ஒன்று,—முயங்கிநின்று பாகம் மிக உதவு திரோதாயி ஒன்று—அந்த ஆணவமலத்தைப் பொருந்திநின்று பக்குவத்தை மிகவுண்டாக்குகின்ற திரோதான சத்தி ஒன்று.—பகர்மாயை ஒன்று—முன்சொன்ன மாயாமலம் ஒன்று,—படர்கன்மம் ஒன்று—ஆன்மாக்கடோறும் செறிந்திருக்கும் கன்மமலம் ஒன்று,—தேகம் உறு கரணமொடு புவனபோகச் செயல் ஆரும் மாமாயைத் திரட்சி ஒன்று என்று—தனு கரண புவன போகங்களாகிய மாயாகாரியங்கள் பொருந்தியிருக்கும் பெரிய மாயைக்கூட்டமாகிய மாயேயம் ஒன்று என்று,—ஆக மலம் ஐந்து என்பர்—எல்லாமாக மலம் ஐந்தென்று சொல்லுவார்கள்,—ஐந்தும் மாறாது அருள் என்பது அரிது என்பர் அறிந்துளோர்—இவ் வைந்து மலமும் நீங்காது அருள் பெறுதல் அரிதென்று சொல்லுவர் அறிவுடையோர்.

குறிப்பு.—1. திரோதாயி:—மலங்களைத் தொழிற்படுத்துஞ் சிவசத்தி பராசத்தியிலடங்குமாயினும், தொழில் வேற்றுமைபற்றி வேறுவைத்தெண்ணப்பட்டது. பராசத்தி கருணையொன்றே செய்து நிற்கும். திரோதான சத்தி கன்மத்திற்கேற்க உயிரின் அறிவை மறைத்துநிற்கும்.

2. செயல்—காரியம்.

3. மாமாயைத் திரட்சி:—மாயையின் காரியமான தனு கரண புவன போகங்கள். இவை மாயேயம் எனவும்படும். மாயையின் காரியமான தனுவாதிகள் மாயையில் அடங்குமாயினும், பந்தப்படுத்தும் வேற்றுமை பற்றி வேறுவைத்தெண்ணப்பட்டது. மாயை உயிரின் அறிவோடு கூடி அவ்வறிவை மயக்கும். மாயாகாரியம் அம் மயக்கத்

திற்கு முன்னிலைப் பொருளாயிருக்கும். இவையே இவ்விரண்டுக்கும் வேற்றுமையாம்.

பொழிப்பு. ஆணவம், திரோதாயி, மாயை, கன்மம் மாயேயம் என மலம் ஐந்து. இந்த ஐந்து மலமும் நீங்கினாலன்றித் திருவருளைப் பெறுதல் எலாதாம்.

IV. அவத்தையிலக்கணம்.

1. கேவலாவத்தை. (33).
   - *a.* ஆணவமலத்தைப் பற்றிய ஆசங்கை, (34).
   - *b.* ஆணவமலம் உண்டென்பதற்குப் பிரமாணம், (35—36).
2. சகலாவத்தை.
   - *a.* சகலாவத்தை நிகழும் முறையும் சூக்குமை வாக்கின் தொழிலும், (37).
   - *b.* பைசந்தி மத்திமை வைகரி வாக்குக்களின் தொழில், (38).
   - *c.* ஆன்ம அறிவு விளங்கும் வகையும், கலை வித்தைகளின் தொழிலும், (39).
   - *d.* அராகம் நியதி காலம் என்னும் தத்துவங்களின் தொழில், (40).
   - *e.* புருடதத்துவமும் பிரகிருதியும், (41).
   - *f.* முக்குணங்களின் தொழிலும், புத்தியின் தொழிலும், (42).
   - *g.* அகங்காரம் மனம் சித்தம் என்னும் தத்துவங்களின் தொழில், (43).
   - *h.* ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்களின் தொழில், (44).
   - *i.* பஞ்ச பூதங்களின் தொழில், (45).
   - *j.* ஆன்மா தத்துவங்களோடு கூடிப் பிறந்திறந்து வினைப் பயனை அனுபவிக்கும் வகை, (46).
   - *k.* யோனிபேதம், (47).
3. சுத்தாவத்தை.
   - *a.* இருவினையொப்பும் சத்திநிபாதமும், (48).
   - *b.* சத்திநிபாத வகையும் தீவிரதரபக்குவர் அடையும் பேறும், (49).
   - *c.* உண்மை முத்தி, (50).

1. கேவலாவத்தை.

33. ஓங்கிவரும் பலவுயிர்கண் மூன்றவத்தை பற்றி
யுற்றிடுங்கே வல்சகல சுத்தமென வுணர்வர்
ஈங்குவருங் கலாதியொடு குறியுருவ மொன்று
மின்றிமல மன்றியொன்று மில்லையெனு மியல்பாய்
ஆங்கறிவை யறிவரிதா யறிகருவி யணையா
வாதலினு லிருண்மருவு மலர்விழிபோ லதுவாய்
நீங்கும்வகை யின்றிநித்த வியாபகமா யங்க
ணிற்பதுகே வலமென்று நிகழ்த்து நூலே.

(பதவுரை.) ஓங்கிவரும் பல உயிர்கள்—பக்குவப்பாட்டில் உயர்ந்து வரும் இவ்வெண்ணில்லாத உயிர்களும்,—மூன்று அவத்தை பற்றி உற்றிடும்—மூன்று அவத்தைகளைப் பொருந்திநிற்கும்,—கேவலம் சகலம் சுத்தம் என உணர்வர்—அவற்றைக் கேவலாவத்தை சகலாவத்தை சுத்தாவத்தை என்று அறிஞர் சொல்லுவர்,—கேவலம்—அவற்றுட் கேவலாவத்தையாவது,—ஈங்குவரும் கலாதியொடு குறி உருவம் ஒன்றும் இன்றி—இச் சகலாவத்தையில் நிகழும் கலையாதி தத்துவங்களும் பரவுடம்பு சூக்கும வுடம்பு தூல வுடம்புகளுமின்றி,—மலம் அன்றி ஒன்றும் இல்லை எனும் இயல்பாய்—ஆணவமலம் ஒன்றேயன்றி வேறொன்றுமில்லையென்னும் தன்மையுடையதாய்,—அறிகருவி அணையா ஆதலினல்—அறிதற்கேதுவாகிய கருவிகள் கூடாவாதலாலே,—ஆங்கு அறிவை அறிவு அரிதாய்—அவ்விடத்தே ஒரு பொருளையும் அறியக்கூடாததாய்,—இருள் மருவும் அலர்விழிபோல் அதுவாய்—இருளைப் பொருந்திய விழித்த கண்போல அம் மலவிருளிலே அழுந்தி,—நீங்கும் வகையின்றி—அதனைவிட்டு நீங்கும் வகையின்றி,—நித்தவியாபகமாய்—பிறப்பிறப்பும் ஏகதேசத் தன்மையுமின்றி,—அங்கண் நிற்பதுஎன்று—ஆணவமலத்தோடு மாத்திரங் கூடிநிற்பதென்று,—நூல் நிகழ்த்தும்—ஆகமங்கள் சொல்லும்.

குறிப்பு —1. கேவல சகல சுத்தம்:—இங்கே கூறிய கேவலம் சகலம் சுத்தம் என்னும் மூன்றும் காரணவத்தைகள் எனப்படும். காரண கேவலத்தின் இயல்பு இச்செய்யுளாலும், காரண சகலத்தின் இயல்பு 48 ம். செய்யுளாலும், காரண சுத்தத்தின் இயல்பு 49 ம். செய்யுளாலுங் கூறுகின்றார்.

காரணகேவலம் மருட்கேவலம் என்றும் அநாதிகேவலம் என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

2. ஈங்குவருங் கலாதியொடு......மலமன்றி யொன்று மில்லை யெனுமியல்பாய்:--சகலாவத்தையில் ஆன்மா கலைமுதலிய தத்துவங் களோடு கூடி அதன் இச்சா ஞானக் கிரியைகள் விளங்கப்பெற்றும் பர சூக்கும தூல உடம்புகளைப் பொருந்தியுமிருக்கும். கேவலாவத் தையில் கலை முதலிய தத்துவங்களொன்று மின்றியும், இச்சா ஞானக் கிரியைகள் சிறிதும் விளங்கப்பெறாமலும், பர சூக்கும தூல உடம்புக ளின்றியும் ஆணவமலத்தோடு மாத்திரங் கூடிநிற்கும்.

ஈங்கு—இவ்விடம், சகலாவத்தை. குறி—சூக்கும சரீரம். உருவம்— தூல சரீரம். "ஒன்றுமில்லை" என்றதனுல் பரவுடம்பு வருவிக்கப் பட்டது. பரவுடம்பாவது, காரணசரீரம் கஞ்சுகசரீரம் குணசரீரம் என் னும் மூன்றுமாம். (சி. சி. 4 சூ. 2 அதி. 21, 22.)

3. ஆங்கறிவை யறிவரிதா யறிகருவி யணையாவாதலினுல்:—கேவ லநிலையில் மனம் முதலிய அறிகருவிகளின்மையால், ஆன்மா போகங் களை அறிந்து பற்றி அனுபவிக்க இயலாதிருக்கும் என்பது. ஆங்கு— அவ்விடத்தில், கேவலநிலையில். அறிவை—அறியப்படும் பொருள்களை.

4. இருள் மருவும் அலர் விழிபோல் அதுவாய்:—கண் ஒன்று, அதன் ஒளி ஒன்று, ஒளிக்குக்காணும் குணமொன்று, காணுந் தொழி லொன்று. கண் இருளோடு கூடியபொழுது விழித்திருப்பினும், இருள் மறைப்பால் ஒன்றையுங் காண்பதில்லை. இதனுற் கண்ணுக்காதல், அதன் ஒளிக்காதல், ஒளியின்காணுங் குணத்துக்காதல் ஒரு கேடில்லை. காணுந்தொழிலொன்றே அவ்விருள் மறைப்பினுல் நிகழவில்லை. அது போல, ஆன்மாவுக்காவது, ஆன்ம அறிவுக்காவது, அவ்வறிவின் அறி யுங் குணத்துக்காவது யாதாமொரு கேடின்றி, அது மலமறைப்பினுல் அறியுந்தொழில் நிகழாமல், மலம் என்றும் தான் என்றும் பிரிப்பின்றி அம் மலவிருளில் அழுந்தியிருக்கும். அதுவாய்—ஆணவமலத்தோடு அம் மலமாத்திரையா யிருத்தல்.

5. நீங்கும் வகையின்றி:—வியஞ்சகமின்றி யிருத்தல். இருளில் அழுந்திய கண் சூரியன் பிரகாசித்தபொழுது அதன் உதவியால் அவ் விருளினின்று நீங்கும். அதுபோல, சிவஞானப் பிரகாசத்தினுல் உயிர் மலவிருளில் நீங்கப்பெறும். கேவலத்தில் சிவஞானப் பிரகாசமின் மையால், மலத்தினின்று நீங்கும் வகையின்றி யிருக்கும். கண்ணொ ளிக்கு வியஞ்சகம் சூரியனது ஒளி. ஆன்ம அறிவுக்கு வியஞ்சகம் சிவஞானம். வியஞ்சகம்—வெளிப்படுத்துங்கருவி, துணைக்கருவி.

6. நித்தவியாபகமாய்:—நித்தம்—சரீரத்தோற்றக் கேடுகளின்மை பிறப்பிறப்பின்மை.

வியாபகம்:—பிறப்பிறப்புக்கு ஏதுவாகிய ஏகதேசமின்றியிருத்தல். ஏகதேசமாவது கலையாதிகளால் அறிவு செயல்கள் சிறிதே விளங்கப் பெறுதல்; இருளில் அழுந்தி இருப்பவனுக்கு விளக்கொளி ஏகதேச விளக்கஞ் செய்வது போலாம். ஏகதேசவிளக்கம் சகலத்திலுண்டாம்; கேவலத்தில் வியாபக அறிவு முழுதும் மறைபட்டிருக்கும்.

7. அங்கண்:—அவ்விடம், ஆணவமலத்தோடு.

பொழிப்பு. ஆன்மாக்கள் கேவலம் சகலம் சுத்தம் என மூன்று அவத்தை உறுவர். அவற்றுள், கேவலமாவது கலை முதலிய தத்துவங் களும் பர சூக்கும தூல உடம்புகளுமின்றி, ஆணவமலம் ஒன்றேயன்றி வேறொரு பொருளுமில்லையெனும் இயல்பினையுடையதாய், அந்தக் கரணம் முதலிய அறிகருவிகளின்மையால் ஒன்றையும் அறியவியலாத தாய், மலவிருளில் அழுந்தி அதைவிட்டு நீங்கும் வாயில் இல்லாமலும், பிறப்பிறப்பும் ஏகதேசத் தன்மையுமின்றி அம்மலத்தோடு மாத்திரங் கூடியிருக்கும் நிலையாம்.

ஏ. ஆணவமலத்தைப் பற்றிய ஆசங்கை.

34. இன்மைமல மாயைகன்ம மென்றிரண்டே யிறைதா
னிலங்குபல வுயிர்களுமுன் புரிந்தவிரு வினையின்
றன்மைகளா லெவர்களுக்குந் தனுகரண புவனந்
தந்திடுமிங் கிதனாலே யிருபயனுஞ் சார்ந்து
கன்மமெலா நேராக நேராதன் மருவக்
கடவுளரு ளாலெவையுங் கழித்திடுவ னதனாற்
பின்மலமா னவையணுகா பெருகொளிமுன் புளதே
பெற்றிடுமென் றித்திறமென் பேசு மாறே.

(பதவுரை.) இன்மை மலம்—ஆணவமலம் என ஒன்றில்லை,—மாயை கன்மம் என்று இரண்டே—மாயையுங் கன்மமும் என இரண்டே யுள்ளன,—இறைதான் இலங்கு பல உயிர்களும் முன்புரிந்த இருவினை யின் தன்மைகளால் எவர்களுக்குந் தனுகரண புவனம் தந்திடும்—கருத் தாவானவன் விளங்காநின்ற பல ஆன்மாக்களும் முன்செய்த நல்வினை தீவினைகளுக்கீடாக அவ்வுயிர்கள் எவற்றுக்கும் தனுகரண புவன போகங் களைக் கொடுத்திடுவன்,—இங்கு இதனாலே—இப்படி இறைவன் கொ டுத்தலாலே,—இருபயனுஞ் சார்ந்து—இன்பத் துன்பங்களை அனுப வித்து,—கன்மம் எல்லாம் நேராக நேராதல் மருவ—எல்லாக் கன்மங் களும் நேரொத்து வரும்பொழுது,—கடவுள் அருளால் எவையும்

கழித்திடுவேன்—இறைவன் குருமூர்த்தியாய் எழுந்தருளிவந்து திருவருள் புரிந்து அக் கன்மங்களெல்லாவற்றையும் நீக்கியருளுவன்,—அதனால் பின் மலமானவை அணுகா—அவர் செய்யுந் தீக்கையினால் பின்பு அந்த மாயை கன்மங்கள் வந்து பொருந்தா,—பெருகு ஒளிமுன்பு உளதே பெற்றிடும்—ஆன்மாக்களும் முன்புள்ளதாகிய பேரறிவையே பெற்றிடும்,—என்று இத்திறம் பேசுமாறு என்—என்றிப்படிச் சொல்லும் முறைமை என்ன?

குறிப்பு.—1. கன்மமெலா நேராக நேராதல் மருவ:—யாதாமொரு சிவபுண்ணிய விசேடத்தால் புண்ணிய பாவங்களிரண்டுந் துலை யொத்து ஒரு செனனத்தில் எல்லாக் கன்மங்களும் புசித்துத் தொலையத்தக்கதாக வரும்பொழுது. இது ஐக்கியவாதிகள் கொள்கை.

2. பெருகுஒளி:—பேரறிவு. ஒளி—அறிவு. ஐக்கியவாதிகள் ஆன்மா அநாதியே சுத்தமாய் அறிவாயுள்ளது என்பர்.

பொழிப்பு ஐக்கியவாதசைவர் ஆணவமலம் என்பதொன்றில்லை, மாயையும் கன்மமுமாகிய இருமலமேயுள்ளன. கடவுள் ஆன்மாக்கள் முன்செய்த நல்வினை தீவினைகளுக்கேற்றபடி தனுகரண புவன போகங் களைக் கொடுப்பர். அவைகளைக் கொண்டு ஆன்மாக்கள் இன்பத் துன் பங்களை அனுபவிப்பர். இப்படி எல்லாக் கன்மங்களுந் துலைபுகு பொருள்போல நேரொத்தபொழுது கடவுள் குருமூர்த்தியாய் எழுந் தருளித் திருவருள் புரிந்து அக் கன்மங்களெல்லாவற்றையும் நீக்கி யருளுவர். அவர் செய்யுந் தீக்கையினால் அதன்பின்பு மாயை கன்மங் கள் வந்து பொருந்தா. அந்நிலையில் ஆன்மாக்களுக்கு முன்புள்ள பேரறிவே வெளிப்பட்டுத் தோன்ற ஆன்மா தன்னறிவையே தான் பெற்றுப் பேரறிவாளனும் என்பர்.

b. ஆணவமலம் உண்டென்பதற்குப் பிரமாணம்.

35. மாயைமுத லெனவினையின் பான்மைமுத லெனவே
மன்னுபனை விதைமரபின் மயங்குமலஞ் சுத்தற்
கேயுநெறி யென்கொலத னியல்பாயின் முத்தி
யென்பதென்மற் றிவைநிற்க விருங்கலாதி யுணர்வாய்
மேயபினர்த் தன்னுருவம் விளங்காமை விளக்கு
மிகுமுலகந் தனிலென்னி லிவைவிடுங்கா லுணர்வுள்
தோயுநெறி யிலதர்த லறியாமை யெனநீ
சொல்லியது மலமென்பர் துணிந்து ளோரே.

(பதவுரை.) மாயை முதல் என வினையின் பான்மை முதல் எனவே மன்னு பனைவிதை மரபின் மயங்கும்—மாயை முந்தியதென்றும் வினைப்பகுதி முந்தியதென்றுஞ் சொல்லுமிடத்து நிலைபெற்ற பனையோ விதையோ முந்தியதென்னும் முறைமைபோல மயங்க நேரும்,—சுத்தற்கு மலம் எயும் நெறி என்கொல்—அன்றியும் முன் சுத்தனுயிருந்த ஆன்மாவுக்கு அம் மாயை கன்மங்கள் பொருந்தும் முறை எவ்வாறு,—அதன் இயல்பு ஆயின்—அம்மலங்களின் இயற்கையாயின்,—முத்தி என்பது என்—(முத்தி அடைந்த பின்னும் அவை வந்து பொருந்துமாதலால்) முத்தியுண்டென்று சொல்லுவதென்னை,—இவை நிற்க—இவை நிற்க,—இரும் கலாதி உணர்வாய் மேயபினர்—பெரிய கலை முதலிய தத்துவங்கள் ஆன்மாவுக்கு அறிவைத் தருவதாய்ப் பொருந்தியபின்,—தன் உருவம் விளங்காமை மிது உலகம் தனில் விளக்கும் என்னில்—ஆன்ம சொரூபம் விளங்காதபடி மறைத்து மிக்க பிரபஞ்ச ரூபத்தையே காட்டி நிற்குமென்று சொல்லின்,—இவைவிடுங்கால் உள் உணர்வு தோயுநெறி இலதாதல்—இக்கலையாதிகள் நீங்கின கேவலத்தில் ஆன்ம அறிவு விளங்காதிருத்தற்குக் காரணம்,—அறியாமை என—அறியாமையாம் என்று,—நீ சொல்லியது—நீசொல்லிய அதனையே,—மலம் என்பர் துணிந்துளோர்—ஆணவமலம் என்று சொல்லுவர் அதனை உணர்ந்தோர்.

குறிப்பு.—1. மாயை முதலென வினையின் பான்மை முதலெனவே .....:—மேற்செய்யுளில் "முன்புரிந்த இருவினையின் றன்மை நாளாலெவர்களுக்குந் தனுகரண புவனந் தந்திடும்" என்று ஐக்கியவாதி சொன்னதில், இருவினை புரிதற்குச் சரீரம் வேண்டுமாகையால் ஆன்மாவை மாயாசரீரம் முந்திக்கூடியதோ அல்லது கன்மத்துக்கீடாகச் சரீரங் கிடைப்பதால் கன்மம்முந்திக்கூடியதோ என்னும் வினா நிகழ்ந்து பனைமுந்தியதோ அதன் விதை முந்தியதோஎன்னும் முடிவுபெறாத வழக்கிற்பட்டு மயங்க நேரிடும். பனைவிதை மரபு—தாலபீச நியாயம். தாலம்—பனை. பீசம்—விதை.

2. மலஞ் சுத்தற்கேயுநெறி யென்கொல்:—ஆன்மாக்கள் அநாதியே சுத்தமாயுள்ளன, மாயாகன்மங்கள் இடையிலே வந்து அவ்வான்மாக்களைப் பொருந்துவன என்பர் ஐக்கியவாதிகள். அவ்வாறாயின், அநாதியிலே சுத்தமாயிருக்கும் ஆன்மாவை இடையிலே மாயாகன்மங்கள் வந்து பொருந்துதற்கு ஏதுவில்லை. அன்றியும், இம்மலங்கள் இடையே வந்து ஆன்மாவைப் பொருந்து மென்பதற்கு ஆதியில் இவ்வான்மாவுக்கு மலமென்பதொன்றுண்டாய் அது காரணமாக வந்து கூடினதென்று சொல்ல வேண்டும்.

3. அதனியல்பாயின் முத்தியென்பதென்:—அப்படி மலம் என்பதொன்றில்லை, இம் மாயாகன்மங்கள் இயல்பாக வந்து பொருந்துமென்னில். முத்தியைப் பெற்றிருப்பவரிடத்திலும் மாயாகன்மங்கள் இயல்பாக வந்து பொருந்தவேண்டும். அங்ஙனமாயின் முத்தியென்பதொன்று இல்லையாய் முடியும்.

4. உள் உணர்வு தோயுநெறி—ஆன்ம அறிவு பொருந்தும் முறை.

பொழிப்பு. அப்படியாயின், மாயை கன்மம் என்னும் இரண்டனுள், மாயையோ கன்மமோ ஆன்மாவை முந்திப் பொருந்தியது? அன்றியும், முன் சுத்தமாயிருந்த ஆன்மாவுக்கு அம்மாயை கன்மங்கள் வரக் காரணமென்னை? அப்படி வருதல் அவற்றின் இயல்பென்னில், முத்தியடைந்த பின்னும் வருமெனப்பட்டு முத்தியென்பதொன்று இல்லையாய் முடியும். இவைநிற்க, கலைமுதலிய தத்துவங்கள் ஆன்மாவைப் பொருந்தியபின் தம்மறிவையே அதற்குக் கொடுத்து ஆன்ம சொரூபம் விளங்காதபடி மறைத்துப் பிரபஞ்சத்தையே காட்டி நிற்குமென்னில், மிகநன்று. கலை முதலிய தத்துவங்கள் நீங்கிய துரியாதீதத்தில் ஆன்ம அறிவு விளங்காதிருத்தற்கு ஏதுவென்னை? அறியாமை என்னில், அதனையே அறிவுடையோர் ஆணவமலம் என்பர். ஆதலால், அவ்விரு மலங்களோடு ஆணவமலமும் உண்டென்பதே துணிபாம்.

இதுவுமது.

36 அந்நியமா னவையுணர்த்தி யநந்நியமாய் நிறைந்த
வறிவறியா மையினனு மருணிலவுங் காலந்
தன்னிலவ னேயாவு மாய்நின்ற தொன்மை
தாமுணர்த லானுமுயிர் தானெனவொன் றிலதா
மன்னியிடு மலமாயை கன்மங்கண் மாறி
வந்திடுமிங் கிதுவமூவா தாதலினுன் மனத்தால்
உன்னரிய திருவருளை யொழியமல முளதென்
றுணர்வரிதா மதனுண்மை தெரிவரிதா முனக்கே.

(பதவுரை.) மலம் — ஆணவமலமானது,— அந்நியமானவை உணர்த்தி—ஆன்மாக்களுக்கு வேறாய பொய்ப்பிரபஞ்சத்தை மெய்ப்பொருளென அறிவித்துநிற்றலால்.—அநந்நியமாய்நிறைந்த அறிவுஅறியாமையினானும்—அவ்வான்மாக்கள் தமக்கு வேறின்றிப் பரிபூரணமாய் நிற்கும் அறிவாகிய சிவத்தை அறியாமையினாலும்.—அருள்நிலவும் காலம் தன்னில் அவனே யாவுமாய் நின்றதொன்மை தாம் உணர்தலானும்—திரு

வருள் பிரகாசமான சுத்த நிலையில் சிவமே எல்லாமாய் நின்ற பழமையை அவை அறிகையாலும்,—உயிர்தான் என ஒன்று இலதா மன்னியிடும்—ஆன்மா என ஒருபொருள் இல்லையாக அவ்வான்மா தானேயாய் நிலை பெற்றுநிற்கும்,—மாயை கன்மங்கள் மாறிவந்திடும்—மாயையும் கன்மமும் சகலத்திற் பற்றுவதும் கேவலத்தில் விடுவதுமாய் ஆகந்துகமாயிருக்கும்,—இங்கு இது வழுவாது—இந்தஆணவமலம் கேவலத்திலும் சகலத்திலும் நீங்காது சகசமாயிருக்கும்,—ஆதலினுன் மனத்தால் உன்ன அரிய திருவருளை ஒழிய மலம் உளதென்று உணர்வு அரிதாம்—ஆதலால் மனத்தினாலே நினைத்தற்கரிய திருவருளின் சகாயத்தாலன்றி ஆணவமலம்உண்டென்று அறிய முடியாது,—அதன் உண்மை உனக்கு தெரிவு அரிதாம்—அத்திருவருளில்லாத உனக்கு அம்மலத்தின் உண்மைஅறிதல் அரிதாம்.

குறிப்பு.—1. உணர்த்துதல்—உணர்விற்கேதுவாதல்.

2. மாயை கன்மங்கள் மாறிவந்திடும்:—ஆணவமலம்போல மாயையுங் கன்மமும் அநாதி. அவற்றின் காரியங்களே சிருட்டி சங்காரங்களிலே பற்றியும் விட்டும் வருவன. அக்காரியங்கள் தனு கரண புவன போகங்களாம்.

பொழிப்பு. சகலநிலையில் தனக்குவேறற நின்று பிரபஞ்சத்தை அறிவித்தருளுந் திருவருளை ஆன்மா அறியாது. சுத்தநிலையிலே சிவமே எல்லாமாய் நிற்கும் முறைமையை அத்திருவருளைக் கொண்டறியும். சகலத்தில் ஆன்மாவோடு சகசமாய்க் கலந்து நின்று திருவருளை அறியாதபடி செய்வது ஆணவமலமாம். மாயை கன்மங்கள் சகலத்திற் சேர்வதும் கேவலத்தில் நீங்குவதுமாயிருக்கும். ஆணவமலம் சகல கேவலங்கள் இரண்டிலும் நீங்காதிருக்கும். ஆதலால், அத்திருவருள் பிரகாசமான சுத்த நிலையிலன்றி ஆணவமலம் உண்டென்பதை அறிய இயலாது.

---

2. சகலாவத்தை.

a. சகலாவத்தை நிகழும் முறையும் சூக்குமை வாக்கின் தொழிலும்.

37. புகலுமல மொழித்தற்குக் கலாதிமுதன் மாயை
 பொருந்தியிடு மரனருளாற் போதந் தீபஞ்
சகலமெலா முடனுய வாறு போலுந்
 தருமருளை மலமுயிர்கள் சாராமன் மறைக்கும்
இகலிவரு மிவையுணரி னிருள் வெளியாந் தன்மை
 யெய்தும்வகை தன்செய்தி யிலங்கு விந்து

பகர்வரிய வுணர்வாகி யொளியா யுள்ளப்
பான்மையினு லொருநாதம் படருந் தானே.

(பதவுரை.) புகலுமலம் ஒழித்தற்கு—மேற்சொல்லிய ஆணவமல மறைப்பை நீக்குதற்பொருட்டு,—அரன் அருளால்—சிவத்தினருளால்,—முதல் மாயை கலாதி பொருந்தியிடும்—சுத்த மாயாகாரியமான வாக்குக்களும் கலையாதி தத்துவங்களும் ஆன்மாவை வந்து பொருந்தும்,—தீபம் சகலம் எலாம்உடனுயவாறு போலும்போதம்—தீபமானது அதைச் சேர்ந்த தண்டு தகழி நெய் திரி முதலிய பகுதிகள் எல்லாவற்றுடனுங் கூடிப் பிரகாசித்து எரிந்தாற்போல ஆன்மாவின் அறிவு இவ்வாக்குக் களோடுந் தத்துவங்களோடுங் கூடி விளக்கமுறும்,—தரும் அருளை உயிர்கள் சாராமல் மலம் மறைக்கும்—அவ்வாறு வாக்குக் கலை முதலியவற்றால் அறிவைத் தருகின்ற திருவருளை ஆன்மாக்கள் அறிந்து பொருந்தாதபடி ஆணவமலம் மறைத்து நிற்கும்,—இகலிவரும் இவை உணரின் இருள் வெளியாம் தன்மை—இப்படி மாறுபட்டுவரும் மலமாயைகளின் இயல்பை அறியுமிடத்து இருளும் ஒளியும் போன்ற தன்மையுடையனவாம்,—எய்தும்வகை தன்செய்தி—ஆன்மா அறிவைப் பொருந்தும்முறையும் அம்மாயாகாரியங்களின் செயலும் என்னவெனில்,—இலங்குவிந்து—மூலாதாரத்தில் விளங்கும் விந்து தத்துவத்திலிருந்து,—பகர்வு அரிய உணர்வாகி—சொல்லுதற்கரிய ஞான மாத்திரைக்கு ஏதுவாகியும்,—ஒளியாய்—பரசரீரத்தினுள்ளாகப் பிரகாசமாய் விளங்கியும்,—உள்ளப்பான்மையினுல்—ஆன்மா அறியும் அறிவுக்கிடாக,—ஒரு நாதம் படரும்—ஒப்பற்ற சூக்குமை வாக்குத்தோன்றி உந்தித் தானத்திற்குச் செல்லும்.

குறிப்பு.—1. சகலம்—பகுதி.

2. இருள் வெளியாந் தன்மை:—ஆணவமலம் உயிரோடு கலந்து நின்று அதன் அறிவிச்சை செயல்களை மறைக்கும். மாயை தனு கரண புவனங்களாய் உயிருக்கு வேருய் நின்று அதன் அறிவிச்சை செயல்களை விளக்கும்.

3. விந்து—அபரவிந்து. பரவிந்துவாகிய கிரியாசத்தி சுத்த மாயையைப் பொருந்துதலினுல் அபரநாதமும், ~~அதிலிருந்து~~ அபரவிந்துவும், ~~அதிலிருந்து அக்கரமும்~~ உண்டாம். அபரநாதம் தொனிவடிவாயுள்ளது. அபரவிந்து சங்கற்பரூபமாயுள்ளது. அக்கரம் வன்ன ரூபமாயுள்ளது.

4. உணர்வாகி யொளியாய் ஒருநாதம் படரும்:—நாதம்—சூக்குமை வாக்கு. இது மூலாதாரத்தில் விந்துவிலிருந்து தோன்றி உந்தித் தானத்திற்குச் செல்லும். மூலாதாரம் துரியாதீதம் எனவும், உந்தித்

தானம் துரியம் எனவும் படும்.

இச் சூக்குமை வாக்கு ஞானத்துக் கேதுவாதலும், பாசரீரத்திலுள்ளாக நாதமாத்திரையாக விளங்குதலுமாகிய இரண்டு இலக்கணங்களையுடையது. உணர்வு—அறிவு, ஞானம்.

பொழிப்பு. ஆணவமல மறைப்பை நீக்குதற்பொருட்டுத் திருவருளால் வாக்குக்களும் கலைமுதலிய தத்துவங்களும் ஆன்மாவைப் பொருந்தும். இவற்றால் ஆன்ம அறிவு விளங்கப்பெறும். இவற்றைக் கூட்டி அறிவைத்தருகின்ற திருவருளை ஆன்மாக்கள் அறிந்து பொருந்தாதபடி ஆணவமலம் மறைக்கும். மல மாயைகளின் இயல்பு இருளும் ஒளியும்போல மாறுபட்ட தன்மையாக விருக்கும்.

இனி, ஆன்ம அறிவு விளங்கும் வகையும் அம்மாயா காரியங்களின் செயலும்:—மூலாதாரத்திலே விளங்கும் விந்துவிலிருந்து சூக்குமை வாக்குத் தோன்றும். அது ஞானமாத்திரைக் கேதுவாகியும் பிரகாசமாயுமிருக்கும்.

b. பைசந்தி மத்திமை வைகரி வாக்குக்களின் தொழில்.

38. வந்தடைந்து பின்னமாய் வன்னங்க டோற்றம்
வருமடைவு படவொடுக்கி மயிலண்ட சலநேர்
சிந்தைதனி லுணர்வாகும் பைசந்தி யுயிரிற்
சேர்ந்துவரு மவைமருவு முருவெவையுந் தெரித்து
முந்தியிடுஞ் செவியிலுறா துள்ளுணர்வா யோசை
முழங்கியிடு மத்திமைதான் வைகரியிலுதானன்
பந்தமுறு முயிரணைந்து வந்தமொழி செவியின்
பாலணைய நினைந்தபொருள் பகருந் தானே.

(பதவுரை.) வந்து அடைந்து—அந்தச் சூக்குமை வாக்கு உந்திக் தானத்தைச்சென்றடைந்து,—வன்னங்கள் பின்னமாய்த்தோற்றம் வரும் அடைவுபட ஒடுக்கி—அக்கரங்கள் வேறுவேறாகப் பிரிந்து தோன்றும் முறைமை பொருந்தியிருக்கும்படி ஒடுக்கி,— மயில் அண்ட சலம்நேர்—மயிலின் முட்டை தரித்திடும் நீர்போல,— சிந்தைதனில் உணர்வாகும்—இருதயதானத்திற் சிந்தையிலே நிருவிகற்ப உணர்வுக்கு ஏதுவாய் நிற்கும்,—பைசந்தி—அப்பொழுது அது பைசந்தி எனப்படும்,— உயிரில் சேர்ந்து வரும் அவை மருவும் உரு எவையுந் தெரித்து—பின்பு அந்த வாக்கானது பிராணவாயுவோடு கூடி வருகின்ற அக்கரங்கள் பொருந்தியிருக்கும் சூக்கும ரூபங்கள் எல்லாவற்றையும் வேறுவேறா

கப் பிரித்து,—முந்தியிடும் செவியில் உருது—முற்பட்டுவரும் செவிக்குக் கேளாமல்,—உள் உணர்வாய்—தான்மாத்திரம் உணர நிற்கும் சவிகற்ப உணர்வுக்கு ஏதுவாய்,—ஓசை—மெல்லோசையாய்,—முழங்கியிடும்—கண்டத்திலே தொனிக்கும்,—மத்திமை—அந்நிலையில் அது மத்திமை எனப்படும்,—வைகரியில்—வைகரி எனப்படும் நிலையில்,—உதானன் பந்தம் உறும் உயிர் அணைந்து வந்தமொழி—உதானவாயுவானது அகங்காரத்தாற் செலுத்தப்படும் பிராணவாயுவைக் கூடுதலாலே வந்தவாக்கு,—செவியின்பால் அணைய—தன் செவிக்கும் பிறர் செவிக்குங் கேட்கும்படி,—நினைந்த பொருள்—மனத்தின் நினைந்த ஒரு பொருளை,—பகரும்—சொல்பவனுக்கும் கேட்பவனுக்கும் சவிகற்ப உணர்வு உண்டாதற்கு ஏதுவாய்ச் சொல்லும்.

குறிப்பு.—1. பைசந்தி மத்திமை வைகரி வாக்குக்கள் மூன்றும் சூக்குமை வாக்கின் விருத்திகளாம்.

2. வந்தடைந்து......பைசந்தி:--சூக்குமை வாக்கு உந்தித்தானத்தைஅடைந்து, அதன்பின் இதயத்தானத்துக்குச் செல்லும். இந்த இடத்தில் மயில் முட்டையின் நீர் பஞ்சவன்னங்களையும் சூக்கும ரூபமாக அடக்கியிருப்பது போல, எழுத்துக்கள் பிரிந்து தோன்றாது மிகவுஞ் சூக்கும ரூபமாயிருக்கும். இந்நிலையில் அவ்வாக்குப் பைசந்தி எனப்படும்.

எழுத்துக்கள் பிரிந்து தோன்றாது சிந்தையின்கண் நிற்றலும், நிருவிகற்ப உணர்விற்கு ஏதுவாதலுமாகிய இரண்டும் பைசந்தி வாக்கின் இலக்கணங்களாம்.

3. மத்திமை:—சூக்கும ரூபமாய் அக்கரங்கள் பிரிந்து தோன்றிச் செவியிற் கேட்கப்படாததாய், சொல்லுவான் தன்னுள்ளே உணரும் சவிகற்ப உணர்விற்கு ஏதுவாய், மெல்லோசையாய்க், கண்டத்தில் விளங்குவது மத்திமை வாக்கு. சூக்கும ரூபமாய் அக்கரங்கள் பிரிந்து தோன்றலும், சவிகற்ப உணர்வுக்கேதுவாய் உள்ளே உணரப்படும் ஓசையாயிருத்தலும், இவ்வாக்கின் இலக்கணங்களாம்.

4. உயிரிற் சேர்ந்து வருமவை என்றது வைகரியை.

5. முந்தியிடுஞ் செவியிலுறாது—பிறர்செவிக்குக் கேளாமல்.

6. வைகரி:—உதானவாயுவினால் உந்தப்பட்டு மத்திமைத் தானத்துச் சூக்கும ரூபமாய்ப் பிரிந்து தோன்றிய அக்கரங்கள், பிராணவாயுவினால் உந்தப்பட்டெழுந்து, தன் செவிக்கும் பிறர்செவிக்குங் கேட்கப்பட்டு நினைந்தபொருளைச் சொல்லுஞ் சொல்லாய், சொல்வானுக்குங் கேட்பானுக்குஞ் சவிகற்ப உணர்வு உண்டாதற் காரணமாருப்பது வைகரி வாக்கு. பிராணவாயுவினால் உந்தப்பட்டுப் பிறர் செவிக்குக்

கேட்கப் படுவதாயிருத்தலும், சவிகற்ப உணர்வுக் கேதுவாயிருத்தலும், இவ்வாக்கின் இலக்கணங்களாம்.

உதானவாயு மத்திமைத்தானத்திலே தொழிற்படும். வைகரித் தானத்திலே பிராணவாயு தொழிற்படும்.

7. வைகரி முதலிய மூன்று வாக்குக்களும் அழிந்துபோவன. சூக்குமை வாக்கு சுத்தமாயா ரூபமாய் அழிவின்றி நிலை பெற்றிருக்கும்.

பொழிப்பு. அந்தச் சூக்குமைவாக்கு உந்தித்தானத்தை அடைந்து மயில் முட்டையில் நீர்போல அக்கரங்கள் வேறு வேறாகப் பிரிந்து தோன்றும் முறைமை பொருந்~~திருக்கும்படி~~ ஒடுக்கிச் சிந்தையிலே நிருவிகற்ப உணர்வுக்கு ஏதுவாய் நிற்கும். அப்பொழுது அது பைசந்தி எனப்படும்.

பின்பு அந்தவாக்கு, உதானவாயுவின் தொழிற்பாட்டால் அக்கரங்கள் பிரிந்து தோன்ற, பிறர் செவிக்குக் கேளாமல் உள்ளடங்கிய உச்சரிப்பாயும் மெல்லோசையாயும் கண்டத்திலே தொனிக்கும். அந்நிலையில் அது மத்திமை எனப்படும்.

பின்பு அந்தவாக்கு, மனத்து நினைந்த தொருபொருளைச் சொல்லும் தன்செவிக்கும், கேட்கும் பிறர் செவிக்குங், கேட்குஞ் சொல்லாய், சொல்பவனுக்குங் கேட்பவனுக்கும் சவிகற்ப உணர்வு உண்டாதற்கு ஏதுவாய் நிற்கும். அந்நிலையில் அது வைகரி எனப்படும்.

c. ஆன்ம அறிவு விளங்கும் வகையும் கலை வித்தைகளின் தொழிலும்.

39. இத்தகைமை யிறையருளா லுயிர றியு மறிவுக்
கீடாக வாடாதே யீரிரண்டி னுரைத்த
வித்தைமுத லைவரான் விளங்கு ஞான
மேவியிடு மெனவுரைப்ப ரசுத்த மாயை
வைத்தகலை தான்மூல மலஞ்சிறிதே நீக்கி
மருவும்வகை தெரிவிக்கும் வாயில்களின் பயனைப்
புத்திதர வித்தையிடை நின்றறிவை யுயிர்க்குப்
பொருந்தியிடும்வகைபுணரும் புனிதசத்திபுணர்ந்தே.

(பதவுரை) இத்தகைமை—இந்தமுறையிலே,—இறை அருளால்—பரமசிவனது அருளினால்,—உயிர் அறியும் அறிவுக்கு ஈடாக—ஆன்மா அறியும் அறிவுக்குத் தக்கபடி,—வாடாதே ஈரிரண்டின்—தவிராமல் வரும் நான்கு வாக்குக்களினாலும்,—உரைத்தவித்தை முதல் ஐவரான்—முன்னே சொல்லிய சுத்தவித்தை முதலிய தத்துவகர்த்தாக்கள் ஐவராலும்,—விளங்கு ஞானம் மேவியிடும் என உரைப்பர்—விளங்குகின்ற விடய

ஞானம் அவ்வான்மாவைப் பொருந்தும் என்று அறிவுடையோர் கூறுவர்,—அசுத்தமாயை வைத்த கலைதான் மூலமலம் சிறிதே நீக்கி மருவும் வகைதெரிவிக்கும்—(அஃதெங்ஙனமெனின்) அசுத்தமாயை தந்த கலையானது ஆணவமலத்தைச் சிறிதே நீக்கி விடயங்களைப் பொருந்தும்படி ஆன்மாவின் கிரியாசத்தியை விளக்கி நிற்கும்,—வித்தை—வித்தையானது,—வாயில்களின் பயனைப் புத்திசர—இந்திரியங்கள் வாயிலாக வரும் விடயங்களைப் புத்தி நிச்சயித்துத் தன்பாற் கொடுக்க,—இடைநின்று—தான் ஆன்மாவுக்கும் புத்திக்கும் இடையே நின்று,—பொருந்தியிடும்வகை—அவ்விடயங்களை ஆன்மா பொருந்தும்படி,—அறிவை உயிர்க்குப் புணரும்—அவ்வான்மாவுக்கு அறிவைக்கூட்டி நிற்கும்,—புனித சத்தி புணர்ந்தே—சிவசத்தி உடன்நின்றே இவை நிகழ்வனவாம்.

குறிப்பு—1. இத்தகைமை யிறையருளால் வாடாதே யீரிரண்டின்:—சூக்குமை பைசந்தி மத்திமை வைகரி என்னும் நான்கு வாக்குக்களும் கிரியாசத்தியாற் செலுத்தப்பட்டுச் சுத்த தத்துவங்கள் ஐந்திலுமிருக்கும். அஃதாவது, சூக்குமை சிவதத்துவத்திலும், பைசந்தி சத்தி தத்துவத்திலும், மத்திமை சாதாக்கிய தத்துவத்திலும், வைகரி தன் செவிக்குக் கேட்கப்படும் சூக்கும வைகரி என்றும், தன் செவிக்கும் பிறர் செவிக்குங் கேட்கப்படும் தூலவைகரி என்றும் இருதிறப்பட்டுச், சூக்கும வைகரி மகேசுவர தத்துவத்திலும், தூலவைகரி சுத்தவித்தையிலுமிருக்கும். மூலாதாரம் நாபி இதயம் கண்டம் முகம் என்பன இவற்றிற்கு முறையே தானங்களாம்.

2. உரைத்த வித்தை முதலைவரான்:—இச்சா ஞானக் கிரியைகள் சுத்தவித்தை முதலிய தத்துவ கர்த்தாக்களைச் செலுத்த, தத்துவகர்த்தாக்கள் சுத்தவித்தை முதலிய சுத்ததத்துவங்களைச் செலுத்தி நிற்பர்.

3. வைத்த கலைதான் மூலமலஞ்சிறிதே நீக்கி .....பொருந்தியிடும் வகை புணரும்:—சுத்த தத்துவங்கள் ஐந்தனுள், சத்தி தத்துவம் கலையை எழுப்ப, கலை ஆணவமலத்தைச் சிறிதே நீக்கி, ஆன்மாவின் கிரியாசத்தியை விளக்கி வினைக்கீடாக வரும் விடயபோகங்களைப் பொருந்தும்படி அப்போகங்களிற் செலுத்தி நிற்கும். ஆணவமலத்தைச் சிறிதே நீக்கி ஆன்மாவின் கிரியாசத்தியை விளக்குதலும், விடயபோகங்களிற் செலுத்துதலும், கலையின் தொழிலாம்.

சுத்தவித்தை வித்தையை எழுப்ப, வித்தை ஆன்மாவுக்கும் புத்திக்கும் இடையில் நின்று புத்தியின் வாயிலாக வந்த விடயபோகங்களை ஆன்மாப் பொருந்தும்படி அவ்வான்மாவுக்கு அறிவை உதிக்கச் செய்யும். ஆன்மாவின் ஞான சத்தியைச் சிறிதே விளக்கிப் போகங்களிற் செலுத்துதல் வித்தையின் தொழிலாம்.

பொழிப்பு. நான்கு வாக்குக்களினாலும் சுத்தவித்தை முதலிய தத்துவ கர்த்தாக்கள் ஐவராலும் ஆன்மா அறியும் அறிவுக்குத் தக்கபடி அவ்வான்மாவுக்கு விடயஞானம் உண்டாகும். கலாதத்துவம் ஆணவ மலத்தைச் சிறிதே நீக்கி ஆன்மாவின் கிரியாசத்தியை விளக்கி விடய போகங்களிற் செலுத்தி நிற்கும். வித்தை ஆன்மாவின் ஞானசத்தியை விளக்கி அப்போகங்களிற் செலுத்தி நிற்கும்.

d. அராகம் நியதி காலம் என்னுந் தத்துவங்களின் தொழில்.

40. பேசரிய வராகந்தங் கன்மத்துக் கீடாப்
பெற்றதனி லாசைதனைப் பெருகுவிக்கு நியதி
தேசமிகு மரசர்தரு மாணை செய்தி
செய்தவரைத் துய்ப்பிக்குஞ் செய்தி போல
நேசமுறுந் தங்கன்ம நிச்சயித்து நிறுத்து
நிகழ்காலங் கழிகால மெதிர்கால மென்றே
ஓசைதர வருங்கால மெல்லைபலம் புதுமை
யுறுவிக்கு மிறைசத்தி யுடனாய் நின்றே.

(பதவுரை.) பேச அரிய அராகம்—சொல்லுதற்கரிய அராகதத்துவமானது,—தம் கன்மத்துக்கு ஈடாப் பெற்றதனில் ஆசைதனைப் பெருகுவிக்கும்—ஆன்மாக்கள் தங்களுடைய கன்மத்துக்கீடாகப் பெற்ற போகங்களிலே இச்சையை மிகுவிக்கும்,—நியதி—நியதியானது.—தேச மிகும் அரசர்தரும் ஆணை—தேசங்களை மிகுதியாகவுடைய அரசராற் கற்பிக்கப்பட்ட ஆணையானது,—செய்தி செய்தவரைத் துய்ப்பிக்கும் செய்திபோல—யாதொரு செய்கை செய்தவரை அச்செய்கையின் பயனை அனுபவிக்கச் செய்யும் முறைமைபோல,—நேசம் உறும் தம் கன்மம் நிச்சயித்து நிறுத்தும்—ஆன்மாக்கள் முன்னே விருப்பமுற்றுச் செய்த அவரவர் கன்மங்களை அவரவர் அனுபவிக்கும்படி நிச்சயம் பண்ணி நிறுத்தும்,—கழிகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலம் என்று ஓசை தர வரும் காலம்—இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலம் எனச் சொல்லப்பட்டு வருங் காலதத்துவமானது,—எல்லைபலம் புதுமை உறுவிக்கும்—இறந்தகாலத் தெல்லையினையும் நிகழ்காலத்துப் பலத்தினையும் எதிர் காலத்துப் புதுமையினையும் வரையறை செய்து நிற்கும்,—இறை சத்தி உடனாய் நின்றே—சிவசத்தி கூடநின்றே இவை நிகழும்.

குறிப்பு.—1. அராகந் தங் கன்மத்துக்கீடாப் பெற்ற தனிலாசை தனைப் பெருகுவிக்கும்:—வித்தையின் வாயிலாக ஆன்மா அறிந்த

போகத்தில் அராகம் இச்சையை மிகுவிக்கும். இச்சாசத்தி ஈசுர தத்துவத்தை எழுப்ப, ஈசுர தத்துவம் அராகத்தை எழுப்ப, அராகம் ஆன்மாவுக்கு இச்சையை எழுப்பும். அராக தத்துவம் வேண்டியதில்லை, விடயமே ஆன்மாவுக்கு இச்சையை எழுப்புமெனின், விடயங்களை உள்ளபடி கண்டறிந்தாலும் விருத்தர் அவற்றில் ஆசையற்றிருக்கையாலே, விடயம் ஆசையை எழுப்பமாட்டாது. ஆகையால் அராகதத்துவம் வேண்டப்படும்.

2. நியதி தேசமிகு மரசர்......புதுமை யுறுவிக்கும்:—கிரியாசத்தி சத்தி தத்துவத்தை எழுப்ப, சத்தி தத்துவம் காலத்தையும் நியதியையும் பிரேரிக்க, காலம் ஆன்மாவிற்குக் கன்மத்தைக் கூட்டிநிற்கும், நியதி கன்மத்தை வரைந்து அதன்பயனை ஆன்மா தப்பாது அனுபவிக்கச்செய்யும். அஃதாவது, ஒருவர் செய்த கன்மத்தின்பயன் வேறொருவரை அடையாமலும், அவரவர்செய்த கன்மத்தின்பயன் அவரவரைவிட்டு நீங்காமலும் ஏறாமலும் குறையாமலும் பொருந்தச் செய்தலாம். அரசர் ஆணையில்லையேல் ஒருவன் செய்த போகத்தைப் பெலவானொருவன் அனுபவித்தல்கூடும். அதுபோல. நியதியில்லையேல் ஒருவன் செய்த கன்மத்தை வேறொருவன் அனுபவித்தல் கூடும். ஆதலால் நியதி வேண்டியதாயிற்று.

காலம் சுகதுக்க போகங்கள் அனுபவிக்கவேண்டிய காலவரையறையைச் செய்துகொண்டிருக்கும். **கழிகால** எல்லை—அனுபவித்துத் தொலைந்த விடய போகம். எல்லை—அறுதி, முடிவு. நிகழ்காலப்பலம்—இப்பொழுது அனுபவிக்கப்படும் விடயபோகம். பலம்—பலன், வினைப்பேறு. எதிர்காலப்புதுமை—இனிமேல் அனுபவிக்கப்படும் விடயபோகம், புதுமை—புதியன.

பொழிப்பு. அராகம் வினைக்கேற்ப வரும் போகங்களில் இச்சையை மிகுவிக்கும். நியதி தத்துவம் அவரவர் செய்த கன்மங்களை அவரவரே அனுபவிக்கும்படி நிச்சயஞ் செய்து நிறுத்தும். அதன்பின் காலமானது உயிர்கள் போகங்களை நுகரும்பொழுது இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலம் என முத்திறப்பட்டுநின்று இறந்தகாலத்து எல்லையையும் நிகழ்காலத்துப் பலத்தையும் எதிர்காலத்துப் புதுமையையும் வரையறை செய்து நிற்கும்.

e. புருடதத்துவமும் பிரகிருதியும்.

41. ஐவகையா லுறுபயன்க ணுகரவருங் கால
மதுபுருட தத்துவமென் றறைந்திடுவ ரறிந்தோர்

மெய்வகைய கலாசுத்தி தனினிதற்குஞ் சுத்தி
மேவியிடும் வகைதானும் விரும்பியநூல் விளம்புஞ்
செய்வகையின் றொடர்ச்சியிங்குந் தோன்றுவிக்குங் குண
சேர்வுபுரி பிரகிருதி திரிகுணமா மவைதாம் [த்தின்
இவ்வகையாற் சாத்துவிக ராசததா மதமா
யியம்புவர்களொன் றிரண்டு குணமேற்கையுடைத்தே.

(பதவுரை.) ஐவகையால் உறுபயன்கள் நுகர வரும் காலம் அது புருடதத்துவம் என்று அறிந்தோர் அறைந்திடுவர்—கலை வித்தை அராகம் நியதி காலம் என்னும் ஐந்தின் உபகாரத்தால் தன்னிடத்து வந்து பொருந்துகின்ற வினைப்போகங்களை ஆன்மா அனுபவிக்கக் கருதும் அவதரத்திலே அது புருடதத்துவமாம் என்று அறிந்தோர் சொல்வார்கள்,—மெய்வகைய கலாசுத்திதனில் இதற்கும் சுத்தி மேவியிடும் வகை தானும் விரும்பியநூல் விளம்பும்—சரீரத்தில் ஐவகையான கலாசோதனை செய்யுமிடத்து இந்தப் புருட தத்துவத்திற்குஞ் சுத்தி செய்யும் முறைமையினை விரும்பப்பட்ட ஆகமங்கள் சொல்லும்,—செய்வகையின் தொடர்ச்சி இங்குத் தோற்றுவிக்கும் குணத்தின் சேர்வுபுரி பிரகிருதி திரிகுணமாம்—முன்செய்த நல்வினை தீவினையின் பயனாய் வரும் இன்பத்துன்பங்களை இப்பொழுது உண்டாக்குங் குணங்களின் சமூகமாகிய பிரகிருதியானது மூன்று குணமாம்,—அவைதாம்—அந்த மூன்று குணங்களும்.—இவ்வகையால்—இச்செயல்வகையால்,—சாத்துவிக இராசத தாமதமாய் இயம்புவர்கள் — சாத்துவிககுணம் இராசதகுணம் தாமதகுணம் என்று சொல்லுவார்கள்,—ஒன்று இரண்டுகுணம் ஏற்கை உடைத்து—அவற்றுள் ஒவ்வொன்றும் இவ்விரண்டு குணங்களைப் பொருந்தும் இயல்பினை உடையதாம்.

குறிப்பு.—1. ஐவகையாலுறுபயன்களுநுகரவருங் காலமது புருடதத்துவம்:—ஆன்மா கலை முதலான ஐந்து தத்துவங்களினாலும் கட்டப்பட்டுக் கன்மபலன்களைப் புசிப்பதற்கு வல்லமையுள்ளதாயிருக்குமவதரத்தில் புருடன் என்றும் பஞ்சகஞ்சுகன் என்றும் புருடதத்துவம் என்றும் பெயர்பெறும். பும்ஸ்த்துவமலம் சேர்ந்தமையாற் புருடதத்துவம் உண்டாயிற்று. கலை முதலிய ஐந்து தத்துவங்களின் சேர்க்கையே (சமூகம்) பும்ஸ்த்துவமலம் எனப்படும். கலாதி பந்தம் வருவதற்குமுன் பும்ஸ்த்துவமில்லையாதலால், சகலருக்கே பும்ஸ்த்துவமுண்டாம்.

2. மெய்வகைய கலாசுத்திதனி னிதற்குஞ் சுத்திமேவியிடும்:—ஆசாரியர் தீக்கைசெய்யும்பொழுது நிவிர்த்தி முதலிய கலைகள் ஐந்தினையும் சீடனது சரீரத்திலே ஐவகைப்படுத்திக் கலாசோதனை செய்

வாராகையால், "மெய்வகைய கலாசுத்தி" என்றார். சீடனது சரீரம் முழந்தாள் முதற் பாதம்வரையில் நிவிர்த்தி கலைக்கு எல்லையாகவும், நாபி முதல் முழந்தாள் வரையில் பிரதிட்டாகலைக்கு எல்லையாகவும், இருதயம்முதல் நாபிவரையில் வித்தியாகலைக்கு எல்லையாகவும், புருவம்முதல் இருதயம் வரையில் சாந்தி கலைக்கு எல்லையாகவும், சிகைமுதல் புருவம் வரையில் சாந்தியதீதகலைக்கு எல்லையாகவும் வகுக்கப்பட்டுக் கலாசோதனை செய்யப்படும். அப்பொழுது மற்றைத் தத்துவங்களுடன் இப் புருடதத்துவத்திற்கும் சுத்தி செய்யப்படும். அதனால் இப் புருடதத்துவமும் மற்றைத் தத்துவங்களோடு சேர்த்து ஒன்றாக எண்ணப்பட்டது. ஆயினும் இது ஒரு தனித் தத்துவமன்று.

நிவிர்த்திகலையி லடங்கிய தத்துவம் முதலியன:—

(க) தத்துவம்—பிருதிவி.

(உ) புவனங்கள்—காலாக்கினிருத்திர புவனம் முதல் பத்திரகாளி புவனம் வரையில் 108.

(ங). வன்னம்—க்ஷகாரம்.

(ச). பதங்கள்—ஓங்காரமுதல் ஹவஹவ பதம் வரையில் 28.

(ரு). மந்திரங்கள்—சத்தியோசாதம், இருதயம் 2.

(சு), தெய்வம்—பிரமா.

பிரதிட்டாகலையி லடங்கிய தத்துவங்கள் முதலியன:—

(க). தத்துவங்கள்—அப்பு தத்துவம் முதல் பிரகிருதி தத்துவம் வரையிலுள்ள ஆன்ம தத்துவங்கள் 23.

(உ) புவனங்கள்—அமரேசபுவனம் முதல் சீகண்ட புவனம் வரையில் 56.

(ங). வன்னங்கள்—ஹகாரமுதல் டகாரம் வரையில் 23.

(ச). பதங்கள்—சர்வ சர்வ என்னும் பதம்முதல் வ்யாபின் என்னும் பதம் வரையில் 21.

(ரு). மந்திரங்கள்—வாமதேவ மந்திரம், சிரோமந்திரம் 2.

(சு). தெய்வம்—விஷ்ணு.

வித்தியாகலையி லடங்கிய தத்துவங்கள் முதலியன:—

(க). தத்துவங்கள்—புருடதத்துவம் முதல் மாயா தத்துவம் வரையில் வித்தியா தத்துவஙகள் 7.

(உ). புவனங்கள்—வாமபுவனம் முதல் அங்குட்ட மாத்திர புவனம் வரையில் 27.

(ங). வன்னங்கள்—ஞகாரமுதல் ஙகாரம் வரையில் 7.

ச. பதங்கள்—வியோமின் பதம் முதல் ஓங்காரம் வரையில் 7.
ரு. மந்திரங்கள்—அகோரம், சிகை, 2.
சு. தெய்வம்—உருத்திரன்.

சாந்திகலையி லடங்கிய தத்துவங்கள் முதலியன:—
க. தத்துவங்கள்—சுத்தவித்தை, ஈசுவரம், சாதாக்கியம், 3.
உ. புவனங்கள்—வாமபுவனம் முதல் சதாசிவபுவனம் வரையில் 18.
ங. வன்னங்கள்—மகாரம்வகாரம் ககாரம் .3
ச. பதங்கள்—தியாநாகார பதம்முதல் வியோம வியாபி பதம் வரையில் 11.
ரு. மந்திரங்கள்—தற்புருடம், கவசம், 2.
சு. தெய்வம்—மகேசுவரன்.

சாந்தியதீதகலையி லடங்கிய தத்துவங்கள் முதலியன:—
க. தத்துவங்கள்—சத்தி, சிவம், 2.
உ. புவனங்கள்—நிவிர்த்திபுவனம் முதல் அநாசிரிதபுவனம் வரையில் 15.
ங. வன்னங்கள்—சு௦ முதலாக சு வரையில் 16.
ச. பதம்—ஓங்காரம்.
ரு. மந்திரங்கள்—ஈசாநமந்திரம், அஸ்திரமந்திரம், சிவமந்திரம் 3.
சு. தெய்வம்—சதாசிவம்.

3. செய்வகையின் ஜொடர்ச்சியிங்குத் தோன்றுவிக்குங் குணத்தின் சேர்வுபுரி பிரகிருதி:—பிரகிருதி அவ்வியத்தகுண வடிவாயுள்ளது; அஃதாவது, வளையல் கடுக்கன்முதலிய பணிகளின்வடிவு சத்தி ரூபமாய்ப் பொன்னில் அடங்கி யிருக்கிறதுபோல. முக்குணங்களும் விளங்காது அடங்கியிருக்கும் சமநிலை. இப் பிரகிருதி வித்தியா தத்துவங்களுள் ஒன்றாய் மாயை எனப்படும். இது பஞ்சகஞ்சுகனை புருடனுக்குப் போக்கியமான புத்தி அகங்காரம் முதலிய தத்துவங்கள் தோன்றுதற்கு ஆதாரமான குணதத்துவத்திற்கு உபாதான காரணமாயிருக்கும். இதற்கு வேறுதொழில் இல்லை "செய்வகையின் ஜொடர்ச்சி" என்பதற்குப் புருடனுக்குப் போக்கியமான புத்தி முதலிய கருவிகள் தோன்றுதற்கு என்று பொருளுரைப்பினுமாம். சேர்வு—திரட்சி, கூட்டம்; புரி—கட்டு.

4. ஒன்றிரண்டு குண மேற்கையுடைத்து—பார். செய். 42.

பொழிப்பு. கலை முதலிய ஐந்து தத்துவங்களினுற் பந்திக்கப்பட்டுப்போகங்களில் உன்முகமாய்ஆன்மா நிற்கும்பொழுது, அவ்வான்மா புருடதத்துவம் எனப்பெயர்பெறும். கலாசுத்தி செய்யுமிடத்து, இப் புருடதத்துவத்திற்குஞ் சுத்தி செய்யப்படும்.

பிரகிருதி, சாத்துவிகம் இராசதம் தாமதம் என மூன்று குணங்களாகப் பிரியும். அந்த மூன்று குணங்களும் தனித்தனி வேறும் இரண்டு குணங்களைப் பொருந்தும்.

f. முக்குணங்களின் தொழிலும் புத்தியின் தொழிலும்.

42 *அலகில்குணம் பிரகாசம் லகுதைவியா விருதி
யடர்ச்சிமிகுங் கௌரவம நியமமிவை யடைவே
நிலவியிடு மும்மூன்று முயிரொன்றிற் கலந்தே
நிற்குமிவை நிறைபுலனின் பயனெவையுங் கவருங்
குலவிவரு போகங்கொ ளிடமா மாறுக்
குறைவிலொளி யாமலகில் புலனிடத்தி லொருமை
பலவகையு முடையதாய்ப் பரனருளாற் புந்தி
பஞ்சாசற் பாவகமும் பண்ணுவிக்குந் தானே.

(பதவுரை.) அலகு இல் குணம்—குணங்கள் எண்ணில்லாதன.—பிரகாசம் லகுதை—பிரகாசமும் லகுதையும்,—வியாவிருதி அடர்ச்சி—வியாவிருதியும் அடர்ச்சியும்,—மிகும் கௌரவம் அநியமம்—மிக்க கௌரவமும் அநியமமும்,—இவை—ஆகிய இவைகள்,—அடைவே நிலவியிடும்—முறையே சாத்துவிக இராசத தாமத குணங்களைப் பொருந்திநிற்கும்.—மும்மூன்றும் உயிர் ஒன்றிற் கலந்தே நிற்கும்—இவை ஒன்பது குணங்களும் ஒவ்வொரு உயிரிலும் கூடிநிற்கும்.—இவை—இம்முக்குணங்களும் (எதிர் நிரனிறையாக,)-நிறைபுலனின் பயன் எவையும் கவரும்—நிறைந்த இந்திரியங்களால் வரும் விடயங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஆசையை உண்டாக்கும்,—குலவிவரு போகம் கொள் இடமாம்—கொண்டாடப்பட்டு வரும் போகங்களைப் பற்றச்செய்யும்,—மாறுக்குறைவில் ஒளியாம்—ஒருகாலும் நீங்காத பூரணமான பிரகாசமாயிருக்கும்,—புந்தி—புத்தியானது,—அலகு இல் புலனிடத்தில் ஒருமை பலவகையும் உடையதாய்—எண்ணில்லாத விடயங்களில் ஒற்றுமை அநேக விதங்களையும் உடையதாய்,—பரன் அருளால்—பரமசிவனது அநுக்கிரகத்தாலே,—பஞ்சாசத் பாவகமும் பண்ணுவிக்குந் தானே—ஐம்பது பாவங்களையுஞ் செய்து நிற்கும்.

குறிப்பு.1. அலகில் குணம் பிரகாசம் லகுதை வியாவிருதி யடர்ச்சி மிகுங் கௌரவமநியம மிவையடைவே நிலவியிடும்:—முக்குணங்களும் ஒத்து ஒருகாலத்திலும் விளங்குவதில்லை. ஒரு குணம் மற்றைக்குணங்கள் இரண்டையும் அடக்கித் தான் மேலிட்டு நிற்கும். அவ்வாறு நிற்கும்பொழுது அதில் இரண்டு குணந்தோன்றிப் பிரதான குணத்துடனே

* அளவிலாப் பாவகந்தா [illegible] விகாரவொன்று [illegible]
வெறுவியமாய்க் கிடப்பதுக் — மளவிலா வானந்த மளிப்புன்னை யாண்டாளே

கூட மூன்று குணமாம். இப்படியே மூன்று குணமும் ஒன்பது குணமாம்.

அவையாவன:—சாத்துவிகம், இராசத தாமத குணங்களை அடக்கித் தான் மேலிட்டிருக்கும்பொழுது பிரகாசம் என்றும், இலகுதை என்றும் இரண்டுகுணங்கள் தோன்றும். பிரகாசம்—ஞானம்; இலகுதை—மனவாக்குக் காயங்களின் பிரவிர்த்தியின் மெத்தெனவு.

இராசதம், சாத்துவிக தாமதங்களை அடக்கித் தான் மேலிட்டிருக்கும்பொழுது வியர்விருதியும் அடர்ச்சியும் என்று இரண்டு குணங்கள் தோன்றும். வியாவிருதி—சலனம், அசைவு; அடர்ச்சி—குரூர உரை, சிந்தனை, செயல்கள்.

தாமதம், சாத்துவிக இராசதங்களை அடக்கித் தான் மேலிட்டிருக்கும்பொழுது, கௌரவமும் அநியமமும் என்று இரண்டு குணங்கள் தோன்றும். கௌரவம்— பெருமை; அநியமம்—தகாதகாரியத்தைச் செய்யவேண்டுமென்னுஞ் சங்கற்பம்.

இங்ஙனம் ஆறு குணங்களும் தோன்றிப் பிரதான குணங்களுடனே கூடி ஒன்பது குணங்களாம். இக்குணங்கள் ஒன்பதும் புத்திதத்துவத்துடனே கூடி ஆன்மா விடயங்களை அறிவதற்கு உபகாரஞ் செய்து நிற்பனவாம்.

முக்குணங்களுக்கும் மேற்சொல்லிய விருத்திகளன்றி வேறு விருத்திகளுமுண்டு. அவற்றுள் சாத்துவிககுண விருத்திகள் பதினாறு, இராசதகுண விருத்திகள் ஒன்பது, தாமதகுண விருத்திகள் ஒன்பது.

சாத்துவிக குண விருத்திகள் பதினாறு: (1) தைரியம் (அசையாது நிற்றல்) (2) மனம் உறுதியாய்நிற்றல் (3) சாமர்த்தியம் (4) மென்மை (5) நொய்ம்மை (6) மகிழ்ச்சி (7) நேர்மை (8) சுத்தி (9) புண்ணிய முயற்சி (10) பொறுமை (11) கிரகித்ததைமறவாதிருத்தல் (12) போதுமென்றமைந்தநன்மனமுடைமை (13) முத்திபெறவேண்டுமென்னும்மேலான இச்சை (14) புறக்கரணங்களை அடக்குதல் (15) அகக்கரணங்களை அடக்குதல் (16) பெருங்கருணை என்பன. (பௌஷ. 430).

இராசதகுண விருத்திகள் ஒன்பது:—(1) யான் எனது என்னும் அபிமானம் (2) வீரத்தன்மை (3) கொடுமை (4) பெருமுயற்சி (5) வஞ்சனை (6) திடமுடைமை (7) இரக்கமின்மை (8) போகமுடைமை (9) இடம்பமுடைமை என்பன. (பௌஷ. 431).

தாமதகுண விருத்திகள் ஒன்பது:—(1) பிரியமின்மை (2) சோம்பல் (3) உலோபமுடைமை (4) கோட்சொல்லல் (5) தன்னைப்பெரிதாகவெண்ணல் (6) அதிக நித்திரை (7) கர்வத்தால் வருஞ் சோம்பல் (8) கேடுசெய்தல் (9) மூடத்தன்மை (பௌஷ. 432).

முன்சொல்லிய ஒன்பது குணங்களும் இம் முப்பத்துநான்கு விகற்பங்களுள் அடங்கும். இங்ஙனம் மூன்றுகுணங்களும் ஒன்பதாகவும், முப்பத்துநான்காகவும், இன்னும் பலவாகவும் பெருகுதலின் "அலகில் குணம்" என்றார்.

2. மும்மூன்றும் உயிரொன்றிற் கலந்தேநிற்கும்—இக்குணங்கள் ஒன்பதும் சூக்கும தேகவழியாக ஆன்மாவினிடத்தில் வியாபித்திருக்கும்.

3. நிறைப்புலனின் பயனெவையுங் கவருங், குலவிவரு போகங் கொளிடமா மாறாக் குறைவிலொளியாம்—தமோ குணம் விடயபோகங்களில் ஆசையை உண்டாக்கும். இராசதகுணம் விடயபோகங்களைப் பற்றச் செய்யும். சாத்துவிககுணம் அப்போகங்களை அறியச் செய்யும். இவை முக்குணங்களின் தொழிலாம்.

4. அலகில் புலனிடத்திலொருமை பலவகையுமுடையதாய்ப் பரனருளாற் புந்தி பஞ்சாசற் பாவகமும் பண்ணுவிக்கும்:—முக்குண சொரூபமாயிருந்து இந்திரியங்கள் வாயிலாகவரும் விடயங்களைப் பகுத்துணர்தலும் நிச்சயித்தலும் புத்தியின் தொழில்களாம். புத்தி விடயங்களிற் பிரதிபிம்ப ரூபமாகப் பதிந்து போக்கியமாகின்றமையால், "அலகில் புலனிடத்தில் ஒருமைபலவகையு முடையதாய்" என்றார்.

பின்னும் இந்தப் புத்தி தன்மாதி எட்டுவிதப் பாவங்களையுடையதாயும், தன்மாதி பாவங்களிலுண்டான சித்தி முதலான ஐம்பது பிரத்தியயங்களோடு கூடினதாயுமிருக்கும்.

எட்டுவிதப் பாவங்கள்:—தருமம், ஞானம், வைராக்கியம், ஐசுவரியம், அதர்மம், அஞ்ஞானம், அவைராக்கியம், அநைசுவரியம் என்பன. அவற்றுள், தருமம் ஞானம் வைராக்கியம் ஐசுவரியம் என்னும் நான்கும் சாத்துவிகபாவங்கள். அவைராக்கியம் ஒன்றும் இராசதபாவம். அதர்மம், அஞ்ஞானம், அநைசுவரியம் என்னும் மூன்றும் தாமச பாவங்கள். இவை புத்தியில் வாசனாரூபமாயிருக்கும். இவை ஆன்மக் குறியைப் பாவிக்கின்றமையால் பாவங்களாகும். பாவம்—குணம்.

தன்மாதியிலுண்டான பிரத்தியயங்கள்:— தருமம் முதலியன மிகுந்து தூலரூபமாய் அனுபவிக்கப்படும் நிலையை அடையும்பொழுது பிரத்தியயங்களாகும். ஆன்மாவுக்கு அறிவை வருவிக்கின்றமையால் பிரத்தியயங்கள் எனப்படும். பிரத்தியயம்—அறிவு. அது சித்தி துஷ்டி அசத்தி விபர்யயம் என நான்கு வகை. அவற்றுள் சித்தியாவது புருடன் பிரகிருதி முதலியவைகளை அறிவிக்கும் புத்தியாகும். துஷ்டியாவது தான் பயன்பெறாதிருக்கையிலும் பெற்றதாக ஆன்மாவிற்குத் தோன்றும் புத்தியாகும். அசத்தியாவது அகக்கரண புறக்கரணங்கள் இல்லாவிடில் விஷயமிருந்தும் அறிய இயலாத புத்தி. விபர்யயமாவது அற்ப

மாகத் தோன்றும் பொதுமைகொண்டு ஒன்றை வேறொன்றாக அறியும் விபரீதபுத்தி. சித்தி—அறிவு, துஷ்டி—மகிழ்வு, அசத்தி—வலியின்மை, விபர்யயம்—விபரீதம். சித்தி எட்டு, துஷ்டி ஒன்பது, அசத்தி இருபத்தெட்டு, விபர்யயம் ஐந்து. ஆகப் பிரத்தியயம் ஐம்பது. இந்த ஐம்பதையுமே "பஞ்சாசற் பாவகம்" என்றார். பஞ்சாசத்—ஐம்பது.

பொழிப்பு. முக்குணங்களுட் சாத்துவிகமானது பிரகாசம் இலகுதை என்னும் இரண்டு குணங்களையும், இராசதமானது வியாவிருதி அடர்ச்சி என்னும் இரண்டு குணங்களையும், தாமதமானது கௌரவம் அநியமம் என்னும்இரண்டு குணங்களையும் உடையனவாம். இந்தமூவகை ஒன்பது குணங்களும் உயிர் ஒவ்வொன்றிலும் பொருந்தியிருக்கும். இக்குணங்களின் தொழில்:—தமோகுணம் விடயபோகங்களில் இச்சையை உண்டாக்கும். இராசதகுணம் விடயபோகங்களைப் பற்றச்செய்யும். சாத்துவிககுணம் அப்போகங்களை அறியச்செய்யும்.

புத்திதத்துவமானது முக்குண சொரூபமாயிருந்து இந்திரியங்கள் வாயிலாக வரும் விடயங்களைப் பகுத்துணர்ந்து நிச்சயிக்கும். அன்றியும், ஐம்பது பாவங்களையுஞ் செய்துநிற்கும்.

௲. அகங்காரம் மனம் சித்தம் என்னுந் தத்துவங்களின் தொழில்.

43. ஆனதனு வதனிலுறு மநிலனையு மியக்கி
யாங்கார நீங்காத வகந்தைக்கு வித்தா
யானலது பிறரொருவ ரெனையொப்பார் புவியி
லில்லையெனு மியல்பினதா யிந்திரியம் புலன்கள்
தாநுகரு மளவிலதின் முந்தியுறு மிச்சை
தானுருவாய்ச் சங்கற்ப சதாகதியுந் தந்து
மானதமா னதுநிற்குஞ் சிந்தநினை வையம்
வந்துதரு மனமொழிய வகுப்பொ ணாதே.

(பதவுரை.) ஆங்காரம்—அகங்கார தத்துவமானது,— ஆனதனு அதனில் உறும் அநிலனையும் இயக்கி—வினைக்கீடாக உண்டான உடம்பிலே பொருந்தியிருக்கும் பிராணாதி வாயுக்களையும் இயங்கச்செய்து,— நீங்காத அகந்தைக்கு வித்தாய்—விட்டு நீங்காத நான் என்னும் செருக்குக்கு மூலமாய்,—எனை ஒப்பார் புவியில் யான் அலது பிறர் ஒருவர் இல்லை எனும் இயல்பினதாய்—என்னை ஒப்பார் பூமியின்கண் யானேயல்லது பிறர் ஒருவருமில்லை என்னும் இயல்பினையுடையதாய்,—இந்திரியம் புலன்கள் தாம் நுகரும் அளவில்—இந்திரியங்கள் விடயங்களை

நுகரும்பொழுது,—அதில் முந்தி உறும்—அவ்விடயங்களின்மேல் முற்பட்டுப் பொருந்தும்,—மானதமானது—மனத்தானது,—இச்சைதான் உருவாய்—இச்சைதானே தனக்கு வடிவாய்,—சங்கற்ப சதாகதியும் தந்து நிற்கும்—ஒன்றைச் சங்கற்பித்தலையும் ஓயாத சலனத்தையுஞ் செய்யும்,—சிந்தை நினைவு—சித்தம் நினைவு மாத்திரமாய் நிற்கும்,—ஐயம் வந்து தருமனம் ஒழிய வகுப்ப ஒண்ணாதே—சந்தேகத்தை உண்டாக்குகின்ற மனத்தை யொழிய அதனை வேறாக வகுத்துக் கூறவொண்ணாது.

குறிப்பு. 1. ஆனதனு வதனிலுறும் அநிலனையு மியக்கி:—அகங்கார தத்துவம் சரீரத்துக்குள்ளிருக்கும் பிராணாதி பஞ்ச வாயுக்களையும் தத்தம் தொழில்களிற் பிரவர்த்திக்கச் செய்யும். வாயு ஒன்றாயிருந்தாலும் வியாபார பேதத்தால் ஐந்தெனப்படும். இருதய தானத்திலிருப்பது **பிராணவாயு**. குதத்தானத்திலிருப்பது **அபானவாயு**. நாபித்தானத்திலிருப்பது **சமானவாயு**. சரீரமுழுதுமிருப்பது **வியானவாயு**. கண்டத்தானத்திலிருப்பது **உதானவாயு**. பிராணவாயு சரீரத்துக்குள்ளிருந்து இடைகலை பிங்கலை நாடிகள் வழியாகக் கபாலத்தளவுஞ் சென்று நாசியிற் பன்னிரண்டங்குலம் புறப்பட்டு நாலங்குலம் வெளியே போய் எட்டங்குலம் உள்ளே அடங்கும்; விடயங்களை விசாரிக்கும்; புத்தியைப் பிரேரிக்கும்; பலத்தைச் செய்யும். இவை பிராணவாயுவின் தொழில்களாம். மலசலங்களைக் கீழேதள்ளுதல் அபானவாயுவின் தொழிலாம். அன்னபானாதிகளின் சாரத்தைச் சரீரத்தில் எங்குஞ் சமமாக நிரப்புதல் சமானவாயுவின் தொழிலாம். அன்னபானாதிகளை ஏற்றமுங் குறைவுமாகச் செய்து வியாதியை உண்டாக்குதல், தேகத்தை இளைக்கச்செய்தல் வியானவாயுவின் தொழிலாம். புருடனுக்குப் பேச்சு உண்டாகும்படி தேகத்திற்குள்ளிருக்கும் ஓசையை வாக்கிந்திரியத்தோடு கூட்டி அக்கரரூபமாகச் செய்தல் உதானவாயுவின் தொழிலாம். இங்ஙனம் பஞ்சவாயுக்களுந் தத்தம் தொழில்களைச் செய்யும்படி இயக்குவது அகங்கார தத்துவமாம். பஞ்சவாயுக்களையும் இயக்குந்தொழில் **சீவனம்** என்று சொல்லப்படும்.

2. நீங்காத அகந்தைக்கு வித்தாய் .....இயல்பினதாய்:—அகங்காரம் இப்பூமியில் எனக்குச் சமானமானவர் ஒருவருமில்லை என அகந்தைப் படுவதற்குக் காரணமாயிருக்கும். அவ்வகந்தை ஆன்மாவோடு வேற்றுமையின்றி முத்திவரையும் நிற்றலால், "நீங்காத வகந்தை" என்றார். இந்திரியங்கள் வாயிலாகவந்த விடயங்களிலொன்றைப் புத்தி நிச்சயிக்குமிடத்து, அகங்காரம் நான் அறிந்தேனென்று அவ்விடயத்தைத் தொடர்ந்து அபிமானிக்கும். இந்த அபிமானத்தொழில் **கர்வம்**

என்று சொல்லப்படும். இங்ஙனம் அகங்காரத்தின் தொழில்கள் சீவனம் கர்வம் என இரண்டாம்.

3. இச்சைதானுருவாய்ச் சங்கற்ப சதாகதியுந் தந்து மானத மானது நிற்கும்:—மனம் இச்சைவடிவாயுள்ளது. அது, புத்தி அகங்கார தத்துவங்களைப் போலன்றி ஆன்ம ஞானத்துக்கும் விடயஞானத்துக்கும் எதுவாயிருக்கும். புத்தியின்தொழில் அறிவாயும், அகங்காரத்தின் தொழில் செய்கையாயுமிருக்கும். மனத்தின் தொழில் உள்ளே சங்கற்பஞ் செய்தலும் புறத்தே இந்திரியங்களை அதிட்டித்தலுமாம். சங்கற்பம்-நினைவு. விருப்பம். இந்திரியங்களை அதிட்டித்தல்—ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்கள் பத்துக்கும் சத்தாதி விடயங்களிலே பிரவிருத்தியைச் செய்தல்.

அன்றியும், இந்த மனம் அதிகவேகமுள்ளதாயும், அந்தந்த இந்திரியங்களுக்கு விடயங்களில் ஊக்கத்தைக் கொடுப்பதாயுமிருக்கும். மதுரமும் வாசனையும் அழகும் மென்மையும் ஓசையுமுள்ள ஒரு வஸ்துவைப் புசிக்கும்பொழுது அந்தந்த விடயங்களைக் கிரகிக்கும் இந்திரியங்களோடு சூக்குமகதியினால் ஒரேவேளையில் ஐம்புலனறிவையுமுண்டாக்குதலால், "சதாகதியுந் தந்து" என்றார். இந்திரியங்களும் விடயங்களும் சேர்ந்திருந்தாலும் மனம் சேராவிடின் வெளியிந்திரியங்களுக்கு விடயப்பிரவிருத்தி இல்லையாதலால், விடயங்களில் ஊக்கத்தை இந்திரியங்களுக்கு மனமே கொடுக்கும்.

4. சிந்தை நினைவு ஐயம் வந்து தருமனம்:—மனம் சித்தரூபமாய் நின்று எதிர்ப்பட்ட ஒரு பொருளின் உண்மை அறியாமற் பிண்டமாக அறிந்து சிந்திக்கும். அந்த மனமே அவ்வாறு சிந்தித்தபின் அப்பொருளின்கண் அதுவோ இதுவோ என்று சந்தேகித்து நிற்கும். மனத்தின் சந்தேக நிலையே சித்தமாம். சித்தம் என்று ஒருதனித் தத்துவமில்லை.

பொழிப்பு. அகங்காரமானது பிராணாதி பஞ்சவாயுக்களையும் இயக்கி எனக்குச் சமமானவர் ஒருவருமில்லையென அகந்தை கொள்ளற்குக் காரணமாயிருக்கும். இந்திரியங்கள் வாயிலாக வந்த விடயங்களை யான் என்றும் எனதென்றும் அபிமானிக்கும்.

மனமானது இச்சையே தனக்கு வடிவாய் ஒன்றைச் சங்கற்பம் பண்ணுவதும் எப்பொழுதும் சலனப்படுவதுமாயிருக்கும்.

சித்தமானது மனம் நினைந்த பொருளிலே துணிவு பிறவாமல் இஃது யாதோ எனச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும். இச் சித்தமானது மனத்தின் தொழிலாகிய ஐயநிலையே யன்றி ஒரு தனித் தத்துவமன்று.

h. ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்களின் தொழில்.

44. சொன்னமுறை செவிதுவக்கு நோக்கு நாக்குத்
துண்டமிவை யைந்திற்குந் தொகுவிடய மாக
மன்னியசத் தப்பரிச ரூபரச கந்த
மருவியிடு மிவையடைவே வாக்குப் பாதம்
பின்னர்வரு பாணிமிகு பாயுவினோ டுபத்தம்
பேசலுறு மைந்திற்கும் பிறங்கொலிகொள் வசனம்
உன்னரிய கமனதா னவிசர்க்கா னந்த
முற்றதொழில் பெற்றிடுவ துண்மை யாமே.

(**பதவுரை**). சொன்னமுறை—முன்னே சொன்னபடி.—செவி துவக்கு நோக்கு நாக்கு துண்டம் இவை ஐந்திற்கும் தொகுவிடயமாக—செவி மெய் கண் நா நாசி என்னும் இந்த ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்துக்கும் நெருங்கிய விடயங்களாக,—மன்னிய சத்தப் பரிச ரூப ரச கந்தம் இவை அடைவே மருவியிடும்—நிலைபெற்ற சத்தம் பரிசம் உருவம் இரதம் கந்தம் என்னும் இவை ஐந்தும் முறையே பொருந்தும்,—வாக்குப் பாதம் பின்னர்வரு பாணி மிகு பாயுவினோடு உபத்தம் பேசல் உறும் ஐந்திற்கும்—வாக்குப் பாதம் பின்வருகின்ற பாணி மிக்கபாயு உபத்தம் என்று சொல்லப்படுகின்ற கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்துக்கும்,—பிறங்கு ஒலிகொள் வசனம் உன்ன அரிய கமனதான விசர்க்க ஆனந்தம் (அடைவே) உற்ற தொழில்—விளங்குகின்ற ஓசைபொருந்திய வசனம் நினைத்தற்கரிய கமனம் தானம் விசர்க்கம் ஆனந்தம் என்னும் இவை ஐந்தும் முறையே பொருந்திய தொழிலாகும்,—பெற்றிடுவது உண்மை யாம்—இத்தொழில்களை அவை பெற்றிருப்பது உண்மையாகும்.

குறிப்பு. 1. சொன்னமுறை:—தைசதவகங்காரத்திலே சோத்திராதி ஐந்தும் தோன்றுமென்று சொன்னபடி. பார். செ. 26.

2. செவி துவக்கு நோக்கு நாக்குத் துண்டம்:—செவி முதலிய ஐந்தும் ஆன்மாவின் ஞானசத்தி வியாபாரத்துக்குத் துணைக்கருவிகளாயிருத்தலால் அவை ஞானேந்திரியங்களென்றும், வாக்காதிகள் ஐந்தும் ஆன்மாவின் கிரியாசத்தி வியாபாரத்துக்குத் துணைக் கருவிகளாயிருத்தலால் அவை கன்மேந்திரியங்களென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

ஞானேந்திரியங்கள் கன்மேந்திரியங்களுக்குத் துணையாயிருக்கும், கன்மேந்திரியங்கள் ஞானேந்திரியங்களுக்குத் துணையாகா.

3. தொகுவிடயமாக மன்னிய சத்தப் பரிச ரூப ரச கந்த மருவியிடுமிவை யடைவே:—செவிக்கு விடயம் சத்தம் (ஓசை); துவக்குக்கு

விடயம் பரிசம் (குளிர்ச்சி முதலானவை); கண்ணுக்கு விடயம் உருவம் (வெண்மை முதலானவை); நாவிற்கு விடயம் இரதம் (மதுரம் முதலானவை); நாசிக்கு விடயம் கந்தம் (வாசனை).

சத்தம் முதலிய ஐந்தும் விடயதன்மாத்திரைகள் எனவும், காரிய தன்மாத்திரைகள் எனவும், பூத குணங்கள் எனவும் சொல்லப்படும்.

காரண தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும் பஞ்சபூதங்களுக்குக் காரணமாயும் இந்திரியங்கள் விடயங்களை விடயிக்குமாறு துணையாயும் நிற்பதன்றி அவற்றிற்கு வேறு தொழிலின்மையால், அவற்றை இங்கே கூறாதொழிந்தனர்.

இச் சத்தாதி விடயங்களை அறிவதே ஞானேந்திரியங்களின் தொழிலாம்.

ஞானேந்திரியங்கள் தொழிற்படும் முறை:—

சுரோத்திரம் ஆகாயம் பற்றுக்கோடாகச் செவிகளைப் பொருந்தி நின்று சத்தத்தை அறியும்.

தொக்கு வாயுபற்றுக்கோடாகச் சரீரத்தைப் பொருந்தி நின்று பரிசத்தை அறியும்.

சட்சு தேயு பற்றுக்கோடாகக் கண்களைப் பொருந்திநின்று உருவத்தைக் காணும்.

சிங்நுவை அப்பு பற்றுக்கோடாக நாவைப் பொருந்தி நின்று இரதத்தை அறியும்.

ஆக்கிராணம் பிருதிவி பற்றுக்கோடாக மூக்கைப் பொருந்தி நின்று கந்தத்தை அறியும். (பார் செ. 45. குறி. 2)

4. வாக்குப் பாதம் பின்னர்வரு பாணி......:—வாக்காதிகளின் தொழில் முறையே வசனம் முதலிய ஐந்துமாம். வசனம் (பேசுதல்) வாக்கின்தொழில்; கமனம் (நடை) பாதத்தின் தொழில்; தானம் (கொடை) பாணியின் தொழில்; விசர்க்கம் (மலம் கழித்தல்) பாயுவின் தொழில்; ஆனந்தம் (சந்தோஷித்தல்) உபத்தத்தின் தொழில்.

வாக்காதிகள் தொழிற்படும் முறை:—

வாக்கு, ஆகாயத்தைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டுநின்று வசனிக்கும்.

பாதம், வாயுவைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டுநின்று கமனத்தைப் பண்ணும்.

பாணி, தேயுவைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு நின்று இடுதல் ஏற்றலைச் செய்யும்.

பாயு, அப்புவைப் பற்றிநின்று மலத்தைக் கழிக்கும்.

உபத்தம், பிருதிவியைப் பற்றிநின்று ஆனந்தத்தைப் பண்ணும்.

பொழிப்பு. சுரோத்திரம் தொக்கு சட்சு சிங்ஙுவை ஆக்கிராணம் என்னும் ஐந்து ஞானேந்திரியங்களும் முறையே சத்தம் பரிசம் உருவம் இரதம் கந்தம் என்னும் விடயங்கள் ஐந்தையும் பொருந்தி அறியும்.

வாக்கு பாதம் பாணி பாயு உபத்தம் என்னும் ஐந்து கன்மேந்திரியங்களும் முறையே வசனம் சமனம் தானம் விசர்க்கம் ஆனந்தம் என்னும் ஐந்தொழில்களையுஞ் செய்யும்.

i. பஞ்சபூதங்களின் தொழில்.

45. முந்தியவைம் பூதங்கள் வானாதி யாக
முயங்கியநற் செவிநாசி கண்ணுமெய்ம் முறையால்
இந்தவயி னின்றுவரு மைம்புலனு முயிர்தா
மெய்தும்வகை தம்முருவி னிலங்கியிடும் புறத்து
வந்தடைய விடங்கொடுக்கு நிரந்தரமாய் வானம்
வாயுமிகச் சலித்தெவையுந் திரட்டுந்தீ வெம்மை
தந்தவைசுட் டொன்றுவிக்கு நீர்குளிர்ந்து பதமே
தருமுரத்துத் தரிக்குமுந்து தரணி தானே.

(பதவுரை). முந்திய ஐம்பூதங்கள்—முன்சொல்லப்பட்ட ஐந்து பூதங்களும்,—வான் ஆதியாக—ஆகாயம் முதலாக,—முயங்கிய நல் செவி மெய் கண் நா நாசி இந்தவயின்முறையால்நின்று—சரீரத்திற் பொருந்தியிருக்கும் நல்ல செவி மெய் கண் நா நாசி என்னும் இந்த இடங்களில் நின்று,—வரும் ஐம்புலனும் உயிர்தாம் எய்தும்வகை—இந்திரியங்களிடமாக வருகின்ற சத்தாதி விடயங்கள் ஐந்தையும் உயிர் அறியும்படிக்கு,—தம் உருவின் இலங்கியிடும்—தத்தம் சொரூபத்தோடு (அகத்தே) விளங்கா நிற்கும்,—வானம்புறத்துவந்து அடைய நிரந்தரமாய் இடங்கொடுக்கும்,—ஆகாயமானது புறத்திலே மற்றைப் பூதங்கள் எல்லாம் தன்னிடத்திலே வந்தடைய வெளியாய் இடங்கொடுத்து நிற்கும்,—வாயு மிகச் சலித்து எவையும் திரட்டும்—வாயுவானது மிகவுஞ் சலனமுடையதாய் எல்லாவற்றையும் திரட்டும்,—தீ வெம்மை தந்து அவை சுட்டு ஒன்றுவிக்கும்—தேயுவானது வெப்பத்தைக் கொடுத்து அவற்றைச் சுட்டு ஒன்றுவிக்கும்,—நீர் குளிர்ந்து பதமே தரும்—அப்புவானது குளிர்ந்து பதஞ் செய்து நிற்கும்,—முந்து தரணிதான் உரத்துத் தரிக்கும்—முந்திய பிருதிவியானது கடினமாய் எவற்றையுந் தாங்கி நிற்கும்.

குறிப்பு. 1. முந்திய ஐம்பூதங்கள் வானாதியாக:—பஞ்சபூதங்கள் அகப்பூதம் அகப்புறப்பூதம் புறப்பூதம் என மூவகைப்படும். இந்திரியங்

களுக்குப் பற்றுக்கோடாயுள்ளன அகப்பூதங்கள். சரீரமாயிருப்பன அகப்புறப்பூதங்கள். சரீரமாவது ஆன்மாவுக்குப் போகந் தோன்றுதற்குக் கருவியாயிருப்பது. போகமாவது சுகதுக்கம் என்னும் இரண்டனுள் ஒன்று புலப்படுதல். விடயமாயிருப்பன புறப்பூதங்கள். அவை புறத்தே காணப்படும் மண் நீர் முதலிய ஐந்துமாம்.

2. ஐம்புலனு முயிர்தா மெய்தும் வகை:—

சத்தாதி விடயங்களை உயிர் அறியும் வகை:—

ஆகாயம் சுரோத்திரம் என்னும் ஞானேந்திரியத்திற்குப் பற்றுக்கோடாகச் செவிகளில் நின்று ஆன்மா சத்தத்தை அறியும்படி செய்யும்.

வாயு தொக்கு என்னும் ஞானேந்திரியத்திற்குப் பற்றுக்கோடாகச் சரீரத்தில் நின்று பரிசத்தை ஆன்மா அறியும்படி செய்யும்.

தேயு சட்சு என்னும் ஞானேந்திரியத்திற்குப் பற்றுக்கோடாகக் கண்களில் நின்று உருவத்தை ஆன்மா அறியும்படி செய்யும்.

அப்பு சிங்ஙுவை என்னும் ஞானேந்திரியத்திற்குப் பற்றுக்கோடாக நாவில் நின்று இரதத்தை ஆன்மா அறியும்படி செய்யும்.

பிருதிவி ஆக்கிராணம் என்னும் ஞானேந்திரியத்திற்குப் பற்றுக்கோடாக நாசியில் நின்று கந்தத்தை ஆன்மா அறியும்படி செய்யும்.

இங்ஙனம் இந்திரியங்கள் வாயிலாக வந்த விடயங்களை மனம் முதலிய அந்தக்கரணங்கள் பற்றி அறிந்து ஆன்மாவுக்கு விடயமாம்படி செய்யும்.

3. தம்முருவினிலங்கியிடும்:—வாஞ்ஞதி அகப்பூதங்கள் ஐந்தும் சத்தம்முதலிய தன்மாத்திரைவடிவாய்ஞானேந்திரியங்களுக்குப்பற்றுக்கோடாக இருக்கும் என்பது. அஃதாவது, ஆகாயம் சத்ததன்மாத்திரைவடிவாய்ச்சுரோத்திரம்என்னும்ஞானேந்திரியத்திற்குப் பற்றுக்கோடாகஇருக்கும். வாயு பரிச தன்மாத்திரை வடிவாய் தொக்கு என்னும் ஞானேந்திரியத்திற்குப் பற்றுக்கோடாக இருக்கும். மற்றவைகளும் இப்படியே.

4 புறத்து வந்தடைய......முந்து தாணிதான்:—ஆகாயம் வெளியாகிய குணத்தையும் இடங்கொடுத்தலாகிய தொழிலையு முடையதாம். வாயுவானது சலித்தலாகிய குணத்தையும் பரந்தவற்றைத் திரட்டுதலாகிய தொழிலையுமுடையதாம். அக்கினியானது சுடுதலாகிய குணத்தையும் எவற்றையும் ஒன்றுவிக்கும் தொழிலையு முடையதாம். நீரானது குளிர்தலாகிய குணத்தையும் பதஞ் செய்தலாகிய தொழிலையு முடையதாம். மண்ணானது வலிமை தருதற்கேதுவாகிய கடினமாதலாகிய குணத்தையும் தரித்திடுதலாகிய தொழிலையு முடையதாம். இவை புறப்பூதங்களின் குணமுந் தொழிலுமாம்.

பொழிப்பு. ஆகாயம் முதலிய அகப்பூதங்கள் செவி மெய் கண் நா நாசி என்னும் இந்த இடங்களில் ஞானேந்திரியங்களுக்குப் பற்றுக்கோடாக நின்று சத்தம் முதலிய விடயங்கள் ஐந்தையும் ஆன்மா அறியும்படி செய்யும்.

புறப்பூதங்களுள், ஆகாயமானது வெளியாய் மற்றைப் பூதங்கள் நான்கும் தன்னிடத்து வந்தடைய இடங்கொடுத்து நிற்கும். வாயு சலித்துத் திரட்டும். தேயு சுட்டு ஒன்றுவிக்கும். அப்பு குளிர்ந்து பதஞ் செய்யும். பிருதிவி உரத்துத் தரிக்கும். இவை முறையே புறப்பூதங்களின் குணமும் தொழிலுமாம்.

j. ஆன்மா தத்துவங்களோடு கூடிப்பிறந்திறந்து வினைப்பயனை அனுபவிக்கும் வகை.

46. இந்நிலையி லைந்துசுத்த மேழ்சுத்தா சுத்த
மெண்மூன்று மசுத்தமெனு மிவைமுப்பத் தாறு
மன்னியதத் துவங்களிடை மயங்கிநெடுந் துயர்தா
மருவுமுரு நிலையழிய வரும்பொழுது வரியார்
பன்னகமண் டசங்கனவு பட்டர்வகையே முன்னம்
பகரவருங் கலாதிநிலை பரவியசூக் குமமாந்
தன்னுருவி னணைந்துபய னருந்தியர னருளாற்
றரையினிடை வருமென்று சாற்று நூலே.

(பதவுரை). இந்நிலையில்—இங்ஙனம் சொல்லிவந்த முறைமையிலே,—ஐந்து சுத்தம்—சுத்தவித்தை முதலிய ஐந்தும் சுத்த தத்துவம்,—எழ்சுத்தா சுத்தம்—கலை முதலிய எழும் சுத்தாசுத்த தத்துவம்,—எண்மூன்று அசுத்தம்—பிருதிவி முதலிய இருபத்துநான்கும் அசுத்த தத்துவம்,—எனும் இவை முப்பத்தாறும்—என்று சொல்லப்படும் இவைகளின் தொகை முப்பத்தாறும்,—மன்னிய தத்துவங்களிடை மயங்கி—இங்ஙனம் பொருந்திய தத்துவங்களின் வழியே ஆன்மா மயங்கி,—நெடும் துயர் தாம் மருவும்—பெரிய துக்கத்தை அனுபவிக்கும்,—உரு நிலை அழியவரும் பொழுது—சரீரமானது நிலைகுலைய வருங்காலம்,—வரி ஆர் பன்னகம் அண்டசம் கனவு படர்வகையே—வரிபொருந்திய பாம்பு முன்னைத்தோலை விட்டுப் போதல் போலவும் முட்டையிற் செனித்தவை அதனைவிட்டுப் போதல் போலவும் நனவின்கட் கண்டவற்றைக் கனக்காணுங் காலத்து மறந்து அறிவு வேறுபட்டாற் போலவும்,—முன்னம் பகரவரும் கலாதி நிலை பரவிய சூக்குமமாம் தன் உருவின் அணைந்து—முன்னே சொல்லப் பட்டுவரும் கலையாதி தத்துவங்கள் கூடிய சூக்கும மாகிய தனக்குரிய

புரியட்டக சரீரத்தோடு சுவர்க்க நரகங்களை அடைந்து பூதசார பூத வுடம்புகளைப் பொருந்தி,—பயன் அருந்தி—இன்பத்துன்பங்களை அனுப வித்து,—அரன் அருளால் தரையினிடைவரும் என்று சாற்றும் நூல்—சிவானுக்கிரகத்தாலே பூமியின்கண்ணே மீளவும் வந்து பிறக்குமென்று ஆகமங்கள் சொல்லும்.

குறிப்பு. 1. ஐந்து சுத்தம்:—சுத்தவித்தை முதல் சிவதத்துவ மீறாகவுள்ள ஐந்தும் அங்குள்ள ஆன்மாக்களுக்குச் சர்வஞ்ஞத்துவ சர்வகர்த்திருத்துவங்களை உண்டாக்குகின்றமையாற் **சுத்த தத்துவ** மெனப்படும். அசுத்த தத்துவங்களைப் பிரேரிக்கையால், **பிரேரககாண்டம்** எனப்படும். பிரேரகம்— ஏவுதல், செலுத்துதல்; காண்டம் — கொத்து, கூட்டம். பிரேரித்தல்—சிவசத்தி சுத்த தத்துவங்கள் வாயிலாக அசுத்த தத்துவங்களைக் காரியப்படுத்துதல். இது சுத்தாத்துவா என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

2. ஏழ் சுத்தாசுத்தம்:—சுத்த மாயைக்குக் கீழுள்ள மாயைமுதலிய ஏழு தத்துவங்களும் சுத்தாசுத்த தத்துவமென்றும், போக காண்டமென்றும், போசயித்திரு காண்டமென்றும், வித்தியா தத்துவமென்றும், மிச்சிரம் என்றும், மிச்சிராத்துவா என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இவை ஆன்மாக்களுக்குச் சிற்றறிவு சிறுதொழில்களை (கிஞ்சிஞ்ஞத்துவம், கிஞ்சித்கர்த்திருத்துவம்) விளக்குதற்குச் சாதனமாகையாற் சுத்தமாயும், சூக்கும தேகத்தின் வழியாகக் குணரூபமாகிய சுகதுக்க மோகங்களை உண்டாக்குவதற்குச் சாதனமாகையால் அசுத்தமாயுமிருப்பதால், **சுத்தாசுத்தம்** எனப்படும். சுத்த தத்துவங்களாலே பிரேரிக்கப்படுகையாலும் அசுத்தமாயையிற் றோன்றுகையாலும் சுத்தாசுத்த மெனப்படும் என்றுஞ் சொல்லுவர்.

ஆன்மாக்களுக்குப் போகத்தைக் கொடுத்துப் புசிப்பிக்கையாற் **போக காண்டம்** எனப்படும். ஆன்மாக்களுக்குச் சகாயமாய் நின்று போகத்தை உண்டாக்குவதாற் **போசயித்திருகாண்டம்** எனப்படும். (போசயித்திரு - புசிப்பிப்பது). ஆன்மாக்களுக்குச் சிற்றறிவை எழுப்பும் தத்துவங்களாதலால், **வித்தியா தத்துவம்** எனப்படும். வித்தை - அறிவு. மிச்சிரம் - கலப்பு, சுத்தமும் அசுத்தமும் கலந்தது.

3. எண்மூன்று அசுத்தம்:—பிரகிருதிக்குக்கீழாகிய குணதத்துவம் முதலிய இருபத்துநான்கு தத்துவங்களுட் அசுத்தமென்றும், போக்கிய காண்டமென்றும், அசுத்தாத்துவா என்றும், ஆன்ம தத்துவம் என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இவை ஆன்மாக்களுக்குச் சாத்துவிகம் முதலிய குணங்களினாலே சுகதுக்க மோகங்களை உண்டாக்குவதால் **அசுத்தம்** எனப்படும். புசிக்கப்

கடும் வஸ்துக்களாயிருத்தலாற் **போக்கிய காண்டம்** எனப்படும். போக்கியம்—புசிக்கப்படும் வஸ்து. ஆன்மாவோடு சம்பந்தப்பட் டிருத்தலால் **ஆன்மதத்துவம்** எனப்படும்.

4. இவை முப்பத்தாறும்:—இந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களுள்ளே சுத்த தத்துவம் ஐந்தும் சடமாயினும், சிற்சத்திக்குச் சுதந்தரவடிவாதலிற் சைதன்னியம் எனப்படும். சைதன்னியம்—அறிவுடைமை. புருடதத்துவம் சித்துடனே கூடி அறிந்தும், அசித்துடனே கூடி அறியாமலும் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நிற்றலாற் சித்தசித்து எனப்படும். ஏனைய முப்பதும் அசித்து எனப்படும்.

5. வாரியார்பன்னக மண்டசங்கனவு பட்ர்வகை:—பன்னக உவமை உடல் வேறுபாட்டுக்கும், அண்டச உவமை சுவர்க்கம்முதலிய இட வேறுபாட்டுக்கும், கனா உவமை சரீர வேறுபாட்டால் அறிவு வேறுபடுதற்கும் கொள்ளப்பட்டன. பாம்பு முன்னையதோலை விட்டுப் புதிதாக ஒரு தோலினைப்பற்றிப் போவதுபோல உயிர் தூலசரீரத்தை விட்டுச் சூக்கும சரீரத்தைப் பற்றிச் செல்லும். அவ்வாறு சென்று நல்வினை தீவினைகளுக்கேற்றபடி சுவர்க்க நரகங்களில் அவற்றின் பயனை அனுபவிக்கும். முட்டையாகிய முன்பயின்ற இடத்தினை விட்டு மரக்கொம்புகளில் வசிக்கும் பறவைகள்போல, உயிரும் தூலவுடம்பாகிய முன்பயின்ற இடத்தை விட்டுச் சுவர்க்க நரகங்களிற் பூதசார பூதவுடம்புகளுடன் வசிக்கும். நனவிலேதெரிந்தது கனவிலே தெரியாததுபோல, தூலதேகத்தோடுசெய்த காரியங்களைச் சூக்கும தேகத்தில் உயிர்கள் அறியாதிருக்கும்.

6. கலாதிநிலைபரவிய சூக்குமமாந் தன்னுருவினணைந்து ......:—கலையாதி தத்துவங்கள் முப்பதுங் கூடியது சூக்கும தேகம். அவை பூதம் ஐந்து, தன்மாத்திரை ஐந்து, ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து, கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்து, அந்தக்கரணம் மூன்று, குணம் ஒன்று, பிரகிருதி ஒன்று, கலையாதிகள் ஐந்து. இவை எட்டு வர்க்கமும் சேர்ந்தது புரியட்டகம் எனப்பெயர்பெறும். இவை எட்டு வர்க்கமும், தன்மாத்திரை ஐந்தும் மனம் புத்தி அகங்காரம் மூன்றுங் கூடிய எட்டினுள் அடங்குமாதலாற், பின்னைய எட்டும் புரியட்டகம் என்றுஞ் சொல்லப்படும். சி. சி. 2. 36, 64.

இச் சூக்கும தேகம் மோட்சபரியந்தம் ஆன்மாவை விட்டு நீங்காதிருத்தலின், "சூக்குமமாந் தன்னுருவில்" என்றார்.

7. பயனருந்தி யரனருளாற் றரையினிடைவரும்:—உயிர் தூலதேகத்தை விட்டவுடன் சூக்கும தேகத்தோடு சென்று, வேறொரு தூலதேகத்தை எடுக்கும். அது புண்ணிய பாவங்களுக்குத் தக்கபடி

சுவர்க்கம் நரகம் பூமி என்னும் இடங்களிலுண்டாம். அதனால் தூல சரீரம் பூதபரிணாமம், பூதசாரர், பூதம் என மூவகைப்படும். பூமியில் வருவது பூதபரிணாமம். நரகத்தில் வருவது பூதம். சுவர்க்கத்தில் வருவது பூதசாரம். இந்த மூன்றும் பஞ்சபூத மயமான உடம்புகளேயாம்.

உயிர் பூமியிலிருந்து நல்வினை தீவினைகளைச் செய்யும். அவ்விரு வினையுள், புண்ணிய கன்மம் பரிபாகமாயின், அவ்வினையின் பயனைச் சுவர்க்கத்திற் சென்று அனுபவிக்கும். பாவகன்மம் பரிபாக மாயின், அவ்வினையின் பயனை நரகத்திற்சென்று அனுபவிக்கும். புண்ணிய பாவமிரண்டும் ஏற்றக்குறைவாகப் பரிபாகமாயின், இவை இரண்டின் பயனையும் பூமியிலே அனுபவிக்கும்படி தூலதேகத்தை எடுக்கும்.

பொழிப்பு. சுத்த தத்துவம் ஐந்து. சுத்தாசுத்த தத்துவம் எழு. அசுத்த தத்துவம் இருபத்துநான்கு. ஆகத் தத்துவம் முப்பத்தாறும். ஆன்மா இத் தத்துவங்களோடு கூடி மயங்கிப் பெருந்துன்பத்தை அனுபவிக்கும். தூலசரீரம் அழியுங்காலத்துக் கலை முதலிய தத்துவங்களாலாகிய சூக்கும சரீரத்தோடு சென்று சுவர்க்கம் நரகம் முதலிய இடங்களிற் பூதசாரம் பூதம் முதலிய உடம்புகளை எடுத்து, நல்வினை தீவினைப்பயன்களை அனுபவித்து, மறுபடியும் இப்பூமியில் வந்து பூத பரிணாமமாகிய தூலவுடம்பை எடுக்கும்.

k. யோனிபேதம்.

47\. தோற்றியிடு மண்டசங்கள் சுவேதசங்கள் பாரிற்
றுதைந்துவரு முற்பிச்சஞ் சராயுசங்க ணான்கின்
ஊற்றமிகு தாவரங்கள் பத்தொன்ப தென்று
மூர்வபதி னைந்தமரர் பதினொன்றே டுலவா
மாற்றருநீ ருறைவனநற் பறவைகணாற் காலி
மன்னியிடும் பப்பத்து மாநுடரொன் பதுமா
வேற்றியொரு தொகையாக வியம்புவர்க ளியோனி
யெண்பத்து நான்குநா றாயிரமென் றெடுத்தே.

(பதவுரை.) அண்டசங்கள் சுவேதசங்கள் பாரில் துதைந்துவரும் உற்பிச்சம் சராயுசங்கள் நான்கின் தோற்றியிடும்—அப்படிப் பிறக்கும் பொழுது அண்டசங்கள் சுவேதசங்கள் பூமியிலே நெருங்கிவருகின்ற உற்பிச்சம் சராயுசங்கள் என்னும் நான்கிலுந் தோற்றியிடும் எழுவகைப் பிறப்புக்களில்,—ஊற்றம் மிகு தாவரங்கள் பத்தொன்பது என்றும்— நிலைபேறு மிக்க தாவரங்கள் பத்தொன்பது நூறாயிர பேதமென்றும்,—

ஊர்வபதினைந்து—ஊர்வன பதினைந்து நூறாயிர பேதமென்றும்,—அமரர் பதினொன்றோடு—தேவர்கள் பதினொருநூறாயிர பேதம்என்றும்,—உலவா மால்தரும் நீர் உறைவன நற்பறவைகள் நாற்காலி பப்பத்து மன்னியிடும்—குறையாத விருப்பத்தைத் தருகின்ற நீரில் வாழ்வன நல்ல பறவைகள் நாற்கால் மிருகங்கள் ஒவ்வொன்று பத்துநூறாயிர பேதமென்றும் பொருந்தியிடும்,—மாநுடர் ஒன்பதும் ஆ—இவற்றுடன் மாநுடயோனி ஒன்பதுநூறாயிர பேதமுமாக,—ஏற்றி ஒருதொகையாக யோனி எண்பத்துநான்குநூறாயிரம் என்று எடுத்து இயம்புவர்கள்—கூட்டி ஒருதொகையாக யோனிபேதம் எண்பத்துநான்குநூறாயிர பேதமென்று எடுத்துச் சொல்லுவர் பெரியோர்.

குறிப்பு. 1. அண்டசம்—முட்டையிற் றோன்றுவன. அவை அரவு, தவளை, முதலை, ஆமை, அரணை, உடும்பு, மீன், ஓந்தி, பறவை, பல்லி, இப்பி முதலியன. அண்டம்—முட்டை; சம்—பிறந்தது.

2. சுவேதசம்—வேர்வையிலே தோன்றுவன. அவை கிருமி, கீடம், விட்டில், பேன் முதலியன. சுவேதம்—வேர்வை.

3. உற்பிச்சம்—வித்து வேர் முதலியவைகளிலே மேற்றோன்றுவன. அவை மரம், பூண்டு, கொடி முதலியன. உத்பித்—மேற்பிளந்து தோன்றுவது.

4. சராயுசம்—கருப்பையிலே தோன்றுவன. அவை நாற்கால் மிருகங்கள், மானுடர், தேவர் முதலியோர். சராயு—கருப்பாசயப்பை.

5. யோனி—வடிவம், தேகம்.

6. மாநுடரொன்பதும் ஆ—ஆக என்னும் செயவெனெச்சம் விகாரமாகி ஆ என நின்றது.

பொழிப்பு. அண்டசம் சுவேதசம் உற்பிச்சம் சராயுசம் என்னும் நால்வகைத் தோற்றங்களையுடைய எழுவகைப் பிறப்புக்களிலே தாவரங்கள் பத்தொன்பதுநூறாயிர பேதமாம்; ஊர்வன பதினைந்து நூறாயிரம்; தேவர்கள் பதினொருநூறாயிரம்; நீர்வாழ்வன பறவை மிருகம் என்பன ஒவ்வொன்றும் பத்துப் பத்துநூறாயிரம்; மானுடர் ஒன்பதுநூறாயிரம். இங்ஙனமே யோனிபேதம் எண்பத்துநான்கு நூறாயிரமாம்.

3. சுத்தாவத்தை.

a. இருவினையொப்பும் சத்திநிபாதமும்.

48. இனையபல பிறவிகளி னிறந்துபிறந் தருளா
விருவினைகள் புரிந்தருந்து மிதுசகல மகலா

முனமருவு மிருபயனு மொருகாலத் தருந்த
முந்துநுக ருந்துபய னந்தமுற வந்த
வினையுமெதிர் வினையுமுடி வினையுதவு பயனு
னேராக நேராதன் மேவுங் கான்முற்
சினமருவு திரோதாயி கருணை யாகித்
திருந்தியசத் திநிபாதந் திகழு மன்றே.

(பவுரை.) அருளால் இனைய பல பிறவிகளின் இறந்து பிறந்து இருவினைகள் புரிந்து அருந்தும் இதுசகலம்—பரமசிவனது திருவருளால் இப்படிப்பட்ட பலபிறவிகளிலே பிறந்திறந்து நல்வினை தீவினைகளைச் செய்து இன்பத்துன்பங்களை அனுபவித்துவரும் இந்நிலை சகலாவத்தையாம்.—அகலா முனம் மருவும் இருபயனும்—அனுபவித்துத் தொலையாது முற்பிறவிகளிற் பொருந்திய சஞ்சிதவினையின் பயனாகிய இன்பத்துன்பங்களும்,—ஒருகாலத்து அருந்த—அதனோடு ஒரேகாலத்தில் அருந்தத்தக்கதாக,—முந்து நுகருந்து பயன் அந்தம் உற வந்த வினையும்—முற்பிறவிகளில் அனுபவிக்கும் பிராரத்தப்பயன் அனுபவித் தொழியும் பொழுது வந்தேறி விளைந்த சஞ்சிதவினையும்.—எதிர்வினையும்—ஆகாமிய வினையும்,—முடிவினை உதவுபயனால்—சிவபுண்ணியம் தருகின்ற பயனால்,—நேராக நேராதல்மேவும் கால்—சமத்துவத்தை அடைதலாகிய இருவினையொப்பு வரும்பொழுது.—முன்சினம் மருவு திரோதாயி கருணையாகி—இதற்குமுன் ஆன்மாக்களை ஈடேற்றுதற் பொருட்டுக் கோபத்தைப் பொருந்திநின்ற திரோதான சத்தியானது அருட்சத்தியாய் மாறிநிற்க.—திருந்திய சத்திநிபாதம் திகழும்—தீவிரதர சத்திநிபாதம் விளங்கும்.

குறிப்பு.—1. இனையபல பிறவிகளின் ....இதுசகலம்:—நால்வகைத் தோற்றமும் எழுவகைப் பிறப்பும் எண்பத்துநான்கு நூறாயிர யோனிபேதமுமான பிறவிகளிலே ஆன்மாக்கள் பிறந்திறந்து, மேலும் மேலும் நல்வினை தீவினைகளைச் செய்து இன்பத்துன்பங்களை அனுபவித்து வரும் நிலை **காரணசகலமாம்.**

2. அகலாமுனமருவு மிருபயனும்:—பலபிறவிகளில் அனுபவித் தொழியாது எஞ்சிநின்ற சஞ்சிதவினையின் பயனாகிய இன்பத்துன்பங்கள். அஃதாவது பிராரத்தம்.

3. முந்து நுகருந்து பயன் அந்தமுற வந்தவினை:—சஞ்சிதவினை. நுகருந்து—நுகரும். உந்து—செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டுப் பெயரெச்சத் தினிறுதி நின்ற உம் விகுதியின் ஒரு திரிபு.

4. முடிவினையுதவு பயனல் நேராக நேராதல் மேவுங்கால்:—நல்வினை தீவினைகளிலும் (ஆகாமியம்), அவற்றின் விளைவாகிய புண்ணிய பாவங்களிலும் (சஞ்சிதம்), இவற்றின் பயனாகிய இன்பத்துன்பங்களிலும் (பிராரத்தம்), ஒன்றில் விருப்பும் ஒன்றில் வெறுப்புமின்றி, ஆன்ம அறிவின்கண் ஒப்ப வெறுப்பு நிகழ்தல் இருவினையொப்பு எனப்படும். இவ்விருவினையொப்பு சரியை கிரியாயோக சிவ புண்ணியங்களால் வருவதால் "முடிவினையுதவு பயன்" என்றார். முடிவினை—கன்மங்களுக்கு முடிவினைத் தரும் சரியை கிரியாயோகங்களாகிய சிவபுண்ணியங்கள்.

5. முற்சினமருவு திரோதாயி கருணையாகித் திருந்திய சத்திநிபாதம் நிகழும்:—சஞ்சித வினைப்பயனையும் பிராரத்தப் பயனையும் ஒரு பிறப்பிலே அனுபவித்துத் தொலைக்கும்படி அக்கன்மங்கள் ஒத்தவிடத்திலே, தீவிரதர சத்திநிபாதம் உண்டாம். சத்திநிபாதம்—சிவசத்தி பதிதல். சத்தி—சிவசத்தி; நி—உபசர்க்கம்; பாதம்—பதிதல்.

இருவினையொப்பு வருங்காலம் மலபரிபாக காலமாதலால், இவ்விருவினை யொப்பன்றி மலபரிபாகமும் சத்திநிபாதத்திற்குக் காரணமாம். மலபரிபாகமாவது ஆணவமலத்தினது சத்தி ஆன்ம அறிவை மயக்க இயலாது வலிகுன்றிநிற்கும் அவதரம். மலம்—ஆணவமலம்; பரி—உபசர்க்கம்; பாகம்—திரிவு, பக்குவம்.

ஆணவமலம் பக்குவமாகும் பொருட்டு அதற்கு அனுகூலமாய்நின்று நடத்திய திரோதான சத்தி, அம்மலம் பரிபாக மெய்தியபொழுது, அக்கருணை மறமாகிய செய்கை மாறிக் கருணையெனப்படும் பராசத்திரூபமேயாய் ஆன்மாக்களிற் பதிதலால் "முற்சினமருவு திரோதாயி கருணையாகி" என்றார்.

சத்திநிபாதம், மந்ததரம் மந்தம் தீவிரம் தீவிரதரம் என நான்கு வகை. அவற்றுள், மந்ததர சத்திநிபாதமுடையோர்சமயதீக்கை பெற்றுப் புறத்தொழில் மாத்திரையானே சிவபெருமானுடைய உருவத்திருமேனியை நோக்கி வழிபடுதலாகிய சரியை நெறியிலே தலைப்படுவர். மந்த சத்திநிபாதமுடையோர் இச் சரியையின் முற்றுதலாலே மந்த சத்திநிபாதமுண்டாய், விசேட தீக்கைபெற்றுப் புறத்தொழில் அகத்தொழில் மாத்திரையானே சிவபெருமானுடையஅருவுருவத்திருமேனியை நோக்கி வழிபடுதலாகிய கிரியை நெறியிலே தலைப்படுவர். தீவிர சத்திநிபாதமுடையோர் இக்கிரியையின் முற்றுதலாலே தீவிர சத்திநிபாதமுண்டாய், அகத்தொழில் மாத்திரையானே சிவபெருமானுடைய அருவத் திருமேனியை நோக்கி வழிபடும் யோகநெறியிலே தலைப்படுவர். இம் மூன்றின் முற்றுதலாலே இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் பிறந்து தீவிரதர சத்திநிபாத முண்டாகும். இத்தீவிரதர சத்திநிபாதமே இங்கே

கூறப்பட்ட சத்திநிபாதமாம். முத்தியடைதற்குச் சிறந்த தாகையால், "திருந்திய சத்திநிபாதம்" என்றார். இத் தீவிரதர சத்திநிபாதமும் ஆன்மாக்களின் பக்குவ வேறுபாட்டால் மந்ததரம் மந்தம் தீவிரம் தீவிரதரம் என நான்காம். (பார். செ. 49).

பொழிப்பு. பல பிறவிகளிலே பிறந்திறந்து நல்வினை தீவினைகளைச் செய்து இன்பதுன்பங்களை அனுபவித்து வரும் நிலை சகலாவத்தையாம்.

பிராரத்தப் பயனாகிய இன்பதுன்பங்களிலும், சஞ்சிதவினையாகிய புண்ணிய பாவங்களிலும், ஆகாமியமாகிய நல்வினை தீவினைகளிலும், விருப்பு வெறுப்பின்றிப் பிராரத்தப் பயனையும் சஞ்சிதவினைப் பயனையும் ஒரு செனனத்திலே அருந்தத்தக்கதாக வருங் காலத்திற் தீவிரதர சத்திநிபாத முண்டாம்.

b. சத்திநிபாத வகையும், தீவிரதர பக்குவர் அடையும்பேறும்.

49. நாடியசத் திநிபாத நாலு பாத
நண்ணும்வகை யெண்ணரிய ஞான பாதங்
கூடுமவர் தமக்குணர்வாய் நின்ற ஞானக்
கூத்தனொரு மூர்த்திகொடு குறுகி மோக
நீடியகே வலசகல நிகழா வாறு
நிறுத்திமல மறுக்குமிது நிலையார் சுத்தங்
கேடில்புகழ் தருஞ்சரியை கிரியா யோகக்
கேண்மையரே லிவையுணர்த்தக் கிளக்கு நூலே.

(பதவுரை.) நாடிய சத்திநிபாதம் நண்ணும்வகை நாலுபாதம்—முன்னே ஆராயப்பட்ட சத்திநிபாதம் பொருந்தும முறை மலபரிபாகத்துக்கேற்ப மந்ததரம் மந்தம் தீவிரம் தீவிரதரம் என நான்குவிதமாயிருக்கும்,—எண்ணரிய ஞானபாதம் கூடும் அவர்தமக்கு—நினைத்தற்கரிய தீவிரதர சத்திநிபாதம் பொருந்துமவர்களுக்கு.—உணர்வாய் நின்ற ஞானக் கூத்தன் ஒரு மூர்த்தி கொடு குறுகி—இதுவரையும் அறிவுக்கறிவாய் நின்று உணர்த்திவந்த ஞானக்கூத்தன் ஒரு குருமூர்த்தி வடிவங்கொண்டு எழுந்தருளிவந்து,—மோகம் நீடிய கேவலசகலம் நிகழாவாறு நிறுத்தி மலம் அறுக்கும் — மயக்கம் மிகுந்த கேவலாவத்தையும் விகற்பத்தையுடைய சகலாவத்தையும் உண்டாகாதபடி அருளில் நிறுத்தி மலங்களைப் போக்குவன்,—இது நிலை ஆர் சுத்தம் — இது நிலைபெற்ற சுத்தாவத்தையாம்,—கேடு இல் புகழ் தரும் சரியை கிரியாயோகக் கேண்மையரேல்—கேடில்லாத புகழைத் தருகின்ற சரியை

கிரியாயோக சம்பந்த முள்ளவர்களாயின்,—இவை உணர்த்தக் கிளக்கும் நூல்—மந்ததரம் முதலிய இந்நான்கு பாதங்களின் முறைமையையும் அவர்களுக்கு அறிவிக்கச் சொல்லும் ஆகமம்.

குறிப்பு. 1. நாடிய சத்திநிபாதம் நாலுபாதம் நண்ணும்வகை:— மேற்செய்யுளிற் கூறிய இருவினையொப்பில் உண்டாகும் சத்திநிபாதம் பக்குவத்துக் கேற்றபடி மந்ததரம் மந்தம் தீவிரம் தீவிரதரம் என நான்கு வகையாயிருக்கும். ஞானாசாரியர் கூறும் உபதேசமொழிகள் ஒருபிரகாரமாயிருப்பினும், பக்குவத்துக்கேற்ப ஞானம் ஏறுவதன்றி ஒருபடித்தாய் ஏறாதாகையால், "சத்திநிபாதம் நண்ணும்வகை" என்றார். (பார். செய். 68. குறிப்பு.) சத்திநிபாத வேறுபாட்டுக்குக் காரணம் மலபரிபாகமாம்.

2. மோகநீடிய கேவலசகலம்:—இங்கே கேவல சகலம் என்றது பிறப்பிறப்புகளுக்குக் காரணமான கேவல சகலங்களை. மயக்கமாய் வந்தடுப்பது கேவலம். விகற்பமாய் வந்தடுப்பது சகலம். தானல்லாத தேகத்தைத் தானென்றும், தனதல்லாத போகத்தைத் தனதென்றும் கருதப் பண்ணுவது மயக்கம். அத்தேகபோகங்களில் விருப்பும் வெறுப்பும் வரச்செய்வது விகற்பம். விருப்பு வெறுப்புக்களால் இருவினைகளும், இவ்விருவினைகளாற் பிறப்பிறப்பும் விடாதுவரும். ஆகவே, பிறப்பிறப்புக்களுக்குக் காரணமாயுள்ள மயக்கமும் விகற்பமுமாகிய கேவல சகலங்களாம்.

3. மலமறுக்கும்:—மும்மலங்களும் தீக்கையால் நீங்கும். முன்னே சொல்லப்பட்ட திருநோக்கு முதலிய எழுவகைத் தீக்கைகள் (செய். 8.) சீடனது இயல்புக்கேற்பத் தனித்தனியாயுஞ் சேர்த்துஞ் செய்யப்படும்.

4. நிலையார் சுத்தம்:—சுத்தாவத்தையானது சீவன்முத்தி பரமுத்தி பேதத்தினாலே, சீவன் முத்தி சுத்தாவத்தை என்றும் பரமுத்தி சுத்தாவத்தை என்றும் இருவகைப்படும். இங்கே கூறப்பட்டது பரமுத்தி சுத்தாவத்தையாம். இது காரண சுத்தம்.

5, சரியை கிரியா யோகக் கேண்மையர்:—சரியை கிரியாயோக நெறிகளில் நின்று முதிர்ச்சி பெற்றவர்.

பொழிப்பு. சத்திநிபாதம் பொருந்தும் முறை பக்குவத்துக்கேற்ப மந்ததரம் மந்தம் தீவிரம் தீவிரதரம் எனநான்குவிதம். அவற்றுள், தீவிரதர பக்குவர்க்குப் பரமசிவன் குருமூர்த்தியாய் எழுந்தருளி வந்து கேவல சகலங்கள் நிகழாதபடி நிறுத்தி மலத்தை நீக்கி யருளுவர். இது சுத்தாவத்தையாம். சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்து புண்ணியப் பேறடைந்தோரே இந் நான்கு சத்திநிபாதத்துக்கும் உரியவராவர்.

c. உண்மை முத்தி.

50. அரிவையரின் புறுமுத்தி கந்த மைந்து
மறுமுத்தி திரிகுணமு மடங்கு முத்தி
விரவுவினை கெடுமுத்தி மலம்போ முத்தி
விக்கிரக நித்தமுத்தி விவேக முத்தி
பரவுமுயிர் கெடுமுத்தி சித்தி முத்தி
பாடாண முத்தியிவை பழிசேர் முத்தி
திரிமலமு மகலவுயி ரருள்சேர் முத்தி
திகழ்முத்தி யிதுமுத்திச் சிறந்த தாமே.

(பதவுரை,) அரிவையர் இன்பு உறும் முத்தி—மகளிரின்பத்தை அனுபவிப்பதே முத்தி என்னும் உலோகாயதன் முத்தியும்,—கந்தம் ஐந்தும் அறும் முத்தி—உருவமாதி ஐந்து கந்தங்களும் அறுவதே முத்தி என்னும் (பௌத்தரிற்) சௌத்திராந்திகன் முத்தியும்,—திரிகுணமும் அடங்கும் முத்தி—மூவகைக் குணங்களும் அடங்குவதே முத்தி என்னும் (ஆருகதரில்) நிகண்டவாதி முத்தியும்,—விரவு வினை கெடும் முத்தி—பொருந்திய கன்மங் கெடுவதே முத்தி என்னும் பிரபாகரன் முத்தியும்,—மலம்போம் முத்தி—ஆணவமலங் கெடுவதேமுத்திஎன்னும் பேதவாதிகள் முத்தியும்,—விக்கிரகம் நித்தம் முத்தி—சரீரம் நித்தியமாயிருப்பதே முத்திஎன்னும் உருவசிவசமவாதிகள்முத்தியும்,—விவேகம்முத்தி-பிரகிருதியையும் புருடனையும் விவேகித்தறிவதே முத்தி என்னும் சாங்கியன் முத்தியும்,—பரவும் உயிர்கெடும் முத்தி—வியாபித்திருக்கின்ற ஆன்மாக் கெடுவதே முத்தி என்னும் பாற்கரியன் முத்தியும்,—சித்தி முத்தி—அட்டசித்திகளே முத்தி என்னும் சித்தர் முத்தியும்,—பாடாணம் முத்தி—உயிர் கல்லுப்போற் கிடப்பதே முத்தி என்னும் பாடாணவாதி முத்தியும்,—இவை—ஆகிய இவை பத்தும்,—பழிசேர் முத்தி—குற்றத்தையுடைய முத்திகளாம்,—திரிமலமும் அகல உயிர் அருள் சேர் முத்தி திகழ் முத்தி—மும்மலமும் விட்டு நீங்க ஆன்மா சிவத்தினது திருவருளைச் சேர்கின்ற முத்தியே நிலைபெற்று விளங்கும் முத்தியாம்,—இது முத்திச் சிறந்ததாம்—இதுவே முத்திகளுட் சிறந்ததாம்.

குறிப்பு, 1. அரிவையரின் புறு முத்தி:—உலோகாயதர், கடவுள் ஆன்மா கன்மம் என்பன இல்லை, இம்மையில் மங்கையரைக் கூடி இன்பம் அநுபவித்தலே முத்தி என்பர்.

2. கந்தமைந்துமறு முத்தி:—பௌத்தரிற் சௌத்திராந்திகர், பஞ்சகந்தங்களும் அழிவதே முத்தி என்பர். பஞ்சகந்தங்களாவன:—உருவம்

வேதனை குறிப்பு பாவனை விஞ்ஞானம் என்னும் ஐந்துமாம். கந்தம்—கூட்டம். பார். செ. 99. குறிப்புரை.

3. திரிகுணமடங்கு முத்தி:—ஆருகதரில் (சமணரில்) நிகண்டவாதிகள், ஞானவாரணீயம் முதலிய எட்டும் பசிமுதலிய பதினெட்டும் கந்தம் முதலிய ஆறும் ஆகிய மூவகைத் தீக்குணங்களையும் உடலை வருத்தல் முதலியவற்றால் அடக்கினால், முத்தி கூடும் என்பர்.

ஞானவரணீயம் முதலிய எட்டுமாவன:—ஞானவரணீயம், தரிசனவரணீயம், வேதநீயம், மோகநீயம், ஆயுஷ்யம், நாமம், கோத்திரம், அந்தராயம் என்பன.

பசிமுதலிய பதினெட்டாவன:—பசித்தல், தாகம், பயம், செற்றம், உவகை, மோகம், சிந்தனை, பழித்தல், நோய், நசித்தல், வேர்வை, கேதம் மதம், வேண்டல், அதிசயித்தல், புசிப்பு, பிறப்பு, உறக்கம் என்பன.

கந்தம் முதலிய ஆறாவன:—கந்தம், ரசம், ரூபம், பரிசம், சத்தம், பரிணமம் என்பன. (பார். சி. சி. பரபக். நிகண்டவாதி; சி. சி. சுபக். சூ. 8. செ. 12,)

கந்தம் முதலியவற்றை நீக்கி, உழவு தொழில் முதலிய அறுவகையையும், காமம் குரோதம் முதலிய அறுவகையையுங் கொள்வாருமுளர். (பார். சி. சி. பரபக். நிகண்ட. மறுப்பு)

4. விரவுவினை கெடுமுத்தி:—கன்மநாசத்தில் ஆன்மா அறியுந் தொழிலின்றிப் பாடாணம்போற் கிடப்பதே முத்தி என்பன் பிரபாகரன். (பார். சி. சி. பரபக். பிரபா.)

5. மலம்போ முத்தி,—இரத குளிகையாற் களிம்புகெடச் செம்பு பொன்னாகி விளங்குவது போலத், திருவருளால் ஆணவமலம் கெட, ஆன்மா நித்திய சுத்தனாய் விளங்குவதே முத்தி என்பர் பேதவாதிகள்.

6. விக்கிரக நித்தமுத்தி:—உருவசிவசமவாதிகள் நித்திய மங்கள திப்பிய சரீரத்தைப் பெற்றிருத்தலே முத்தி என்பர். அன்றியும், "விக்கிரகநித்தமுத்தி" என்பதற்குக் கருமயோகிகள் கூறும் முத்தி என்று கூறுதலும் பொருந்தும். அவர், அமிர்தபானம் முதலிய காயசித்தியாற் காயம் இறவாதிருத்தலே முத்தி என்பர்.

7. விவேகமுத்தி:—பிரகிருதி எல்லாப் பொருள்களுக்குங் காரணமாய் முக்குணங்களும் சமத்துவப்பட்டு நின்ற அவதரமாய் அருவாயுள்ளது. புத்திமுதற் பிருதிவியீறான தத்துவம் இருபத்து மூன்றும் இதனிற் றோன்றும் காரியம். புருடன் இத் தத்துவங்கள் இருபத்து நான்கிற்கும் வேறாய், முத்தியிலும் பெத்தத்திலும் ஒருதன்மையனாய்ச், சுத்தனாய்த், தாமரையிலையில் நீர்போல ஒன்றிலும் பற்றின்றி நிற்பன்.

அநாதியே புத்தியைச் சார்ந்த அவிச்சை வயத்தாற் பெத்தனுன அப் புருடனுக்கு இன்பத்துன்ப உணர்வு தோன்றும். பிரகிருதியையும் புருடனையும் பகுத்துணருங்கால் அவிச்சை நீங்கும். அதுவே முத்தி என்பர் சாங்கியர். பகுத்துணருதலாவது, இன்பத்துன்பங்கள் பிரகிருதிக் குண்டு என்றும் புருடனுக்கில்லை என்றும் அறிதல்.

அன்றியும், விவேகமுத்தி என்பதற்கு மாயாவாதிகள் கூறும் முத்தி என்று கூறுதலும் பொருந்தும். அவர், நின்மலமாயிருக்கும் ஆகாயம் மேகத்தாலே மறைக்கப்பட்டிருத்தல் போல, சுத்தமாயிருக்கும் பிரமமும் மாயாவுபாதிகளாலே மறைக்கப்பட்டு, இந்த உடலிலே சீவான்மா என நிற்கும். அந்த ஆகாயத்திலே தோன்றி அந்த மேகத்தை நீக்குங் காற்றுப்போலச், சீவான்மாவிடத்திலே தோன்றி மாயாவுபாதிகளை நீக்கும் விவேகஞானமே முத்தி என்பர்.

8. பரவுமுயிர் கெடுமுத்தி:—ஆன்மாவானது தனது இச்சா ஞானக் கிரியைகளோடு பிரமத்திற் சென்றழிந்து பிரமத்தினோடு ஒன்றாவதே முத்தி என்பர் பாற்கரியர்.

9. சித்திமுத்தி—சித்தர், அணிமா மகிமா இலகிமா கரிமா பிராப்தி பிராகாமியம் ஈசத்துவம் வசித்துவம் என்னும் அட்டசித்திகளே முத்தி என்பர்.

அணிமாவாவது, மிகச் சிறிய உயிர்தோறும் தான் பரமாணுவாய்ச் சென்றிருக்குஞ் சிறுமையாதல்.

மகிமாவாவது, பிருதிவிமுதற் சிவதத்துவம் ஈறாக உள்ள முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் உள்ளும் புறமும் நிறைந்திருக்கும் பெருமையாதல்.

இலகிமாவாவது, மேருமலையைப் போலப் பாரமாயிருக்கும் யோகியை எடுத்தாலும் இலகுவாயிருத்தல்.

கரிமாவாவது, அணுவைப்போல் இலகுவாயிருக்கும் யோகியை எடுத்தாலும் மேருமலையைப் போலப் பாரமாயிருத்தல்.

பிராப்தியாவது, பாதாளத்தினின்றும் பிரமலோகத்திற் புகுதலும், மீண்டும் பாதாளத்தை அடைதலுமாம்.

பிராகாமியமாவது, பரகாயத்திற் பிரவேசித்தலும், ஆகாயத்தில் இயங்குதலுந், தான் இச்சித்த போகம் அனைத்தையுந் தானிருக்குமிடத்தில் வருவித்தலுமாம்.

ஈசத்துவமாவது, முத்தொழில்களையுந் தன் இச்சைப்படி செய்து, சூரியன் முதலிய கிரகங்கள் தன் ஏவல் கேட்ப வாழ்தலாம்.

வசித்துவமாவது, இந்திராதி தேவர்களையும் அசுரர்களையும் மனி

தர்களையும் பூதங்களையும் மிருகங்களையும் பறவைகளையுந் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளுதலாம்.

10. பாடாணமுத்தி:—பாடாணவாதிகள், சகசமலம் நீங்காது சுட்டறிவுஞ் சுகதுக்க அனுபவமுமற்று, ஆன்மா பாடாணம் போற் கிடப்பதே முத்தி என்பர்.

11. பழிசேர் முத்தி:—மேற்சொல்லப்பட்ட முத்திகளெல்லாம் முப்பத்தாறு தத்துவங்களுள் உட்பட்டவைகளாதலின், அவைகளெல்லாம் தத்துவநாசத்தில் அழிந்துபோவன. ஆகையால், அவை பழிசேர் முத்திகள் எனப்பட்டன.

12. திரிமலமுமகல:—மும்மலங்களும் அகல என்பது அவற்றின் குணங்கள் விட்டுநீங்க என்பதாம்.

ஆணவமலத்தின் குணங்கள், விகற்பம் கற்பம் குரோதம் மோகம் கொலை அஞர் மதம் நகை என எட்டுவகை என்றும், மோகம் மதம் இராகம் கவலை தாபம் வாட்டம் விசித்திரம் என எழுவகை என்றும், அவித்தை அகங்காரம் அவா ஆசை கோபம் என ஐந்துவகை என்றுஞ் சொல்லப்படும். இவையெல்லாம் காயம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் மூன்றிலும் அடங்கும்.

மாயாமலத்தின் குணங்கள், அஞ்ஞானம் பொய் அயர்வு மோகம் பைசுந்நியம் மாற்சரியம் பயம் என ஏழாம்.

கன்மமலத்தின் குணங்கள், இருத்தல் கிடத்தல் இருவினையியற்றல் விடுத்தல் பரநிந்தை மேவல் என ஆறும்.

பொழிப்பு. இம்மையில் அரிவையரோடு அனுபவிக்குஞ் சிற்றின்ப போகமே முத்தி என்றும், பஞ்சகந்தங்களும் அறக்கெடுதலே முத்தி என்றும், முக்குணங்களும் அடங்குதலே முத்தி என்றும், கன்மங்கள் அழிதலே முத்தி என்றும், ஆணவமலம் நீங்கப் பெறுதலே முத்தி என்றும், சரீரம் நித்தியமாயிருப்பதே முத்தி என்றும், பிரகிருதியையும் புருடனையும் விவேகித்தறிதலாகிய விவேகஞானமே முத்தி என்றும் ஆன்மா கெடுதலே முத்தி என்றும், அட்டசித்திகளே முத்தி என்றும், ஆன்மா கல்லுப்போற் கிடப்பதே முத்தி என்றும் பலவகையாகச் சொல்லும் முத்திகளெல்லாம், குற்றத்தையுடைய முத்திகளாம். ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மும்மலங்களும் நீங்க, ஆன்மா சிவத்தினது திருவருளைக் கூடும் முத்தியே நிலைபெற்று விளங்கும் முத்தியாம். இதுவே முத்திகளுட் சிறந்ததாம்.

பொதுவதிகாரம் முற்றுப்பெற்றது.

—*—

உண்மையதிகாரம்.

இவ்வதிகாரத்தில் உணர்த்தப்படும் விஷயங்கள்.

51. இங்கிவை பொது வியம்பு மென்பர்க ளிதன்மே லான்மாத்
தங்கிய வஞ்ச வத்தை தன்னுண்மை யுணர்த்துந் தன்மை
பொங்கொளி ஞான வாய்மை யதன்பயன் புனித னாமம்
அங்கதி லணைந்தோர் தன்மை யறைகுவ னருளி னாலே.

(பதவுரை) இங்கு இவை பொது இயம்பும் என்பர்கள்—இங்ஙனம் கூறப்பட்ட ஐம்பது செய்யுள்களும் பதி பசு பாசங்களின் பொதுவிலக்கணத்தைச் சொல்லும் என்பர் அறிவுடையோர்,—இதன்மேல்—இதற்குமேல் உண்மை என்று வகுக்கப்படும் ஐம்பது செய்யுள்களினாலும்,—ஆன்மா (உண்மை)—ஆன்மவிலக்கணம்,—தங்கிய அஞ்சு அவத்தை தன் உண்மை—அவ்வான்மாப் பொருந்திய ஐந்தவத்தைகளின் இலக்கணம்,—உணர்த்துந் தன்மை—சிவன் கலையாதி தத்துவங்களைக் கூட்டி ஆன்மாவுக்கு அறிவை உணர்த்துந் தன்மை—பொங்கு ஒளி ஞான வாய்மை—பேரொளியா யிருக்கும் சிவஞானத்தின் உண்மை,—அதன் பயன்—அச் சிவஞானத்தாலுண்டாகிய ஆன்மதரிசனம் ஆன்மசுத்தி ஆன்மலாபம் என்னும் இவைகளின் இயல்பு,—புனிதன்நாமம்—நின்மலனுடைய திருநாமமாகிய ஐந்தெழுத்தின் இயல்பு.—அங்கு அதில் அணைந்தோர் தன்மை—அந்தச் சிவத்திலே அணைந்தவர்களின் இயல்பு என்னும் இவற்றை,—அருளினாலே அறைகுவன்—அருள்வழி நின்று கூறுவாம்.

குறிப்பு.—1. பதி பசு பாசங்களின் இயல்பைச் சிறப்புவகையாற் கூறி. ஆன்மா பாசத்தினின்று நீங்கி முத்தியாகிய நித்தியசுகம் எய்தும் முறைமையைக் கூறுதலால், இவ்வதிகாரம் உண்மையதிகாரம் எனப்பட்டது. உண்மை—பொதுவியல்புபோல இடையே நீங்குதலின்றி எக்காலத்தும் ஒரு தன்மையாயுள்ளது, சிறப்பியல்பு.

2. தங்கிய அஞ்சவத்தைதன் னுண்மை:—சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி துரியம் துரியாதீதம் என்னும் அவத்தைகளையின்றிச் சகல நிலையில் ஆன்மாவுக்குத் தங்குமிடம் வேறின்மையால், "தங்கிய வஞ்சவத்தை" என்றார். சாக்கிராவத்தையிலிருக்கும்பொழுது அதனுள்ளே தோன்றும் கருவிகள் மய்மாயும், சொப்பனாவத்தையிலிருக்கும்பொழுது அங்குத் தோன்றுங் கருவிகள்மயமாயும், இவ்வாறு அவத்தைகள் தோறும் அங்கங்குள்ள கருவிகளைச் சார்ந்துவரலால், அவத்தைகளே ஆன்மாத் தங்குமிடமாயின,

3. உணர்த்துந் தன்மை:—ஆணவமலத்தாலே மறைப்புண்டு கேவலப்பட்டுக் கிடக்கும் ஆன்மாவிற்குப், பரமசிவன் கலையாதி தத்துவங்களை மாயையினின்றுந் தோற்றுவித்து, அதனாலே ஆணவமலத்தைச் சிறிது நீக்கி அறிவை உண்டாக்கும் முறைமை.

4. ஞானவாய்மை:—திருவருளின் முறைமை.

பொழிப்பு. பொதுவதிகாரத்திற் கூறிய ஐம்பது செய்யுள்களும் பதி பசு பாசங்களின் பொதுவியல்பைக் கூறினவாம். இனி, ஆன்மவிலக்கணம், ஐந்தவத்தைகளின் தன்மை, உணர்த்துந் தன்மை, ஞானவாய்மை, ஞானத்தின்பயன், ஐந்தெழுத்துண்மை, அணைந்தோர் தன்மை என்னும் இவற்றை அருள்வழிநின்று கூறுவாம்.

I. ஆன்மவிலக்கணம்.

1. ஆன்மா சகல கேவலப்படும் இயல்பினது, (52).
2. ஆன்மா அறிவிக்க அறியும் இயல்பினது, (53).
   a. ஆன்மா அறிவுடைப்பொருள், (54).
   b. ஆன்ம அறிவினாற் சுட்டி அறியப்பட்ட பொருளெல்லாம் அசத்து, (55).
3. ஆன்மா சத்தையும் அசத்தையும்அறியும் இயல்பினது, (56-57)
   a. மேலதனை உவமை முகத்தால் விளக்கல், (58).
4. ஆன்மா சார்ந்ததன்வண்ணமாய் அறியும் இயல்பினது, (59).

1. ஆன்மா சகல கேவலப்படும் இயல்பினது.

52. செறிந்திடு முடலுண் மன்னிச் சேர்புலன் வாயில் பற்றி
அறிந்தது லழுந்து மொன்று மறிந்திடா தறியுந் தன்மை
பிறிந்தடை யஞ்ச வத்தை பெருகிய மலத்தாற் பேணி
உறுந்தனி யதீத முண்மை யுயிர்க்கென வுணர்த்து மன்றே.

(பதவுரை). செறிந்திடும் உடலுள் மன்னி—ஆன்மாவானது கன்மத்துக்கீடாகப் பொருந்தின தூலசரீரத்திலே இலாடத்தானத்திலே பொருந்திநின்று,—சேர்புலன் வாயில்பற்றி அறிந்து அதில் அழுந்தும்—கன்மத்துக் கீடாகவரும் சத்தாதி விடயபோகங்களை இந்திரியங்கள் வழியாக அறிந்துபற்றி அவ்விடயபோகங்களில் அழுந்தி அனுபவிக்கும்,—ஒன்றும் அறிந்திடாது—அங்ஙனம் அனுபவிக்கும் தன்னையும் அனுபவிக்குமாறு செலுத்தி நிற்கும் திருவருளையும் அறியமாட்டாது,—அறியும்

தன்மை பிறிந்து அடை அஞ்சு அவத்தை—அவ்வாறு அறியுந் தன்மையினீங்கி வருகின்ற ஐந்தவத்தையைப்,—பெருகிய மலத்தால் பேணி—மிகுத்த ஆணவமலத்தின் செயலாற் பொருந்தி,—தனி அதீதம் உறும்—தனியே துரியாதீத நிலையை அடையும்.—உண்மை உயிர்க்கு என உணர்த்தும்—இங்ஙனம் சகல கேவலப்படுதல் ஆன்மாவுக்கு இயல்பென்று ஆகமங்கள் சொல்லும்.

குறிப்பு. 1. செறிந்திடு முடலுண் மன்னி.........ஒன்றுமறிந்திடாது:—ஆன்மா அறிவுடைப்பொருளாயினும் செம்பிற் களிம்புபோல ஆணவமலம் தன்னோடு உடனாய் நிற்றலால், தானாக ஒன்றை அறிய இயலாத தாயிற்று. அவ்வான்மாவுக்கு அறிவை விளக்கும்படி முதல்வன் மாயாகாரியமாகிய உடம்பையுங் கருவிகளையுங் கொடுக்க, அஃது உடம்பினின்று கருவிகள் வாயிலாக விடயங்களை அறிந்துபற்றி, அவ்விடயபோகங்களை அனுபவிக்கும். தனுகரணங்களைப் பெறுவிடின் ஆன்மா ஒருவிடயத்தையும் அறியுமாறில்லையாம். அவ்வாறு அறிந்து பற்றி அனுபவிக்கினும், அனுபவிக்கும் தன்னையும் தன்னைச் செலுத்தி நிற்கும் திரோதான சத்தியையும் உணரமாட்டாது.

ஆன்மா விடயங்களை அறியும் முறை 63ம் செய்யுட் குறிப்புரையிற் காண்க.

2. அறியுந் தன்மை பிறிந்து......தனியதீதம்:—ஆன்மா நாதம் முதல் பிருதிவியிறுதியாக முப்பத்தாறு தத்துவங்களுடனும் தாத்துவிகங்களுடனுங் கூடி இலாடத்தானத்தைப் பொருந்தி விடயங்களை அறிந்து அனுபவித்து நிற்கும் அவதரம் சகலாவத்தை எனப்படும். இங்ஙனம் அறியுந் தன்மையை விட்டு இலாடத்தானத்திலிருந்து கீழ் நோக்கிச் சென்று முறையே சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி துரியம் துரியாதீதம் என ஐந்து அவத்தைகளைப் பொருந்தி மூலாதாரத்தை அடையும். இங்கே கருவிகள் ஒன்றுமின்றி ஆன்மா மாத்திரம் இருக்கும். இலாடத்தானத்திலிருந்து கீழ்நோக்கிச் சென்று சாக்கிரம் முதலிய ஐந்தவத்தைப் படுதல், சகலத்திற் கேவலம் எனப்படும்.

ஆன்மா இலாடத்தானத்திற் சாக்கிராவத்தையுறும்பொழுது, சுத்த தத்துவங்கள் ஐந்தும், புருடன் நீங்கலாகக் கலாதிகள் ஆறும், பூதங்கள் ஐந்தும் தொழிற்படாது நிற்கும். ஆதலால், "அறியுந்தன்மை பிறிந்து" என்றார்.

சாக்கிரம் முதலிய ஐந்தவத்தைகளிலுந் தொழிற்படுங் கருவிகளின் விவரம் 60ம் செய்யுளிற் காண்க.

ஐந்தவத்தை உறுதற்குக் காரணம் ஆணவமலமாதலால் "பெருகிய மலத்தாற் பேணி" என்றார்.

3. உண்மையுயிர்க்கு:—மேற்கூறியவாறு சகலகேவலப்படுதல் ஆன்மாவுக்கு இயல்பு என்பது. உண்மை—இயல்பு.

சகல கேவல நிலைகள் ஆன்மாவின் பொதுவியல்பு.

பொழிப்பு. ஆன்மாவானது இத்தூலதேகத்தில் இலாடத்தானத்தைப் பொருந்தி நின்று கன்மத்துக் கீடாகவரும் சத்தாதிவிடய போகங்களை இந்திரியங்கள் வாயிலாக அறிந்துபற்றி அவ்விடயபோகங்களை அனுபவிக்கும். அங்ஙனம் அனுபவிக்குந் தன்னையும் அனுபவிக்குமாறு செலுத்திநிற்குந் திருவருளையும் உணரமாட்டாது. அவ்வாறு அறியுந் தன்மையினீக்கிச் சாக்கிரம் சொப்பனம் முதலிய ஐந்தவத்தையை ஆணவமலத்தின் செயலாற் பொருந்தி, மூலாதாரத்திற் கருவிகளொன்றுமின்றித் தான்மாத்திரமாயிருக்கும். இவ்வாறு சகல கேவலப்படுதல் ஆன்மாவுக்கு இயல்பாம்.

2. ஆன்மா அறிவிக்க அறியும் இயல்புடையது.

53. உருவுணர் விலாமை யானு மோரொரு புலன்க ளாக
மருவிநின் றறித லானு மனதிக டம்மின் மன்னித்
தருபய னுகர்த லானு முயிர்சட மாத லானும்
அருவினை யுடலு ளாவி யறிவினா லறியு மன்றே

(பதவுரை). உரு உணர்வு இலாமையானும்—உடம்பே அறியுமெனில், அது அறிவில்லாத சடப்பொருளா யிருத்தலானும்,—ஓரொரு புலன்களாக மருவி நின்று அறிதலானும்—ஐம்பொறிகளே அறியுமெனின், அவை விடயங்களை நுகருமிடத்து ஒவ்வொரு இந்திரியங்கள் ஒவ்வொரு விடயங்களாகப் பொருந்திநின்று அறிதலாலும்,—மனதிகள் தம்மின் மன்னித் தருபயன் நுகர்தலானும்—மனம் முதலிய அந்தக்கரணங்கள் அறியுமெனின், அவையெல்லாம் சேர்ந்து இந்திரியங்கள் வாயிலாக் வரும் விடயங்களைப் புசிக்கையாலும்.—உயிர் சட மாதலானும்—பிராணவாயு அறியுமெனின், அது சடப்பொருளாயிருத்தலாலும்,—அருவினை உடலுள் ஆவி அறிவினல் அறியும்—நீங்குதற்கரிய வினைக்கீடாக எடுத்த தேகத்துள் நிலைபெற்று ஆன்மாவானது சிவன் அறிவிக்க அறியும்.

குறிப்பு.—1. மேற்செய்யுளிற் கூறியவாறு சத்தாதி விடயங்களை அறிவது, ஆன்மாவன்று, தேகம் இந்திரியம் முதலியன என்னும் மதத்தவர் கொள்கைகளை மறுத்து, சிவன் அறிவிக்க அவ்வான்மா விடயங்களை அறியும் இயல்புடையதென்று கூறுகின்றார்.

2. உருவுணர்விலாமையானும் :— தேகான்மவாதிகள் உடம்பே விடயங்களை அறியுமென்பர். சொப்பனம் சுழுத்தி முதலிய அவத்தைகளிலும் பிணமானவிடத்தும் உடம்புக்கு உணர்ச்சியில்லாதபடியினாலே உடம்பு சடப்பொருள் என்றும், அறியமாட்டாதென்றும், அவர் கொள்கையை மறுத்தவாறு.

3. ஒவ்வொரு புலன்களாக மருவிநின்றறிதலானும்:—இந்திரிய ஆன்மவாதிகள் இந்திரியங்களே விடயங்களை அறியும் என்பர். இந்திரியங்கள் தனித் தனியாக ஒவ்வொரு விடயங்களைப் பற்றி அறியும். ஒன்று உணரும்போது ஒன்று உணராது. ஐந்தும் ஒக்க உணரா. ஒன்று அறிந்ததை ஒன்று அறியாது. ஆதலால் இந்திரியங்கள் அறியுமென்பது பொருந்தாது. இவ்விந்திரியங்கள் ஐந்தினாலும் விடயங்களை அறிவது இவற்றின் வேறாயுள்ள ஆன்மா என்று அவர் கொள்கையை மறுத்தவாறு.

செவி முதலிய இந்திரியங்கள் ஐந்தும் ஆகாயம் முதலிய பஞ்சபூதங்களைப் பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு விடயங்களை அறிதலால் "மருவிநின்றறிதலானும்" என்றார்.

4. மனாதிகடம்பின் மன்னித் தருபயனுகர்தலானும்:—அந்தக்கரணான்மவாதிகள் அந்தக்கரணங்களே அறியுமென்பர். அந்தக்கரணங்களும் இந்திரியங்களைப்போல ஒன்றையொன்றறியாது. சித்தம் மனத்தை அறியாது. மனம் புத்தியை அறியாது. புத்தி அகங்காரத்தை அறியாது. இவை எல்லாஞ்சேர்ந்து ஒருவிடயத்தை அறியும். ஆகையால் அந்தக்கரணங்களே அறியுமென்பது பொருந்தாது. இவை நான்கினையுந் துணையாகக் கொண்டறிவது இவற்றின் வேறாயுள்ள ஆன்மா என்று அவர் கொள்கையை மறுத்தவாறு.

5. உயிர்சடமாதலானும்:—பிராணான்மவாதிகள் பிராணவாயுவே அறியும் என்பர். சொப்பனம் சுழுத்தி முதலிய அவத்தைகளிலே பிராணவாயு இன்பத்துன்ப நுகர்ச்சியும் தொழிலுமின்றி இயங்குதலால், அது சடப்பொருளென்றும், அவ்வின்பத் துன்பங்களை நுகர்வது இப்பிராணவாயுவுக்கு வேறாயுள்ள ஆன்மா என்றும் அவர் கொள்கையை மறுத்தவாறு.

6. ஆவி அறிவினல் அறியும்:—தேகம் இந்திரியம் அந்தக்கரணம் பிராணவாயு என்னும் இவை எல்லாவற்றிற்கும் வேறாய்நின்று இவற்றையும் விடயங்களையும் அறிவது ஆன்மா. அவ்வான்மா சிவன் அறிவிக்க அறியும் இயல்புடையது.

பொழிப்பு. உடம்பு அறிவில்லாத சடமாகையாலும், இந்திரியங்கள் ஒவ்வொன்றாக ஒவ்வொரு விடயங்களை அறிதலாலும், அந்தக்

கரணங்கள் எல்லாங்கூடி ஒருவிடயத்தை அறிதலாலும், பிராணவாயு சடமாதலாலும், விடயங்களை அறிவது ஆன்மாவாம். அவ்வான்மா சிவன் அறிவிக்க அறியும்.

அ. ஆன்மா அறிவுடைப் பொருள்.

54. அறிவெனில் வாயில் வேண்டா வன்றெனிலவைதாமென்னே
அறிவதை யுதவு மென்னி லசேதன மவைதா மெல்லாம்
அறிபவ னறியுந் தன்மை யருளுவ னென்னி லான்மா
அறிவில தாகு மீச னசேதனத் தளித்தி டானே.

(பதவுரை). அறிவு எனில் வாயில் வேண்டா—ஆன்மாத் தானுக எவற்றையும் அறியுந் தன்மையுடையதெனில் இந்திரியங்கள் வேண்டுவதில்லை,—அன்றெனில் அவைதாம் என்னே—ஆன்மா அறியுந்தன்மை இல்லாததெனில், அத்தன்மையுடைய ஆன்மாவுக்கு இந்திரியங்கள் எதன்பொருட்டு,—அறிவதை உதவும் என்னில்—அவ் விந்திரியங்கள் ஆன்மாவுக்கு அறிவைக் கொடுக்குமென்னில்,—அவைதாம் அசேதனம்—அவை சடமாதலால் அறிவைக் கொடுக்கமாட்டா,—எல்லாம் அறிபவன் அறியும் தன்மை அருளுவன் என்னில்—எல்லாவற்றையும் அறிகின்ற பரமசிவன் ஆன்மாவுக்கு அறியுந் தன்மையைக் கொடுப்பரென்னில்,—ஆன்மா அறிவு இலதாகும்—ஆன்மா இயற்கையில் அறிவில்லாத சடப் பொருளாகவேண்டும்,—ஈசன் அசேதனத்து அளித்திடானே — பரமசிவன் அறிவில்லாத சடப்பொருளுக்கு அறிவைக் கொடுக்கமாட்டார்.

குறிப்பு.—1. அறிவெனில்:—மேற்செய்யுளில் ஆன்மா அறிவினல் அறியுமென்று கூறியதற்கு, ஈசுவரவிகாரவாதிகள் சிவசமவாத சைவர் முதலியோர், ஆன்மாத் தானே எவற்றையும் அறியும், ஒரு கருத்தா அறிவிக்க வேண்டியதில்லை என்பர்.

2. அன்றெனில்:—நியாயவைசேடிகர் ஆன்மா அறிவுடைப்பொருளன்று என்று சொல்வர்.

3. அறிவதையுதவும்:—சிவசங்கிராந்தவாதிகள் இந்திரியங்கள் ஆன்மாவுக்கு அறிவைக் கொடுக்குமென்பர்.

4. அறிபவனறியுந் தன்மை யருளுவன்:—பரிணமவாதிகள் ஆன்மாவுக்கு அறியுந்தன்மையைப் பரமசிவன் கொடுப்பர் என்பர்.

பொழிப்பு. ஆன்மாத் தானே எவற்றையும் அறியுந் தன்மையுடையதெனில், அறிகருவிகளான ஞானேந்திரியங்கள் அதற்கு வேண்டுவதில்லை. ஆன்மா அறியுந்தன்மை இல்லாததெனில், அதற்கு அவ்

விந்திரியங்களாற் பயனில்லை. அவ்விந்திரியங்களே ஆன்மாவுக்கு அறிவையுண்டாக்குமென்னில், அவை சடமாதலால் அறிவைக் கொடுக்க மாட்டா. இனி, எல்லாம் அறியவல்ல சிவன் ஆன்மாவுக்கு அறியுந் தன்மையைக் கொடுப்பரென்னில், ஆன்மா இயற்கையில் அறிவில்லாத சடப்பொருளாக வேண்டும். சிவன் இயல்புக்கு மாறாக அசேதனப் பொருளுக்குச் சேதனத் தன்மையைக் கொடுக்கமாட்டார். ஆதலால் ஆன்மா இயற்கையில் அறிவுடைப்பொருளாம்.

b. ஆன்ம அறிவினாற் சுட்டி அறியப்பட்ட பொருளெல்லாம் அசத்து.

55. அறிவினா லறிந்த யாவு மசத்தாத லறிதி யென்றும்
அறிவினா லறியொ ணாத தாமதொன் றின்மை தொன்மை
அறிவுதா னொன்றை முந்தி யதுவது வாகக் காணும்
அறிவுகா ணசத்து மற்ற தறிவினுக் கறியொ ணாதே.

(பதவுரை.) அறிவினால் அறிந்த யாவும் அசத்தாதல் அறிதி—ஆன்ம அறிவினால் அறியப்பட்ட சுட்டுப் பொருளெல்லாம் அசத்தாய் அழிந்து போவனவாம் என அறிவாயாக,—என்றும் அறிவினால் அறிய ஒணாதேல்—எக்காலத்திலும் ஆன்ம அறிவினாற் சிவம் அறியப்படாத பொருளாயின்.—ஆவது ஒன்று இன்மை—அதனால் ஆகத்தக்கது ஒன்றுமில்லையாம்,—தொன்மை அறிவுதான் ஒன்றை முந்தி அதுவதுவாகக் காணும் அறிவுகாண்—பழமையாகிய ஆன்ம அறிவாவது ஒருவிடயத்தை இந்திரியங்களாலே முற்பட்டுப் பொருந்தி அதனதன் வண்ணமாய் நின்று சுட்டி அறியும் அறிவாகும்,—அசத்து—அவ்வறிவாலறிந்த விடயமே அசத்தாகும்,—மற்றது அறிவினுக்கு அறிய ஒணாது—சிவம் ஆன்ம அறிவினாற் சுட்டி அறியப்படாதது.

குறிப்பு.—1. அறிவினாலறிந்த யாவு மசத்து:—இங்கே அறிவு என்றது கருவிகள் வாயிலாக ஆன்மாவில் நிகழும் அறிவை. இது சுட்டறிவு என்றும், பாசஞானம் என்றும், அளவையறிவு என்றும், கருவியறிவு என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

அசத்து என்றது காரியப் பிரபஞ்சமாகிய தனு கரண புவன போகங்களை. இவை தோன்றியபொழுது உள்ளதுபோலக்காணப்பட்டு, அழிந்தபொழுது இல்லதாகக் காணப்படுதலால், நிலையில்லாத அசத்தெனப்படும்.

2. தொன்மை அறிவு—ஆன்மாவின் இயற்கை அறிவு.
3. காணும் அறிவு—சுட்டி அறியும் அறிவு.

4. *மற்றதறிவினுக் கறியொணுது:*—53ம் செய்யுளிற் கூறியவாறு ஆன்மாவுக்கு அறிவித்தலைச் செய்யுஞ் சிவன், விடயங்களை அறிவது போலச், சுட்டி அறியப்படும் பொருளென நையாயிகர் முதலியோர் கூறுவர். அவர் கொள்கையை மறுத்துச் சுட்டறிவினுல் அறியப்படும் பொருளெல்லாம் அசத்தாய் அழிந்துபோவன என்றார். அஃதாவது பாச ஞான பசுஞானங்களால் அறியப்படுவது அசத்து; சத்தாகிய சிவம் பாச ஞான பசுஞானங்களால் அறியப்படாததாய்ப், பதிஞானம் ஒன்றினுல் அறியப்படும் பொருள் என்பது.

பொழிப்பு. சுட்டறிவினுல் அறியப்பட்ட பொருள்களெல்லாம் அசத்தாய் அழிந்து போவனவாம். ஆன்ம அறிவு கருவிகளோடு கூடி அதனதன் வண்ணமாய் நின்று சுட்டி அறியும் விடயங்களே அசத்தாம். சிவம் ஆன்ம அறிவினுல் அறியப்படாதது.

3. ஆன்மா சத்தையும் அசத்தையும் அறியும் இயல்பினது.

56. எவ்வறி வசத்த றிந்த தெனினுயி ரறியா தீசன்
அவ்வறி வறியா னல்ல தசேதன மறியா தாவி
செவ்விய கருவி கூடிற் றெரிவுறா தருளிற் சேரா
துவ்விரு வகைய தென்னி லொளியிரு ளொருங்கு றாவே.

(பதவுரை.) அசத்து அறிந்தது எவ்வறிவு எனில்—அந்த அசத்தை அசத்தென்றறிந்தது எந்த அறிவு எனில்,—உயிர் அறியாது—அறிவித்தாலன்றி அறியமாட்டாத உயிரானது தானுக அசத்தை அசத்தென்று அறியமாட்டாது,—ஈசன் அவ்வறிவு அறியான்—முற்றறிவுடைய ஈசன் அதனைச் சுட்டி அறியான்,—அல்லது அசேதனம் அறியாது—மற்றையதாகிய பாசம் சடமாதலால் அதுவும் அறியமாட்டாது,—ஆவி செவ்வியகருவிகூடின் தெரிவுறாது—உயிர்சிறந்த கருவிகளோடு கூடின் அறியுமெனில் தானுக அறியமாட்டாத உயிரும் சடமாகிய கருவிகளுங் கூடின் அறியமாட்டா,—அருளிற் சேராது—உயிர் அருளோடு கூடி அறியுமெனில், பெத்தநிலையில் உயிர் அருளோடு பொருந்தாது. ஆகையால் அந்நிலையில் உயிர் அறியமாட்டாது,—உவ்விருவகையது என்னில்—அருளுங் கருவிகளுங் கூடி அறியுமெனில்,—ஒளி இருள் ஒருங்கு உறா—ஒளியும் இருளும்போல அவை இரண்டும் ஓரிடத்திற் கூடிநில்லா.

குறிப்பு.—1. *உயிரறியாது:*— ஈசுவரவவிகாரவாதிகள், சிவசமவாதசைவர், ஐக்கியவாத சைவர் முதலியோர், பிரபஞ்சம் அசத்துப் பொருளென்று, உயிர் அறியுமென்பர். **மறுப்பு.** அறிவித்தாலன்றி அறியமாட்டாத உயிர் தானுகப் பிரபஞ்சத்தைஅசத்தென்று அறியமாட்டாது.

2. ஈசனவ்வறிவறியான்:— சிவாத்துவிதசைவர் ஈசன் அறியும் என்பர். மறுப்பு, சிவம் வியாபக அறிவாதலால் எவற்றினையும் ஒருங்கே அறிந்து நிற்பதன்றி ஏகதேசமாய்ச் சுட்டி ஒன்றை அறியுமாறில்லை. சுட்டி அறிதலாவது இது குடம், இது ஆடை என நம்மனோர் சுட்டி அறிதல்போல முதல்வனும் பொருளைச் சுட்டி அறிதல்.

3. அசேதனமறியாது:— சிவசமவாதிகள் இந்திரியங்கள் அறியுமென்பர். மறுப்பு. இந்திரியங்கள் சடமாகையால் தாமாக அறியமாட்டா.

4. ஆவிசெவ்விய கருவி கூடிற் றெரிவுறு:—சங்கிராந்தவாதிகள் உயிருங் கருவிகளுங் கூடி அறியுமென்பர். மறுப்பு. ஆன்மா அறிவித்தாலொழிய அறியமாட்டாதாகையாலும், கருவிகள் சடமாகையாலும், இவ்விரண்டுங் கூடி அறியமாட்டா.

5. அருளிற் சேரா:—சைவர் உயிரும் அருளுங்கூடி அறியுமென்பர். மறுப்பு. பெத்தநிலையில் உயிர் அருளிற் பொருந்தாதாகையால், அந்நிலையில் உயிர் அறியமாட்டாது.

6. உவ்விருவகைய தென்னி லொளியிரு ளொருங்குறு:—ஐக்கியவாதிகள் அருளுங் கருவிகளுங்கூடி அறியுமென்பர். மறுப்பு. ஒளியின் முன் இருள் நில்லாதவாறுபோல, அருளின்முன் கருவிகள் முனைத்து நில்லா. ஆகையால் இவ்விரண்டுங் கூடி அறியமாட்டா.

பொழிப்பு. அசத்தை அசத்தென்றறிந்தது எந்த அறிவெனில், அறிவித்தாலன்றி அறியமாட்டாத உயிர் தானாக அதனை அறியமாட்டாது. முற்றறிவுடைய சிவன் அதனைச் சுட்டி அறியவேண்டுவதில்லை. கருவிகள் சடமாதலால் அவைகளும் அறியமாட்டா.

இனி, உயிர் கருவிகளோடு கூடி அறியுமெனில், தானாக அறியமாட்டாத உயிரும் அறிவில்லாத கருவிகளுங் கூடி அறியமாட்டா.

உயிர் அருளோடு கூடி அறியுமென்னில், பெத்தநிலையில் உயிர் அருளோடு பொருந்தாதாதலால், அந்நிலையில் உயிர் அறியமாட்டாது.

அருளும் கருவிகளுங் கூடி அறியுமென்னில், ஒளியும் இருளும் போலுமாதலின் அவை இரண்டும் ஒருங்குகூடி நில்லா.

இதுவுமது.

57. சத்திது வென்ற சத்துத் தானறி யாத சத்தைச்
சத்தறிந் தகல வேண்டா வசத்திது சத்தி தென்றோர்

சத்திரு ளொளிய லாக்கண் டன்மைய தாம சத்தைச்
சத்துட னின்று நீக்குந் தன்மையாற் சதசத் தாமே.

(பதவுரை.) *அசத்துத் தான் சத்து இது என்று அறியாது—அசத்தாகிய பாசம் அறிவில்லாத சடமாகையாற் சத்தாகிய சிவத்தை இது சத்தென்று அறிய மாட்டாது;—அசத்தைச் சத்து அறிந்து அகல வேண்டா—சத்தாகிய சிவம் வியாபக அறிவாதலான் அசத்தாகிய பாசத்தைப் பகுத்தறிந்து நீங்கவேண்டியதில்லை, ஆதலால்;—அசத்து இது சத்து இது என்று ஓர் சத்து—அசத்தாகிய பாசம் இது என்றும் சத்தாகிய சிவம்இது என்றும் அறிகின்ற ஆன்மாவானது,—இருள் ஒளி அலாக் கண் தன்மையதாம்—இருளோடு கூடியவழி இருளாகாமலும் ஒளியோடு கூடியவழி ஒளியாகாமலும் இவ்விரண்டின் வேறாய் நிற்குங் கண்ணின் தன்மையை ஒத்ததாம்,—அசத்தைச் சத்துடன் நின்று நீக்குந் தன்மையால் சதசத்தாம்—அசத்தாகிய பாசத்தைச் சத்தாகிய சிவத்தோடு கூடிநின்று நீக்குமியல்பாற் சதசத்து எனப்படும்.*

குறிப்பு.—1. *சத்திது வென்ற சத்துத் தானறியாது:—அசத்துச் சடமாதலானும் சத்தின்முன் முனைத்து நில்லாமையானும், சத்தாகிய சிவத்தை அறியுமாறில்லை. அசத்து—தனுகரண புவன போகங்கள். முனைத்து நிற்றல்—சுட்டி அறியப்படுவதாய் முற்பட்டு நிற்றல்.*

சிவசங்கிராந்தவாதிகள் தனு புவன போகங்களைச் சடப்பொருளென உடன்பட்டு, ஆன்மா விளக்குப்போல விகாரமின்றி அறிவு மாத்திரையாய் நிற்பதன்றி ஒன்றனை அறியுமாறில்லை என்றும், அவ்வான்மாவின் சந்நிதியிற் கரணங்களே பெத்தநிலையில் விடயங்களை அறிந்தாற்போல, முத்திநிலையிலும் சிவகரணங்களாய் நின்று சிவத்தை அறியும் என்றுங் கூறுவர். அக்கரணங்கள், பிறிதொன்றினை உணர்வதற்குக் கருவியாய் நிற்பனவன்றித், தமக்கென அறிவில்லாதசடப்பொருளாயிருத்தலானும், சிவத்தின்முன் முனைத்து நில்லாமையானும், அவை சத்தாகிய சிவத்தை அறியுமாறில்லை என அவர் கூற்றையும் மறுத்தவாறு.

2. *அசத்தைச் சத்தறிந்தகலவேண்டா:—சிவமாகிய சத்தின் தன்மையே உயிர்க்குந் தன்மையாவதன்றி வேறில்லையாகலிற், சத்தே அசத்தை அறியும் என்பர் சிவாத்துவிதசைவர்.*

தன்னுள் வியாப்பியமான பசு பாசங்களோடு வேற்றுமையின்றி உடனாய் நிற்குஞ் சிவத்துக்குச் சுட்டி அறியும்படி வேறாய்க் கிடப்பதொன்றில்லை. ஆதலால், எல்லாப்பொருள்களோடுங் கலந்து உடனாய் நிற்குந் தன்மையராகிய சிவன் அசத்தாகிய பிரபஞ்சத்தை அறியவேண்

டின், உடனாய் நின்று எல்லாப்பொருளையும் ஒருங்கே அறிவரேயன்றி நம்மனோர் போல வேறாய் நின்று ஒவ்வொன்றாய்ச் சுட்டி அறியமாட்டார் என்று அவர் கொள்கையை மறுத்து, அசத்தைச் சத்தறிந்தகல வேண்டா என்பதை வலியுறுத்தியவாறு.

3. அசத்திது சத்திதென்றோர் சத்திருளொளியலாக் கண்டன்மைய தாம்:—சத்து அசத்தை அறிந்து அனுபவியாது. அசத்துச் சத்தை அறிந்து அனுபவியாது. இவ்விரண்டினையும் அறிந்து அனுபவிக்கும் இயல்புடையது இவற்றின் வேறாய ஆன்மாவாம். அது, இருளில் மறைபட்டும் இருளல்லாமலும், ஒளியிற்பொருந்தி அறிந்தும் ஒளியல்லாமலும் இருக்கும் கண் இவை இரண்டினையும் அறிந்து அனுபவிக்குந் தன்மை போலாம்.

4. அசத்தைச் சத்துடனின்று நீக்குந் தன்மையாற் சதசத்தாம்:—ஆன்மா அறிவிக்க அறியுந் தன்மையுடையதாதலால், வியஞ்சகமுள்ள விடத்து அறிந்தும் வியஞ்சக மில்லாத விடத்து அறியாதுமிருக்கும்; பெத்தநிலையிற் கருவிகரணங்களையும் முத்திநிலையிலே திருவருளையும் வியஞ்சகமாகக் கொண்டு அறியும். வியஞ்சகம்—வெளிப்படுத்துவதாகிய துணைக்கருவி.

பெத்தநிலையில் ஆணவமலத்தால் மறைப்புண்டும், அசத்தாகிய பாசத்தில் அழுந்தி ஆன்மா என ஒன்றில்லை எனும்படியும் இருத்தல் பற்றி அசத்தாதற்கும், முத்திநிலையிற் சிவத்தோடுகூடி அப்பாசத்தை அசத்தென்றறிந்து, அதனினீங்கி, என்றும் ஒருதன்மையதாயும், சிவானந்தத்தை அனுபவிக்கும் முதன்மையுடையதாயும் இருத்தல் பற்றிச் சத்தாதற்கும் பொதுவாய் நிற்றலின், ஆன்மா **சதசத்து** எனப்படும்.

பொழிப்பு. அசத்தாகிய பாசம் சடமாகையாற் சத்தாகிய சிவத்தை அறியமாட்டாது. சத்தாகிய சிவம் வியாபக அறிவாதலான் அசத்தாகிய பாசத்தைப் பகுத்தறியாது. **சத்தும் அசத்துமாகிய இரண்டினையும் அறியும் இயல்புடையது** இவற்றின் வேறாய ஆன்மாவாம். இவ்வான்மா திருவருளோடு கூடிய முத்திநிலையிலே சத்துடன் நின்று அசத்தை நீக்குந் தன்மையாற் **சதசத்து** எனப்படும்.

ஏ. மேலதனை உவமை முகத்தால் விளக்கல்.

58. கண்ணொளி விளக்க ளித்துக்காட்டிடு மென்னின் முன்னங்
கண்ணொளி யொன்றுமின்றாம் விளக்கொளிகலந்தவற்றைக்
கண்ணொளி யகல நின்றே கண்டிடும் வேறு காணா
கண்ணொளிவிளக்கின்சோதிகலந்திடுங்கருத்தொன்றன்றே.

(பதவுரை.) கண் ஒளி விளக்கு அளித்துக் காட்டிடும் என்னின்—கண்ணுக்கு ஒளியை விளக்குக் கொடுத்துப் பொருள்களைக் காட்டுமென்று சொல்லின்.—முன்னம் கண் ஒளி ஒன்றும் இன்றாம்—விளக்குக் காட்டுவதற்கு முன்பு கண்ணுக்கு ஓர் ஒளியும இல்லை என்று முடியும்,—விளக்கு ஒளி கலந்தவற்றைக் கண் ஒளி அகலநின்றே கண்டிடும்—விளக்கொளி கலந்த பொருள்களைக் கண்ணின் ஒளியானது வேறாக நின்றே காணும்.—வேறு காணு—இப்படி வேறாக நின்று காண்கையிலும் விளக்கொளியோடு கூடிக் காண்பதொழியக் கண்ணொளி தனித்து நின்று காணமாட்டாது,—கண் ஒளி விளக்கின் சோதி கலந்திடும்—கண்ணொளி விளக்கொளியோடு கலந்து நிற்கும்,—கருத்து ஒன்று அன்று—அவ்வாறு கலந்து நிற்பினும் கருதுமிடத்து அவை ஒன்றல்ல. பொருள் வேறு பாட்டால் இரண்டாம்.

குறிப்பு.—1. கண்ணொளிவிளக்களித்துக் காட்டிடுமென்னின் ...அகலநின்றே கண்டிடும்:—மேற்செய்யுளிற் கண்ணானது ஒளியையும் இருளையும் அறிவதுபோலச் சத்தையும் அசத்தையும் அறிவது ஆன்மா என்று கூறப்பட்டதை ஒத்துக்கொள்ளாது, ஆன்மாவுக்கு அறியுந்தன்மை இல்லை, சிவனே அதற்கு அறியுந்தன்மையைக் கொடுப்பன் என்பர் பரிணமவாதிகள். விளக்கொளி கலந்த பொருள்களைக் கண்ணொளி இவற்றின் வேறாய் நின்று இவ்விரண்டினையும் காண்பதனால், கண்ணுக்குத் தனக்கென ஒளி உண்டென்பது போல, ஆன்மா சத்தையும் அசத்தையும் இவற்றின் வேறாய் நின்று இவ்விரண்டினையும் அறிவதனால், அவ்வான்மாவுக்கு இயல்பிலே அறியுந்தன்மை உண்டென்று அவர் கொள்கையை மறுத்து "ஆன்மாவறிவுடைப்பொருள்" என்று 54ம் செய்யுளிற் கூறியதை உவமை முகத்தால் வலியுறுத்தி விளக்கியவாறு.

2. வேறுகாணு:—ஆன்மாவுக்கு இயற்கை அறிவுண்டாயினும், விளக்கொளியின் உபகாரமின்றிப் பொருள்களைக் காணமாட்டாத கண் போல, திருவருளின் உபகாரமின்றிச் சத்தையும் அசத்தையும் அவ்வான்மா அறியமாட்டாது என்பது. "அறிவிலைலறியும்" என்று 53ம் செய்யுளிற் கூறியதை இவ்வுவமை முகத்தால் விளக்கியவாறு.

3. கண்ணொளி விளக்கின்சோதி கலந்திடும்:—கண்ணொளியானது விளக்கொளி காட்டிய பொருளோடு கலந்துநின்று அப்பொருளைக் காணும்பொழுது, விளக்கொளி இருந்தும் இல்லாததுபோல அக்கண்ணுக்குப் புலப்படாதிருக்கும். அதுபோல, ஆன்மா அசத்தாகிய பிரபஞ்சத்தில் அழுந்தி நிற்கும்பொழுது, சத்தாகிய சிவம் இருந்தும் இல்லாததுபோல அவ்வான்மாவுக்குத் தோன்றாதிருக்கும்.

இனி, கண்ணொளியானது விளக்கொளியோடு கலந்துநிற்கும் பொழுது, அப்பொருள்களிருந்தும் இல்லாதது போல அக்கண்ணுக்குப் புலப்படாதிருக்கும். அதுபோல, ஆன்மா சிவத்தோடு கலந்து நிற்கும் அவதரத்தில், அசத்தாகிய பிரபஞ்சம் இருந்தும் இல்லாதது போல அவ்வான்மாவுக்குத் தோன்ருதிருக்கும்.

இந்த உவமையால் மேற்செய்யுளில் "அசத்தைச் சத்துடனின்று நீக்குந்தன்மை" என்று சொல்லியது விளக்கப்பட்டது.

4. கருத்தென்றன்று:—சிவமும் ஆன்மாவும் அத்துவிதமாய்க் கலந்துநிற்கும் முறைமை பிரித்தறியவாராது. ஆயினும் அவை ஒன்றன்று. பொருள் வேறுபாட்டால் இரண்டாம். கருத்து—நோக்குமிடத்து, ஆராயுமிடத்து.

பொழிப்பு. விளக்கே கண்ணுக்கு ஒளியைக்கொடுத்துப்பொருள்களைக் காட்டுமென்னில், அதன்முன்பு கண்ணுக்கு இயற்கையில் ஒளி இல்லை என்று முடியும். விளக்கொளி கலந்தபொருள்களைக் கண்ணொளியானது வேருய் நின்று காணும். அங்ஙனம் காண்கையிலும் விளக்கொளியோடு கூடிக் காண்பதொழியக், கண்ணொளி தனித்து நின்று காணமாட்டாது. கண்ணொளி விளக்கொளியோடு கலந்து நிற்கும்; அவ்வாறு நிற்பினும் அவை ஒன்றல்ல, பொருள் வேறுபாட்டால் இரண்டாம்.

4. ஆன்மா சார்ந்ததன்வண்ணமாய் அறியும் இயல்பினது.

59. ஓரிடத் திருத்தன் மாயா வுருநிறைந் திடுத லொன்ரும்
பேரிடத் துறைத ருனே பிறங்கறி வாகி நிற்றல்
சோர்வுடைச் சடநிகழ்த்தலெனுமிவைசொல்லார்நல்லோர்
ஓரிடத் துணரு முண்மை யொளிதரு முபலம் போலும்.

(பதவுரை.) ஓர் இடத்து இருத்தல்—ஆன்மா தேகத்திலே ஓரிடத்திருந்து அறிதலும்,—மாயா உரு நிறைந்திடுதல்—மாயா காரியமான தேகத்திலே நிறைந்து நின்று அறிதலும்,—ஒன்ரும் பேரிடத்து உறைதல்—எவ்விடத்தும் பூரணமாய் நின்றறிதலும்,—தானே பிறங்கு அறிவாகி நிற்றல்—ஒரு கருத்தா அறிவியாமல் தானே விளங்குகின்ற அறிவாய் நின்றறிதலும்,—சோர்வுடைச்சடம் நிகழ்த்தல்—அறிவில்லாதசடப்பொருள்களாகிய மனம் முதலிய கருவிகள் அறிவைக் கொடுக்க அறிதலும்,—எனும் இவை நல்லோர் சொல்லார்—என்னும் இக்கொள்கைகளைநல்லோராகிய சைவசித்தாந்திகள்சொல்லார்கள்,—உணரும் உண்மை

ஓரிடத்து—ஆன்மா அறியுந் தன்மையை விசாரிக்குமிடத்து,—ஒளி தரும் உபலம் போலும்—ஒளியைத்தரும் படிகக் கற்போலச் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நின்றறியும்.

குறிப்பு.—1. ஓரிடத்திருத்தல்:—மிருதிநூலார் ஆன்மா சரீரத்திலே இதயத்தானத்திலே மிகச்சிறியதாய் இருக்கும், அதன் அறிவு எங்கும் வியாபிக்கும் என்பர். **மறுப்பு.** ஓரிடத்திருக்குமாயின் உருவமுமுடையதாய் அழிந்துபோவது மாயிருக்கும். அன்றியும், குணமானது அக்குணத்தையுடைய பொருளளவிலே நிற்பதன்றி அப்பொருளின் வேருய் வியாபித்து நிற்றல் செல்லாமையால், ஓரிடத்திருக்கும் ஆன்மா எங்கும் வியாபித்தறியும் என்றல் கூடாது.

2. மாயாவுரு நிறைந்திடுதல்:—சமணர் ஆன்மா சரீரமெங்கும் நிறைந்து நின்று அறியும் என்பர். **மறுப்பு.** சரீரமெங்கும் ஆன்மா நிறைந்து நிற்குமாயின், சொப்பனம் முதலிய அவத்தைகள் உண்டாகாதிருக்க வேண்டும். அன்றியும், சாக்கிராவத்தையிலும் ஒவ்வொன்ருக அறியாமல் ஏககாலத்தில் ஐம்பொறியிலும் அறிவு நிகழ்தல் வேண்டும். அன்றியும், பெரிய தேகத்திற்குப் பெரிய அறிவும் சிறிய தேகத்திற்குச் சிறிய அறிவுமாதல் வேண்டும்; உடம்பில் ஓர் அங்கங்குறைய உயிரிலும் ஒருபங்குகுறைய வேண்டும்; உடம்பு அழியுங்கால் உயிரும் அழிய வேண்டும். ஆதலால் அவர் மதமும் அடாது.

3. ஒன்ரும் பேரிடத்துறைதல்:—ஐக்கியவாதிகள் ஆன்மா முதல்வனைப் போல எவ்விடத்தும் வியாபியாய் நின்றறியும் என்பர். **மறுப்பு.** ஆன்மா சாக்கிரம் முதலிய ஐந்தவத்தைகளிலுந் தங்குதலாலும், பிறப்பிறப்பாகிய வரவுபோக்குகளைப் பொருந்துதலாலும், ஐம்பொறிவழியாய் வரும் ஐந்து விடயங்களையும் ஒன்ரென்ருக அறிவதன்றி ஏககாலத்தில் ஒருங்கே அறியாமையாலும், ஆன்மா வியாபியாய் நின்றறியும் என்பது பொருந்தாது.

4. தானே பிறங்கறிவாகி நிறறல்:—சிவசமவாத சைவரும் ஈசுவரவவிகாரவாத சைவரும் ஐக்கவாத சைவரும் ஆன்மாத் தானே அறியும், ஒருவர் அறிவிக்க வேண்டுவதில்லை என்பர். **மறுப்பு.** அப்படி அறியுமாயின், சத்தாதி விடயங்களை அறியுமிடத்துப் பொறிகளைக்கொண்டும் அந்தக்கரணங்களைக் கொண்டும் அறியவேண்டுவதில்லை. ஆதலால் அவர் மதமும் அடாது.

5. சோர்வுடைச் சடநிகழ்த்தல்:—நியாயவைசேடிகர் ஆன்மா அறிவில்லாத பொருள், மனம் முதலிய கருவிகள் ஆன்மாவுக்கு அறி

வைக் கொடுக்கும் என்பர். மறுப்பு. அறியாமையுடைய ஆன்மா கருவிகளினல் அறிவுடையதாய் வரமாட்டாது.

6. ஓரிடத்துணருமுண்மையெளிதரு முபலம் போலும்:—படிகம் தன்னைச்சார்ந்த பொருளின் வண்ணமாய் விளங்குவதுபோல, ஆன்மாவும் அசத்தொடு சார்ந்தவிடத்து அசத்தாயும். சத்தொடு சார்ந்தவிடத்துச் சத்தாயும் இவ்வாறு சார்ந்ததன்வண்ணமாய் நின்று அறியும் இயல்புடையது என்பதாம்.

7. அறிவிக்க அறியும்இயல்பு, சத்தையும் அசத்தையும் அறியும் இயல்பு, சார்ந்ததன்வண்ணமாய் நின்று அறியும் இயல்பு, ஆகிய இவை மூன்றும் ஆன்மாவின் சிறப்பிலக்கணங்களாம்.

பொழிப்பு. ஆன்மாவின் இயல்புணர்ந்தவர்கள் ஆன்மா தேகத்தில் ஓரிடத்திருந்து அறியுமென்றும், தேகமுழுவதும் நிறைந்து நின்று அறியும் என்றும், எவ்விடத்தும் வியாபியாய்நின்றறியும் என்றும், அறிவிக்க அறிதலின்றித் தானே அறியும் என்றும், மனம் முதலிய கருவிகள் அறிவைக் கொடுக்க அறியும் என்றும் சொல்லார். ஆன்மா அறியுந் தன்மை எப்படியெனின், தன்னை அடுத்த பொருள்களின் நிறங்களையே தன்னிறமாகக் கொண்டு காட்டும் படிகம்போலச் சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நின்றறியும்.

II. ஐந்தவத்தையினிலக்கணம்.

1. காரிய கேவலம், (60).
2. காரியசகலமும் காரியசுத்தமும், (61).
3. காரணவத்தைகளின் இயல்பு, (62).

1. காரிய கேவலம்.

60 எண்ணவொன் றிலாத தீத மெய்திய துரியத் தொன்று
நண்ணிடுஞ் சுழுத்தி தன்னி னயந்துள தொன்றுபின்னும்
அண்ணிடுங் கனவு தன்னி லாறேழாஞ் சாக்கி ரத்தின்
கண்ணுறு மஞ்சா றுய கருவிகண் மருவுந் தானே.

(பதவுரை.) அதீதம் எண்ணவொன்றிலாது—துரியாதீதத்திலே எண்ணுதற்கு ஒரு கருவியுமின்றிப் புருடன் மாத்திரமிருக்கும்,—எய்திய துரியத்து ஒன்று நண்ணிடும்—அதன் பின் பொருந்திய துரியத்திற் பிராணவாயு என்னும் ஒருகருவி பொருந்தும்,—சுழுத்தி தன்னின்

னயந்து உளது ஒன்று—சுழுத்தியிலே விரும்பியிருப்பது சித்தம் என்னும் ஒரு கருவியாம்,—கனவு தன்னில் ஆறு எழாம்—சொப்பனத்திலே சத்தாதி ஐந்தும் வசனாதிஐந்தும் மனம்புத்தி அகங்காரம் மூன்றுமாகியபதின்மூன்று கருவிகளும் பொருந்தும்,—பின்னும் அண்ணிடும்—இவையன்றி எஞ்சிய ஒன்பது வாயுக்களும் பொருந்தும்,—சாக்கிரத்தின்கண் அஞ்சு ஆறு ஆய உறும்—சாக்கிரத்தில் ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும் கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் பொருந்தும்,—கருவிகள் மருவுந்தானே—இங்ஙனம் கருவிகள் புருடனைப்பொருந்தித் தொழிற்படும்.

குறிப்பு.—1. காரணாவத்தை கேவலம் சகலம் சுத்தம் என மூன்றென்று பொதுவதிகாரத்திற் கூறப்பட்டது. இவற்றின் காரியமும், கேவலம் சகலம் சுத்தம் என மூன்றாம். இக்காரிய கேவல சகல சுத்தங்கள் ஒவ்வொன்றும் சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி துரியம் துரியாதீதம் என்னும் ஐந்தவத்தைகளையுமுடையதாயிருக்கும். அதனால், காரியாவத்தை பதினைந்தாம். காரிய கேவலம் சகலத்திற் கேவலம் என்றும் கீழாலவத்தை என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

காரிய கேவலம் ஐந்தும் இச்செய்யுளாற் கூறி, காரியசகலம் ஐந்தும் காரிய சுத்தம் ஐந்தும் வருஞ் செய்யுளாற் கூறுகின்றார்.

2. எண்ணவொன்றிலாததீதம்:—துரியாதீதத் தானமாகிய மூலாதாரத்திலே கருவிகளொன்றுமின்றிப் புருடன் மாத்திரமிருக்கும்.

3. துரியத்தொன்று:—துரியத் தானமாகிய உந்தியிலே பிராணவாயு என்னும் ஒருகருவி புருடனைப் பொருந்திநின்று தொழிற்படும்.

4. சுழுத்திதன்னி னயந்துள தொன்று:—சுழுத்தித் தானமாகிய இருதயத்திலே பிராணவாயு சித்தம் என்னும் கருவிகள் இரண்டும் புருடனைப் பொருந்திநின்று தொழிற்படும்.

5. கனவு தன்னிலாறேழாம் பின்னும் அண்ணிடும்:—சொப்பனத் தானமாகிய கண்டத்திலே, பிராணவாயு சித்தம் என்னும் கருவிகளோடு, சத்தாதி ஐந்தும், வசனாதி ஐந்தும், மனம் புத்தி அகங்காரம் மூன்றுமாகிய பதின்மூன்று கருவிகளும், ஒன்பது வாயுக்களும், புருடனைச் சேர்ந்துநின்று தொழிற்படும்.

சத்தாதி—விடயதன்மாத்திரை ஐந்து. எஞ்சிய ஒன்பது வாயுக்கள்—அபானன், உதானன், வியானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன் என்பன.

6. சாக்கிரத்தின்கண் அஞ்சாறாய உறும்:—சாக்கிரத் தானமாகிய இலலாடத்திலே, கண்டத்திலே தொழிற்படுங் கருவிகளோடு, ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்கள் பத்தும் புருடனைச் சேர்ந்து தொழிற்படும்.

அஞ்சு ஆறு ஆய கருவிகள்—அஞ்சு என்னும் நெறியாய் வந்த கருவிகள்.

இக் கீழாலவத்தையிலே நிகழுஞ் சாக்கிரத்திற் றொழிற்படுங் கருவிகள் முப்பத்துநான்கனுள், அந்தக்கரணமும், ஞானேந்திரிய கன்மேந்திரியங்களுமாகிய பதினான்கும் அகக்கருவிகளாம். சத்தாதி ஐந்தும், வசனாதி ஐந்தும், வாயுக்கள் பத்துமாகிய இருபதும் புறக்கருவிகளாம். ஏனைய புறக்கருவிகள் நாற்பதும், பூதங்கள் ஐந்தும், தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும், தமதுசத்தி மடங்கித்தொழிற்படா. சிவதத்துவமும், கலாதிகளும் அவத்தைக்கு ஏதுவாகா.

7. இச்செய்யுள் சகலத்திற் கேவலாவத்தையை முதனூலிற் போல அதீதம் முதலாக உணர்த்திற்று. (பார். சி. போ. 4. 3. "ஒன்றணையா".)

பொழிப்பு. கீழாலவத்தையிலே நிகழும் துரியாதீதத்திற் கருவிகளொன்றுமின்றிப் புருடன் மாத்திரமிருக்கும். துரியத்திற் பிராணவாயு புருடனைப் பொருந்தித் தொழிற்படும். சுழுத்தியில் அதனோடு சித்தமும் பொருந்தித் தொழிற்படும். சொப்பனத்தில் அவ்விரண்டினோடு சத்தாதி ஐந்தும், வசனாதி ஐந்தும், மனம் புத்தி அகங்காரம் மூன்றும், வாயுக்கள் ஒன்பதும் பொருந்தித் தொழிற்படும். சாக்கிரத்தில் அவற்றோடு ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தும், கன்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் பொருந்தித் தொழிற்படும்.

2. காரியசகலமும் காரியசுத்தமும்.

61. இவ்வகை யவத்தை தன்னி லெய்திடுங் கரண மெல்லா
மெய்வகை யிடத்தி லுற்று மேவுமா கண்டு மிக்க
பொய்வகைப் பவம கற்றப் புரிந்திடி லருளா லாங்கே
ஐவகை யவத்தை யுய்க்கு மறிவினு லறிந்து கொள்ளே.

(பதவுரை.) இவ்வகை அவத்தை தன்னில் எய்திடும் கரணம் எல்லாம்—இந்த ஐந்துவகையான அவத்தைகளிற் பொருந்துகின்ற கருவிகள் யாவும்,—மெய்வகை இடத்தில் உற்று மேவுமாகண்டு—சரீரத்தின்கூறுபாடான இலலாடத்தானத்திலே ஐந்தவத்தையையும்அடைந்து விடயங்களைக் கிரகிக்கும் முறைமையினை நீ அறிந்து,—மிக்க பொய்வகைப் பவம் அகற்றப் புரிந்திடில்—மிகவும் பொய்யான இந்த விடயத்தோற்றரவுகளை ஒழிக்கும்படி ஞானசாரியர் அருளிய முறையிற் சாதனை செய்யின்,—அருளால் ஆங்கே ஐவகை அவத்தை உய்க்கும்—

திருவருளின் உபகாரத்தால் அவ்விடத்திலே நின்மல சாக்கிரம் முதலிய சுத்தாவத்தைகள் ஐந்தும் செலுத்தப்படும்,—அறிவிலைல் அறிந்துகொள்—இவற்றை ஞானசாரியரது உபதேசத்தால் வரும் அனுபவ அறிவால் அறிக.

குறிப்பு.—1. இவ்வகை அவத்தை தன்னி லெய்திடுங் கரண மெல்லா மெய்வகை யிடத்தி லுற்று:—மேற்செய்யுளிற் கூறியவாறு இலலாடத்தானத்தினின்று அங்கங்கே அவத்தைப்பட்டுக் கீழ்ச்சென்று மூலாதாரத்தை அடைந்தபின், பின்னும் அவ்வாறே அங்கங்கே அவத்தைப்பட்டு மேற்சென்று இலலாடத்தானத்தை அடைந்த புருடன், அச்சாக்கிராவத்தையின்கண்ணும் சாக்கிர சாக்கிரம், சாக்கிர சொப்பனம், சாக்கிர சுழுத்தி, சாக்கிர துரியம், சாக்கிர துரியாதீதம் என ஐந்தவத்தையும் படும். இந்த ஐந்தவத்தைகளும் **காரியசகலம்** என்றும், **சகலத்திற் சகலம்** என்றும், **மத்தியாலவத்தை** என்றும், **நிலையிற்படு மவத்தை** என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சாக்கிர சாக்கிரத்திற் சிவதத்துவம் முதற் சுத்தவித்தியா தத்துவம் இறுதியாகிய ஐந்து கருவிகளும், சாக்கிர சொப்பனத்திற் சிவதத்துவ முதல் ஈசுரதத்துவம் இறுதியாகிய நான்கு கருவிகளும், சாக்கிர சுழுத்தியிற் சிவதத்துவம் முதற் சாதாக்கிய தத்துவம் இறுதியாகிய மூன்று கருவிகளும், சாக்கிர துரியத்திற் சிவதத்துவம் சத்திதத்துவம் என்னும் இரண்டு கருவிகளும், சாக்கிர துரியாதீதத்திற் சிவதத்துவம் என்னும் ஒரு கருவியும் **கலாதிகளைச்** செலுத்தி நிற்கும்.

2. மேவுமா கண்டு:—கருவிகளால் விடயங்களை அறியுந்தோறும் அக்கருவிகள் அதி நுணுக்கமாய் இடையீடின்றி நிகழ்வதை நுண்ணுணர்வால் நீ கண்டு என்பதாம். அஃதாவது, சாக்கிர சாக்கிரம் முதலிய ஐந்தவத்தையிலும் ஆன்மா அந்தக்கரணங்கள் வாயிலாக அவ்வப்பொறிகளால் அவ்வவ் விடயங்களை உணர்ந்து, அவ்வப்போது அவ்வவ்விடயங்களினின்று நீங்குதலைக் காணல். மேவும் ஆ—மேவுமாறு.

3. மிக்க பொய்வகைப் பவமகற்றப் புரிந்திடில்:—இந்த மத்தியாலவத்தையில் ஆன்மபோதமானது பஞ்ச விடயங்களையும் பற்றுவதும் விடுவதுமாக இடைவிடாது சுழலும். பற்றுவதும் விடுவதும் நினைப்பு மறப்பாகிய சகலகேவலங்களாம். அங்ஙனஞ் சகல கேவலப் படுவது ஆன்மாவின் இயற்கைக் குணமன்று என்றும், இந்திரியங்களையுங் கரணங்களையுங் கூடியவிடத்துத் தோன்றிய விடயபோதம் என்றும் அறிந்து, இக்கருவிகளும் அவற்றாற் பற்றிய விடயங்களும் தாக்காவண்ணம் தனது அறிவை மடக்கிப் புருவமத்தியிலே நிறுத்திப் பஞ்சாக்

கரத்தை முறைப்படி ஓதிவரின், அஃது அக்கருவிகளும் விடயங்களும் ஆன்மாவை மயக்காவண்ணம் ஒழித்து ஞானத்தை விளக்கிப் பூரணநிலையிற் செலுத்தும். ஞானத்தை விளக்கிப் பூரணநிலையிற் செலுத்துதல் சுத்தாவத்தையாம்.

4. ஐவகை யவத்தை யுய்க்கும்:—சுத்தாவத்தையாவது கேவல சகலம் இரண்டுந் தாக்காதுவிடச் சிவனருட் சார்பினில் ஆன்மா நிலை பெற்று நிற்றல், இது **காரியசுத்தாவத்தை** என்றும், **நின்மலாவத்தை** என்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்த நின்மலாவத்தையில், நின்மல சாக்கிரம் நின்மல சொப்பனம், நின்மல சுழுத்தி, நின்மல துரியம், நின்மல துரியாதீதம் என ஐந்து அவத்தைகளுண்டாம். அவற்றுள், அருளாலே தன்னை அறிவது **நின்மலசாக்கிரம்**. அருளாலே தன்னை அறிந்தபின் தனக்கொரு சேட்டையின்றி, அந்த அருளே தனக்கு ஆதாரமாய் அவ்வருளிலே தான் அசைவற நின்று அவ்வருளைத் தரிசிப்பது **நின்மலசொப்பனம்**. ஆன்மாவின் இச்சா ஞானக்கிரியைகள் தோன்றாது அவ்வருளே தானாகி எதிரீடு சிறிதுமின்றி யிருக்கும் அவதரம் **நின்மலசுழுத்தி**. மல வாசனை சற்றுமின்றி ஆனந்தவொளி (சுகப்பிரபை) தோன்றுமிடம் **நின்மலதுரியம்**. ஆனந்தாநுபவத்தைப் பெற்று அவ்வானந்தாநுபவத்தை அறிந்ததானுமின்றி, ஆனந்தமாய் நின்ற முதலுமின்றி, அவ்வானந்தமே தானாய் அதீதப்பட்டவிடம் **நின்மலதுரியாதீதம்**. இஃதன்றியும், இவற்றிற்கு வேறும் பலவாகப்பொருள் கூறுவர். பார். சி. சி. 4. 36. மறைஞான தேவிகாலோத்தரம், (செ. 31.)

பொழிப்பு. மேற்கூறிய ஐந்தவத்தைகளிலுந் தொழிற்படுங் கருவிகளெல்லாம் இலலாடத்தானத்திலே ஐந்தவத்தையையும் பொருந்தி விடயங்களைக் கிரகிக்கும் முறைமையை நீ அறிந்து, அவ்விடயத் தோற்றரவுகள் ஒழியும்படி ஞானாசாரியர் உபதேசித்த முறைப்படி சாதனை செய்துவரின், அவ்விலலாடத்தானத்திலே நின்மலசாக்கிரம் முதலிய ஐந்தவத்தைகளும் நிகழும்.

3. காரணாவத்தைகளின் இயல்பு.

62. நீக்கமி லதீத மாசு நிறைந்தகே வலமா நீர்மை
சாக்கிரங் கலாதி சேர்ந்த சகலமாந் தன்மை யாகும்
ஊக்கமி லிரண்டுங் கூடா தொழியவோர் நிலையி னீடுஞ்
சாக்கிரா தீதஞ் சுத்தத் தகைமைய தாகுந் தானே.

(பதவுரை.) நீக்கமில் அதீதம்—காரியகேவலத்திற் கருவிகள் கழன்று அஞ்ஞானம் நீங்காத துரியாதீதமானது,—மாசுநிறைந்த கேவல

மாம் நீர்மை—ஆணவமலம் நிறைந்திருக்கின்ற காரண கேவலத்தின் தன்மையை ஒக்கும்,—சாக்கிரம்—காரிய சகலத்திற் சாக்கிரமானது,—கலாதிசேர்ந்த சகலமாம் தன்மையாகும்—கலையாதிதத்துவங்கள் சேர்ந்து தொழிற்படும் காரண சகலத்தின் தன்மையா யிருக்கும்,—ஊக்கம் இல் இரண்டும் கூடாது ஒழிய ஓர்நிலையில் நீடும் சாக்கிராதீதம்—மயக்க விகற்பங்களைச் செய்கின்ற கேவல சகலம் என்னும் இரண்டும் வலிகெட்டுத் தாக்காதுவிட ஒப்பற்ற அருள் நிலையில் நிலைபெற்றிருக்குஞ் சாக்கிராதீதமானது,—சுத்தத் தகைமையது ஆகும்—பரமுத்தியான காரண சுத்தாவத்தையின் தன்மையதாகும்.

குறிப்பு.—1. நீக்கமிலதீதம்:—60ம். செய்யுளிற் கூறிய கீழாலவத்தையிலே நிகழும் துரியாதீத அவத்தை.

2. மாசுநிறைந்த கேவலம்:—ஆன்மாவானது தனது இச்சா ஞானக்கிரியைகளின் நிகழ்ச்சிசிறிதுமின்றி, ஆணவமலத்தாலே முழுதும் மறைக்கப்பட்டுத் தான்மாத்திரமாயிருக்கும் காரண கேவலநிலை. பார். செ. 33.

3. சாக்கிரம்:—61ம் செய்யுளிற் கூறிய மத்தியாலவத்தையிலே நிகழும் சாக்கிராவத்தை.

4. கலாதிசேர்ந்த சகலம்:—காரணசகலம். அஃதாவது, ஆன்மா கலாதிகளுடனே கூடிநின்று சிருட்டி தொடங்கிக் கன்மத்துக்கீடாக நாநா யோனிகளிலும் புகுந்து சுவர்க்க நரகங்களை அனுபவித்துச் சாவசங்காரமளவும் சனனமரணப்பட்டுத்திரியும் அவதரம். (பார். செ. 48)

5. சாக்கிராதீதம்:—சகல கேவலங்களிற் பொருந்தாமலும், தற்போத முனைப்பின்றியும், சிவத்தோடு ஏகனாகி நிற்குநிலை. (பார் செ. 80).

6. காரியாவத்தைகளைக் கூறுமுகத்தாற் காரணாவத்தைகளின் தன்மைகள் விளக்கப்பட்டன.

பொழிப்பு. காரிய கேவலத்திலே துரியாதீதமானது காரண கேவலத்தின் தன்மையை ஒக்கும். காரிய சகலத்திற் சாக்கிரமானது காரண சகலத்தின் தன்மையாயிருக்கும். காரிய சுத்ததத்திற் சாக்கிராதீதமானது பரமுத்தியான சுத்தாவத்தையின் தன்மையதாயிருக்கும்.

III. உணர்த்துந் தன்மை.

1. ஆன்மா விடயங்களை அறியும் முறைமை, (63).
2. சிவன் அறிவிக்க ஆன்மா அறிதல், 64).

a. பிறர்கொள்கைகளை மறுத்தல், **(65)**.

b. அறிவிக்க அறியும் வகையை உவமை முகத்தால் விளக்குதல், **(66–67)**.

1. ஆன்மா விடயங்களை அறியும் முறைமை.

63. மருவிய பொறியி லொன்று மாபூத மைந்தி லொன்றுங்
கருவிக ணான்கு நீங்காக் கலாதிக ளைந்துங் கூடி
ஒருபுல னுகரு மிந்த வொழுங்கொழிந் துயிருமொன்றைத்
தெரிவுறா தவனொ ழிந்தத் திரள்களுஞ் செயலி லாவே.

(பதவுரை.) மருவிய பொறியில் ஒன்றும்—தத்தமக்கான விடயங்களைப் பொருந்திய ஐம்பொறிகளில் ஒன்றும்,—மாபூதம் ஐந்தில் ஒன்றும்—பெரியபூதங்கள் ஐந்தில் ஒன்றும்,—கருவிகள் நான்கும்—அந்தக் கரணங்கள் நான்கும்,—நீங்காக் கலாதிகள் ஐந்தும் கூடி—விட்டு நீங்காத கலாதிகள் ஐந்தும் ஆகிய பதினொரு தத்துவங்களையுங் கூடி,—ஒரு புலன் நுகரும்—ஆன்மா ஒரு விடயத்தைப் புசிக்கும்,—இந்த ஒழுங்கு ஒழிந்து உயிரும் ஒன்றைத் தெரிவுறாது—இந்த முறையை விட்டு ஆன்மாவும் ஒன்றை அறியமாட்டாது,—அவன் ஒழிந்து அத்திரள்களும் செயல் இலாவே—அவ்வான்மாவை ஒழிந்து அந்தத் தத்துவங்களும் தொழிற்படுவனவல்ல.

குறிப்பு.—1. இச்செய்யுள் முதல் 67ம் செய்யுள் இறுதியாகிய ஐந்து செய்யுள்களாலும் சிவன் அறிவிக்க ஆன்மா விடயங்களை அறியும் என்பதை உணர்த்துகிறார்.

2. மருவிய பொறியிலொன்றும்:—ஆன்மா விடயங்களை அறியும்பொழுது ஞானேந்திரியங்களைத் துணையாகக் கொண்டு அவற்றை அறியும். அங்ஙனமாயினும், அவ்விந்திரியங்கள் ஐந்தும் ஒரே சமயத்தில் ஒருவிடயத்தை அறிவனவல்ல; தனித்தனியே அவ்வவ் விடயத்துக் கேற்ற அவ்வவ் விந்திரியமே அவ்வவ் விடயத்தை அறிதற்குத் துணையாய் நிற்கும். ஆகையால் "மருவிய பொறியிலொன்றும்" என்றார்.

3. மாபூதமைந்திலொன்றும்:—பூதம் என்றது அகப்பூதங்களை. அவற்றுள் ஒவ்வொன்றும், அவ்வப் பூதங்களுக்குரிய இந்திரியங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் பற்றுக்கோடாக நின்று விடயங்களை அறியுமாறு செய்யும். பூதங்களின் துணையில்லாதவழி, இந்திரியங்கள் விடயங்களை அறியுமாறில்லையாம். அஃதாவது, சுரோத்திர இந்திரியம் ஆகாயம் என்னும் பூதத்தினிடமாக நின்று சத்தம் என்னும் விடயத்தை அறியும்.

இப்பூதத்தின் துணை இல்லையாயின் சத்தம் என்னும் விடயம் புலப்படுமாறில்லையாம். இங்ஙனம் ஏனைய பூதங்களுக்குங் கண்டுகொள்க.

4. நீங்காக் கலாதிகள்:—அந்தக்கரணங்களை விட்டு நீங்காத கலாதிகள். கலை சித்தத்துக்கு உட்கருவியாய் நின்று போகங்களிலே நினைவை எழுப்பும். நியதி புத்திக்கு உட்கருவியாய் நின்று போகங்களை நிச்சயித்து அறுதிப்படுத்தும். வித்தை அகங்காரத்துக்கு உட்கருவியாய் நின்று போகங்களிலே அறிவை எழுப்பும். அராகம் மனத்துக்கு உட்கருவியாய் நின்று போகங்களிலே ஆசையை எழுப்பும். ஆதலால் "நீங்காக் கருவிகள்" என்றார்.

5. ஒருபுலன் நுகரும்:—ஆன்மா விடயங்களை நுகரும் முறை. இச்சா ஞானக் கிரியைகள் என்னும் சிவசத்திகள் சிவதத்துவங்களைச் செலுத்த, சிவதத்துவங்கள் கலாதிகளைச் செலுத்த, கலாதிகள் ஆன்மாவின் இச்சாஞானக் கிரியைகளை எழுப்ப, ஆன்மாவின் இச்சை அந்தக்கரணங்களிடததும், ஞானம் ஞானேந்திரியங்களிடத்தும், கிரியை கன்மேந்திரியங்களிடத்தும் நின்று விடயங்களை அறிந்துபற்றி அவற்றில் அழுந்தும்.

சிவசத்திகள் சிவதத்துவங்களைச் செலுத்தும் முறை:—இச்சா சத்தி ஈசுவரதத்துவத்தைச் செலுத்தும். கிரியாசத்தி சத்திதத்துவத்தையும் சாதாக்கிய தத்துவத்தையுஞ் செலுத்தும். ஞானசத்தி சிவதத்துவத்தையுஞ் சுத்தவித்தையையுஞ் செலுத்தும்.

சிவதத்துவங்கள் கலாதிகளைச் செலுத்தும் வகை:—நாதவடிவாகிய சிவதத்துவம் புருடனைப் பிரேரிக்கும். விந்துவடிவாகிய சத்திதத்துவம் காலத்தையும் நியதியையும் கலையையும் பிரேரிக்கும். சாதாக்கிய தத்துவம் மூலப்பிரகிருதியைப் பிரேரிக்கும். ஈசுவரதத்துவம் அராகத்தைப் பிரேரிக்கும். சுத்தவித்தை வித்தையைப் பிரேரிக்கும்.

கலாதிகள் ஆன்மாவின் இச்சா ஞானக் கிரியைகளை எழுப்பும் வகை:—கலை ஆன்மாவின் கிரியையை எழுப்பும். வித்தை அறிவை எழுப்பும். அராகம் ஆசையை எழுப்பும். காலம் கன்மத்தைக் கூட்டி நிற்கும். நியதி அக்கன்மத்தை வரைந்து நிற்கும். புருடன் ஆசைப்பட்ட பதார்த்தங்களில் மயங்கும். பிரகிருதி போகங்களிலே அழுந்துவிக்கும்.

இங்ஙனம் ஆன்மா பஞ்சவிடயங்களையும் ஞானேந்திரியங்களால் அறிந்து கன்மேந்திரியங்களாற் பற்றி அந்தக்கரணங்களால் அவற்றில் அழுந்தும் முறையைக் கண்டு கொள்க.

பொழிப்பு. ஆன்மா ஒருவிடயத்தை நுகரும்பொழுது ஐம்பொறிகளிலொன்றும், பஞ்சபூதங்களிலொன்றும், அந்தக் கரணங்கள் நான்கும், கலாதிகள் ஐந்தும் ஆகிய பதினொரு தத்துவங்களையும் பொருந்தி நின்று, அவற்றின் உதவியால் நுகர்ச்சி செய்யும். இந்த முறைமையிலன்றி ஆன்மா ஒன்றை அறியமாட்டாது. ஆன்மா இல்லாமல் அத் தத்துவங்களுந் தொழிற்படமாட்டா.

2. சிவன் அறிவிக்க ஆன்மா அறிதல்.

64. தனக்கெனவறிவி லாதான் றானிவை யறிந்து சாரான்
தனக்கென வறிவி லாத வாயிலு மறியா சாரத்
தனக்கென வறிவி லாதான் றத்துவ வன்ன ரூபன்
தனக்கென வறிவா னாலிச் சகலமு நுகருந் தானே.

(பதவுரை.) தனக்கு என அறிவு இலாதான் தான் இவை அறிந்து சாரான்—தானாக அறிய இயலாத ஆன்மா தானே இந்தத் தத்துவங்களை அறிந்து கூடமாட்டாது,—தனக்கு என அறிவு இலாத வாயில் தான் சார அறியா—தமக்கென ஓர்அறிவுமில்லாதசடமான இந்திரியம்முதலியவைகளும் தாமாக ஆன்மாவைக் கூடஅறியா,—தனக்கு என அறிவு இலாதான் தத்துவ வன்ன ரூபன்—தானாக அறிய இயலாத ஆன்மா தத்துவங்களின் சொரூபமே தன்சொரூபமாகக் கொண்டு நிற்பவன்,—தனக்கு என அறிவானால் இச்சகலமும் நுகரும் தானே—ஆதலால் தானாக அறியும் இயல்புடைய சிவன் அக் கருவிகளைக் கூட்ட அவன் செயலால் அக்கருவிகளோடு கூடிநின்று எல்லாவற்றையும் புசிப்பன்.

குறிப்பு.—1. முற்செய்யுளிற் கூறியவாறு ஆன்மாவும் கருவிகளுந் தம்மிற்கூடி விடயங்களை அறியுமாயின், கருத்தா ஒருவர் அறிவிக்க வேண்டுவதில்லை என்னும் ஆசங்கைக்கு விடைகூறுகின்றார்.

2. தனக்கென அறிவிலாதான்:—ஆன்மா சிற்றறிவுடையனாயினும், அறிவித்தாலறியும் இயல்புடையனாதலின், "தனக்கெனவறிவிலாதான்" என்றார். (பார். செ. 53.)

3. தத்துவ வன்னரூபன்:—பஞ்சவன்னங்களை அடுத்த படிகம் போல, ஆன்மா தன்னை அடுத்த கருவிகளின் மயமாய் இருக்கும் இயல்புடையன் என்பது. (பார். செ. 59.)

4. இச்சகலமும்:—சத்தாதி விடயங்களையெல்லாம்.

பொழிப்பு. ஒருவர் உணர்த்தினாலன்றித் தானே உணரமாட்டாத உயிர் இத் தத்துவங்களைத் தான் அறிந்து சாரமாட்டாது. சடமாகிய

அத்தத்துவங்களும் தாமாக உயிரைச் சார அறியா. உயிர் தன்னுற் சாரப்பட்ட தத்துவங்களின் சொரூபமே தன்சொரூபமாக்கொண்டு நிற்கும். ஆதலால், இயற்கை உணர்வினனாகிய முதல்வன் அக்கருவிகளைக் கூட்ட, அவன்செயலால் அக்கருவிகளோடு கூடிநின்று ஆன்மா போகங்களை நுகரும்.

ஏ. பிறர்கொள்கைகளை மறுத்தல்.

65. கண்டறி புலன்கள் காணுங்கருத்தினு லொருத்தன்ஞானம்
கொண்டுள மறியு மென்னிற் கொள்பவன் முதலி யாகும்
மண்டிய வுணர்வு யிர்க்கா மன்னிநின் றறியு மென்னில்
உண்டிட் வேண்டுவா னுக் கொருவன்வே றுண்ட லாமே.

(பதவுரை.) கண்டு அறிபுலன்கள் கருத்தினுல் காணும்—இந்திரியங்கள் வாயிலாகக் கண்டும் கேட்டும் உண்டும் உயிர்த்தும் உற்றும் அறியப்படும் ஐவகை விடயங்களையும் ஆன்மா மனத்தைத் துணையாகக் கொண்டு அறியும். அதுபோல,—ஒருத்தன் ஞானம் கொண்டு உளம் அறியும் என்னில்—ஒப்பற்ற சிவனுடைய ஞானத்தைத் துணையாகக் கொண்டு ஆன்மா விடயங்களை அறியும் என்னில்,—கொள்பவன் முதலியாகும்—இப்படி அறிந்துகொள்ளும் ஆன்மாவே கருத்தாவாவன் என்னுங் குற்றமாம்,—மண்டிய உணர்வு உயிர்க்கா மன்னிநின்று அறியும் என்னில்—சிவனுடைய பூரண ஞானமானது ஆன்மாவிற் பொருந்திநின்று ஆன்மாவுக்காக அறியும் என்னில்,—உண்டிட வேண்டுவானுக்கு வேறு ஒருவன் உண்டலாம்—பசியாலுண்ண விரும்பின ஒருவனுக்காக வேறொருவன் உண்ணல் போலாம். ஆதலால், அதுவும் குற்றமாம்.

குறிப்பு.—1. கண்டறி புலன்கள்...உளமறியுமென்னில்:—ஆன்மா மனத்தைத் துணையாகக் கொண்டுவிடயங்களை அறிந்தாற்போலச், சிவன் விகாரமற நிற்க அவனருளைக்கொண்டு ஆன்மா முதன்மையாகி நின்றறியும் என்பவர் அவிகாரவாதிகள்.

2. மண்டியவுணர்வு...... ..அறியுமென்னில்:—ஆன்மாவுக்குச் சிற்றறிவு தானுமில்லை, சிவனே அவ்வான்மாவைப் பொருந்திநின்று அவனுக்காக அறிவர் என்பவர் பரிணமவாதிகள். மண்டிய அறிவு—மிகுத்த அறிவு, பூரணஞானம்.

போதிப்பு। ஐம்பொறிகள் வாயிலாக வரும் விடயங்களை ஆன்மா மனத்தைத் துணையாகக் கொண்டு அவற்றை அறியுமாறுபோல, ஆன்மா

வும் சிவஞானத்தைத் துணையாகக் கொண்டு விடயங்களை அறியுமென்னில், ஆன்மாவே கருத்தாவாவன். ஆகையால் அதுபொருந்தாது.

சிவனுடைய ஞானம் ஆன்மாவிற் பொருந்திநின்று ஆன்மாவுக்காக அறியுமென்னில், பசியினாலுண்ணவேண்டிய ஒருவனுக்காக மற்றொருவன் உண்டதுபோல முடியும். ஆதலால் அதுவும் பொருந்தாது.

ஆகையாற் சிவன் அறிவிக்க ஆன்மா விடயங்களை அறியும்.

b. அறிவிக்க அறியும் வகையை உவமை முகத்தால் விளக்குதல்.

66. இருணனி யிரவி தான்வந் திரித்தலு மிரவி லெண்ணும்
பொருணிலை கண்டு மாந்தர் பொருந்திடு மாறு போல
மருணிலை யெங்கு நீங்க மகிழ்ந்துயிர் தன்னுண் மன்னும்
அருளையு மொழிய ஞாலத் தறிந்தவா றறியு மன்றே.

(பதவுரை.) இரவிதான் வந்து இருள் நனி இரித்தலும்—ஆதித்தன் வந்து இருளை மிகவும் நீக்கியபொழுது,—இரவில் எண்ணும் பொருள்நிலை கண்டு மாந்தர் பொருந்திடுமாறுபோல—அவ்விராக்காலத்திற் காணவேண்டுமென எண்ணியிருந்த பொருள்களின் நிலையைக் கண்டு மாநுடர் அவற்றை அடையுமாறுபோல,—மருள்நிலை எங்கும் நீங்க உயிர் மகிழ்ந்து—கலையாதி கருவிகளாற் கேவலநிலை முற்றும் நீங்கிய பொழுது ஆன்மா விடயங்களைக்கண்டு மகிழ்வுற்று,—தன்னுள் மன்னும் அருளையும் ஒழிய—தன்னுள்ளே நிலைபெற்றிருக்கும் திருவருளின் உபகாரத்தையும் மறந்து,—ஞாலத்து அறிந்தவாறு அறியும்—பூமியின்கண் மாநுடர் அறிந்தாற்போல தானாகவே தன்செயலால் அறிந்ததாகக் கருதி அறியும்.

குறிப்பு.—1. மனிதர் இராக்காலத்தில் ஒருபொருளினிலையைக் கண்டு அடையமாட்டார்கள். இருள் அவரது கண்ணொளியையும் பொருளையும் மறைத்து நிற்கும். அதனால் அப்பொருளிருக்கும் இடத்தைக் கண்டு அடைய முடியாமல் மயங்கி வருந்துவர். அவ்விராக்காலங் கழிந்து சூரியன் உதித்தவுடனே அதன் சகாயத்தாற் கண்ணும் ஒளி பெறும், சூரியவொளியும் பொருளைக்காட்டும். அதனால் அவர் அப்பொருளைக் கண்டறிந்து பொருந்துவர். பொருந்தினும் தம்செயலாற் கண்டதே என நினைத்தலன்றிச் சூரியனது உபகாரத்தாற் கண்டதாக நினையார். உயிர்களின் செயலும் அத்தன்மையதேயாம். கேவலத்தில் ஆணவமலமானது ஆன்மாவின் அறிவை மயக்கி நிற்கும். அதனால் ஆன்மா அறிவுமிழந்து விடயங்களையுங் காணமாட்டாது மயங்கியிருக்

கும். முதல்வன் கலாதிதத்துவங்களைத் தோற்றுவித்து விளக்கஞ் செய்து உபகரித்தலால், ஆன்மா ஏகதேசமாய் அறிவு விளங்கப்பெற்று அக்கருவிகளோடு கூடி விடயங்களை அறிந்து அவற்றை அனுபவிக்கும். ஆயினும் தன்செயலாலே தானே அறிந்து அனுபவிப்பதாக நினைக்குமே யன்றித் தன்னுள்ளே நின்று உணர்த்தி உபகரிக்குந் திருவருளின் உபகாரத்தை அறியமாட்டாது.

2. ஞாலத்து அறிந்தவாறு:—சூரிய உதயத்தில் சூரியனது உபகாரத்தாற் பொருள்களைக் காணினும், மனிதர் அவ்வுபகாரத்தைக் கருதாது தாமாகக் கண்டதாகக் கருதுவதுபோல.

பொழிப்பு. இராக் காலத்திலே மறைத்துநின்ற இருளைச் சூரியன் உதித்து நீக்கியபொழுது, மனிதர் தாம் அவ்விராக் காலத்தில் அடைய வேண்டும் என எண்ணியிருந்த பொருள்களின் நிலையைக் கண்டு அறிந்து அடைவர். அப்படிக் கண்டறிந்தது சூரியனது உபகாரத்தால் என்று நினையார். அதுபோல, கேவல மறைப்பிலிருந்த உயிர் கலையாதி கருவிகளால் அவ்விருள் நீங்கப்பெற்றுத் திருவருள் உபகாரத்தை மறந்து தானாகவே தன்செயலால் அறிவதாகக் கருதி அறியும்.

இதுவுமது.

67. அறிந்திடு மனாதி வாயி லானவை யவன்ற னாலே
அறிந்திடு மென்றுமொன் றுமறிந்திடா வவைபோலியாவும்
அறிந்திடு மறியுந் தன்மை யறிந்திடா கன்மத் தொன்மை
அறிந்தவை நுகரு மாறு மருளுவ னமலன் றானே.

(பதவுரை.) அறிந்திடும் மனாதி வாயிலானவை அவன்றனாலே என்றும் அறிந்திடும்—விடயங்களை அறிகின்ற மனம் முதலிய அந்தக் கரணங்களும் இந்திரியங்களு மானவைகள் ஆன்மாவினாலே அவ்விடயங்களை எப்பொழுதும் அறியும்,—ஒன்றும் அறிந்திடா—அப்படி ஆன்மாவினால் அறிகிறோமென்பதை அவற்றிலொன்றும் அறியமாட்டா,—அவைபோல் யாவும் அறிந்திடும்—அக்கரணங்களையும் இந்திரியங்களையும் போல ஆன்மாக்களும் சிவனால் யாவற்றையும் அறிந்திடும்,—அறியுந் தன்மை அறிந்திடா—அப்படிச் சிவனால் அறிகின்றோமென்னுந் தன்மையை அறியமாட்டா,—கன்மத்தொன்மை அறிந்து அவை நுகருமாறும் அருளுவன் அமலன் தானே—முன்செய்த வினைப்பகுதிகளை அறிந்து கருவிகளைக் கூட்டி அவ்வினைப்பயன்களை அனுபவிக்கும்படியுஞ் செய்வர் நின்மலராகிய சிவனே.

பொழிப்பு. அந்தக்கரணங்களும் ஐம்பொறிகளும் ஆன்மாவினது சகாயத்தால் விடயங்களை எப்பொழுதும் அறியும். அப்படி ஆன்மாவினால் அறிகின்றோம் என்பதை அவற்றில் ஒருகருவியும் அறியமாட்டாது. அதுபோல ஆன்மாக்களும் சிவன் அறிவிக்க யாவற்றையும் அறியும். அப்படிச் சிவனால் அறிகின்றோமென்பதை அறியமாட்டா. கன்மப் பகுதிகளை அறிந்து கருவிகளைக் கூட்டி அக்கன்மப் பயன்களை அனுபவிக்கும்படி செய்பவர் நின்மலனாகிய சிவனும்.

IV. ஞானவாய்மை.

1. ஞானம் வரும் முறை, (68).
2. ஞானத்தினியல்பு, (69–70).

1. ஞானம் வரும் முறை.

68. காட்டிடுங் கரண மொன்று மில்லையேற் காணொ ணாதாம்
நாட்டிய விவற்றான் ஞான நணுகவு மொண்ணா முன்னம்
ஈட்டிய தவத்தி னாலே யிறையரு ளுருவாய் வந்து
கூட்டிடு மிவற்றை நீக்கிக் குரைகழல் குறுகு மாறே.

(**பதவுரை.**) காட்டிடும் கரணம் ஒன்றும் இல்லையேல் காணொணாதாம்—காட்டும் அறிகருவிகளாகிய கரணங்கள் ஒன்றுமில்லையாயின் ஆன்மாவால் ஒன்றையும் அறிய வொண்ணாதாம்,—நாட்டிய இவற்றால் ஞானம் நணுகவும் ஒண்ணா—இங்கே சொன்ன இக்கருவிகளாலே உண்மை ஞானத்தை அடையவும் இயலாது,—முன்னம் ஈட்டிய தவத்தினாலே இறை அருள் உருவாய் வந்து—முற்சென்மங்களிலே செய்த சரியை கிரியா யோகங்களின் பயனால் இருவினையொப்பும் சத்திநிபாதமும்வர அதுவரையில் உண்ணின்றுணர்த்திய பரமசிவன் திருவருளே திருமேனியாகக் கொண்டு குருமூர்த்தியாய் எழுந்தருளிவந்து,—இவற்றை நீக்கி—தீக்கைசெய்து இக்கருவிகளை நீக்கி,—குரைகழல் குறுகுமாறு—பரமசிவனது திருவடியை அடையும்படி,—கூட்டிடும்—ஞானம்பற்றச் செய்தருளுவர்.

குறிப்பு.—1. காட்டிடுங் கரணமொன்றும்........ஞான நணுகவு மொண்ணா:—ஆன்மா பெத்தநிலையிற் கருவிகளைக்கூட்டி உணர்த்த உணருமேயன்றி, அக்கருவிகளின் சேர்க்கையின்றி உணரமாட்டாது.

இக்கருவிகளோடு கூடிஅறியும் அறிவு பாசஞானம் பசுஞானமாகிய ஏகதேசஞானமேயாம். முற்றுணர்வாகிய மெய்ஞ்ஞானம் (பதிஞானம்) இவற்றால் வரமாட்டாது. அன்றியும் அவை அம் மெய்ஞ்ஞானத்துக்குத் தடையாயு மிருக்கும்.

2. முன்னமீட்டிய தவத்தினாலே ....குரைகழல் குறுகுமாறு:— ஆன்மா கருவிகரணங்களைப் பெற்று அவற்றால் வரும் சிற்றறிவு சிறு செயல்களால் வினைகளைச் செய்தும், வினைப்பயனை அனுபவித்தும் பிறந்திறந்து வரும்பொழுது, சத்துவகுண சம்பந்தம் முதலியவற்றாலும், திருவருளின் துணையினாலும், சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்ய நேரும். அப்படிச் செய்து முதிர்ச்சி பெற்ற அத்தவ விசேடத்தால் முன்னே சொன்னபடி இருவினையொப்பும் சத்திநிபாதமும் வந்தெய்தும். (பார். செ. 48). அப்பொழுது, அதற்குமுன்னே கருவிகரணங்களைக் கொண்டு மறைந்து உண்ணின்றுணர்த்திய பரமசிவன், திருவருளே திருமேனியாகக் கொண்டு குருமூர்த்தியாய் வெளிப்பட்டுவந்து தீக்கைசெய்து உண்மை ஞானத்தை அருளி ஆன்மவியல்பை உணர்த்துவர். அவ்வாறுணர்த்தப்பட்ட ஆன்மா, கருவிகள் சடமாகிய பொய்ப் பொருளென்றும், தான் அவற்றின் வேறாகிய சித்துப்பொருளென்றும் அறிந்து, அக்கருவிகளால் மயக்குறாது நீங்கப்பெறும். அதன்பின், இதுகாறும் அக்கருவிகளே தாரகமாக நின்ற ஆன்மா, சிவபெருமான் திருவடியைத் தாரகமாகத் தலைப்படும். (பார். செ. 8).

பரமசிவன் குருமூர்த்தியாய் வருவரென இங்கே கூறியது சகல வர்க்கத்துயிர்களுக்கு அருள்செய்யும் முறைமையையாம். விஞ்ஞானாகலருக்குப் பரமசிவன் அறிவுக்கறிவாய் நின்று உணர்த்துவர். பிரளயாகலருக்கு நாற்புயம் திரிநேத்திரம் நீலகண்டம் முதலிய உறுப்புகளையுடையஸ்ரீகண்டவடிவே குருவடிவாகக் காட்டிநின்றுஉணர்த்துவர். சகலருக்கு மானுடவடிவாய்க் குருமூர்த்தியை இடமாகக்கொண்டு ஆவேசித்து நின்று அருள்செய்வர். சிவன் வடிவங்கொள்ளுமுறை அதிட்டானபக்க மெனவும் ஆவேசபக்க மெனவும் இருவகைப்படும். அனந்தாதிகிருத்திய கர்த்தாக்களை நிலைக்களமாகக் கொள்ளுதல் அதிட்டானபக்கம். மெய்கண்டதேவர், உமாபதிசிவன் முதலிய குருமூர்த்திகளை நிலைக்களமாகக் கொள்ளுதல் ஆவேசபக்கம்.

பொழிப்பு. அறிகருவிகளாகிய கரணங்கள் இல்லையாயின், ஆன்மா ஒன்றையும் அறியவியலாது. இக்கரணங்களாலே உண்மை ஞானம் உதிக்கவுமாட்டாது. இக்கரணங்களைக்கொண்டு பிறவிகடோறும் ஈட்டிய சரியை கிரியா யோக விசேடத்தினாலே பரமசிவன் திருவருளே திரு

மேனியாகக் கொண்டு குருமூர்த்தியாய் எழுந்தருளிவந்து இக்கரணங்களை நீக்கித் திருவடி நீழலை அடையும்படி அந்த உண்மை ஞானத்தைக் கொடுத்தருளுவர்.

2. ஞானத்தினியல்பு.

69. பன்னிறங் கவருந் தொன்மைப் படிகநீ டொளியும்பன்மை
மன்னிலங் கியல்புந் தந்த வளரொளி போல வையந்
தன்னகம் பயிலு நற்சிற் சடங்களின் றன்மை தாவா
நன்னலம் பெறநி றைந்த ஞானமே ஞான மென்பர்.

(பதவுரை.) பல்நிறம் கவரும் தொன்மைப் படிகம் நீடு ஒளியும் பன்மை மன் இலங்கு இயல்பும் தந்த வளர் ஒளிபோல—பலநிறங்களையுங் கவருகின்ற பழைய பளிங்குக்கு மிக்க ஒளியையும் பலநிறங்கள் பொருந்தி விளங்குந் தன்மையையும் கொடுத்த ஆதித்தனது பேரொளி போல,—வையம் தன் அகம் பயிலும் நற்சித் சடங்களின் தன்மை தாவா நல் நலம் பெற நிறைந்த ஞானமே ஞானம் என்பர்—பூமியினிடத்துப் பொருந்திக் காரியப்படும் நல்ல சித்தும் சடமுமாகிய பொருள்களின் தன்மைகளைத் தான் பொருந்தாது நல்ல பயனைப் பெறுமாறு எங்கும் பரிபூரணமாய் நிறைந்த சிவஞானமே உண்மைஞானம் என்று சொல்வர் பெரியோர்.

குறிப்பு.—1. சூரியன் கீழ்த்திசை மேற்றிசைகளிற் சார்ந்து நிற்கும் பொழுது அதன் ஒளி படிகத்திற்பட, அப்படிகமானது தன்னைவந்தடுத்த பொருள்களினது நிறங்களைத் தன்னிறமாகக் கவர்ந்து விளங்கும். சூரியன் உச்சியில் வந்தபொழுது அதனது ஒளியிற் பொருந்திநின்ற படிகம் தனது ஒளியை மாத்திரம் உடையதாகி நிற்கும். இப்படிப் படிகம் இருவகை ஒளியையும் பெறுதற்கு ஏதுவாக நின்றது சூரியனது ஒளியேயாம். ஆயினும், அவ்வொளி மற்றைப்பொருள்களின் நிறங்களையாவது படிகத்தின் நிறத்தையாவது தான் பொருந்துவதில்லை. தான் எப்பொழுதும் தன்னொளியோடு சுயம்பிரகாசமாகவே நிற்கும். அதுபோல, ஆன்மாவுந் தன்னாற் சாரப்பட்ட கருவிகளால் வரும் அறிவைப் பெறச் செய்வதும், அக்கருவிகளை விட்டு நீங்கித் தன்னியல்பாகிய ஆன்ம சொரூபத்தைப் பெறச் செய்வதும் மேலாகிய சிவஞானமேயாம். அவ்வாறு கருவிகளும் ஆன்மாவும் தன்னாற் காரியப்படுத்தப் படினும், அவற்றின் தன்மைகளை அந்த ஞானம் பொருந்தமாட்டாது. தான் சுயம்பிரகாசமாகவே நிற்கும். அப்படிப்பட்ட ஞானமே ஞானம் என்று சிறப்பித்துச் சொல்லும் இயல்பினதாம்.

2. படிகம் ஆன்மாவுக்குவமை. வன்னங்கள் பாசத்துக்குவமை. சூரியவொளி திருவருள் ஞானத்துக்குவமை.

3. நன்னலம்பெற:—முத்தியின்பம் பெறுமாறு. மலபரிபாகம் வந்த ஆன்மாக்கள் (நற்சித்து) திருவருள் ஞானத்தைப் பெறும்படி என்று பொருளுரைப்பினுமாம்.

பொழிப்பு. படிகமானது தன்னை அடுத்த பலபொருள்களின் நிறங்களையும் தன்னிறமாகக் கொள்ளும்படி செய்வதும், அந்நிறங்களை விட்டுத் தனது சொந்த நிறத்தையே கொள்ளும்படி செய்வதும் ஆதித்தனது ஒளியேயாம். அப்படிச் செய்யும் அவ்வொளி, தான் அவற்றின் தன்மைகளைப் பொருந்தமாட்டாது. அதுபோலப் பூமியிலே தன்னிடத்துப் பொருந்திக் காரியப்படும் சித்தும் சடமுமாகிய பொருள்களின் தன்மைகளைத் தான் பொருந்தாது, முத்தியின்பம் பெறுமாறு எங்கும் பரிபூரணமாய் விளங்குகின்ற சிவஞானமே மேலாகிய ஞானமாம்.

இதுவுமது.

70. மாயைமா மாயை மாயா வருமிரு வினையின் வாய்மை
யாயவா ருயிரின் மேவு மருளினி லிருளாய் நிற்கும்
மாயைமா மாயை மாயா வருமிரு வினையின் வாய்மை
யாயவா ருயிரின் மேவு மருளினி லொளியாய் நிற்கும்.

(பதவுரை). மாயை மாமாயை—அசுத்தமாயையும் சுத்தமாயையும்,—மாயாவரும் இருவினையின்—ஒழியாமல் வரும் புண்ணிய பாவங்களுமாகிய இவற்றின்,—வாய்மை ஆய—உண்மையேயாய் நின்று (போகங்களை அனுபவிக்கும்),—ஆர் உயிரின் மேவும்—அரிய உயிரினிடத்திலே பொருந்திய,—மருளினில்—மருள்நிலையில்,—இருளாய் நிற்கும்—அந்த ஞானம் வெளிப்படாது மறைந்து நிற்கும்,—மாயை மாமாயை—அசுத்தமாயையும் சுத்தமாயையும்,—மாயாவரும் இருவினையின்—ஒழியாமல் வரும் புண்ணிய பாவங்களுமாகிய இவற்றின்,—வாய்மை ஆய—உண்மையை அறிந்து (அவற்றினீங்கி நிற்கும்),—ஆர் உயிரின் மேவும்—அரிய உயிரினிடத்திலே பொருந்திய,—அருளினில்—அருள் நிலையில்,—ஒளியாய் நிற்கும்—அந்த ஞானம் வெளிப்பட்டுப் பிரகாசமாய் நிற்கும்.

குறிப்பு.—1. மாயை மாமாயை .....இருளாய் நிற்கும்:—ஆன்மா சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நின்று அறியும் இயல்புடையது. அவ்வான்மா மாயா கன்மங்களைக் கூடியவிடத்து அவற்றின் இயல்பையும் ஆன்மா

வாகிய தனது இயல்பையும் சிவத்தின் இயல்பையும் அறியாது, அம் மாயா கன்மங்கள் வசத்ததாய் நின்று போகங்களை அனுபவிக்கும். அங்ஙனம் நிற்பது மலமறைப்பினாலாம். அந்நிலையில் ஆணவமலம் மேலிட்டுச் சிவஞானந் தோன்றாது நிற்குமாதலால் "இருளாய் நிற்கும்" என்றார்.

கன்மம் பிரவாகம்போலத் தோன்றியும் அழிந்தும் மாறிமாறி வருதலால் "மாயாவரு மிருவினை" என்றார். (பார். செ. 28. கு. 3.)

மருள்—ஆணவமல மறைப்பினாற் சிவஞானத்தை அறியவியலாத ஆன்மாவின் அஞ்ஞானநிலை.

2. மாயை மாமாயை........ஒளியாய் நிற்கும்:—ஆன்மா மாயா கன்மங்களோடு கூடி இன்பத்துன்பங்களை நுகர்ந்துவருங் காலத்திலே இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமும்உண்டாகும். அப்பொழுது ஞானாசாரியரது அனுக்கிரகத்தால் அம்மாயா கன்மங்களின் இயல்பையும், தனது இயல்பையும், சிவத்தின் இயல்பையும், அவ்வான்மா அறியும். அங்ஙனம் அறிந்த ஆன்மா அம்மாயா கன்மங்களினின்று நீங்கி நிற்கும். அந்நிலையிற் சிவஞானம் மேலிட்டுப்பிரகாசித்து நிற்குமாதலால், "ஒளியாய் நிற்கும்" என்றார்.

வாய்மையாய:—நான்காம் அடியிலுள்ள "ஆய"=ஆராய்ந்தறியும். ஆயும் என்பது ஆய எனத்திரிந்து நின்றது. ஆய்தல்—ஆராய்ந்தறிதல்.

பொழிப்பு. மாயை கன்மங்களோடு கூடிய ஆன்மாவின் மருள் நிலையிற் சிவஞானம் வெளிப்படாது மறைந்து நிற்கும். அவற்றின் இயல்புகளை அறிந்து நீங்கிய அருள்நிலையில் அது வெளிப்பட்டுப் பிரகாசமாய் நிற்கும்.

V. ஞானத்தால்வரும் பயன்.

பயன் வகுத்துக் கூறல், **(71)**.

1. ஆன்மதரிசனம்.

   ஞானதரிசனத்தில் ஆன்மதரிசனமும் தத்துவசுத்தியும் நிகழ்தல், **(72)**.

2. ஆன்மசுத்தி.

   a. சிவதரிசனத்தில் ஆன்மசுத்தி நிகழ்தல், **(73)**.

   b. ஞேயத்தைப்பற்றிய ஆசங்கையும் மறுப்பும், **(74)**.

   c. ஞானமே ஞேயத்தைத் தரிசிப்பிக்கும், **(75)**.

d. சிவசமவாதிகள் ஆசங்கை, **(76)**.
e. சிவசமவாதிகள் ஆசங்கைக்கு விடை, **(77)**.
f. ஆன்மசுத்தியின் பயன், **(78)**.
g. ஐக்கியவாதிகள் ஆசங்கைக்கு விடை, **(79)**.
h. சாக்கிரா தீதம், **(80)**.
i. கருவிகளை ஒடுக்குதற்கு உபாயம், **(81)**.
j. தற்போதம் ஒழித்தற்கு உபாயம், **(82)**.

3. ஆன்மலாபம்.

a. ஞானத்தின் வகை, **(83)**.
b. ஞானநிட்டை, **(84)**.
c. உபாயநிட்டை, **(85)**.
d. பாவனையாற் சிவத்தை அடைய இயலாமை, **(86)**.
e. அத்துவித நிலை, **(87)**.
f. ஆணவமல நீக்கம், **(88)**.
g. கன்மமல நீக்கம், **(89)**.

பயன் வகுத்துக் கூறல்.

71. தேசுற மருவு மான்ம தெரிசன மான்ம சுத்தி
ஆசிலா வான்ம லாப மாகமூன் ருகு மூன்றும்
பாசம தகல ஞானம் பற்றருன் பணியை நீத்தல்
ஏசினே யத்த ழுந்த லெனுமிவற் றடங்கு மன்றே.

(பதவுரை). தேசு உற மருவும் ஆன்மதெரிசனம் ஆன்மசுத்தி ஆசு இலா ஆன்மலாபம் ஆக மூன்ரும்—ஞானத்தை அடைதலினுல் வரும் பயன் விளக்கம் மிகப் பொருந்திய ஆன்மதரிசனம் ஆன்மசுத்தி குற்றமற்ற ஆன்மலாபம் என மூன்ரும்,—மூன்றும்—இந்த மூன்றும்,—பாசம் அது அகல ஞானம் பற்றல்—பாசமானது நீங்க ஞானத்தைத் தரிசித்தல்,—தான் பணியை நீத்தல்—தன்செயலை விடுத்தல்,—ஏசில் ஞேயத்து அழுந்தல்—குற்றமற்ற ஞேயத்தழுந்துதல்,—எனும் இவற்று அடங்கும்—என்று சொல்லப்பட்ட இம் மூன்றனுள்ளும் அடங்கும்.

குறிப்பு.—1. ஞானம் பற்றல்—ஞானதரிசனம், சிவரூபம், அருள் தரிசனம்.

பொழிப்பு. ஆன்மா ஞானத்தை அடைதலினால் வரும் பயன் ஆன்மதரிசனம், ஆன்மசுத்தி, ஆன்மலாபம் என மூன்றாம். அவை ஞானதரிசனம், தான்பணியை நீத்தல், ஞேயத்தழுந்தல் என்னும் இவற்றில் அடங்கும்.

1. ஆன்மதரிசனம்.

ஞானதரிசனத்தில் ஆன்மதரிசனமும் தத்துவசுத்தியும் நிகழ்தல்.

72. தன்னறி வதனா லேதுந் தனக்கறி வில்லை யேனுந்
தன்னறி வாக வெல்லாந் தனித்தனி பயன ருந்தும்
தன்னறி வறியுந் தன்மை தன்னாலே தனைய றிந்தால்
தன்னையுந் தானே காணுந் தானது வாகி நின்றே.

(பதவுரை.) தன் அறி வதனால் ஏதும் அறிவு தனக்கு இல்லை எனும்-ஆன்மாத் தன்னுடைய இயற்கை அறிவினால் ஏதனையும் அறியும்இயல்பு தனக்கு இல்லையாயினும்,—தன் அறிவாக—தன்னுடைய அறிவினாலே அறிந்து அனுபவிப்பவனாகக் கருதி,—பயன் எல்லாம் தனித்தனி அருந்தும்—கருவிகள் வாயிலாக வரும் போகங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒவ்வொன்றாக அனுபவிக்கும்,—தன்னாலே தனை அறிந்தால்—சிவஞானத்தாலே அந்த ஞானத்தை அறிந்தால்,—தன் அறிவு அறியுந் தன்மை—தனது அறிவானது கருவிகளோடு கூடிநின்று விடயங்களை அறியும் முறைமையையும்,—தன்னையும்—ஆன்மாவாகிய தனது இயல்பையும்,—தான் அதுவாகி நின்று—தான் அந்தச் சிவஞானத்தோடு கூடி நின்று,—தானே காணும்—அவ்வான்மாவே தரிசிக்கும்.

குறிப்பு.—1. தன்னறிவதனாலேதுந்.....தனித்தனி பயனருந்தும்:—சிவன் நால்வகை வாக்குக்களாலும் கலையாதி தத்துவங்களாலும் ஆன்ம அறிவை விளங்கச்செய்து, விடயபோகங்களை ஆன்மா நுகரும்படி செய்வர். ஆன்மா அங்ஙனம் நுகருங்கால், திருவருளால் அறிந்து அருந்துகிறேன் என்பதனை அறியாது; தன் அறிவினாலே தான் அறிந்து தான் அருந்துகிறேன் எனநினைக்கும். மலமறைப்புடைய பெத்தநிலையில் ஆன்மாவின் இயல்பு இதுவாம்.

2. தன்னறிவறியுந் தன்மை:—மலபரிபாகம் வந்து திருவருள் தோன்றியவிடத்து, ஆன்மா தன்னாலறியப்பட்ட விடயங்களைக் கருவிகளைக் கொண்டறிந்த தென்றும், அக்கருவிகள் மாயாகாரியமென்றும், சடமென்றும், தனக்கு அந்நியமென்றும், தனக்கு அவ்வாறறிவித்தது திருவருளென்றும், அக்கருவிகளைப் போலச் சடமுமன்றித் திருவருளைப்

போலப் பேரறிவுமன்றி நின்று அறிந்த அறிவு தான் என்றும், கருவிகளையும் திருவருளையும் தன்னையும் அந்த அருளாலே காணப்பெறும். இங்ஙனம் தன்னறிவிலே விளங்கக் காண்பது ஆன்மரூபம். இது நின்மல சாக்கிரம்.

3. தன்னாலே தன்னையறிந்தால்:—அருளாலே அருளை அறிந்தால். "அவனருளாலே அவன்றாள் வணங்கி" என்பதும் இது.

4. தன்னையுந் தானேகாணுந் தானதுவாகிநின்று:—ஆன்மாவின் செயல்தோன்றாது அருளில் வியாப்பியமாய் நின்று என்பது.

மேற்கூறியவாறு கருவிகள் முப்பத்தாறும் தானல்ல என்றும் தனதல்ல என்றும் அருளால் அறிந்த ஆன்மா, தனக்கெனச் செயலொன்றுமின்றி அவ்வருளோடு கூடி நிற்றல் ஆன்மதரிசனமாம். இங்ஙனம் ஞானதரிசனத்தில் ஆன்மதரிசனமும். தத்துவசுத்தியும் நிகழுமாறு காண்க. இது நின்மலசொப்பனம்.

பொழிப்பு. ஆன்மா தன்னுடைய அறிவினால் ஒன்றை அறியுந் தன்மை தனக்கில்லையாயினும், கருவிகள் வாயிலாகப் போகங்களை நுகரும்பொழுது, தன்னறிவுகொண்டு அறிந்ததாகவே கருதி ஒவ்வொன்றையும் அனுபவிப்பன். சிவனருளாலே அவ்வருளை அறிந்தால், தனது அறிவானது கருவிகளோடு கூடிநின்று விடயங்களை அறியும் முறைமையையும், ஆன்மாவாகிய தனது இயல்பையும், அவ்வருளோடு கூடி வேறறநின்று அவ்வான்மாவே தரிசிக்கும்.

2. ஆன்மசுத்தி.

அ. சிவதரிசனத்தில் ஆன்மசுத்தி நிகழ்தல்.

73. தத்துவ மான வற்றின் றன்மைக ளுணருங் காலை
உய்த்தறிந் திடவு திப்ப தொளிவளர் ஞான மாகும்
அத்தன்மை யறியு மாறு மகன்றிட வதுவா யான்மாச்
சுத்தமாஞ் சுத்த ஞானத் தொருமுத றோன்று மன்றே.

(பதவுரை.) தத்துவ மானவற்றின் தன்மைகள் உணரும் காலை—தத்துவங்களின் இயல்பை விசாரித்தறியும் பொழுது,—உய்த்து அறிந்திட உதிப்பது—அவை தனக்கு அந்நியமான சடப்பொருளென்று ஆராய்ந்தறிந்திடத் தோன்றுவது,— ஒளிவளர் ஞானம் ஆகும்—பிரகாசம் மிக்க சிவஞானமாம்,—அத்தன்மை அறியுமாறும் அகன்றிட—அப்படி அறிகின்ற சுட்டுப்போதமும் விட்டு நீங்க,—அதுவாய் ஆன்மாச்

சுத்தமாம்—அந்த ஞானமே தாஞய் ஆன்மாச் சுத்தியை அடையும்,—சுத்த ஞானத்து ஒருமுதல் தோன்றும்—அப்பொழுதே அந்த நின்மலமாயுள்ள ஞானத்திற்கு முதலாகிய ஞேயம் தோன்றும்.

குறிப்பு.—1. தத்துவமானவற்றின் றன்மைகள்.....ஒளிவளர் ஞானமாகும்:—சிவஞானம் தோன்றும்பொழுது, பிருதிவி முதல் நாதமீருகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் மாயாகாரியமென்றும், நிலையில்லாத சடப்பொருளென்றும் தனக்கு அந்நியமானவை யென்றும் ஆன்மா அறியும் என்பது.

உய்த்தறிதல்—புத்தியைச் செலுத்தி அறிதல், ஆராய்ந்தறிதல்.

2. அத்தன்மை யறியுமாறு மகன்றிட வதுவாயான்மாச் சுத்தமாம்:-சுட்டறிவிஞல் அறியப்படும் ஏகதேசக்காட்சியாகிய பிரபஞ்சப் பற்றுப் பஞ்சாக்கரத்தை விதிப்படி உச்சரிப்பதஞற் பற்றறக் கழியும். அப்பற்றுக் கழிந்தவிடத்து ஆன்மா தனக்கொரு செயலுமில்லதாய்த் தற்போத நிகழ்ச்சியின்றித் திருவருளேயே தாரகமாகக்கொண்டு அவ்வருளிலடங்கி அவ்வருளேதாஞகிநிற்றல் **ஆன்மசுத்தியாம்.** இது **நின்மலசுழுத்தி.**

3. சுத்தஞானம்—நின்மலமாயுள்ள**பரை.** ஆன்மாவின் அறிவிச்சை செயல்கள் தொழிற்படாது நின்றவிடத்தில், அவ்வான்மாவோடு கூடிய அருள் சுத்தஞானம் என்றும், பரை என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

4. ஒருமுதஞேன்றும்—சிவதரிசனம். **சிவதரிசனமாவது,** சிவனுடைய திருவடிதிருமுகம் திருமுடிகளினுடைய உண்மையைச் சந்தேக விபரீதமற அறிந்து தெளிந்து, சகல கேவலங்களிற் பொருந்தாமல், இக்கேவல சகலம் இரண்டும் நீங்கினவிடத்து விளங்குவதான அகம் பிரம ஞானத்திலும் பொருந்தாமல், தன்செயலற்று, எல்லாம் அந்த ஞானசத்தியின் செயலேயாய், அந்த ஞானத்தை எங்குங் கண்டனுபவித்தலாம். யான் எனது என்னும் தற்போதமுனைப்பின்றி அனுக்கிரக சத்தி பிரகாசித்து நின்ற அவதரம் **திருவடி** யாம். எங்கும் சிவமாய்த் தோன்றுவது **திருமுகமாம்.** அஃதாவது, தன்னைத் தாக்குவனவான விடயபோகங்களை அவன் அவள் அதுவாய் நோக்குமிடமெல்லாம் அவன் அனுக்கிரகத்தையே கண்டனுபவிப்பதாம். சிவானந்தத்திற் பரவசப்படுதல் **திருமுடி** யாம். (பார். உண்மைநெறி விளக். 4)

பொழிப்பு. தத்துவங்களின்இயல்பை விசாரித் தறியும்பொழுது, அவை தனக்கு அந்நியமான சடப்பொருளென்று அறிவது சிவஞானத்தின் உபகாரத்தாலாம். அப்படி அறிகின்ற தற்போதமும் விட்டு நீங்க, ஆன்மா அந்த ஞானமேயாய்ச் சுத்தியடையும். அப்பொழுதே அந்த ஞானத்துக்கு முதலாகிய ஞேயம் தோன்றும்.

b. ஞேயத்தைப் பற்றிய ஆசங்கையும் மறுப்பும்.

74. உறைதரு முணர்வு மன்றி யதன்முத லுள்ள தென்றிங்
கறைவதென் னென்னி லண்ண லருளெனு மதுவே யன்றி
நிறையொளி முதல தன்றி நின்றிடா நிமல னாகும்
இறையவன் முதல வன்ற னிலங்கருள் சத்தி யாமே.

(பதவுரை.) உறைதரும் உணர்வும் அன்றி அதன்முதல் உள்ளதென்று இங்கு அறைவது என் என்னில்—ஆன்மாவோடு பொருந்தியிருக்கும் ஞானமுமல்லாமல் அதற்கு முதலாகிய ஞேயமும் உண்டென்று இவ்விடத்துச் சொல்லுவதென்னையென்று கேட்கில்,—அதுவே அண்ணல் அருள் எனும்—அந்த ஞானமே முதல்வனுடைய அருள் என்று சொல்லப்படும்,—அன்றி—அன்றியும்,—நிறை ஒளி முதலது அன்றி நின்றிடா—நிறைந்த ஒளியானது அதன் முதலாகிய ஆதித்தனையொழிந்து நிற்கமாட்டாது. அதுபோல ஞானமாகிய குணமும் குணியாகிய முதல்வனையன்றி நில்லாது,—நிமலனாகும் இறையவன் முதல். இலங்கு அருள் அவன்றன் சத்தியாம்—நின்மலனாகிய சிவன் முதலாம். அவனிடத்து விளங்கும் அருள் அவனுடைய சத்தியாம்.

குறிப்பு.—1. ஞானத்துக்கு முதலாய் ஒரு ஞேயம் தோன்றுவதென்னை? ஞானந் தோன்றியபொழுதே ஆன்மா அந்த ஞானத்தோடு கூடி ஞானமே தானாய் நிற்கும் என்பர் சிவசங்கிராந்த வாதிகள்.

பொழிப்பு. அந்த ஞானத்தையன்றி அதற்கு ஒரு முதலுமுண்டென்று கூறுவது என்னையெனில், சிவத்தினது அருளே அந்த ஞானமாம். அன்றியும், ஒளியானது அதன் முதலாகிய ஆதித்தனையன்றி நில்லாதவாறுபோல, சிவத்தையன்றி அருளும் நில்லாது. ஆகையால் நின்மலராகிய சிவன் முதலாம். அவரிடத்து விளங்கும் அருள் அவரது சத்தியாம்.

c. ஞானமே ஞேயத்தைத் தரிசிப்பிப்பது.

75. சுத்தமாஞ் சத்தி ஞானச் சுடராகுஞ் சிவமொ ழிந்தச்
சத்திதா னின்று முன்னைத் தகவிலா மலங்கள் வாட்டி
அத்தனை யருளு மெங்கு மடைந்திடு மிருளகற்றி
வைத்திடு மிரவி காட்டும் வளரொளி போன்ம கிழ்ந்தே.

(பதவுரை.) சுத்தமாம் சத்தி ஞானச் சுடராகும்—நின்மலமாகிய அந்தச் சத்தி ஞானப்பிரகாசமாயிருக்கும்,—அச் சத்தி தான் சிவம்

ஒழிந்து இன்றும்—அதுதான் சிவத்தையொழிந்து தனித்தொரு முதலாய் நிற்கமாட்டாது,—எங்கும் அடைந்திடும் இருள் அகற்றி வைத்திடும் இரவி காட்டும் வளர் ஒளிபோல்—எங்குஞ் செறிந்திருக்கும் இருளை நீக்கிவைக்கின்ற சூரியனைக்காட்டும் மிக்க பிரகாசத்தைப் போல,—மூன்னைத் தகவு இலா மலங்கள் வாட்டி அத்தனை மகிழ்ந்து அருளும்—அந்தச் சத்தி ஆன்மாவை அநாதியிலே பந்தித்துநின்ற இழிந்த மும்மலங்களையும் போக்கி அவ்வான்மாவைச் சுத்தமாக்கித் தனக்கு முதலாகிய சிவனை அவ்வான்மாவுக்குக் கிருபையுடனே மகிழ்ந்து தரிசிப்பிக்கும்.

பொழிப்பு. அந்தச் சத்தியானது ஞானப்பிரகாசமா யிருக்கும். சிவமின்றி அந்தச் சத்தி தனித்து ஒரு முதலாய் நிற்க மாட்டாது. அச் சத்தி ஆன்மாவைப் பந்தித்த மும்மலங்களையும் வாட்டிச் சிவத்தை ஆன்மாவுக்குத் தரிசிப்பிக்கும். அது எங்கும் நிறைந்த பேரிருளை நீக்கிச் சூரியனைக் காட்டுகின்ற அதன் பிரகாசம் போல்வதாம்.

d. சிவசமவாதிகள் ஆசங்கை.

76. புகலரு மசத்தர் தம்பாற் பொருந்திய வலகை யேபோல்
அகிலமு முணரு மீச னருளுயிர் மேவ லாலே
சகலமு நிகழ வேண்டுந் தலைவனைந் தொழிலுந் தானே
இகலற வியற்றல் வேண்டு மென்றது நன்றி யின்றே.

(பதவுரை.) புகல் அரும் அசத்தர் தம்பால் பொருந்திய அலகையேபோல்—தமக்கென அறிவுஞ் செயலும் உண்டென்று சொல்லுதற்கரிய வலியில்லாதவரிடத்தே பொருந்திய பிசாசின் குணஞ் செயல்களெல்லாம் அவரிடத்து நிகழ்வதுபோல,—அகிலமும் உணரும் ஈசன் அருள் உயிர் மேவலாலே—எல்லாவற்றையும் உணரும் சிவனுடைய அருள் ஆன்மாவிலே பொருந்துதலால்,—சகலமும் நிகழவேண்டும்—சிவனுக்குரிய சர்வஞ்ஞத்துவம் முதலிய குணங்களெல்லாம் அந்த ஆன்மாவிலும் நிகழவேண்டும்,—தலைவன் ஐந்தொழிலும் தானே இகல் அற இயற்றல் வேண்டும்—முதல்வனுக்குரிய ஐந்தொழில்களை உயிரும் மாறுபாடறச் செய்தல் வேண்டும்,—என்றது—என்று சொன்னது,—நன்றி இன்று—நன்மை யுடைத்தன்று.

குறிப்பு.—1. பேய்பிடித்தவனிடத்திலே பேயின் குணங்களுஞ் செயலும் விளங்கினாற்போல, சிவனருளைப் பெற்ற ஆன்மாவிடத்திலும்

சிவனுக்குரிய குணமுஞ் செயலும் விளங்கும் என்றும், அவ்வான்மாக்கள் பஞ்ச கிருத்தியமுஞ் செய்வர் என்றும் சிவசமவாதிகள் கூறுவர்.

பொழிப்பு. பேய்பிடித்தவனிடத்திலே பேயின் குணமுந் தொழிலுந் தோன்றுதல்போலச், சிவனருளைப்பெற்ற ஆன்மாவிடத்திலே சிவனுடைய முற்றறிவு முதலிய குணங்களும், பஞ்சகிருத்தியமும் உண்டாகும் என்பது பொருந்தாது.

௬. சிவசமவாதிகள் ஆசங்கைக்கு விடை.

77. இன்றுநோக் குரைந டக்கு மியல்பிலோ ர்க்கினைய வாய்ந்து
நின்றதோ ரலகை சேர்ந்தா னிகழ்வதெ னதுபோ லுள்ளத்
தொன்றிய வுணர்வு தம்பா லுள்ளது நிகழ்த்து மீசன்
தன்றொழி னடாத்து மேனி தனக்கெனக் கொண்டு தானே.

(பதவுரை.) இன்றுநோக்கு உரை நடக்கும் இயல்பு இலோர்க்கு—இப்போது பார்வையும் பேச்சும் நடக்குமியல்பும் இல்லாத ஒருவனிடத்திலே,—இனைய வாய்ந்து நின்றதோர் அலகை சேர்ந்தால் நிகழ்வதென்—இவை எல்லாம் குறைவற்றுப் பொருந்திநிற்கும் ஒரு பேய் சேர்ந்தால் அவனிடத்திலே உண்டாவது என்? அவன் கண் குருடு நீங்கி ஒன்றைப் பார்க்குமா? வாய் ஊமை நீங்கிப் பேசுமா? கால் முடம் நீங்கி நடக்குமா? இல்லை. ஆகையால் பேயின் தன்மை பிடியுண்டவனுக்கு உண்டாகாது அவனிடத்துள்ளவைகளை விளக்கும்,—அதுபோல் உள்ளத்து ஒன்றிய உணர்வு தம்பால் உள்ளது நிகழ்த்தும்—அத்தன்மைபோல ஆன்மாவிடத்திலே பொருந்திய அருளும் அவ்வான்மாவிடத்தி லுள்ளதையே விளங்கச் செய்யும்,—ஈசன் தனக்கென மேனி தானேகொண்டு தன் தொழில் நடாத்தும்—பரமசிவன் தமக்கென்று ஒருதிருமேனியைத் தாமே கொண்டு பஞ்சகிருத்தியத்தையும் நடத்துவர்.

குறிப்பு—1. இன்றுநோக்குரை நடக்குமியல்பிலோர்க்கு....நிகழ்வதென்:—குருடு ஊமை முடம் எனப்படும் அங்கக் குறைபாடுகளுள்ள ஒருவனை அக்குறைகளில்லாத ஒரு பேய்பிடித்தால், அவனைப் பார்க்கும்படியும் பேசும்படியும் நடக்கும்படியும் செய்யாது, அவனிலே தொழிற்பட்டு நிற்குங் குணங்களை விளக்கிநிற்கும்; தனக்குரிய ஆற்றல்களை அவனுக்கு உண்டாக்குவதில்லை. அதுபோல, ஆன்மாவைத் திருவருள் பொருந்தினால், அவ்வான்மாவின் அறிவிச்சை செயல்களை விளக்கிநிற்குமேயன்றித் தனக்குரிய சர்வஞ்ஞத்துவம் முதலிய குணங்களை அவ்வான்மாவுக்கு உண்டாக்கமாட்டாது.

இனையவாய்ந்து—இனைய—இத்தன்மையானவைகள். வாய்தல்—அமைதல், பொருந்தல்.

2. உள்ளத்தொன்றிய வுணர்வு:—உயிர்க்குயிராய் நிற்குந் திருவருள்.

3. ஈசன்றன்னொழி னடாத்துமேனி தனக்கெனக் கொண்டு:—ஆன்மாவின் அறிவு இச்சை செயல்களை மறைத்த பாசத்தை நீக்கி, அவற்றை விளக்கிச் சிவத்தைக் காட்டுதலே சிவனது அருள்செய்யும் உபகாரம். பரமசிவன் அவ்வான்மாக்கள் பொருட்டுப் பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்யவேண்டியவிடத்து, தமது அருளினாலாய திருமேனிகொண்டு தமக்கெனக்கொண்ட அத்திருமேனியினின்று செய்வர்.

பொழிப்பு. குருடனும் ஊமையாயும் முடவனுமிருக்கும் ஒருவனைக் கண்ணும் வாயும் காலும் குறைவற்றிருக்கும் ஒருபேய் பிடித்தவிடத்து, அவன் ஒன்றைக் காணவும் பேசவும் நடக்கவும் செய்யாது, அவனிடத்து உள்ளதையே விளங்கச் செய்யும் அதுபோல, ஆன்மாவினிடத்துப் பொருந்திய அருளானது அவ்வான்மாவின் அறிவிச்சை செயல்களையே விளக்கிநிற்கும். சிவன் ஐந்தொழிலுஞ் செய்யுமிடத்துத் தமக்கெனத் திருமேனிகொண்டு, அம்மேனியின் வாயிலாகத் தொழில் செய்வர்.

f. ஆன்மசுத்தியின் பயன்.

78. இந்நிலை தன்னின் மன்னி யெய்திடுங் கலாதி போதந்
தன்னள வறிந்து நிற்குந் தகவிலா மலங்க ணீத்த
அந்நிலை கரண மாகா வகையதி லறிவ டங்கி
மன்னிட வியாபி யாய வான்பயன் றோன்று மன்றே.

(பதவுரை.) இந்நிலை தன்னில் மன்னி எய்திடும்—இச் சகலாவத்தையில் ஆன்மாவைப் பொருந்தித் தொழிற்படும்,—கலாதிபோதம் தன் அளவு அறிந்து—கலையாதி தத்துவங்களால் வரும் ஏகதேச அறிவின் இயல்பை உணர்ந்து,—நிற்கும் தகவு இலா மலங்கள் நீத்த அந்நிலை—அவ்வேகதேச அறிவைச் செய்துநிற்கும் இழிந்த மலங்களை நீக்கிய அருள்நிலையில்,—கரணம் ஆகாவகை அதில் அறிவு அடங்கி—அம் மலங்களின் வாசனை தாக்காதபடி அந்த அருள் வியாபகத்துள்ளாக ஆன்மா அடங்கி,—மன்னிட—அவ்விடத்துத் தோன்றும் சிவத்தில் நிலைபெற்று நிற்க,—வியாபியாய வான்பயன் தோன்றும்—அதன் வியாபக அறிவாகிய மேலான பயன் தோன்றும்.

குறிப்பு.—1. ஆன்மசுத்தியின் பயன் பாசநீக்கமும், ஆன்மாவின் வியாபக அறிவு விளங்கித் தோன்றலுமாம்.

2. இந்நிலை தன்னின் மன்னி.........தன்னளவறிந்து:—கலையாதி தத்துவங்களால் வரும் அறிவு பாசஞானம் எனப்படும் ஏகதேச அறிவு என்றும், இந்த ஏகதேச அறிவுக்குக் காரணமாயிருப்பது மும்மலங்கள் என்றும் அறிதல் கலாதிபோதந் தன்னளவறிந்து என்பதற்கு, கலையாதி தத்துவங்களால் வரும் ஏகதேச அறிவின் இயல்பையும், ஆன்மாவாகிய தனது இயல்பையும் அறிந்து எனப் பொருள்கொள்ளினும் அமையும்.

3. மலங்கழித்த அந்நிலை: மும்மலங்களும் நீங்கப்பெற்ற துரிய நிலை எனப்படும் அருள்நிலை.

4. காரணமாகாவகை அதிலறிவடங்கி மன்னிட:—மும்மலங்கள் நீங்கியவிடத்தும் அவற்றின் வாசனை தாக்காதொழியாது. அவ்வாசனை தாக்காதபடி தான் பணிநீத்து ஏகனாகி நிற்கவேண்டும். தான்பணி நீத்தல் இறைபணி நிற்றல் என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

தான்பணிநீத்தலாவது ஆன்மாவின் இச்சாஞானக் கிரியைகளின் தொழிற்பாடின்றி, நிகழ்வனவெல்லாம் சிவபெருமானது இச்சாஞானக் கிரியைகளின் நிகழ்ச்சியே எனக்கண்டு, திருவருள் வியாபகத்துள்ளாக ஆன்மா அடங்கி நிற்றலாம்.

ஏகனாகிநிற்றலாவது ஆன்மா தானென வேறு காணப்படுமாறின்றிச் சிவனோடு ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்றலாம்.

தான்பணி நீத்தலால் மாயை கன்மங்களின் வாசனை தாக்காதொழியும். ஏகனாகிநிற்றலால் யான்எனது எனப்பகுத்துக்காணும் மயக்கவுணர்விற்கு ஏதுவாகிய ஆணவமல வாசனை நீங்கும். அது நீங்கினலன்றிப் பரமசிவனது திருவடியாகிய சிவானந்தத்தை அனுபவித்தல் கூடாது. ஏகனாகிநிற்றல் பார். செ. 80.

5. வியாபியாய வான்பயன்றோன்றும்:—தான்பணி நீத்து ஏகனாகி நிற்றலால் மும்மலங்களாகிய பாசநீக்கமுண்டாம். இப் பாசம் நீங்கிய நிலை துரியநிலை எனப்படும் அருள்நிலையாம். இந்நிலையில் ஆன்மாவின் வியாபக அறிவு விளங்கித்தோன்றும். இவ்வறிவு விளக்கம் பாசநீக்கத்தினும் மேலானபயனாதலால், "வான்பயன்" என்றார்.

பொழிப்பு. கலாதி தத்துவங்களால் வரும் ஏகதேச அறிவின் இயல்பை உணர்ந்து, அவ்வேகதேச அறிவுக்குக் காரணமான மலங்கள் நீங்கப்பெற்ற அருள்நிலையில், அம் மலங்களின் வாசனை தாக்காதபடி அவ்வருள் வியாபகத்துள்ளாக ஆன்மா அடங்கிச் சிவத்தோடு ஏகனாகி நிற்பின், அதன் வியாபகஅறிவு விளங்கித் தோன்றும்.

g. ஐக்கியவாதிகள் ஆசங்கைக்கு விடை.

79. அடைபவர் சிவமே யாகு மதுவன்றித் தோன்று மென்ற
கடனதேதென்னின் முன்னங் கண்டிடார் தம்மைப்பின்னுந்
தொடர்வரு மருளினாலுந் தோன்றுமா காணு ராயின்
உடையவ னடிசேர் ஞான முணர்தலின் றணைத லின்றே.

(பதவுரை.) அடைபவர் சிவமே ஆகும் அதுவன்றித் தோன்றும் என்ற கடன் அது எதென்னில்—அங்ஙனம் அருளை அடைபவர் சிவமாய் விடுதலேயன்றி அவ்விடத்து மற்றுமொருபயன் தோன்று மென்ற முறைமை எதென்னில்,—முன்னம் தம்மைக் கண்டிடார்—பெத்தநிலையில் ஆன்மாக்கள் மலமறைப்பினால் வியாபகமாகிய தமது சொரூபத்தை அறியாதிருந்தனர்,—பின்னும் தொடர்வு அரும் அருளினாலும் தோன்று மாகாணாராயின்—இச் சுத்த நிலையிலும் எய்தற்கரிய அருளின் உபகாரத்தாலும் தமது வியாபக அறிவு விளங்கும்படி காணாராயின்,—உடையவன் அடிசேர் ஞானம் உணர்தல் இன்று அணைதல் இன்று—பரமசிவனது திருவடியாகிய சிவானந்தத்தைப் பெறுதற்கேதுவாகிய சிவஞானத்தை அறிதலும் இல்லை, அத்திருவடியைக் கூடுதலுமில்லையாம்.

பொழிப்பு. திருவருளை அடைபவர் சிவமாய் விடுதலேயன்றி அவ்விடத்து வேறுமொரு பயன் தோன்றுமென்ற முறைமையேதென்னில், பெத்தநிலையில் ஆன்மாக்கள் மலமறைப்பினால் வியாபகமாகிய தமது சொரூபத்தை அறியாதிருந்தனர். சுத்தநிலையிலும் திருவருளின் உபகாரத்தால் தமது வியாபக அறிவு விளங்கும்படி காணாராயின், பரமசிவனது திருவடியைப் பெறுதற்கு ஏதுவாகிய சிவஞானத்தை அறிதலுமில்லை, அத்திருவடியைக் கூடுதலுமில்லையாம்.

h. சாக்கிராதீதம்.

80. பொற்புறு கருவி யாவும் புணராமே யறிவி லாமைச்
சொற்பெறு மதீதம் வந்து தோன்றுமே தோன்றி நின்ற
சிற்பர மதனு னுள்ளச் செயலறுத் திடவு திக்குந்
தற்பர மாகி நிற்றல் சாக்கிரா தீதந் தானே.

(பதவுரை.) பொற்பு உறு கருவியாவும் புணராமே—பொலிவினையுடைய கருவிகள் முப்பத்தாறும் பொருந்தி விகற்பியாமலும்,—அறிவிலாமைச் சொல்பெறும் அதீதம்வந்து தோன்றுமே—அறியாமை என்னும் சொல்லைப் பெறும் கேவலம் வந்து வருடி மயங்காமலும்,—தோன்றி

நின்ற சிற்பரம் அதனல்—தன்னிடத்தே தோன்றிநின்ற மேலான ஞான சத்தியின் அநுக்கிரகத்தால்,—உள்ளச்செயல் அறுத்திட—தற்போதச் சேட்டையை ஒழித்து நிற்க,—உதிக்கும் தற்பரமாகி நிற்றல்—அப்பொழுது தோன்றும் சிவத்தோடு ஏகனாகி நிற்றல்,—சாக்கிராதீதம்—சாக்கிராதீதமாம்.

குறிப்பு.—1. பொற்புறு கருவியாவும் புணராமே:—விகற்பத்தைச் செய்யுங் கருவிகள் முப்பத்தாறுடனுங் கூடிச் சகலப்படாமல் என்பது.

2. அறிவிலாமைச் சொற்பெறுமதீதம் வந்து தோன்றாமே:—கேவலப்படாமல் என்பது.

3. சிற்பரம்—அனுக்கிரக ஞானசத்தி, பராசத்தி.

4. உள்ளச் செயலறுத்திட:—தன்செயலற்று நிற்க, இறைபணி நிற்க. உள்ளச்செயல்—ஆன்மாவின் செயல்.

5. தற்பரமாகி நிற்றல்:—ஏகனாகி நிற்றல். ஆணவமல வாசனை நீங்கிச் சிவானந்தத்தை அநுபவித்தற்கு ஏகனாகி நிற்றல் சிறந்த சாதனமாம். இதுவே சாக்கிராதீதம் எனப்படும். (பார். செ. 78).

தற்பரம்—தனக்குப்பரம். தன்—ஆன்மா; பரம்—மேலானபொருள், சிவம்.

பொழிப்பு. சகலகேவலப் படாமலும், தற்போதச் சேட்டையின்றியும், சிவத்தோடு ஏகனாகிநிற்றல் சாக்கிராதீதமாம்.

i. கருவிகளை ஒடுக்குதற்கு உபாயம்.

81. ஒடுங்கிடா கரணந் தானே யொடுங்குமா றுணர்ந்தொ டுக்க
ஒடுங்கிடு மென்னி னின்ற தொடுங்கிடா கரண மெல்லாம்
ஒடுங்கிட வொடுங்க வுள்ள வுணர்வுதா னொழியும் வேறாய்
ஒடுங்கிடி னன்றி மற்ற வுண்மையை யுணரொ ணாதே.

(பதவுரை.) கரணம் தானே ஒடுங்கிடா—கருவிகள் தாமாகவே ஒடுங்கமாட்டா,—ஒடுங்குமாறு உணர்ந்து ஒடுக்க ஒடுங்கிடும் என்னில்—அவை ஒடுங்கும் வழியை அறிந்து ஒடுக்க ஒடுங்குமென்று நீசொல்லின்,—நின்றது ஒடுங்கிடா—இச்சாஞானக்கிரியைகளாய்ச் சீவித்துநின்ற உனது போதம் ஒடுங்காது,—கரணம் எல்லாம் ஒடுங்கிட ஒடுங்க—கருவிகளெல்லாம் ஒடுங்க ஒடுங்கப் போதமும் ஒடுங்குமென்று சொல்லின்,—உள்ள உணர்வு தான் ஒழியும்—அப்போது உனக்குள்ள அறிவுங்கெட்டுக் கேவலமும் வந்து மூடும்,—வேறாய் ஒடுங்கிடின் அன்றி மற்ற உண்மையை

உணரொணது—ஆதலால் அக்கருவிகளை அந்நியமாகக் கண்டு திருவருளில் ஒடுங்கினாலன்றி அந்தச் சிவத்தை அறிந்து அனுபவிக்க முடியாது.

குறிப்பு.—1. அந்தக்கரணம் பொறிவழிச் சென்று பிரபஞ்சத்தை நாடும்பொழுதும், அங்ஙனம் செல்லாதவிடத்து அவ்வாசனையால் உள்ளே அசையும் பொழுதும், தற்போதத்தினால் அடக்கினால் அவை அடங்காது மேன்மேல் எழும். அக்கரணங்களைப் போதத்தால் அடக்கினும், அப்போதம் அடங்காது நிற்கும். ஆகவே கரணங்களின் தொழிற்பாட்டைத் திருவருளாலடக்குவதன்றிப் போதத்தால் அடக்க இயலாது என்பதாம்.

பொழிப்பு. கருவிகள் தாமாகவே அடங்கா. தற்போதத்தால் அடக்கலாமெனில், போதம் அடங்காது நிற்கும். கருவிகள் அடங்கவே போதமும் அடங்குமெனின், உள்ள சிற்றறிவுங் கெட்டுக் கேவலம்வந்து மூடும். ஆகையால், கருவிகளைத் திருவருளில் ஒடுக்கினாலன்றி அவை ஒடுங்காவாம்; சிவனையும் அறிந்து அனுபவிக்க இயலாதாம்.

j. தற்போதம் ஒழித்தற்கு உபாயம்.

82\. பற்றிடுங் கருவி யாவும் படர்ந்துணர் வழிக்குங் காலை
உற்றறிந் திடுவ தொன்றி னுணர்வினி னுண்மை யாகும்
மற்றது பகல்வி ளக்கின் மாய்ந்திட வருவ துண்டேற்
பெற்றிடு மதனை மாயப் பிறப்பினை யறுக்க லாமே.

(பதவுரை.) பற்றிடும் கருவியாவும் படர்ந்து உணர்வு அளிக்கும் காலை—விடயங்களைப் பற்றுங் கருவிகளெல்லாம் புறத்தே சென்று ஆன்மாவுக்கு அறிவைக்கொடுக்குங் காலத்து,—ஒன்றின் உற்று அறிந்திடுவது—அவ்விடயங்களில் ஒன்றைப் பொருந்தி அதனைச் சுட்டி அறிதல்,—உணர்வினின் உண்மையாகும்—ஆன்ம போதத்தின் இயல்பாம்,—அது பகல் விளக்கின் மாய்ந்திட வருவது உண்டேல்—அந்தப் போதம் பகற்காலத்தில் எரியும் விளக்குப்போலச் சீவியாமல் நிற்கும் முறைமை கூடுமாயின்,—அதனைப் பெற்றிடும்—அப்போது சிவத்தை அடையும்,—மாயப்பிறப்பினை அறுக்கலாம் மயக்கத்தைச் செய்யும் பிறவியையும் அறுக்கலாம்.

குறிப்பு.—1. பற்றிடுங் கருவி:—விடயங்களைப் பற்றும் ஞானேந்திரியங்கள்.

2\. பகல்விளக்கின் மாய்ந்திட வருவதுண்டேல்:—பகல்விளக்குத் தான் கெடாது தன் ஒளிகெட்டு நிற்கும். அதுபோல, ஆன்மாவும் தான்

கெடாது தன் இச்சா ஞானக்கிரியைகளாகிய போதங்கெட்டு நிற்றல். அரிதாகலின் "வருவதுண்டேல்" என்றார்.

3. பெற்றிடுமெதனை:—சிவத்தோடு ஏகனாகி நிற்கும் என்பது.

பொழிப்பு. ஐம்பொறிகளும் புறத்தேசென்று சத்தாதி விடயங்களைப்பற்றி ஆன்மாவுக்கு அறிவைக் கொடுக்குங்காலத்து, அவ்விடயங்களில் ஒன்றைப் பொருந்தி அதைச் சுட்டி அறிதல் ஆன்மபோதத்தின் இயல்பாம். பகற்காலத்தில் எரியும் விளக்குப்போல அப்போதஞ் சீவியாது ஒழியப்பெறின், ஆன்மா சிவத்தை அடையும். அதனாற் பிறப்பினையும் அறுக்கலாம்.

3. ஆன்மலாபம்.

a. ஞானத்தின் வகையும், வீடுபேற்றிற்குச் சிறந்த சாதனங்களும் இவை எனல்.

83. முந்திய வொருமையாலேமொழிந்தவைகேட்டல்கேட்டல்
சிந்தனை செய்த லுண்மை தெளிந்திட லது தானாக
வந்தவா றெய்த நிட்டை மருவுத லென்று நான்காம்
இந்தவா றடைந்தோர் முத்தி யெய்திய வியல்பினோரே.

(பதவுரை.) முந்திய ஒருமையாலே மொழிந்தவை கேட்டல்—முற்பிறப்பிற் செய்த சரியை முதலியவற்றின் முதிர்ச்சியா லுண்டான ஒற்றுமையால் ஆசாரியர் உபதேசித்த உபதேச மொழிகளைக் கேட்டலும்,—கேட்டல் சிந்தனைசெய்தல்—கேட்ட பொருளைச் சிந்தித்தலும்,—உண்மை தெளிந்திடல்—அந்தப் பொருளின் உண்மையைத் தெளிந்து அறிதலும்,—அது தான் ஆக வந்த ஆறு எய்த நிட்டை மருவுதல்—சிவம் தானாக வந்த அத்துவிதநிலை பொருந்தும்படி நிட்டை கூடுதலும்,—என்று நான்காம்—என்று ஞானம் நான்குவிதமாம்,—இந்தவாறு அடைந்தோர் முத்தி எய்திய இயல்பினோர்—இந்த முறைப்படி கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து நிட்டை கூடினவரே முத்தியைப்பெற்ற இயல்பினையுடையோர்.

குறிப்பு.—1. ஆன்மலாபம், சிவப்பேறு, நிட்டை, சுவானுபூதி என்பன ஒருபொருட் சொற்கள்.

2. முந்திய வொருமையாலே மொழிந்தவை:—முற்பிறவிகளிலே ஈட்டியசரியை கிரியையோகங்களின் முதிர்ச்சியினால் இருவினையொப்பும் மலபரிபாகமும் பிறந்து சத்திநிபாதம் உண்டாகும். அப்பொழுது பதி பசு பாசங்களின் இயல்புகளை அறிவிக்கும் ஞானாசாரியர் எங்குளர் என்று

மேலுங் கருத்துப் பிறக்கும். இப்பக்குவத்தை எதிர்பார்த்து இதுவரையும் உள்ளே நின்று உணர்த்திவந்த பரமசிவன் அப்போது ஆசாரிய வடிவங் கொண்டு எழுந்தருளிவந்து, தீவிநீக்கை செய்து பதி பசு பாசங்களின் இயல்புகளை உணர்த்துவர். அதனால் மாணாக்கனிடத்தில் ஞானம் பிரகாசிக்கும். அந்த ஞானம் மாணாக்கனின் பக்குவ உயர்ச்சி தாழ்ச்சிகளுக்கேற்ப எறுவதன்றி ஒரு படித்தாய் எருது. அப்பக்குவ வேறுபாட்டால் அந்த ஞானம் கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டை என நான்கு வகையாயிருக்கும்.

3. கேட்டல்—பதி பசு பாசங்களின் இயல்புகளை ஆசாரியர் வாயிலாகக் கேட்டல். பதி பசு பாசங்களின் இயல்புகளை அறிதலாவது:- தனுவாதி பிரபஞ்சம் சடப்பொருள் என்றும், ஆன்மாவுக்கு அந்நியமானது என்றும், ஆன்மா அல்சித்து என்றும், மலமறைப்பினலே தனது இயல்பை அறியாது பிரபஞ்சத்தில் வசப்பட்டுத் துன்புறுகின்றது என்றும், பதி சூக்கும சித்து என்றும், எங்கும் வியாபகமுள்ளது என்றும், உயிர்க்குயிராயிருக்கும் இயல்புடையது என்றும் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே ஓரியல்பாய் அறியும் பேரறிவுடையது என்றும் அறிதலாம். இங்ஙனம் ஆசாரியர் கூறும் மொழிகளைக் கேட்கும் மாணாக்கனுக்குக் கேட்டல் அறிவு உண்டாகும்.

இதனால்வரும் அனுபவஞானமாவது:- பதி உயிருக்குயிராயும் எங்கும் வியாபகமாயுமிருக்கும் நிலையும், அப்பதி வியாபகத்துக்குள் ஆன்மா வியாப்பியமாயிருக்கும் நிலையும், அவ்வான்மாவிற் பிரபஞ்சம் வியாப்பியமாயிருக்கும் நிலையும் நிருவிகற்பமாகத் தோன்றுதல்.

4. கேட்டல் சிந்தனைசெய்தல்:—தீவிரதர பக்குவமுடைய மாணாக்கனுக்கு ஆசாரியர் உபதேசத்தாலுண்டாகிய கேட்டல் என்னும் ஞானம் மந்தமாதலின்றி முதிர்ந்து முறுகி விளையும். அப்பொழுது தான்கேட்ட பொருளைச் சிந்திக்குமாறு அதன் முறைமையைத் தனது ஆசாரியரிடங் கேட்டு, அப்பொருளின்கண் மனம் ஒருப்பட்டு நிட்டை கூடுதற்கு ஆசையுடையவனுவன். அவ்வாறு வரப்பெறின், பிரபஞ்சத்தில் விருப்பு வெறுப்பின்றிச் சிந்தித்தற் ருழில் ஒன்றையே மேற்கொண்டு, வேறொன்றினும் பற்றின்றிப் பேரறிவாகிய சிவமும் சிற்றறிவாகிய தானும் ஆதித்தனொளியும் கண்ணொளியும் போல அத்துவிதமாய்க் கலந்து நிற்பன். அந்நிலையிலே தானொருபொருள் உண்டென்று அறியாது சிவத்தோற்றம் ஒன்றே காணப்பெறுவன். இக்காட்சி நிருவிகற்பம் சவிகற்பம் என்னும் இரண்டுக்கும் இடையாயிருக்கும்.

இவை சிந்தித்தல் என்னும் ஞானத்தின் முறையும் அதன்கண் நிகழும் அனுபவமுமாம்.

5. உண்மை தெளிந்திடல்:— ஆசாரியரது அனுக்கிரகத்தாலே கேவல சகலங்களாகிய இருவகைப் பாசங்களும் நீங்கிக், கேட்கு முறையிற் கேட்டுச், சிந்திக்கு முறையிற் சிந்தித்துப், பின் அன்பு செய்து, கருவிகள் தாக்காது அடங்கி நிற்கப் பெறுவார்க்கு, முதல்வனியல்பு, கேட்டகாலத்துப் பொருட்டன்மை பற்றிப் போதமாய்த் தோன்றிச், சிந்தித்த காலத்துக் கலப்புப்பற்றி அபோதமாய்த் தோன்றித், தெளிந்த காலத்து இவ்விரண்டுமின்றி எவற்றினும் ஒற்றித்து நின்று (உடனாய்) ஒன்றினும் பற்றிலதாக வேறு தோன்றும்.

இவை தெளிதல் என்னும் ஞானத்தின் முறைமையும் அதன்கண் நிகழும் அனுபவமுமாம்.

6. அது தானாக வந்தவாறு:--தத்துவமசி என்னும் மகாவாக்கியம். தத்துவமசி—அது நீஆகின்றனை. இந்த மகாவாக்கியம் தீவிரதரபக்குவருக்கு உபதேசிக்கப்படுவது.

7. நிட்டை—பார். செ. 84.

8. கேட்டல் முதலிய நான்கும் ஞானத்திற் சரியை, ஞானத்திற் கிரியை, ஞானத்தில் யோகம், ஞானத்தில் ஞானம் என்று சொல்லப் படும்.

9. ஞானத்திற்கேற்ப முத்தியும் அபரமுத்தி பரமுத்தி என இரு வகைப்படும். கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதலிலே நின்று, அவ்வளவில் யாக்கை நீங்கப்பெற்றவர், அபரமுத்தி அடைவர். அவற்றோடு நிட்டையுங் கைவரப்பெற்று இம்மையிற்றானே சீவன்முத்தராய் விளங்கினவர், தேகாந்தத்திற் பரமுத்தி அடைவர். ஞானநிட்டை செய்துகொண்டு பிராரத்த தேகத்தோடு பயிலுஞ் சிவஞானிகள் சீவன்முத்தர் எனப் படுவர். இவர் பரமுத்தி அடைதற்குரியவர்.

அபரமுத்தித் தானமாவது சுத்தவித்தை, ஈசுரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம் என்னும் தத்துவங்களாம். கேட்டல் என்னும் ஞான முடையோர் சுத்தவித்தையை அடைவர். சிந்தித்தல் என்னும் ஞான முடையோர் ஈசுர தத்துவத்தை அடைவர். தெளிதல் என்னும் ஞான முடையோர் சாதாக்கிய தத்துவத்தை அடைவர். ஞானத்தில் ஞான மாகிய நிட்டை பூரணமுறாது இடையே தேகம் நீங்கப்பெற்றோர் சத்தி சிவதத்துவங்களை அடைவர். ஞானத்தில் ஞானத்தில் முடிந்த ஞான முடைய சிவானுபூதிச் செல்வரே அந்தப் பரமுத்திக்கு உரியர்.

அபரமுத்திப் பெரும்போகத்தை விரும்பாது பரமுத்தி ஒன்றையே காதலித்து நிற்கும் உத்தமருக்கு, இப்பிறவி நீங்கினும், அடுத்துவரும் பிறவியிலே அவ்வுண்மை ஞானம் நிகழ்ந்து, பரமுத்தியுஞ் சித்திக்கும்.

பொழிப்பு. கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டை என ஞானம் நான்குவகை. இந்த முறையிலே நின்று கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து நிட்டை கூடினவர்களே முத்தியைப் பெற்றவராவர்.

6. ஞானநிட்டை.

84. பாசமா ஞானத் தாலும் படர்பசு ஞானத் தாலும்
ஈசனை யறிய வொண்ணா திறையருண் ஞான நண்ணித்
தேசுறு மதனான் முன்னைச் சிற்றறி வொழிந்து சேர்ந்து
நேசமோ டியர்ப ரத்து நிற்பது ஞான நிட்டை.

(பதவுரை.) பாசமாம் ஞானத்தாலும் படர்பசு ஞானத்தாலும்—கருவிகளால் வரும் பாசஞானத்தினாலும் அக்கருவிகள்நீங்கினவிடத்து விரிந்த நான்பிரமம் என்னும் பசுஞானத்தாலும்,—ஈசனை அறிய ஒண்ணாது—சிவனை அறியக் கூடாது,—இறை அருள் ஞானம் நண்ணி—சிவனுடைய திருவருளாகிய ஞானத்தைப் பொருந்தி,—தேசு உறும் அதனால் முன்னைச் சிற்றறிவு ஒழிந்து—பிரகாசம் பொருந்திய அந்த ஞானத்தினாலே பழைய ஆன்மபோதம் நீங்கி,—உயர் பரத்து சேர்ந்து நேசமோடு நிற்பது—அந்த ஞானத்துக்கு மேலான சிவத்திலே அத்துவிதமாய்க் கலந்து அன்பு செய்து (சிவானந்தத்தை அனுபவித்து) நிற்பது,—ஞான நிட்டை—ஞானநிட்டையாம்.

குறிப்பு.—1. பாசமா ஞானத்தாலும்:—பாசஞானமாவது சொற்பிரபஞ்சமும் பொருட்பிரபஞ்சமுமாகிய இருவகைப் பிரபஞ்சங்களின் வாயிலாய் ஆன்மாவின்கண் நிகழும் ஏகதேச ஞானமாம். வைகரி முதலிய நால்வகை வாக்கின் பகுதியவாகிய வேத சாத்திரங்களும் மிருதிகளும் புராணங்களும் மற்றைக் கலைஞானங்களும் அசபையும் சொற்பிரபஞ்சமாம். பிருதிவி முதல் நாதமீறாகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் பொருட்பிரபஞ்சமாம். அசபை—ஒரு மந்திரம்.

2. படர்பசு ஞானத்தாலும்:—பசுஞானமாவது நான் பிரமம் என்னும் ஞானம். அது ஆன்மபோதத்தால் வருவது. பாசங்களின் இயல்பை உணர்ந்து தன்னை அவற்றின் வேறாகக் கண்டு, அவையெல்லாம் தன்கீழ் வியாப்பியமென்றறிந்து நீங்கித் தான் மேற்படும்பொழுது, அவற்றிற்கு மேலாய பிரமம் நானே எனச் சடிதியில் வரும் ஞானமாம்.

3. இறையருண் ஞானம்:—பதிஞானம் எனப்படும். பதிஞானமாவது திருவருள். மேற்சொல்லிய இருவகை ஞானத்தினாலும் சிவனை அறியமுடியாது பதிஞானம் ஒன்றினாலே சிவனை அறியலாம். அஃதா

வது, திருவருளைக்கூடிச் சிவனை அறிவது என்பதாம். "அவனருளாலே அவன்றாள் வணங்கி" என்றதுமதுவே.

4. சேர்ந்து நேசமோடுயர் பரத்து நிற்பது ஞானநிட்டை:—பெத்த நிலையில் ஆன்மாவின் அறிவிச்சை செயல்கள் விடயங்களை அறிந்துபற்றி அவற்றில் அழுந்தி நின்றதுபோல, முத்திநிலையிலும் அவை தொழிற் பட்டுநிற்கும். அஃதெப்படியெனில், முதல்வன் ஆன்மாக்களோடு அத்துவிதமாய்க் கலந்து நின்று அறிவித்தும் அறிந்தும் உபகரித்து வரும் பெருங்கருணையை நோக்குதல் அறிவின் தொழிலாம். அங்ஙனம் அறிந்து அம்முதல்வனிடத்திற் செல்லும் இச்சை (அன்பு) அதிகப்படுதல் இச்சையின் தொழிலாம். அவ்வன்பு மிகுதியால் திருவடியாகிய சிவானந்தத்தை அனுபவித்தல் கிரியையின் தொழிலாம். இங்ஙனம் ஆன்மாவின் அறிவிச்சை செயல்கள் மூன்றும் முத்திநிலையிலே தொழிற்படுமாதலால் "சேர்ந்து நேசமோடு நிற்பது" என்றார். ஞானநிட்டை துரியாதீத நிலை.

பொழிப்பு. பாசஞானத்தினாலும் பசுஞானத்தினாலும் சிவனை அறியக்கூடாது. சிவஞானத்தைப் பொருந்தி, அதன் உபகாரத்தாலே தற்போதம் நீங்கி, அந்த ஞானத்துக்கு மேலான சிவத்திலே அத்துவிதமாய்க் கலந்து, அன்புசெய்து, சிவானந்தத்தை அனுபவித்து நிற்பது ஞானநிட்டையாம்.

c. உபாயநிட்டை.

85. விளம்பிய வகையி னிட்டை மேவிட லரிதேன் முன்னம்
அளந்தறி வளித்த வற்றி னளவுமற் றவற்றி னாலே
உளங்கொளுந்தனையுமுள்ளபடியுமுற் றுணர்ந்து செவ்வே
தளர்ந்திடா துவப்ப மற்றத் தன்மைய தாகுந் தானே.

(பதவுரை.) விளம்பிய வகையின் நிட்டை மேவிடல் அரிதேல்—முன்சொன்ன முறைமையிலே நிட்டை கூடுதல் அரிதாயின்,—முன்னம் அளந்து அறிவு அளித்தவற்றின் அளவும்—பெத்தநிலையிலே விடயங்களை அறிந்து ஆன்மாவுக்கு அறிவித்துநின்ற கருவிகளின் இயல்பையும்,—அவற்றினாலே கொளும் உளம் தனையும்—அக்கருவிகள் வாயிலாக அறியும் ஆன்மாவாகிய தனது இயல்பையும்,—உள்ளபடியும்—ஆன்மாவோடு கலந்து நின்று அறிவித்தும் அறிந்தும் உபகரித்துவரும் பரமசிவனது அத்துவித நிலையையும்,—உற்று உணர்ந்து—திருவருளைக் கூடிநின்றறிந்து,—தளர்ந்திடாது செவ்வே உவப்ப—அவ்வத்துவித நிலையை மறவாது கடைப்பிடித்து நின்று விரும்பவே,—அத்தன்மையது ஆகும்—முன்சொல்லப்பட்ட நிட்டையின் முறைமை கூடும்.

குறிப்பு —1. முன்னம் அளந்தறிவளித்தவற்றினளவு-பார். செ. 72. கு. 2. அளத்தல்-அறிதல்.

2. உளங்கொளுந்தனையும்—ஆன்மா அறிவிக்க அறியும் இயல்புடையது என்பதையும்.

3. உள்ளபடியும் உற்றுணர்ந்து செவ்வே தளர்ந்திடாதுவப்ப:—காட்டக் காணுந் தன்மையுடைய கண்ணுக்கு உருவத்தைக் காணும்படி காட்டியும், அக்கண்ணோடு கலந்துநின்று அவ்வுருவத்தைக்கண்டும்ஆன்மா உபகரிப்பதுபோல, அறிவிக்க அறியுந் தன்மையுடைய ஆன்மாவுக்கு விடயங்களை அறியும்படி அறிவித்தும், அவ்வான்மாவோடு கலந்து நின்று விடயங்களை அறிந்தும் முதல்வன் உபகரித்து வருவன். இது பெத்தமுத்தி இரண்டிலும் ஒருதன்மையாய் நிகழும். இவ்வாறு அத்துவிதமாய் நின்று உபகரித்துவரும் பெருங் கருணையை மறவாது கடைப்பிடித்து நின்று செய்யும் அன்பினால், சிவானந்தாநுபூதியாகிய நிட்டை கைகூடும் என்பது.

உற்றுணர்தல்—சேர்ந்தறிதல், பொருந்தியறிதல்.
செவ்வே—நேரே, உறுதியாய்ப் பற்றி, கடைப்பிடித்து.
தளர்ந்திடாது—சோர்வின்றி, மறவாது, இடையீடின்றி.

பொழிப்பு முன்சொன்ன முறையிலே நிட்டை கூடுதல் அரிதாயின், முதல்வனது அத்துவித நிலையை மறவாது பத்திசெய்தலால், அவன் திருவடியைக் கூடுதலாகிய நிட்டை கைகூடும்.

d. பாவனையாற் சிவத்தை அடைய இயலாது.

86. பாவிக்கின் மனாதி வேண்டும் பயனில்லை கரண நீத்துப்
பாவிப்ப னென்னி லென்ன் பழுதுள பாவ கத்தாற்
பாவிக்க வொண்ணு னென்று பாவிப்ப னென்னி னீயென்
பாவிக்க வேண்டா வாண்ட பரனருள் பற்றி னோர்க்கே.

(பதவுரை.) பாவிக்கின் மனாதி வேண்டும்—அந்தச் சிவத்தைப் பாவனையாற் பெறலாம் என்னின் அதற்கு மனம் முதலிய கருவிகள் வேண்டும்,—பயன் இலை—கருவிகளுக்கு எட்டாதவராகையால் அந்தப் பாவனையாற் பயனில்லை,—கரணம் நீத்துப் பாவிப்பன் என்னில்—கருவிகளை நீக்கி நின்று பாவிப்பேன் என்னில்,—என்ன—கருவிகள் நீங்கிய விடத்து ஒன்றையும் அறியுமாறில்லையாதலின் பாவிப்பதெப்படி?—பழுது உள—அன்றியும் கேவலம் வந்துதலைப்படும்,—பாவகத்தால் பாவிக்க ஒண்ணான் என்று பாவிப்பன் என்னின்—பாவனையாற் பாவிக்க எய்தா

தவரென்று பாவிப்பேன் என்று சொல்லில்,—நீஎன்—நீ செய்யும் பாவனை யாவது என்ன?—ஆண்ட பரன் அருள் பற்றினோர்க்குப் பாவிக்க வேண்டா—அடிமையாகக் கொண்ட சிவனது அருள் பெற்றவர்க்குப் பாவனை வேண்டியதில்லை, அவ்வருளே சிவனைப் பெறுவிக்கும்.

குறிப்பு.—1. யோகமதத்தவர் யோகநூலிற் கூறும் தியானபாவனைகளாற் சிவனை அறியலாம் என்பர். தியானபாவனையினால் மனம் முதலிய கருவிகளைக் கொண்டறியலாமென்னின், அக்கருவிகளால் அறியப்பட்ட யாவும் அசத்தாம். சிவன் சித்துப்பொருளாதலால், அக்கருவிகளைக் கொண்டு அவரை அறிய இயலாது. ஆதலால் அப்பாவனையாற் பயனில்லை.

இனி, அப்பாவனை கருவிகளோடு கூடிச் செய்யாது, கருவிகளை நீங்கிநின்று செய்யும் பாவனையாம் என்னின், கருவிகள் நீங்கியவிடத்து ஒன்றையும் அறியுமாறின்றித் துரியாதீதமாகிய கேவலாவத்தை பொருந்துமாதலால், அப்பாவனையாலும் பயனில்லை.

இனி, கருவிகளைக் கொண்டும் பாவியாது, கருவிகளினீங்கியும் பாவியாது, பாவனையாற் பாவிக்க எய்தாதவர் என்று பாவிப்பேன் என்னின், அது போலிப்பாவனையாய்ப் பாவனாதீதம் போலப் பாவனை மாத்திரமேயன்றி அதனாற் பயனொன்றுமில்லையாம்.

ஆதலால், மேற்கூறிய பாவனைகளை ஒழித்துத் திருவருளாற்சிவனைப் பாவனை செய்தால், அத்திருவருளே சிவனை அடைவிக்கும்.

பொழிப்பு. பாவனைகளாற் சிவனை அடைதல் அரிது. சிவத்தினது அருளைப்பெற்ற அடியாருக்கு ஒரு பாவனையும் வேண்டியதில்லை. அவ்வருளே சிவத்தை அடைவிக்கும்.

உ. அத்துவிதநிலை.

87. ஒன்றிரண் டாகி யொன்றி னொருமையா மிருமை யாகி
ஒன்றினொன் றழியு மொன்றா தென்னினொன் றாகா தீயின்
ஒன்றிரும் புறழி னன்றா முயிரினைந் தொழிலும் வேண்டும்
ஒன்றினின் றுணருமுண் மைக்குவமையா ணவத்தொடொன்றே.

(பதவுரை.) ஒன்று இரண்டாகி ஒன்றின் ஒருமையாம்—பிரமமாகிய ஒரு பொருளே பிரமமும் சீவர்களும் என இரண்டாக எண்ணப்பட்டிருந்து முத்திநிலையில் அவ்விரண்டும் ஒன்றாய் விடும் என்னின் சீவர்களும் பிரமமும் ஒருதன்மை யுடையவாகவேண்டும். அப்படியில்லாமையால் அது பொருந்தாது;—இருமையாகி ஒன்றின் ஒன்று அழியும்—

அநாதியிலே ஆன்மாவும் சிவமும் வேறு வேறாயிருந்து முத்தியிலே ஒன்றாகும் என்னின் அநாதியிலே வேறு வேறாயிருந்த முதல் இரண்டில் ஒன்று அழியும். ஆகையால் அதுவும் பொருந்தாது,—ஒன்றாது என்னின் ஒன்றாகா—சிவனும் ஆன்மாவும் முத்தியிலும் ஒன்றாது பேதமாயிருக்கும் என்னின் அது அத்துவிதநிலையாகாது. ஆகையால் அதுவும் பொருந்தாது,—தீயின் ஒன்று இரும்பு உறழின் அன்றாம்—தீயிற் பொருந்திய இரும்பு தீயானாற்போலச் சிவத்திற் பொருந்திய ஆன்மாவும் சிவத்தின் குணங்களைப் பொருந்தப் பெறும் எனின் அப்படியன்று. எனெனின்,—உயிரின் ஐந்தொழிலும் வேண்டும்—சிவனுக்குரிய ஐந்தொழிலும் ஆன்மாவிடத்திலுங் காணப்படவேண்டும். ஆகையால் அதுவும் பொருந்தாது,—ஒன்றி நின்று உணரும் உண்மைக்கு உவமை—ஆன்மா சிவத்தோடு கூடி நின்று பேரானந்தத்தை அனுபவிக்கும் முத்திநிலைக்கு உவமை கூறில்,—ஆணவத்தோடு ஒன்றே—பெத்தநிலையில் ஆணவமலத்தோடு கூடி அதுவாகவே யிருந்த தன்மையாம்.

குறிப்பு.—1. ஒன்றிரண்டாகி யொன்றினொருமையாம்:— ஒன்று இரண்டாகி ஒன்றும் என்பவர் ஏகான்மவாதிகள். இவர் பிரமம் ஒன்றே சத்தாகிய பொருள் என்றும், அது மாயோபாதியினாற் சீவர்களாகிப் பலபடவிரியும் என்றும், பின்பு வேதாந்த ஞானத்தினால் மாயோபாதி ஒழிந்து நீரும் நீரும் சேர்ந்தாற்போலப் பிரமத்தில் ஒன்றாகும் என்றுங் கூறுவர்.

2. இருமையாகி ஒன்றினென்றழியும்:—இருமையாகி ஒன்றும் என்பவர் ஐக்கியவாதிகள். இவர் சிவமும் உயிரும் வேறு வேறு என்றும், உயிர் மாயையும் கன்மமும் என்னும் இரண்டு பாசமுடையது என்றும், மாயாபாச மறைப்பினால் ஞானமின்றியிருக்கும் என்றும், இருவினையும் ஒத்தபொழுது அப்பாசம் நீங்கிச் சிவத்தோடு ஐக்கியமுற்று ஏகமாய் விடும் என்றுங் கூறுவர்.

3. ஒன்றாதென்னினொன்றாகா:—ஒன்றாது என்பவர் பேதவாதிகள். இவர் ஆன்மா எப்பொழுதும் சிவத்தின் வேறு என்றும், முத்தியிலும் சுத்தமான நித்திய சரீரத்தைப் பெற்று வேறாயிருக்கும் என்றுங்கூறுவர்.

4. தீயினொன்றிரும் புறழின்:—தீயின் ஒன்று இரும்பு உறழும் என்பவர் சிவசங்கிராந்தவாதிகள். இவர் தீயிற் சேர்ந்த இரும்பு தீயானாற்போல, முத்தியில் ஆன்மா சிவத்தோடு கூடிச் சிவத்தின் குணங்களைப் பெற்றுச் சிவமாய் விளங்கும் என்பர். சிவத்தின் குணங்கள் ஆன்மாவிற் கலக்கப் பெறுமென்பது இவர் கொள்கை. சங்கிராந்தம்—கலப்பு. உறழ்தல்—உவமையாதல்.

5. ஒன்றிநின்றுணரு முண்மைக்குவமையாணவத்தொடொன்றே:- மேற்கூறிய வாதிகள் கூறும் முத்திநிலையெல்லாம் பொருந்தாது பிழைபடுதலிற், சித்தாந்தத்திற் கூறும் முத்திநிலையே உண்மையானதாம். அம்முத்தி நிலையை உவமையால் விளக்குமிடத்து ஆன்மா பெந்தத்தில் ஆணவமலத்தோடு பிரிவின்றியிருந்து அவ்வாணவமல மொன்றேயன்றி வேறொன்றுமில்லை யெனும்படி யிருந்தாற்போல, இம்முத்திநிலையிற் சிவத்தோடு கூடி அச்சிவத்தில் வேறற நின்று சிவானந்தத்தை நுகர்ந்திருத்தலாம். மலமும் ஆன்மாவும் ஒன்றாகாமல் இரண்டாகாமல் ஒன்று மிரண்டு மன்றாகாமலிருக்குந் தன்மைபோலாம்.

பொழிப்பு. பிரமமாகிய ஒருபொருளே பிரமமும் சீவர்களுமென இரண்டாக எண்ணப்பட்டிருந்து முத்திநிலையில் அவ்விரண்டும் ஒன்றாய் விடுமென்னின், சீவர்களும் பிரமத்தின் இயல்புடையராக வேண்டும். அப்படியில்லாமையால், அது பொருந்தாது.

வேறாகிய சிவமும் ஆன்மாவும் முத்திநிலையில் ஒன்றாகுமென்னின், இரண்டு பொருள் ஒன்றாவதில்லை. ஆயினும் ஒன்று அழியவேண்டியதாகும்.

சிவமும் ஆன்மாவும் ஒன்றாவதில்லையெனின், சிவத்தோடு ஆன்மா ஒன்றுதலே முத்தியென்பதற்கு மாறாய்ச் சிவமும் ஆன்மாவும் கூடமாட்டா என முடியும்.

தீயிற்பொருந்திய இரும்பைப்போலச் சிவத்திற்பொருந்திய ஆன்மா சிவத்தின் குணங்களைப் பொருந்தப் பெறுமெனின், ஒரு பொருளின் குணம் மற்றொரு பொருளுக்கு வருதலில்லையாம். வருமெனின், சிவனுக்குரிய ஐந்தொழில் ஆன்மாவிடத்துங் காணப்படவேண்டும். ஆகையால் இவையெல்லாம் பொருந்துவனவல்ல.

ஆன்மா சிவத்தோடு பொருந்திநின்று சிவானுபவத்தைப் பெறும் முத்திநிலைக்கு உவமை கூறின், ஆன்மா பெத்தநிலையில் ஆணவமலத்தோடு பொருந்திநின்றது எப்படியோ அப்படியேயாம்.

f. ஆணவமல நீக்கம்.

88. அழிந்திடும்பாசமென்னினிந்நபொன் றுரைத்தல்வேண்டா
அழிந்திடா தென்னின் ஞான மடைவது கருத வேண்டா
அழிந்திடுஞ் சத்தி நித்த மழிந்திடா தொளியின் முன்னர்
அழிந்திடு மிருளு நாச மடைந்திடா மிடைந்தி டாவே.

(பதவுரை) பாசம் அழிந்திடும் என்னின் — இந்த அத்துவிதநிலையில் ஆணவமலம் அழிந்துவிடும் என்னின்,—நித்தம் என்று உரைத்தல் வேண்டா — பதி பசு பாசம் மூன்றும் நித்தம் என்று ஆகமங்கள் சொல்லல் வேண்டுவதில்லை.— அழிந்திடாது என்னின் — அழியாதென்னில்,— ஞானம் அடைவது கருதவேண்டா — ஞானம் பெறுவதை நினைக்க வேண்டுவதில்லை. அப்படியாயின் அழிவது எதெனின்:— சத்தி அழிந்திடும் நித்தம் அழிந்திடாது — ஆன்மாவின் அறிவை மறைக்கின்ற மலத்தின் காரியமான சத்தியே அழியும். அதுவன்றி அதன் நித்தியத்தன்மை அழியாது; அஃதெதுபோலுமெனின்.— ஒளியின் முன்னர் அழிந்திடும் இருள் நாசமும் அடைந்திடாமிடைந்திடா — ஆதித்தவொளியின்முன் நில்லாத இருள் நாசமடைவதுமில்லை, அவ்வொளியின்முன் முனைத்து நிற்பதுமில்லை. (அதுபோலும் என்க).

குறிப்பு.—1. அழிந்திடும் பாசமென்னின்:— பேதவாதிகள் செம்பு களிம்பு குளிகையினாலே அழிந்து, பொன்னானது போல, ஆன்மாவைப் பந்தித்த ஆணவமலமும் அருளினாலே அழிந்துபோக ஆன்மா சிவமயமாய் விடும் என்பர். அப்படியாயின். மலம் அநித்தியப்பொருளாய் ஆகமவிதிக்கு மாறுபாடாகுமென்று அவர் கொள்கையை மறுத்தவாறு.

2\. அழிந்திடாதென்னின் ......:— முத்திநிலையிலும் ஆணவமலம் நீங்குமாறில்லை என்பவர் பாடாணவாத சைவர்.

பொழிப்பு. ஆணவமலமானது முத்திநிலையில் அழிந்துவிடுமென்னின், அது நித்தம் என்பது பொருந்தாது. முத்திநிலையில் அழியாதென்னின், ஞானம் பொருந்த மாட்டாது. உண்மை எப்படியெனின், மலம் நித்தமாயிருக்க அதன் சத்தியே வலி அழியும் என்பதாம்.

௪. கன்மமல நீக்கம்.

89\. எல்லையில் பிறவி நல்கு மிருவினை யெரிசேர் வித்தின்
ஒல்லையி னகலு மேன்ற வுடற்பழ வினைக ளூட்டுந்
தொல்லையின் வருதல் போலத் தோன்றிரு வினைய துண்டேல்
அல்லொளி புரையு ஞானத் தழலுற வழிந்து போமே.

(பதவுரை.) எல்லை இல் பிறவி நல்கும் இருவினை — அளவில்லாத சனனங்களைத் தரும் புண்ணிய பாவங்களான சஞ்சிதவினை,— எரிசேர் வித்தின் ஒல்லையில் அகலும் — அக்கினியிற் சேர்ந்த வித்துப்போல ஆசாரியனது திருநோக்கால் விரைவிலே நீங்கும்,— ஏன்ற உடல் பழவினைகள்

ஊட்டும்—முதல்வன் என்றுகொண்ட உடம்பு இடமாகவரும் பிராரத்த வினை உடம்புள்ளளவும் நின்று புசிப்பிக்கும்,—தொல்லையில் வருதல் போலத் தோன்று; இருவினையது உண்டேல்-முற்சனனங்களிற் பிராரத்த கன்மம் புசிக்கையில் ஆகாமிய கன்மம் ஏறினாற்போல இப்பொழுதுந் தோன்றுகின்ற ஆகாமியம் உண்டாயின்,—அல் ஒளி புரையும் ஞானத் தழல் உற அழிந்துபோம்—இருளைக் கெடுக்கும் சூரியனை ஒத்த ஞானாக் கினிவந்து பொருந்த அது அழிந்துபோம்.

குறிப்பு.—1. என்றவுடற் பழவினைகள்—ஞான தீக்கையிலே உடல் பொருள் ஆவி மூன்றும் ஞானாசாரியருக்குத் தானஞ் செய்யப்பட்டமையால், "என்றவுடற்பழவினைகள்" என்றார். பொருள்—உடலுக்கமைக் கப்பட்டவினை. உடற்பழவினை—உடலுக் கமைக்கப்பட்ட பிராரத்த வினை. என்ற—ஏற்றுக்கொண்ட.

2. புரையும்—புரைதல், ஒத்தல்.

3. ஆணவமலமுங் கன்மமலமும் மேலே சொல்லியவாறு நீங்கவே, மாயாமலமும் அழியுமென்பதாயிற்று.

பொழிப்பு. அளவில்லாத பிறவிகளைத் தருதற் கேதுவாயிருக்கின்ற புண்ணிய பாவ வடிவாயுள்ள சஞ்சிதவினை வறுத்த வித்துப்போல ஆசாரியனது திருநோக்கால் நீங்கும். உடலுக்குரிய பிராரத்தவினை உடலுள்ளளவும் நின்று அனுபவத்தினால் ஒழியும். அப் பிராரத்தப் பயனை நுகரும்பொழுது வந்தேறும் ஆகாமியவினை ஒளிமுன் இருள் போல ஞானத்தால் அழியும்.

VI. புனிதனுமம், (ஸ்ரீபஞ்சாக்கரம்.)

1. மலவாசனை தாக்காமைக்கு உபாயம், (**90**).
2. சூக்கும பஞ்சாக்கரத்தின் பொருளும் அதனைக்கேட்டற்குரிய வரும், (**91**).
3. பஞ்சாக்கர மகிமை, (**92**).

1. மலவாசனை தாக்காமைக்கு உபாயம்.

90. பந்தமா னவைய றுத்துப் பவுதிக முழுது மெல்லைச்
சந்தியா தொழியா திங்குத்தன்மைபோல் வினையுஞ்சாரும்

அந்தமா திகளில் லாத வஞ்செழுத் தருளி னாலே
வந்தவா றுரை செய் வாரை வாதியா பேதி யாவே.

(பதவுரை.) பந்தமானவை அறுத்துப் பவுதிகம் உழலும் எல்லை—ஞானாசாரியரது தீக்கையாலே மும்மல பந்தங்களும் ஒழியப்பெற்றுப் பூதசம்பந்தமானதேகம் சஞ்சரிக்கும்பொழுது,—சந்தியா தொழியாது—மலவாசனை தாக்காதொழியாது; அதுபற்றி,—இங்குத் தன்மைபோல் வினையும் சாரும்—பெருங்காயம் வைத்தெடுக்கப்பட்ட பாத்திரத்தில் அதன் வாசனை மங்கி மெலிதாய் வீசுமாறு போலப் பிராரத்த வினையும் மங்கி மெலிதாய் வந்து தாக்கும்,—அந்தம் ஆதிகள் இல்லாத அஞ்செழுத்து—முதலும் முடிவும் இல்லாத ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தை,—அருளினாலே வந்தவாறு உரைசெய்வாரை—அருளே திருமேனியாகக் கொண்டெழுந்தருளிவந்த ஞானாசாரியராலே உபதேசமானபடி உச்சரிப்பவரை,—வாதியா பேதியா—அவ்வாசனைகள் தாக்கவும் மாட்டா, பிறழச் செய்யவும் மாட்டா.

குறிப்பு.—1. புனிதனுமம்—பரமசிவனுடைய திருநாமம், திருமந்திரமாகிய ஸ்ரீபஞ்சாக்கரம். இது நம்பனுமம், நாதனுமம், நக்கனுமம், நந்திநாமம், வரதனுமம் என்னும் பெயர்களாலும் விளங்கும்.

2. பந்தமானவை யறுத்துப் பவுதிகமுழலுமெல்லை.......:—ஞானாசாரியராலே மும்மலங்களும் நீங்கப்பெற்றுத் தான்பணியை நீத்து நிற்கும் ஞானிகளுக்கும் மலவாசனை தாக்கும். அஃதாவது, தானல்லாத உடம்பைத் தானென்றும், தனதல்லாத போகத்தைத் தனதென்றும் மாறுபாடாகக் கருதப்பண்ணும் மயக்கவுணர்விற்குக் காரணமாகிய ஆணவமல வாசனை தாக்குதல். அதுபற்றி அவ்வுடம்பிற்குரிய பிராரத்த வினையின் அனுபவமும் மங்கிப்போய் மெலிதாய் வந்து தாக்கும். இப் பிராரத்த நுகர்ச்சியில் நான் எனது என்பன எழுமாதலால், அவை மலவாசனையாய் ஆகாமியத்தையும் விளைவிக்கும். இவற்றின் வாசனை தாக்காமைக்கு உபாயம் என்னவெனில், ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தை ஓதி ஏகனாகி இறைபணி நிற்றலாம்.

இந்நிலையில் ஓதப்படும் பஞ்சாக்கரமுறைமையைக் குருமுகத்தாலறிக.

3, பஞ்சாக்கரம் சாதகரின் பக்குவதார தம்மியத்தின்படி உபதேசிக்கும் சோபானக்கிரமத்தில், முறையே தூலம், சூக்குமம், காரணம், மகாகாரணம், மகாமனு என்னும் ஐந்துவகையாய் விளங்கும். அவற்றுள்,

நகரத்தை முதலிலும், யகரத்தை இறுதியிலும் வைத்துச் செபிப்பது **தூலபஞ்சாக்கரம்** எனப்படும். இது அவரவர்களின் சமயாசார

சன்மாநுட்டானங்களுக்கு இன்றியமையாதது; முத்தியில் விருப்பமுடையோருக்குத் தக்கதன்று.

நகார மகாரங்களை இறுதியிலும், சிகார வகாரங்களை முதலினும், யகாரத்தை இடையிலுங் கொண்டிருப்பது **சூக்குமபஞ்சாக்கரம்** எனப்படும். இதனை முத்திபஞ்சாக்கரம் என்றுஞ் சிலர் சொல்வர்.

சிகார வகாரங்கள் இரண்டும் முறையே எதிர் நிரனிறையாக நிற்க, யகாரமானது நடுவே நிற்பது **காரண பஞ்சாக்கரம்** எனப்படும். இது அதிசூக்குமபஞ்சாக்கரம் என்றும், முத்தி பஞ்சாக்கரம் என்றும், இருதலைக்கொள்ளி என்றும், இருதலை மாணிக்கம் என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இக்காரண பஞ்சாக்கரமாகிய சிகார வகார யகாரங்களுள்ளே, யகாரமாகிய ஆன்மாவானது சிகாரமாகிய சிவத்தினால் வகாரமாகிய அருளிலே இலயப்பட்டு நிற்க, அருளும் சிவமுமாகிய வகாரம் சிகாரம் என்னும் இரண்டுமாத்திரமாய் நின்று விளங்குவதே **மகாகாரண பஞ்சாக்கரம்** எனப்படும்.

மகாகாரண பஞ்சாக்கரமாகிய வகார சிகாரம் இரண்டினுள், வகாரமாகிய அருளையும் தன்னிடத்து இலயப்படுமாறு அடக்கிக்கொண்டு சிகாரமாகிய பதி எழுத்து மாத்திரமாய்த் தனித்து நிற்பதே **மகாமனு** எனப்படும். இதுநாயோட்டு மந்திரம் எனவும், இறையெழுத்து எனவும், பெருவெழுத்து எனவும், பிரமபீஜம் எனவுஞ் சொல்லப்படும்.

4. ஆதியந்தமில்லாத பரமசிவனுடைய திருநாமமும் ஆதியந்தமில்லாதது என்பார், "அந்தமாதிகளில்லாத் வஞ்செழுத்து" என்றார்.

5. உரைசெய்வாரை:—உச்சரிக்கும் முறை மானதம், மந்தம், உரை என மூவகைப்படும். அவற்றுட் சுத்தமானதம் எனப்படும் அறிவாற் கணித்தலை நோக்கியே "உரை" என்றார்.

பொழிப்பு. மலமாயை கன்மங்களாகிய பந்தங்கள் நீங்கிப் பிராரத்த வினைக்கீடாகச் சரீரம் சஞ்சரிக்கும்பொழுது, மலவாசனை தாக்காதொழியாது. அதுபற்றிப் பிராரத்தவினையும் மெலிதாய்வந்து தாக்கும். ஞானாசாரியர் உபதேசப்படி ஸ்ரீபஞ்சாக்கரத்தை உச்சரிப்பவரை அவ்வாசனைகள் தாக்கவும் மாட்டா; ஆகாமியவினை ஏறாதாதலின், அவர் நிற்கும் நிலையினின்று பிறழச் செய்யவு மாட்டா.

2. சூக்குமபஞ்சாக்கரத்தின் பொருளும், அதனைக் கேட்டற்குரியவரும்.

91 திருவெழுத் தைந்தி லான்மாத் திரோதமாசருள்சிவஞ்சூழ்
தரநடு நின்று தொன்றுந் தன்மையின் றெண்மை யாகி

வருமல மிகுதி யாலே வாசியி லாசை யின்றிக்
கருவழிச் சுழலு மாறுங் காதலார்க் கோத லாமே.

(பதவுரை.) திரு எழுத்து ஐந்தில்—சூக்கும பஞ்சாக்கரமாகிய சிவயநம என்னும் அக்கரங்கள் ஐந்தில்,—திரோதம் ஆசு—திரோதான சத்தியும் ஆணவமலமும் பின்னும்,—அருள் சிவம்—அருளும் சிவமும் முன்னுமாகச்,—சூழ்தர—சூழ்ந்து நிற்க,—நடுநின்றது—நடுவே நின்றது,—ஆன்மா—ஆன்மாவாம்,—ஒன்றும் தன்மையின்—இங்ஙனம் இருவகைக்கும் நடுவாகி ஒன்றாயிருக்குந் தன்மையோடு,—தொன்மையாகி வரும் மலமிகுதியாலே—அநாதியாய் வரும் மலதிரோதங்களின் மேலீட்டினாலே (அவ்வான்மா விடயபோகங்களில் அழுந்தி),—வாசியில் ஆசையின்றி—அருளிலும் சிவத்திலும் விருப்பின்றிக்,—கருவழிச் சுழலும்—கருவழிப் பட்டுப் பிறந்திறந்து உழலும்,—மாறும் காதலார்க்கு ஓதலாம்—விடய போகங்களில் வெறுப்பும் முத்தியின்பத்தில் விருப்பமு முடையவருக்கு இப்பஞ்சாக்கரத்தை உபதேசிக்கலாம்.

குறிப்பு.—1. ஒன்றுந் தன்மை:—பிறப்பினை விளைக்கும் நகார மகாரங்கள் ஒருபுறமாகவும், வீட்டினை விளைக்குஞ் சிகார வகாரங்கள் மற்றொருபுறமாகவுஞ் சூழ்ந்துநிற்க, ஆன்மா இவ்விருவகைக்கும் நடுவே நின்று சார்ந்ததன் வண்ணமாய் அவத்தையுறுதலால், 'ஒன்றுந்தன்மை' என்றார்.

பொழிப்பு. சூக்கும பஞ்சாக்கரத்திலே திரோதமும் மலமும் ஒரு புறமாகவும், அருளும் சிவமும் மற்றொருபுறமாகவுஞ் சூழ்ந்துநிற்க, இவற்றின் நடுவே நிற்பது ஆன்மாவாம். இங்ஙனம் நடுவே நிற்பதினாலும், மலதிரோதங்களின்மயக்க மிகுதியினாலும், விடயபோகங்களில் அழுந்தி, அருளிலும் சிவத்திலும் விருப்பின்றிப் பிறந்திறந்துழலும். விடயபோகங்களில் வெறுப்புண்டாகி முத்தியில் விருப்பமுடையோருக்கு இப்பஞ்சாக்கரத்தை உபதேசிக்கலாம்.

3. பஞ்சாக்கரத்தின் மகிமை.

92. ஆசுறு திரோத மேவா தகலுமா சிவமுன் னாக
ஓசைகொ ளதனி னம்மே லொழித்தரு ளோங்கு மீள
வாசியை யருளு மாய மற்றது பற்று வற்றங்
கீசனி லேக மாகு மிதுதிரு வெழுத்தி னீடே.

(பதவுரை.) ஆசு உறு திரோதம் மேவாது அகலுமா—ஆணவமல மும் அதனோடு கூடிநின்று பாசம் வருத்தும் திரோதாயியும் உன்னைப்

பொருந்தாமல் நீங்கும்படி,—சிவமுன்னாக ஓசைகொள்—சிகாரவகாரங்கள் முதலாக வைத்தோதப்படுஞ் சூக்கும பஞ்சாக்கரத்தைச் செபிப்பாயாக,—அதனின் — அங்ஙனஞ் செபித்தலினால்,—நம் மேல் ஒழித்து அருள் ஓங்கும்—நகாரமாகிய திரோதானசத்தி அதன் பின்னுள்ள மகாரமாகிய மலத்தை ஒழித்து அருட்சத்தியாய் விளங்கும்,—மீள வாசியை அருளும்—பின்பு வகாரமாகிய அந்த அருட்சத்தியே சிகாரமாகிய சிவத்தைத் தரும். எங்ஙனமெனில்,—மா ய—மகத்தான ஆன்மாவானது,— மற்றது பற்று—அந்த அருள் பற்றுக்கோடாக நின்று,—அங்கு உற்று— அவ்வருளிலே அடங்கி அதுவேயாய்,—ஈசனில் ஏகமாகும்—சிவத்திலே ஒன்றுபடும்,—திருவெழுத்தின் ஈடு இது—பஞ்சாக்கரத்தின் மகிமை இதுவாம்.

குறிப்பு.—1. ஆசுறு திரோதமேவா தகலுமா......:—சூக்கும பஞ்சாக்கரத்தைச் செபித்தலினால் ஆணவமலம் பரிபாகமெய்தி நீங்கும். அப்பொழுது மலத்தைப் பரிபாகம் வருத்திய திரோதானசத்தி அருட்சத்தியாய் மாறி ஆன்மாவிற் பதியும். அதன்பின் சோபான முறையால் ஞானசாரியரின் உபதேசங்களுண்டாம். அவை காரணம் மகாகாரணம் மகாமனு என்னும் பஞ்சாக்கரங்களாம். இவற்றால் வரும் அனுபவங்கள் அருள் பற்றுக்கோடாக நிற்றலும், அதனில் அடங்கி நிற்றலும், சிவத்தோடு ஏகனாகி நிற்றலுமாம்.

2. நம்மேல்:—நகரத்துக்குப் பின்வரும் மகரம். மேல்—பின்.

3. மாய—ஆன்மா மலத்தினீங்கி நின்றமையால். மாய எனப்பட்டது. மா—மகத்தான. ய—ஆன்மா.

பொழிப்பு. ஆணவமலமும் திரோதமும் நீங்கும் பொருட்டுச் சூக்கும பஞ்சாக்கரத்தைச் செபிக்கவேண்டும். அங்ஙனம் செபித்தலினால் திரோதானசத்தி மலத்தை நீக்கி அருட்சத்தியாய் மாறிநின்று பிரகாசிக்கும். பின்பு, ஆன்மா அவ்வருள் தாரகமாக அதனில் அடங்கி அதுவேயாய்ச் சிவத்தோடு ஏகமாகும். பஞ்சாக்கர மகிமை இதுவாம்.

VII. அணைந்தோர் தன்மை.

1. சீவன்முத்தர் நிட்டைகூடி ஞேயத்தழுந்துவர், (**93**).
2. அவர், விதிவிலக்குகளைத்தாமாகச்செய்வதும்விடுவதுமின்றிச், சிவமொன்றையே கண்டிருப்பர், (**94**).
3. அவர் ஆனந்தக் களிப்புடன் வாழ்வர், (**95**).

4. அவர் செய்யும் யோகம், (96).
5. அவர் செய்யுங் கிரியை, (97).
6. அவர் செய்யுஞ் சரியை, (98).

1. சீவன்முத்தர் நிட்டைகூடி ஞேயத்தழுந்துவர்.

93. தீங்குறு மாயை சேரா வகைவினை திரிவி தத்தால்
நீங்கிட நீங்கா மூல நிறையிரு ளிரிய நேயத்
தோங்குணர் வகத்த டங்கி யுளத்துளின் பொடுங்க நேரே
தூங்குவர் தாங்கி யேகத் தொன்மையிற் றுகளி லோரே.

(பதவுரை.) தீங்கு உறு மாயை சேராவகை—குற்றத்தையுடைய மாயாகாரியங்கள் வந்து சேராதபடி,—வினை திரிவிதத்தால் நீங்கிட—சஞ்சிதம் முதலிய மூவினைகளும் மூவிதத்தால் ஒழிந்திட,—நீங்கா மூல நிறை இருள் இரிய—விட்டு நீங்காத மூலமலமாகிய பேரிருளும் அகன்று போக,—நேயத்து ஓங்கு உணர்வு அகத்து அடங்கி—சிவத்திற் பிரகாச மான அருளிலே தாம் அடங்கி,—ஏகத்தொன்மையின் தாங்கி—அவ்வருளோடு பிரிவின்றி யிருக்குஞ் சிவத்தினுல் தாங்கப்பட்டு,—உளத்துள் இன்பு ஒடுங்க—தம்மறிவினுள்ளே பேரின்பம்அடங்க,—நேரே தூங்குவர்—மலவாசனை சிறிதுந் தாக்காது ஏகமாகி ஆனந்தமுறுவர்,—துகளிலோர்—பாசத்தினீங்கிய சீவன்முத்தர்.

குறிப்பு.—1. தீங்குறு மாயை சேராவகை வினை திரிவிதத்தால் நீங்கிட:—சஞ்சிதம் தீக்கையாலும், பிராரத்தம் அனுபவத்தாலும், ஆகாமியம் ஞானத்தாலும் ஒழியும். சஞ்சிதமும் ஆகாமியமும் ஒழியவே, மறுசனனங்கள் இல்லையாய், அவற்றிற்கு வேண்டப்படும் மாயாகாரியங்களான தனுகரண புவன போகங்களும் வேண்டப்படா. பிராரத்தப் பயனாகிய இன்பத்துன்பங்கள் அனுபவிக்குங்காலத்து மாயை அவற்றிலே மயங்கச்செய்யும். இந்த மாயாகாரியமான மயக்க வாசனையும் தான்பணி நீத்து அருள்வழி நிற்போரை மயக்காதொழியும். ஆகவே, மூவினைகளும் ஒழிந்தவிடத்து மாயையும் ஒழியும்.

மாயையானது பொய்யான போகங்களை மெய்யென் றெண்ணச் செய்து மயக்குதலால், "தீங்குறு மாயை" என்றார்.

2. மூல நிறையிருளிரிய:—ஒளிமுன் இருள்போல, ஞானம் பிரகாசித்தவிடத்து ஆணவமலம் நீங்கும் என்பது.

3. நேயத்தோங்கு வுணர்வகத்தடங்கி......துகளிலோர்:—ஏகனாகி இறைபணி நிற்கச் சிவானந்தந்தோன்றும். அச் சிவானந்தத்தை அனுபவித்துநிற்பர் சீவன்முத்தர் என்பது. நேயம்—ஞேயம், சிவம்.

பொழிப்பு. சீவன்முத்தர் மும்மலங்களும் நீங்கப்பெற்றுத் தான் பணிநீத்துச், சிவத்தோடு ஏகமாகி நின்று, பேரானந்தத்தை அனுபவிப்பர் என்பதாம்.

2. அவர் விதிவிலக்குகளைத் தாமாகச் செய்வதும்விடுவதுமின்றிச், சிவமொன்றையே கண்டிருப்பர்.

94 குறிப்பிடங் காலந்திக் காசனங்கொள்கை குலங் குணஞ் சீர்
சிறப்புறு விரதஞ் சீலந் தபஞ்செபந் தியான மெல்லாம்
மறுத்தற வொழிதல் செய்தல் மருவிடா மன்னு செய்தி
உறக்குறுபவர்போல்வாய்மையொழிந்தவையொழிந்துபோமே.

(பதவுரை.) குறிப்பிடம்—நிட்டைக்கு யோக்கியமாகக் குறிக்கும் புண்ணியத் தலங்களும்,—காலம்—இன்னகாலம் இது செய்யவேண்டு மென்னுங் காலசங்கற்பமும்,—திக்கு—இன்ன திக்கு நன்று இன்ன திக்குத் தீது என்னும் திக்குக் கற்பனையும்,—ஆசனம்—பத்மாசனம் முதலான ஆசனங்களில் இன்ன ஆசனத்திலே இருக்கவேண்டும் என்னும் ஆசன நியமமும்,—கொள்கை — சமயக் கோட்பாடுகளும்,—குலம் — சாதியபிமானமும்,—குணம்—சமயாசார குலாசாரங்களைப் பற்றி வரும் விருப்பு வெறுப்புக்களும்,—சீர்—வேஷம் ரூபம் முதலிய சிறப்புக்களில் வைக்கும் அபிமானமும்,—சிறப்புஉறு விரதம்—சிறப்பினையுடைய விரதங்களும்,—சீலம்—நல்லொழுக்கமும்,—தவம்—பஞ்சாக்கினியில் நடுநிற்றல் முதலிய தவங்களும்,— செபம் — செபங்களும்,— தியானம் — ஆருதாரங்களிலே தியானிக்குந் தியானங்களும்,—எல்லாம் — ஆகிய இவையெல்லாம்,—மறுத்து அற ஒழிதல் செய்தல் மருவிடா—தாமாக மறுத்துத் தீரவிடுதலும் செய்தலும் பொருந்தா,—வாய்மை ஒழிந்தவை—உண்மைப் பொருளாகிய சிவத்தைக் கண்டிருக்குஞ் செயலொழிந்தனவாகிய,—மன்னு செய்தி—ஏனைய நியமச்செயல்களெல்லாம்,—உறக்கு உறுபவர்போல—நித்திரை செய்கின்றவர் கைப்பொருள்போல்,—ஒழிந்துபோம்—தாமாகவே ஒழிந்துபோம்.

குறிப்பு—1. குறிப்பிடம்—காசி முதலிய தலங்களும் கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களும் நல்லன, மற்றைய தீயன என்று கருதல்.

2. ஆசனம்—சுவத்திகம், கோமுகம், பதுமம், வீரம், கேசரி, பத்திரம், முத்தம், மயூரம், சுகம் முதலாயின.

3. சீர்—விபூதி, உருத்திராக்கம், காஷாயம், தண்டு, கமண்டலம் முதலிய சிறப்புகளில் அபிமானம்.

பொழிப்பு. சீவன்முத்தர் முன்புள்ள நியமங்களைச் செய்வதுமில்லை, தாமாக விடுவதுமில்லை; அவர் சிவமாகிய மெய்ப்பொருளொன்றையே கண்டுகொண்டிருப்பர்; ஏனைய நியமங்களெல்லாம் தாமாக ஒழிந்துபோம்.

3. அவர் ஆனந்தக் களிப்புடன் வாழ்வர்.

95. அகம்புற மென்றி ரண்டா லருச்சனை புரியு மிந்தச்
சகந்தனி லிரண்டு மின்றித் தமோமய மாகி யெல்லாம்
நிகழ்ந்திட மகிழ்ந்து வாழு நீர்மையார் போல ஞானந்
திகழ்ந்தகம் புறமெ னாத செம்மையார் நன்மை யாரே.

(பதவுரை.) அகம் புறம் என்று இரண்டால் அருச்சனை புரியும் இந்தச் சகம் தனில்—அகப்பூசை புறப்பூசை என்று இருவிதமாக அருச்சனைபண்ணிப் போகமோக்ஷமிரண்டினில் தாம் இச்சித்ததைப் பெற்றுக் கொள்ளும் இந்தப் பூமியின்கண்ணே,—இரண்டும் இன்றி—அவ்விருவித பூசைகளுமின்றி,—தமோமயமாகி—அஞ்ஞானமே தமக்கு வடிவாகி,—எல்லாம் நிகழ்ந்திட—வினைக்கீடாக நிகழ்வனவெல்லாம் நிகழத் தாம் அவற்றைக் கருதாது,—மகிழ்ந்துவாழும் நீர்மையார்போல—தாம்கருதிய பொருளொன்றிலே சந்தோஷமுற்று வாழும் உலகத்தவரைப்போல,—ஞானம் திகழ்ந்து—ஞானம் பிரகாசித்த விடத்து,—அகம்புறம் எனாத செம்மையார்—அதனை அகம் என்றும் புறம்என்றும் பிரித்தறியாது எங்கும் ஒருதன்மைத்தாகக் கண்டு, அந்த ஞானமே தமக்கு வடிவாய்ப், பிராரத்த வினைக்கீடாக நிகழ்வனவெல்லாம் நிகழத் தாம் அவற்றைக் கருதாது, தாம் கருதிய சிவம் ஒன்றிலே ஏகமாகிநின்று சிவானந்தத்தை அனுபவிக்குஞ் சிறப்புடையோர்,—நன்மையார்—அந்த உண்மை ஞானத்தைப் பெற்ற சீவன்முத்தர்.

குறிப்பு.—1. தமோமயம்—அஞ்ஞானவடிவு. தமம்—ஆணவமலம், அஞ்ஞானம். மயம்—வடிவம்.

2. மேற்கூறிய மூன்று செய்யுள்களாலும் சீவன்முத்தரது ஞானத்தின்நிலை உணர்த்தப்பட்டது.

பொழிப்பு. சீவன்முத்தர் திருவருளை எங்கும் ஒருதன்மைத்தாகக் கண்டு, அவ்வருளே தமக்கு வடிவாய்ப், பிராரத்த வினைக்கீடாக நிகழ்வனவெல்லாம் நிகழ, அவற்றாலே தாக்கப்படாது, சிவத்திலே ஏகமாகிப் பேரானந்தமுற்றிருப்பர்.

4. அவர் செய்யும் யோகம்.

96. அண்டமே விடவ னைத்து மனைத்தையு மண்ட மேவிக்
கொண்டல்போலெவையுஞானக்குறைவிலாநிறைதலாலே
கண்டதோர் பொருளை யந்தக் கருத்தினாற் காணிற் றானே
அண்டநா யகனார் மேனி யானதே லைய மின்றே.

(பதவுரை.) அனைத்தும் அண்டம் மேவிட—பிருதிவி முதலிய நான்கு பூதங்களும் ஆகாயத்தைப் பொருந்திநிற்க,—அண்டம் அனைத்தையும் மேவிக் கொண்டல்போல்—அந்த ஆகாயம் அவையெல்லாவற்றையும் கவளீகரித்துக்கொண்டு நிற்றல்போல,—எவையும் ஞானம் குறைவிலா நிறைதலாலே—சராசரங்களனைத்திலும் திருவருள் பூரணமாய் நிறைந்திருக்கையால்,—கண்டதோர் பொருளை அந்தக் கருத்தினால் காணில்—தோன்றிய ஒருவிடயத்தை அத்திருவருள் வடிவாகக் காணில்,—தானே அண்டநாயகனார் மேனி—தானும் உலகநாயகரான சிவத்தின் திருமேனியாய் நிற்பன்,—ஆனதேல்—அவ்வாறுநிற்பின்,—ஐயமின்று—அந்த ஞானநிலையை அடைதலில் ஐயமின்று.

குறிப்பு.—1. பிரபஞ்சவாதனையால் மேற்கூறிய ஞானநிலை வழுவினவிடத்து, அவ்வாதனையை நீக்கிக்கொள்வதற்குச் சீவன்முத்தர் செய்யும் யோகம் இதுவென்று இச்செய்யுளாற் கூறினார். இது **ஞானத்தில் யோகம்** எனப்படும்.

2. நாயகனார் மேனி:—சிவத்தின் திருமேனியாகிய திருவருள், "கருணை திருவுருவாகி" என்றதும் இது. (பார். செ. 14.)

பொழிப்பு. சராசரங்களனைத்திலும் திருவருள் கலந்து வியாபகமாய் நிற்றலால், தனக்கு எதிர்ப்படும் பொருள்களை அத்திருவருள் வடிவாகக் காணில் தானும் அவ்வருள்வடிவாகி அந்த ஞானநிலையை அடைவன்.

5. அவர் செய்யுங் கிரியை.

97. மண்முதற் கரண மெல்லா மறுவசத் தாக்கி ஞானக்
கண்ணினி லூன்றி யந்தக் கருத்தினா லெவையு நோக்கி
எண்ணியஞ் செழுத்துமாறியிறைநிறையுணர்ந்துபோற்றல்
புண்ணியன் றனக்கு ஞான பூசையாய்ப் புகலு மன்றே.

(பதவுரை) *மண்முதல் கரணம் எல்லாம்—பிருதிவி முதலிய தத்துவங்கள் எல்லாம்,—மறு அசத்தாக்கி—தனக்கு வேறான சடப்பொருளெனக்கண்டு நீக்கி,—ஞானக் கண்ணினில் ஊன்றி—அப்படிக் காணச் செய்த அருளிலே நிலைபெற்று நின்று,—அந்தக் கருத்தினால் எவையும் நோக்கி—அந்த அருட்கண்ணால் எவற்றையும் பார்த்து,—அஞ்செழுத்து மாறி எண்ணி—பஞ்சாக்கரத்தை மாறிச் செபித்து,—இறை நிறை உணர்ந்து போற்றல்—சிவத்தினது அத்துவித நிலையை நினைந்து துதித்தல்,—புண்ணியன் தனக்கு ஞானபூசையாய்ப் புகலும்—சிவனுக்கு ஞான பூசை என்று ஆகமம் சொல்லும்.*

குறிப்பு.—1. *பிரபஞ்ச வாதனையால் மேற்கூறிய யோகநிலை குலைந்தவிடத்து, அவ்வாதனையை நீக்கிக் கொள்வதற்குச் சீவன்முத்தர் செய்யுங் கிரியை இதுவென்று இச்செய்யுளாற் கூறினர். இது ஞானத்திற் கிரியை எனப்படும்.*

2. *மண்முதற் கரணமெல்லா மறுவசத் தாக்கல்:—முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் தனக்கு அந்நியமான சடப்பொருள்களென்று அருளால் அறிந்து அவற்றினீங்கி நிற்றல். இது பஞ்ச சுத்திகளுட் பூதசுத்தி எனப்படும்.*

3. *ஞானக் கண்ணினிலூன்றல்:—திருவருளோடு கூடிநிற்றல், திருவருளைத் தாரகமாகக்கொண்டு நிற்றல். இது ஆன்மசுத்தி எனப்படும்.*

4. *அந்தக் கருத்தினாலெவையு நோக்கல்:—தற்போதத்தைப் பின்னிட்டு அருளை முன்னிட்டு எவற்றையுங் காண்டல், வினைக்கீடாக நிகழ்வனவெல்லாவற்றையும் திருவருட் செயலாகக் காண்டல். "அருளாலெவையும் பாரென்றான்" என்னும் தாயுமானசுவாமிகள் வாக்கும் இக் கருத்துடையது. (தாயு. ஆனந்தக்களி.) இது திரவிய சுத்தி எனப்படும்.*

5. *மாறி அஞ்செழுத்து எண்ணல்:—காரண பஞ்சாக்கரத்தைச் செபித்தல். இது மந்திரசுத்தி எனப்படும்.*

6. *இறைநிறை போற்றல்:—பரமசிவன் சர்வவியாபியாய்ச் சடமுஞ் சித்துமாகிய எல்லாப் பொருள்களோடுங் கலந்துநிற்கும் அத்துவித நிலையை உணர்தல். இது இலிங்கசுத்தி எனப்படும்.*

பொழிப்பு. *பிரபஞ்சப் பற்றை விட்டு, அருள்வழி நின்று, நிகழ்வன வெல்லாவற்றையும் அவ்வருட் செயலாகக் கண்டு, பஞ்சாக்கரமோதி, முதல்வனது அத்துவித நிலையை நினைந்து துதித்தல் ஞான பூசையாம்.*

6. அவர் செய்யுஞ் சரியை.

98. தொண்டர்க டாமும் வானோர் தொழுந்திருமேனிதானும்
அண்டருங் கண்டி லாத வண்ணலே யெனவ ணங்கி
வெண்டா ளங்கள் சிந்த விழிமொழி குளற மெய்யே
கண்டுகொண் டிருப்பர் ஞானக் கடலமு தருந்தி னோரே.

(பதவுரை.) தொண்டர்கள் தாமும் — சிவனடியாரும்,—வானோர் தொழும் திருமேனிதானும்— தேவர்கள் வணங்குஞ் சிவலிங்கமும்,— அண்டரும் கண்டிலாத அண்ணலே என வணங்கி—தேவருங் காண்டற்கரிய சிவபிரானே என்று வணங்கி,—விழி வெண் தாளங்கள் சிந்த— கண்கள் வெண்மையான முத்துப்போலும் நீர்த்துளி சிந்த,—மொழி குளற—வாக்குத் தழுதழுப்ப,—மெய்யே கண்டுகொண்டு இருப்பர்— உண்மைப் பொருளாகிய சிவத்தையே கண்டுகொண்டிருப்பர்,—ஞானக் கடல் அமுது அருந்தினோர்—ஞானக்கடலிலே விளைந்த பேரின்பமாகிய அமுதத்தைப் புசித்த சீவன்முத்தர்.

குறிப்பு.—1. தொண்டர்கள் தாமும்:—சிவஞானிகள் சிவனடியாரைச் சிவனென வழிபடுவதேதெனில், அவ்வடியாரின் வேடமும் பாவனையும் செயலுந் தன்மையுமே அதற்குக் காரணமாம். வேடம்— பரமசிவனது திருவேடமாகிய திருநீறு, உருத்திராக்கம், முதலியன. பாவனை—அவர் செய்யும் சிவோகம்பாவனை. செயல்—இதயத் தானத்திலேஒருகுறியின்கண் வைத்துப்பரமசிவனை எண்ணுஞ்செயல். தன்மை- அவ்வாறு கூடுங்காலத்துக் குறியுங் குறிக்கின்ற தாமுமின்றி நிற்குந் தன்மை.

2. வானோர் தொழுந் திருமேனி:—சிவபூசைத்தொண்டு பயன் படுதல் பூமியின்கண் அல்லது மற்றைய உலகங்களிற் கூடாதாகையால், பிரமா விட்டுணு முதலிய தேவர்களும் இப்பூமியின்கண்ணே வந்து சிவனை அர்ச்சித்து முத்தியைப் பெறுவர். ஆகையால் "வானோர் தொழுந் திருமேனி" என்றார்.

3. அண்டருங் கண்டிலாத வண்ணல்:—தேவர்கள் பதிஞானமில் லாதவராகையாலே, தாங்கள் செய்த பசு புண்ணியத்தின் பயனைச் சுவர்க்கலோகத்தில் அனுபவிப்பார்களன்றிச் சிவனை அறியார் என்பது.

4. வெண்டாளங்கள் சிந்த விழிமொழிகுளற:—விழிகளில் நீர்ததும்பலும், நாக்குத் தழுதழுத்தலும், அன்பின் மேலீட்டினால் வருங் குணங்களாம்.

5. பாலானது பசுவினுடைய தேகமெல்லாம் வியாபித்திருந்தாலும் வேறிடங்களிற் காணப்படாமல் கன்றைக் கண்டபொழுது முலையிலே விம்மி ஒழுகுவதுபோல, பரமசிவனும் அன்பினால் வழிபடும் ஞானிகளுக்கு அவ்வன்பே தாமாய் எப்போதும் சிவலிங்கம் முதலிய திருமேனிகளில் வெளிப்பட்டு நின்று அருள் செய்தலினால், அச்சிவ ஞானிகள் அத்திருமேனிகளைச் சிவமேயெனக் கண்டு வழிபடுவர்.

யோகிகளுக்கும் கிரியையாளருக்கும் கறந்தவிடத்துத் தோன்றும் பால்போலவும், விறகைக் கடைந்தவிடத்துத் தோன்றும் அக்கினி போலவும் அத்திருமேனிகளில் அப்போதப்போது தோன்றி நின்று அருள் செய்வர்.

சரியையாளருக்கு அத்திருமேனிகளில் வெளிப்படாது நின்று அருள் செய்வர்.

சொரூபசிவமும், தடத்தசிவமும், பரஞானத்தையுடையாரும், சிவலிங்காதிமூர்த்தங்களும், சிவபத்தர் பொருட்டாக அப்போதப்போது வெளிப்பட்டருளும் மூர்த்தங்களும் ஆகிய இவை எல்லாம் குருமூர்த்தங்களேயாதலின், இச்செய்யுளிலே தொண்டர்களையுஞ் சிவலிங்கத்தையும் கூறி, ஞானகுருவைக் கூறுதொழிந்தனர். ஆகவே, சிவனடியாரையும், சிவலிங்கத்தையும், ஞானகுருவையுஞ் சிவனெனக் கண்டு வணங்குவர் சீவன்முத்தர் என்பது இச்செய்யுளின் கருத்து.

பொழிப்பு. ஞானக்கடலிலெழுந்த சிவானந்த அமிர்தத்தைப் பருகிய சீவன்முத்தர் சிவனடியார்களையும் சிவலிங்கம் முதலாகிய திருமேனிகளையும் சிவமென்று கண்டுவணங்கிக் கண்களில் ஆனந்த அருவி சொரிய நாத்தழுதழுப்ப உரைதடுமாற ஆனந்த வெள்ளத்துள் அமிழ்ந்தி அச்சிவமொன்றையே தரிசித்திருப்பர்.

நூற்கருத்து

99. நிலவுலோ காய தாதி நிகழ்சிவாத் துவிதாந் தத்துட்
குலவின ரளவ ளாவாக் கொள்கைய தாகி வேதத்
தலைதரு பொருளா யின்பாய்த் தாவில்சற் காரி யத்தாய்
மலைவறு முணர்வோர்ற் பெத்த முத்திகண் மதித்தா மன்றே.

(பதவுரை.) நிலவு உலோகாயத ஆதி நிகழ் சிவாத்துவித அந்தத்துள் குலவினர்—விளங்குகின்ற உலோகாயதம் முதலாக வழங்கிவரும் சிவாத்துவிதசைவம் ஈறாகவுள்ள சமயங்களில் நிற்பவராது,—அளவு அளாவாக் கொள்கையதாகி—பிரமாணங்களைத் தழுவாத கோட்பாட்டை

உடையதாய்,—வேதத் தலைதரு பொருளாய்—வேதத்தின் சிரமாகிய உபநிடதங்கள் தரும் பொருளாய்,—இன்பாய்—பேரின்பத்தை விளைவிப்பதாய்,—தாவு இல் சற்காரியத்தாய்—கேடில்லாத சற்காரிய இயல்பு கூறுவதாய்,—மலைவு அறும் உணர்வால்—மலைவற்றிருக்கின்ற சைவசித்தாந்த அறிவால்,—பெத்தமுத்திகள் — பெத்தமுத்தி நிலைகளை,—மதித்தாம்—வரையறுத்துச் சொன்னோம்.

குறிப்பு.—நிலவுலோகாயதாதி நிகழ் சிவாத்துவிதாந்தம்:—உலோகாயதம் முதற் சிவாத்துவிதசைவம் ஈறாகக் கூறப்படுஞ் சமயங்களெல்லாம் புறப்புறச்சமயம், புறச்சமயம், அகப்புறச்சமயம், அகச்சமயம் என நான்குவகைப்படும். அவற்றுள்,

புறப்புறச்சமயம்—உலோகாயதம், மாத்தியமிகம் யோகாசாரம் சௌத்திராந்திகம் வைபாடிகம் என்னும் நால்வகைப் பௌத்தம், ஆருகதம் என அறுவகைப்படும்.

புறச்சமயம்—தருக்கம், மீமாஞ்சை, ஏகான்மவாதம், சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திரம் என அறுவகைப்படும்.

அகப்புறச்சமயம்—பாசுபதம், மாவிரதம், காபாலம், வாமம், வைரவம், ஐக்கியவாதசைவம் என அறுவகைப்படும்.

அகச்சமயம்—பாடாணவாதசைவம், பேதவாதசைவம், சிவசமவாதசைவம், சிவசங்கிராந்தவாதசைவம், ஈசுவரவவிகாரவாதசைவம், சிவாத்துவிதசைவம் என அறுவகைப்படும்.

புறப்புறச்சமயம்.

1. **உலோகாயதம்.** உலோகாயத நூலிற் கூறப்படும் பொருள்களாவன:—பிரத்தியட்சப் பிரமாணம் ஒன்றே உள்ளது. பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு என்னும் நான்கே தத்துவங்கள். இவை நித்தப்பொருள்கள். இவற்றின் கூட்டமே உடம்பு. வெற்றிலைபாக்கும் சுண்ணும்பும் கூடியவிடத்துச் சிவப்பு நிறம் ஒன்று தோன்றுமாறுபோல, அப்பிருதிவி முதலிய நான்கின் கூட்டரவில் ஓர் உணர்வு உண்டாகும். அவ்வுணர்வு உடம்பு வளர வளரும், தேயத் தேயும், ஆகலின் உடம்புக்கு வேறே ஆன்மா உண்டென்பதும் பொய்; உடம்பிற்கு இன்பத்துன்பங்கள் இயல்பாயுள்ளன, இவற்றிற்குக் காரணம் வினை என்பதும் பொய்; காணப்படாமையாற் கடவுள் உண்டென்பதும் பொய்; இம்மையில் மங்கைப் பருவத்து மகளிரை மணந்து உண்டுஉடுத்து வாழ்வதே சுவர்க்க இன்பம். அதுபெறாது பகைவராலும், நோய்வறுமை முதலியவற்றாலும், வருந்துவதே நரகத்துன்பம். இவற்றின் வேறாய்ச் சுவர்க்க நரகங்கள் உள என்பதும் பொய் என்பன முதலியன.

உலோகாயத நூல் செய்தவர் பிருகற்பதிபகவான்.

உலோகாயதர் காட்சிவாதிகள் எனப்படுவர்.

2. **பௌத்தம்.** பௌத்தநூலிற் கூறப்படும் பொருள்களாவன:— பிருதிவி முதற் புத்திதத்துவம் ஈறாகத் தத்துவம் இருபத்துமூன்று. இவற்றுட் புத்திதத்துவம் பிரதானமானது. பஞ்சபௌதிகமான சரீரத்திற் புத்திதத்துவமே உள்ளது. இந்தப் புத்திதத்துவம் முதலிய எல்லாப் பொருளும் கணந்தோறும் தோன்றி அழியும். இவ்வாறன்றித் திரமாகிய ஆன்மா என்பதும் ஈசுரன் என்பதும் இல்லை. முத்தியாவது நீரோட்டம் போல அநித்தியமாய் அனுபவிக்கப்படும் ஞானசந்ததியேயாம். இன்ப துன்பத் தொடர்ச்சியின்றிச் சுத்தமான ஞானசந்ததியே முத்தி என்பாரும், முறைமுறையாய் வளராநின்ற தீபம், எண்ணெயும் திரியும் தேய்ந்தவிடத்துக் கெடுவதுபோல ஞானசந்ததியினது நாசமே முத்தி என்பாருமுளர். சந்ததி—தொடர்ச்சி.

பௌத்த நூலாகிய பிடகநூல் செய்தவர் புத்தக்கடவுள்.

பௌத்தர் **கணபங்கவாதிகள்** எனப்படுவர். கணபங்கம்—கணந் தோறுந் தோன்றி அழிதல்.

இந்தப் பௌத்தர், மாத்தியமிகர் யோகாசாரர் சௌத்திராந்திகர் வைபாடிகர் என நால்வகைப்படுவர். இவருள்,

(*a*). **மாத்தியமிகர்**—உலகத்துப் பொருள்கள் உள்பொருளாயின், அழியா; இல்பொருளாயின், தோன்றா; உள்ளவு மில்லவுமாமெனின், முரணும்; இரண்டு மல்லவெனின், உணர்ச்சிகூடா. இந்த நான்குபாகுபாடு மில்லாமையின், எல்லாப்பொருளும் சூனியம் என்றும், மயக்கத்தாற் காட்சிப் பொருள்போலப் புலப்படுகின்றன என்றுஞ் சொல்வர். இவர் **சூனியவாதிகள்** எனப்படுவர்.

(*b*). **யோகாசாரர்**—வட்டம் சதுரம் கறுப்பு சிவப்பு முதலிய வடிவினதாய் அகத்தே தோன்றும் ஞானம் சாகாரம் எனவும், பந்தம் நீங்கியவிடத்து அங்ஙனம் வேறுபாடின்றித் தொடர்ச்சியாய் எழுவதாகிய ஞானம் நிராகாரம் எனவும், இப்படிப்பட்ட ஞானமேயன்றி வேறு பொருளில்லை எனவுங் கூறுவர்.

இவர் **விஞ்ஞானவாதிகள்** எனப்படுவர்.

(*c*). **சௌத்திராந்திகர்**—சகம் முழுதும் அகம்புறம் என்னும் இருவகைச் சமுதாயத்துள் அடங்கும் என்றும், அவற்றுள், புறச்சமுதாயம் நிலம் முதலாயின. அவற்றிற்குக் காரணம் பரமாணுக்கள். அவை நிலவணு, நீரணு, தீயணு, வளியணு என நால்வகைப்படும். அவை எல்லாஞ் சேர்ந்தவிடத்துப் புறச்சமுதாயம் தோன்றும் என்றும், அகச்

சமுதாயம் சித்தமும் சித்தப்பகுதியும். அவற்றிற்குக் காரணம் கந்தங்கள். அவை உருவம் வேதனை ஞானம் குறி வாசனை என ஐவகைப்படும். அவற்றுள், உருவகந்த மாவது உடல் பொறி முதலாயின. ஞானகந்த மாவது உருவ கந்தத்தை உணரும் உணர்வு. இந்த உணர்வாற்றோன்றும் இன்பத்துன்பங்கள் வேதனைக்கந்தம். சாத்தன் கொற்றன் முதலிய பெயர் குறிக்கந்தம். ஞானகந்தம் பிரவிருத்தி ஞானம் என்றும், ஆலய விஞ்ஞானம் என்றும் இருவகைப்படும். அவற்றின் வாசனை வாசனைக் கந்தம். இவ்வைந்தும் ஒருங்கு கூடுதலால் அகச்சமுதாயம் தோன்றும் என்றும், இவ்வைந்து கந்தங்களும் தொடர்ச்சியாய் அழிவதே பந்தம் என்றும், முற்றும் ஒழிவதே முத்தி என்றுஞ் சொல்வர்.

சமுதாயம்-கூட்டம். கந்தம்—சமூகம், கூட்டம். பிரவிருத்திஞானம்—சவிகற்பமாய் விரியும் ஞானம். ஆலயவிஞ்ஞானம்—அங்ஙனம் விரியாது ஒடுங்கும் ஞானம். ஆ—முழுதும், லயம்—ஒடுங்கல். வாசனை—செயல்.

(*d*). வைபாடிகர்—மஞ்சளுஞ் சுண்ணம்புங் கூடியவிடத்து ஓர் சிவப்பு நிறந்தோன்றுமாறுபோல, காணப்பட்ட பொருள்களும் இந்திரிய விடயமான அறிவுங் கூடியவிடத்துப் பிரபஞ்சப் பொருள்கள் பொருந்தித்தோன்றும். இதுவே ஞானதரிசனம் என்பர்.

சௌத்திராந்திகரும் வைபாடிகரும் சமுதாயவாதிகள் எனப்படுவர்.

3. ஆருகதம் (சமணம்). ஆருகத நூலிற் கூறப்படும் பொருள்களாவன: சீவனும், அசீவனும், ஆச்சிரவமும், சமுவரமும், நிர்ச்சரமும், பந்தமும், வீடும் எனப் பதார்த்தங்கள் எழு. இவற்றுள்,

சீவன், அநாதிசித்தனும் முத்தனும் பெத்தனும் என மூவகைப்படும். இவற்றுள், அநாதிசித்தன் அருகக்கடவுள். முத்தன், மோகம் அந்தராயம் கோத்திரம் நாமம் ஆயுஷ்யம் வேதநீயம் தரிசனுவரணீயம் ஞானுவரணீயம் என்னும் பந்தத்தினின்று நீங்கினவன். பெத்தன் அவற்றுட் கட்டுண்டவன். இச் சீவன் எடுத்த உடம்பளவுக்கேற்ப வியாபியாய் நிற்பன்.

அசீவன், புற்கலமும் ஆகாயமும் தன்மமும் அதன்மமும் என நான்கு வகைப்படும். அவற்றுள், புற்கலம்—பிருதிவி முதலிய நான்கு பூதமும் மரம் புல்லு முதலிய நிலையியற் பொருளும், கருப்பை முட்டை முதலியவற்றிற் பிறக்கும் இயங்கியற்பொருளும் என அறுவகைப்படும். இவற்றிற்குக் காரணம் பரமாணுக்கள். ஆகாயம் உலகாகாயமும் உலகங்கடந்த ஆகாயமும் என இருவகைப்படும். தன்மம் நன்மையைப்பயப்பது. அதன்மம் தீமையைப் பயப்பது.

ஆச்சிரவமாவது பொறிவழிச் செல்லுதல்.

சமூவரமாவது அங்ஙனஞ் செல்லர்தபடி தடுத்து முத்திக்குக் காரணமாவது. அது நிலத்தில் எறும்பு முதலியன இறவாமல் வழி பார்த்து மெல்ல நடத்தலும், இனியவை கூறுதலும், நியம உணவும் முதலாயினவாம்.

நிர்ச்சரமாவது சுடுபாறையிற் கிடத்தல், தலைமயிர் பறித்தல் முதலிய தவம்.

பந்தமாவது சீவனுடைய சுதந்திரத்தை அடக்கிப் பிறவியிற் சுழல் விக்கும் மோகம் முதலிய எண்குணங்களுமாம்.

வீடாவது சீவன், மோகம் முதலியவற்றின் நீங்கிச் சுதந்திரம் பெற்று, உலகங்கடந்த ஆகாயத்தை நோக்கி மேலே செல்லுதலாம்.

இவ்வெழுவகைப் பதார்த்தங்களும் அநேகாந்தவாதத்தாற் கூறப் படும். அஃதாவது, உடம்பு எடுத்தற்குமுன் சீவன் உண்டோ இல்லையோ என்று வினவுங்கால், (a) உண்டாம் (b). இல்லையாம் (c). உண்டும் இல்லையுமாம் (d). சொல்லொணாததாம் (e). உண்டுமாம் சொல்லொணா ததுமாம், (f). இல்லையுமாம் சொல்லொணாததுமாம், (g). உண்டும் இல்லையுமாம் சொல்லொணாததுமாம் என எழுவகையால் உத்தரம் இறுத்தல். சொல்லொணாதது—உளதும் இலதும் அல்லாதது. ஆம் என்பது சற்று என்னும் பொருளுடைய ஓரிடைச்சொல். இங்ஙனம் பலவகையாய் இறுத்தலால் ஆருகதம் அநேகாந்தவாதம் எனப்படும்.

இந்நூல் செய்தவன் அருகன்.

புறச்சமயங்கள்.

4. **தருக்கம்** வைசேடிகமும் நையாயிகமும் என இருவகைப்படும்.

(a). **வைசேடிகம்.** வைசேடிக நூலிற் கூறப்படும் பொருள் களாவன:—திரவியம் குணம் தொழில் சாதி விசேடம் சமவாயம் இன்மை எனப் பதார்த்தம் எழுவகைப்படும். இவற்றுள்,

திரவியம், நிலம் நீர் தீ வளி ஆகாயம் காலம் திசை ஆன்மா மனம் என ஒன்பது வகைப்படும். அவற்றுள், நிலம் முதலிய நான்கும் அநித் தப்பொருள். அவற்றின் காரணங்களாகிய நால்வகைப் பரமாணுக்களும் ஆகாயம் முதலிய ஐந்தும் நித்தப்பொருள்கள். அவற்றுள், ஆகாயம் காலம் திசை மூன்றும் தனித்தனி வியாபகமாயுள்ளன. ஆன்மாக்கள் வியாபகமாய் எண்ணிறந்தனவாம். மனம் அணுவளவாய் ஆன்மாக்க டோறும் வெவ்வேறாயிருக்கும். ஆன்மா, பரமான்மா சீவான்மா என இருவகைப்படும். பரமான்மா முற்றுணர்வுடையவன், எல்லாம் வல்ல வன். அவனுடைய இச்சைப்படி உலகந்தோன்றி ஒடுங்கும். சீவான் மாக்கள் சிற்றறிவுடையனவாய் வினைக்கீடாகப் பிறந்திறந்து இன்பத்

துன்பங்களை அநுபவிப்பன். ஆன்மாக்களுக்கு மனத்தோடு கூடாத விடத்து அறிவில்லை. இங்ஙனம் திரவியம் ஒன்பதும் அறிக.

குணங்களாவன, திரவியம் பற்றுக்கோடாக நிகழ்வன. அவை, உருவம் சுவை நாற்றம் ஊறு முதலியனவாக இருபத்துநான்கு வகைப் படும். அவற்றுள், புத்தி இன்பம் துன்பம் விருப்பு வெறுப்பு முயற்சி அறம் பாவம் என்னும் எட்டுக் குணமும், பாவனை என்னும் வாதனையும் சீவான்மாக்களுக்குச் சிறப்புக் குணங்கள். இவற்றுள், புத்தி விருப்பு முயற்சி மூன்றும் பரமான்மாவுக்குச் சிறப்புக் குணங்கள்.

தொழிலாவன, எழும்பல் வீழ்தல் வளைதல் நிமிர்தல் நடத்தல் என ஐவகைப்படும்.

சாதியாவது, பலபொருட்குப் பொதுவாகிய தன்மை.

விசேடமாவது ஒவ்வொரு பொருட்கே உரிய தன்மை.

சமவாயமாவது, அவயம் முதலியவற்றிற்கு அவயவி முதலியவற் றோடு நீக்கமின்றி உளதாகிய இயைபு.

இன்மையாவது, முன்னின்மையும் அழிபாட்டின்மையும் என்று மின்மையும் ஒன்றினொன்றின்மையும் என நான்குவகைப்படும்.

இந்த எழுவகைப் பொருள்களின் சிறப்பியல்பு பொதுவியல்பு வேற்றியல்புகளை உணரவே, உடம்பு முதலியவற்றின் வேறாகிய ஆன் மாவின் இயல்பு விளங்கும். அதனால் உடம்பு முதலியவற்றை நான் என்று எண்ணிய மித்தையுணர்வு கழியும். அதனால் முயற்சியின்மையின், அறம் பாவங்களில்லையாய்ப் பிறவி ஒழியும். அதனால் துன்ப இன்பங்கள் இலவாய், உடம்பு எடுத்துக்கொண்ட வினைப்பயன் நுகர்ச்சியாற் கழிந்த விடத்து, இறுதித் துன்பங்கெட்டு மனத்தோடு கூடுதற்கு ஏதுவின் மையின், அறிவின்றிப் பாடாணம்போற் கிடப்பதே முத்தி என்பன.

வைசேடிகநூல் செய்தவர் கணுதமுனிவர்.

(b). **நையாயிகம்.** நையாயிகநூல், பதார்த்த இலக்கணமும் முத்தி இலக்கணமும் வைசேடிக நூலிற் கூறியவாறே கூறி, பிரமாணம் முதலிய பதார்த்தங்கள் பதினாறு என்றும், ஈசுரன் செய்விப்பவன் என்றுங் கூறும்.

இந்நூல் செய்தவர் அக்கபாதமுனிவர்.

இந்நூலிற் கூறும் தருக்கம் எல்லா நூல்கட்கும் உபகாரமாம்.

5. **மீமாஞ்சை.** மீமாஞ்சைநூல் செய்தவர் சைமினிபகவான். இந்த நூல் வேதத்தின் கருமகாண்டத்தை ஆராய்ச்சி செய்யும் நூல். இதிற் கூறப்படும் பொருளாவன:—வேதம் ஒருவராற் செய்யப்பட்ட

தன்று, நித்தியமாயுள்ளது. பிரபஞ்சம் தோன்றி அழிதலின்றி நித்தமாயுள்ளது. இட்டி முதலிய கன்மங்கள் செய்யவேண்டுவன. கன்மம் செய்தவனுக்கு அந்தக் கன்மமே சுவர்க்கம் முதலிய பயன்களைக் கொடுக்கும். ஆன்மாக்கள் பலவாய் நித்தமாய் வியாபகமாயுள்ளன. இவ்வான்மாக்களுக்கு வேறாய் ஈசுரன் ஒருவன் இல்லை என்பன.

இந்நூலிற் கூறப்படும் பிரமாணங்கள் பிரத்தியட்சம், அநுமானம், உபமானம், அருத்தாபத்தி, சத்தம் என ஐந்தாம்.

இந்நூல் கூறும் நியாயங்கள் எல்லா நூல்கட்கும் உபகாரமாம்.

மீமாஞ்சமதம், பட்டாசாரியம் என்றும் பிரபாகரம் என்றும் இருவகைப்படும். அவற்றுள், **பட்டாசாரியமதம்** கன்மமே பயன்கொடுக்கும் என்றும், முத்தியில் ஆனந்தம் உண்டென்றுஞ் சொல்லும்.

பிரபாகரமதம், கன்ம நாசத்தில் அபூருவம் என ஒன்று தோன்றி நின்று பயன்கொடுக்கும் என்றும், பாடாணம்போற் கிடப்பதே முத்தி என்றுங் கூறும். அபூருவம்-ஒருவன் செய்த புண்ணிய பாவங்கள் ஒழிந்தவிடத்திலே அவற்றினுற் சமஸ்காரரூபமாகத் தோன்றிநின்று மறுமையிற் பலங்கொடுப்பது. சமஸ்காரம்—மறைந்திருத்தல்.

6. **ஏகான்மவாதம்**, மாயாவாதமும் பாற்கரியவாதமும் கிரீடாப்பிரமவாதமும் சத்தப்பிரமவாதமும் என நான்குவகைப்படும். அவற்றுள்,

(*a*). **மாயாவாதமாவது**—சச்சிதானந்தமாய் நித்தமாய் வியாபகமாய் நிற்பது பிரமம். இப்பிரமம் ஒன்றே மெய்ப்பொருள். ஏனைய எல்லாம் பிரமத்தின் விவர்த்தனமாய் இப்பியில் வெள்ளிபோல அவிச்சையினுற் காணப்படுவனவாகலிற் பொய். இங்ஙனம் தோன்றும் உலகத்திற்கு முதற்காரணமாகிய பிரகிருதிமாயை பிரமம் போலச் சத்துமன்றி முயற்கோடுபோல அசத்துமன்றி அநிருவசனமாயிருக்கும். இந்த மாயைக்கு வேறாகிய பிரமரூபமே யான் என வேதாந்தஞானத்தால் அறிவதே முத்தி என்பதாம். விவர்த்தனம்—திரிவு, விரிவு. அநிருவசனம்-சொல்லொணுதது.

(*b*). **பாற்கரியவாதமாவது**—பிரமமே சடமுஞ் சித்துமாகிய உலகங்களாய்ப் பரிணமித்தது. அங்ஙனம் பரிணமித்து விகாரப்பட்டமையை அறியாமையினுற் பந்தமாயிற்று. மெய்ப்பொருள் ஒன்றே. வேதாந்தஞானத்தால் உடம்பிற்கு வேறாகிய ஆன்மரூபம் விளங்கும். அதுவே பரப்பிரமம் என்றறிந்து அதனிடத்து இலயித்தலே முத்தி என்பதாம்.

(*c*). **கிரீடாப்பிரமவாதமாவது**—பிரமமே நான், நான் ஒருபடித்தன்றிப் பலவேறுவகைப்பட்ட விகாரப் பொருள்களோடு கூடிப் பலவாற்றால் விளையாடுகின்றேன் என்று இவ்வாறறிவதேமுத்தி என்பதாம்.

(*d*). **சத்தப்பிரமவாத**மாவது—காரணமாகிய பரப்பிரமம் பிரளய காலத்திற் சத்தவடிவாயிருக்கும். அது அவிச்சையினாற் சடமுஞ் சித்துமாய் உலகங்களாய் விரியும். முடிவிற் சத்தமாத்திரையே உள்ளது என்று இங்ஙனம் அறிவதே முத்தி என்பதாம்.

இங்ஙனம் நால்வேறு வகைப்பட்ட ஏகான்மவாதநூல் செய்தவர் வியாசமுனிவர்.

7. **சாங்கியம்**. சாங்கியநூலிற் கூறப்படும் பொருள்களாவன:—பிரகிருதி நித்தியமாய் வியாபகமாய்ச் சடமாய்எல்லாப்பொருட்குங் காரணமாய்ச் சாத்துவிகம் இராசதம் தாமதம் என்னும் முக்குணங்களுஞ் சமமாய்நின்ற அவ்வதரமாய் அருவாயுள்ளது. இந்தப் பிரகிருதி இருபத்துநான்காந் தத்துவம். இதினின்று தோன்றுங் காரியம் புத்திமுதற் பிருதிவியீறான இருபத்துமூன்று தத்துவங்கள். இந்த இருபத்துநான்கு தத்துவங்களுக்கும் வேறாய் நித்தமாய் வியாபகமாய் அருவாய் நாநாபேதமாய் முற்றுணர்வுந் தொழிலுமின்றி அறிவுமாத்திரமாயிருக்கும் ஆன்மாக்கள் இருபத்தைந்தாந் தத்துவம். இந்த இருபத்தைந்தாந் தத்துவமாகிய புருடன் முத்தியிலும் பெத்தத்திலும் வேற்றுமையின்றி ஒரு தன்மையனேயாம். புருடனுக்கு மலினமென்பதில்லை. தாமரையிலை நீர்போல யாதினும் ஒட்டின்றி நிற்பன். அநாதியே புத்தியைச் சார்ந்த அவிச்சை வயத்தாற்பெத்தனெனப்பட்டு இன்பத்துன்ப உணர்வுதோன்றும். பிரகிருதியையும் புருடனையும் பகுத்துணரவே அவிச்சை நீங்கும். அதுவே முத்தி எனப்படும். ஆன்மாக்களுக்கு வேறாய் இறைவன் ஒருவன் உண்டென்பது பொய் என்பன முதலியன.

இந்நூல் செய்தவர் கபிலமுனிவர். இதனுட் கூறுஞ் சற்காரியவாதம் சைவம் முதலிய சற்காரியவாத நூல்களுக்கு உபகாரமாம். இதனுட் கூறும் அத்தியாசவாதம் மாயாவாதத்துக்கு உபகாரமாம், அத்தியாசவாதம்—விபரீதவாதம்.

8. **யோகம்**. பாதஞ்சலநூல், பிரகிருதியும்பிராகிருதங்களும் ஆன்மாக்களும் பெத்தமுத்திகளும் சாங்கியநூலிற் கூறியவாறே கூறி, விவேகஞானம்போல யோகமும் யோகாங்கமும் முத்திக்குக் காரணம் என்றும், இருபத்தாறாந் தத்துவமாக ஈசுரன் ஒருவன் உண்டென்றும், அவன் எல்லாவற்றையும் அதிட்டித்து நின்று செய்வோனாதலானும், ஆன்மஞானத்தை உபதேசிப்பவனாதலானும். ஆன்மாக்களுக்கு வேறு என்றுஞ் சொல்லும்.

இந்நூல் செய்தவர் பதஞ்சலிமுனிவர்.

9. **பாஞ்சராத்திரம்**—பாஞ்சராத்திரத்திற் கூறப்படும் பொருள்களாவன:— இருபத்துநான்காந் தத்துவமாகிய குணதத்துவத்தின்

மேலுள்ள இருபத்தைந்தாந் தத்துவத்தில் வாசுதேவன் என்று ஒருவன் உளன். அவனே பரம்பொருள். அந்தப் பரம்பொருளினின்றும் கிருட்டிணன் அநிருத்தன் மகரத்துவசன் இரௌகிணேயன் என்னும் நால்வர் உலகங்களைப் படைத்தற் பொருட்டுத் தோன்றினர். இந்த நான்கு வியூகராற் சடமுஞ் சித்துமாகிய எல்லா உலகங்களும் படைக்கப்பட்டன. ஆதலால் எல்லாம்வாசுதேவன் பரிணாமமேயாம். வேதங்களில்உறுதிப்பயனில்லை. பாஞ்சராத்திரத்தில் உறுதிப்பயன் உண்டு. ஆதலாற் பாஞ்சராத்திரத்தின் முறையே தீக்கை செய்துகொண்டு, வாசுதேவனை வழிபட்டு வாசுதேவனுருவில் இலயமாதலே முத்தி என்பன.

இந்நூல் செய்தவன் வாசுதேவன்.

அகப்புறச்சமயம்.

10. **பாசுபதம்**—பாசுபதநூலிற் கூறப்படும் பொருள்களாவன:— ஆன்மாக்கள் பலவாய் நித்தமாய் வியாபகமாயுள்ளன. இவ்வான்மாக்களுக்கு ஆணவமலம் என்பதொன்றில்லை. மாயை கன்மங்கள் என்று இரண்டு பாசங்கள் உண்டு. அப்பாசங்களாற் சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கும். இவற்றில் வெறுப்புத்தோன்றிச் சாத்திரமுறையாலே தீக்கை பெற்றவனிடத்தில் ஈசனுடைய ஞானம் போய்ப்பற்றும். அப்போது குடும்ப பாரத்தைப் புதல்வரிடத்து வைத்துவிட்டுத் துறவறத்திற் செல்வார்போல, ஈசனும் தன்னுடைய குணங்களை அவன்பாற் பற்றுவித்துத் தான் அதிகாரத்தினின்றும் ஒழிவு பெற்று இருப்பன் என்பன.

இந்நூல் செய்தவர் மாயை என்னுந் தத்துவத்தில் வைகும் ஓர் உருத்திரர்.

இம்மதத்தவர் சங்கிராந்தசமவாதிகள் எனவும்படுவர்.

11. **மாவிரதம்**. மாவிரதநூல் பாசுபதர் கூறிய முறையே மாயை கன்மங்களுடன் ஆணவமலம் உண்டென்று சொல்லி, ஆன்மாக்களுக்குப் பெத்தத்தும் முத்தியிலும் ஞானசத்தியேயன்றிக் கிரியாசத்தி இல்லை என்றும், சாத்திரத்திற் கூறியபடியே தீக்கைபெற்று எலும் பணிதல் முதலிய சரியைகளை அனுட்டிப்போர் முத்தராவர் என்றும், இந்த முத்தருக்குச் சிவனோடு சமமான எல்லாக்குணங்களும் உண்டென்றுங்கூறும்.

இந்நூல் செய்தவர் வித்தை என்னுந் தத்துவத்தில் வைகும் ஓர் உருத்திரர்.

இம்மதத்தவர் உற்பத்திவாதிகள் எனவும்படுவர்.

12. **காபாலம்**. காபாலிகநூல், ஆன்ம இலக்கணமும் பந்த இலக்கணமும் பாசுபதர் மாவிரதர் கூறியபடி கூறிச், சாத்திரத்திற் கூறிய முறையே தீக்கைபெற்றுப் பச்சைக்கொடி ஒன்றைக் கையிற் பிடித்துக்

கொண்டு நாடோறும் மனிதர் தலையோட்டிற் பிச்சையேற்று உண்ண வேண்டும் என்றும், உன்மத்தராய்ச் சிவன் ஆவேசித்தலால் எல்லாக் குணங்களும் பெற்றுச் சிவசமமாவர் என்றுஞ் சொல்லும்.

இந்நூல்செய்தவர் காலம் என்னுந் தத்துவத்திலுள்ள ஓர்உருத்திரர். இம் மதத்தவர் **ஆவேசவாதிகள்** எனவும்படுவர்.

13. **வாமம்.** வாமநூல் சடமுஞ் சித்துமாகிய எல்லா உலகும் சத்தியின் பரிணமம் என்றும், இந்நூலில் விதித்த முறையே ஒழுகிச் சத்தியில் இலயித்தலே முத்தி என்றுங் கூறும்.

இந்நூல் செய்தவர் சித்தபுருடர்.

14. **வைரவம்,** பெரும்பாலும் வாம மதத்தோடொத்துச் சிறு பான்மை ஆசாரங்களால் வேறுபட்டு வைரவரே பரம்பொருள் எனக் கொண்டு வைரவ பதத்திற் சேர்வதே முத்தி என்பதாம்.

15. **ஐக்கியவாதம்** பார். செ. 34.

அகச்சமயம்.

16. **பாடாணவாதமாவது**—ஆன்மாவிற்கு ஆணவமலம் சகசமாய் அநாதியே யுள்ளது. அதனால் மாயை கன்மங்கள் ஆன்மாவைப் பொருந்தும். இறைவன் இருவினைக்கீடாகச் சரீரங்களைக் கொடுப்பன். ஆன்மா அவற்றைப் பொருந்தி இன்பத்துன்பங்களை அனுபவிக்கும். அப்பொழுது ஆன்மாவின் அறிவை ஆணவமலம் மறைக்கும். அதனாற் பிறவித்துன்பம் அதிகரிக்கும். பாசஞான மெல்லாந் தன்கீழ் வியாப்பிய மென்றறிந்து நீங்குதன் மாத்திரையே முத்தி. முத்தியிலும் ஆன்மா ஆணவமலம் நீங்காது சுட்டறிவும் சுகதுக்கானுபவமுமற்றுப் பாடாணம் போற் கிடக்கும் என்பதாம்.

17. **பேதவாதமாவது**—மும்மலங்களும் செம்பிற் களிம்புபோல ஆன்மாக்களுக்கு அநாதியே உள்ளன. அவற்றால் ஆன்மாச் சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கும். கரணங்களிற் சென்ற அறிவு பக்குவம் வந்தவிடத்து அவ்வாறு செல்லாது தன்னிடத்தேவந்து ஒடுங்கி நிராதாரமாய் நிற்கும். இரசகுளிகையினாற் செம்பு களிம்பு நீங்கிப் பொன்னாயவாறுபோல ஆன்மாவும் இறைவன் திருவருளால் மும்மலங்களும் நீங்கிப் பெறுவானும் பேறுமாயிருக்கும் என்பதாம்.

18. **சிவசமவாதமாவது**—பதிஞானம் பசுஞானம்பாசஞானம் என்னும் மூன்றும் அநாதியே உள்ளன. பாசஞானமாகிய இந்திரியங்கள் விடயங்களை விளக்கப் பசுஞானம் அவற்றைப் புசிக்கும். இவ்விரு ஞானங்களும் நீங்கியவிடத்து ஆன்மா ஒன்றையுஞ் சுட்டி அறியாது அறிவு மாத்திரையாயிருக்கும். அப்பொழுது வேட்டுவன் புழுவை எடுத்துக்கொள்வது

போலப் பதிஞானம் ஆன்மாவை எடுத்துக்கொள்ளும். புழு வேட்டுவனை நினைத்து அதன் வடிவாகி, மேலும் அதன் தொழிலையுஞ் செய்தல்போல, ஆன்மாவும் அப்பதியை நினைந்து அதன்வடிவாகி, மேலும் அப்பதி செய்யும் பஞ்சகிருத்தியத்தையுஞ் செய்யும் என்பதாம்.

19. சிவசங்கிராந்தவாதமாவது—ஆன்மாவின் சந்நிதியிலே காந்த பசாசம்போல உடல் இயங்குமிடத்து அதன்கணின்று கருவிகளே விடயங்களை அனுபவிக்கும். மலம் நீங்கியவிடத்துக் கண்ணாடியில் முகவொளிதோற்றுமாறுபோல, முதல்வனது திருவருள்ஆன்மாவினிடத்துச் சங்கிரமித்துத் தோன்றும். அப்பொழுது உப்பளத்திலிட்டவையெல்லாம் உப்பாமாறுபோல ஆன்மாச் சிவமேயாய் அவ்வான்மாவின் சந்நிதியில் அறிவனவாகிய பசுகரணங்களுஞ் சிவகரணங்களாய் மாறிச் சிவத்தை அறியும் என்பதாம்.

20. ஈசுவரவவிகாரவாதமாவது — பல துளையுடைய குடத்திலேற்றிய தீபம்போல நவத்துவாரமுடைய உடம்பில் ஆன்மா அறிவாய் நிற்கும். நிற்பினும் அவ்வப் பொறிகளளவாய் அவ்வவற்றைக் கூடி அறியும். அது மலபரிபாகமுஞ் சத்திநிபாதமுஞ் சேர்ந்தவிடத்து முதல்வனது திருவருளால் ஞானத்தைப் பெற்று, வெய்யிலிலே திரிந்தானொருவன் மரநிழல் கண்டு ஆறுவதுபோல, அம்முதல்வனது திருவடிநிழலை அடையும். இங்ஙனம் கூடியவிடத்து, உயிர் முதல்வனது உபகாரத்தை அவாவாது என்பதாம்.

21. சிவாத்துவிதசைவமாவது:—பதி பசு பாசங்களின் இயல்பும் தத்துவங்களுக்குத் தோற்றவொடுக்கங்களும், அஞ்சவத்தைப்படும் வேறுபாடுகளும், அனைத்துஞ் சித்தாந்தசைவரோடொப்பக் கொண்டு, பசுபாசங்கள் பதிவியாபகத்தின் வியாப்பியமாய்நிற்பனவன்றித் தனித்த பொருள்களல்ல, சிற்சத்தியின் பரிணாமமே. பதி பசு பாசங்களுக்குத் தம்முள் வேற்றுமை குணகுணிகட்குளதாகிய வேற்றுமை போல உட்பேதமேயன்றிப், புறப்பேதமன்று. மரத்தில் வியாப்பியமான கவடு கொம்பு முதலியன எல்லாம் மரமேயாமாறுபோலச் சதசத்தும் அசத்துமாகிய அனைத்தும் சத்தெனவேபடும். ஆகையால், பதித் தன்மையின் வேறாய்ப் பசுவுக்கு அறியுந் தன்மை இன்று, சத்தாகிய பதிப்பொருளே ஆன்மாவினிடமாக நின்று அறியும் என்பதாம்.

சிவாத்துவித சைவம் நிமித்தகாரணத்துக்குப் பரிணாமங் கூறுவதாகலின், அது நிமித்தகாரணபரிணாமவாதம் எனவுங் கூறப்படும்.

22. அளவளாவா:—பிரமாணங்களைத் தழுவாத. அள்வு—பிரமாணம். அளாவுதல்—தழுவுதல், கொண்டாடல்.

23. சற்காரியத்தாய்:—சற்காரியவாதம், உள்ளது காரியப்படு மென்று சொல்லுதல். இச் சற்காரியவாதம் சைவசித்தாந்தம் கூறுவது.

24. மலைவு—மாறுபாடு.

பொழிப்பு. உலோகாயதம் முதற் சிவாத்துவிதசைவ மீறாகிய சமயத்தவராற் கொண்டாடப்படாத கோட்பாடுகளை யுடையதாய், வேதாந்தமாகிய உபநிடதங்களின் உண்மைப்பொருளாய், பேரின்பத்தை விளைவிப்பதாய், சற்காரியவியல்பு கூறுவதாய், மலைவற்றிருக்குஞ் சைவ சித்தாந்த உணர்வாற், பெத்தமுத்தி நிலைகளை இந்நூலிற் சொன்னோம்.

நூல் உபதேசிக்கும் முறை.

100. திருவருள் கொடுத்து மற்றிச் சிவப்பிரகாச நன்னூல்
விரிவது தெளியு மாற்றால் விளம்பிய வேது நோக்கிப்
பெருகிய வுவமை நான்கின் பெற்றியி னிறுவிப் பின்முன்
தருமலை வொழியக் கொள்வோன் றன்வயிற் சாற்றலாமே.

(பதவுரை.) திருவருள் கொடுத்து—தீக்கையாகிய திருவருளைக் கொடுத்து,—இச்சிவப்பிரகாச நன்னூல்—இந்தச் சிவப்பிரகாசமாகிய நன்னூல்,—விரிவது தெளியும் ஆற்றால்—(சுருங்கி யடங்கியிருக்கும் பொருள்களின்) விரிவை ஐயந்திரிபற அறியும் வழியால்,—விளம்பிய எதுநோக்கி—சொல்லப்பட்ட இயல்பேதுமுதலிய எதுக்களை ஆராய்ந்து நோக்கி,—பெருகிய உவமை நான்கின் பெற்றியில் நிறுவி—(நூல்களிற் சொல்லப்பட்டுப்) பரந்த உவமைகள் நான்காலும் பெறும் பொருள் களிலேகருத்தை நிறுத்தி,—பின்முன் தரும் மலைவு ஒழிய—பின்சொன்ன வையும் முன்சொன்னவையும் தம்முட் காட்டும் முரண் நீங்குமாறு,—கொள்வோன் தன்வயின் சாற்றலாம்—கேட்டு இனிதுணர்ந்து கொள் வோனாகிய நன் மாணவகனிடத்திலே சொல்லலாம்.

குறிப்பு.—1. திருவருள் கொடுத்து—ஞானதேசிகருடைய திருவரு ளாகிய தீக்கையின்றி, இந்நூற் பொருள் நன்கு புலப்படாதாதலால், "திருவருள் கொடுத்து" என்றார். "அருளினாலாகமத்தேயறியலாம்" என்று சிவஞான சித்தியார் கூறும். (சி. சி. மங்கலவா.)

2. சிவப்பிரகாச நன்னூல்—சிவம் பிரகாசமாமாறு செய்து சிவப்பேறு எனப்படும் நன்மையைப் பயத்தலால் "சிவப்பிரகாச நன்னூல்" என்றார்.

3. விரிவது தெளியும் ஆற்றால்:—விரிவு, இங்கே கூறிய சுருக்கங் களினின்று தோன்றிவிரியும் பொருள்கள். இங்கே கூறியது விரிவன்று.

விரிவாயின் இலகுவிற் புலப்படும். தெளியும் ஆறு வேண்டுவதில்லை. தெளிதல்—அறிதல். ஆறு—வழி.

4. விளம்பிய எதுநோக்கி:—நூல்களிலே சொல்லப்பட்ட எதுக்கள் மூன்று. அவை இயல்பேது, காரியவேது. அநுபலத்தியேது என்பன. மா முதலிய சொற்கள் மரம் முதலிய பொருள்களை உணர்த்துதற்கண் வேறுகாரணமின்றி அச்சொற்களி னியல்பானுளதாகிய ஆற்றலை இயல்பேது என்றும். புகை முதலிய எதுக்கள் நெருப்பு முதலிய தத்தங் காரணங்களை உணர்த்துதலைக் காரியவேது என்றும், குளிரின்மை முதலியகாரியங்களி னின்மைகள் பனியின்மை முதலிய காரணங்களி னின்மைகளையும், பனியின்மை முதலிய காரணங்களி னின்மைகள் குளிர்வாராமைமுதலிய காரியங்களினின்மையையும் உணர்த்துதலை அநுபலத்தியேது என்றுங் கூறுவர். இயல்பு—இயற்கை. காரியம்—ஆக்கப்படுவது. அநுபலத்தி—அறியாமை.

5. பெருகிய வுவமை நான்கின் பெற்றியினிறுவி:—உவமை நான்காவன—வினையுவமை, பயனுவமை, மெய்யுவமை, உருவுவமை என்பன. அவற்றுள். வினையுவமையாவது தொழில் காரணமாக வரும் உவமை. (உதாரணம்) புலிப்போலப் பாய்ந்தான் என்பது. இது பாய்தலாகிய தொழில் காரணமாக வந்தது. பயனுவமையாவது பயன் காரணமாக வரும் உவமை. பயனாவது செயல் காரணமாகத் தோன்றுங் காரியம். (உதாரணம்) "மாரியன்ன வண்மை" என்பது. இதுபயன் காரணமாக வந்தது. இங்கே மாரியால் வரும் பயனும் வண்மையால் வரும் பயனும் ஒத்தல் அறிக. மாரி—மேகம். வண்மை—கொடை. மெய்யுவமையாவது வடிவங் காரணமாகவரும் உவமை. (உதாரணம்) துடியிடை என்பது. இது வடிவம் காரணமாகவந்தது. மெய்—வடிவம். இங்கே துடியின் வடிவமும் பெண்ணுடைய இடை என்னும் உறுப்பின் வடிவமும் ஒத்தலறிக. துடி—உடுக்கு, வாச்சியம். உருவுவமையாவது, நிறங் காரணமாகவரும் உவமை. உரு—நிறம், வண்ணம். (உதாரணம்). கார்க்குழல் என்பது. இது கருமை என்னும் நிறங் காரணமாக வந்தது. கார்—மேகம். குழல்—பெண்மயிர். "வினை பயன் மெய்யுருவென்ற நான்கே—வகைபெறவந்த வுவமத் தோற்றம்" (தொல்காப். உவமவியல்—). இவைகளைச் சிறிது வேறுபடுத்தியுங் கூறுவர்.

பதி பசு பாசம் என்னும் திரிபதார்த்தங்களையும் அநுமானித்து நிச்சயித்தறிதற்கு இன்றியமையாதன வாதலால், எதுவையும் உவமையையும் விதந்து கூறினார். இந்நூலாசிரியர் "எதுவுமோது நால்வகையுவமையும்" எனச் சங்கற்ப நிராகரணத்துக் கூறுதலுங் காண்க. (சங்கற்ப. பாயிரம்). "எதுக்களாலு மெடுத்த மொழியாலு மிக்குச் சோதிக்க

வேண்டா" (தேவாரம். திருநாவு. பொது. திருப்பாசுரம்) என்பதினு லும் அறிக.

உவமை நான்கின்பெற்றி—உவமை நான்கினின்றும் பெற்ற பொருள். பெற்றி—பேறு.

6. பின்முன் தரும் மலைவு:—பின்சொன்ன பொருளும் முன் சொன்ன பொருளும் ஒன்றற்கொன்று பொருந்தாதனவாகக் காட்டும் மலைவு. மலைவு—விரோதம்.

7. கொள்வோன்:—சீடனாகிய மாணவகன். இந்நூற் பொருளைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளியும்மாணவகன் மலபரிபாகமுஞ் சத்திநிபாத மும் வரப்பெற்ற பரிபக்குவன் என்பது, "திருவருள் கொடுத்து" என் பதனாற் புலப்படும். சைவசித்தாந்த நூல் அந்தப்பக்குவமுடையானுக்கே சொலற்பாலது. 'சைவம்...சத்திநிபாதர்க்கு நிகழ்த்தியது' சி. சி. 8. 15.

பொழிப்பு. கூறப்படும் பொருள்களை ஆசாரியன் ஏதுக்களாலும், உவமைகளாலும் நிச்சயித்து, மலைவறக் கொள்ளும் பரிபக்குவமுடைய மாணவகனுக்கு, இந்நூலைத் திருவருள் கொடுத்துக் கூறலாம்.

உண்மையதிகாரம் முற்றுப்பெற்றது.

செய்யுள் முதற் குறிப்பகராதி.

செய்யுள்.	இலக்கம்	பக்கம்
அகம்புற	95	168
அடைபவர்	79	148
அண்டமே	96	169
அந்நியமா	36	73
அரிவையரின்	50	104
அருத்திமிகுங்	26	52
அலகில்குணம்	42	85
அல்லன்மிக	25	50
அழிந்திடும்	88	159
அறிந்திடு	67	133
அறிவிணா	55	114
அறிவெனில்	54	113
ஆசுறு	92	164
ஆனதனு	43	88
இங்கிவை	51	108
இத்தகைமை	39	78
இந்நிலை	78	146
இந்நிலையி	46	95
இருணணி	66	132
இவ்வகை	61	124
இனையபல	48	99
இன்மைமல	34	70
இன்றுநோக்	77	145
ஈங்கிதுவென்	15	27
உருவாதி	22	44
உருவுணர்	53	111
உலகமெலா	16	29
உறைதரு	74	143
உற்றதொழி	31	64
உன்னலரும்	21	40
எண்ணரிதாய்	19	34
எண்ணவொன்	60	122
எல்லையில்	89	160
எவ்வறி	56	115
என்னையிது	23	47
ஏகமாய்த்	20	38
எற்றவிவை	18	33
ஐவகையா	41	81
ஒடுங்கிடா	81	149
ஒளியான		1
ஒன்றிரண்	87	157
ஓங்கிவரும்	33	68
ஓங்கொளியா	1	2
ஓரிடத்	59	120
கண்டறி	65	131
கண்ணொளி	58	118
கந்தமல	17	31
கன்மநெறி	29	60
காட்டிடுங்	68	134
கிரியையென	10	18
குறிப்பிடங்	94	167
சத்திது	57	116
சுத்தமாஞ்	75	143
செறிந்திடு	52	109
சொன்னமுறை	44	91
தத்துவமான	73	141
தனக்கென	64	130
தன்னறி	72	140
திருவருள்	100	183
திருவெழுத்	91	163
தீங்குறு	93	166
தெரித்தகுரு	11	20
தேசுறமருவ	71	139
தேவர்பிரான்	5	7
தொண்டர்க	98	171
தொன்மையவா	12	21
தோற்றியிடு	47	98
நண்ணியிடு	28	57
நலந்தர	3	5
நாடியசத்	49	02

செய்யுள்.	இலக்கம்	பக்கம்	செய்யுள்	இலக்கம்	பக்கம்
நிலவுலோ	99	172	பொற்புறு	97	148
நீக்கமி	62	126	மண்முதற்	63	169
நீடுபார்	14	24	மருவிய	80	128
படைத்ததொரு	24	49	மன்னியகன்	27	55
பந்தமா	90	161	மாயைமா	70	137
பரந்தபார்	2	3	மாயைமுத	35	71
பலகலையா	13	23	முந்தியவைம்	45	93
பற்றிடுங்	82	150	முந்தியவொ	83	151
பன்னிறங்	69	136	மூவகையா	8	13
பாசமா	84	154	மேலைக்கு	30	62
பார்திகழ்	6	8	மோகமிக	32	66
பாவிக்கின்	86	156	வந்தடைந்து	38	76
புகலரு	76	144	வளநிலவு	4	6
புகலுமல்	37	74	விரும்பியமந்	9	16
புறச்சமயத்	7	10	விளம்பிய	85	155
பேசரிய	40	80	—— * ——		

அரும்பத விஷய அகராதி.

இதில் முதலில்வரும் இலக்கங்கள் கவிகளையும், அவற்றின்பின் ( ) இவ்வடையாளங்களுள் வரும் இலக்கங்கள் அவ்வக் கவிகளின் குறிப்புரையின் பாகங்களையுங் குறிக்கும்.

அகங்காரம்—அந்தக்கரணம் நான்கனுள் ஒன்று. அகம்-நான், காரம்-செய்தல், 26 (7).
  இதன்தொழில். 43 (1–2)

அகச்சமயம், 7 (2), 99 (16-21)

அகச்சமுதாயம்-உருவம், வேதனை, குறிப்பு, பாவனை, விஞ்ஞானம் என்பன. அகம்—உள். சமுதாய: சம்—ஒருங்கு. தாய — சேர்ந்திருப்பது. 99 (2–c)

அகண்டிதம்-கண்டிக்கப்படாதது, கூறுசெய்யப்படாதது. அ-எதிர்மறை. கண்டிதம்-கண்டிக்கப்பட்டது, கூறுசெய்யப்பட்டது 13.

அகப்புறச்சமயம், 7(2), 99(10-15)

அகப்புறப்பூதம், 45 (1).

அகப்பூதம், 45 (1).

அகம்பிரமஞானம் — நான் பிரமம் என்னும் ஞானம். அது பசுஞானம். அகம்—நான். 73 (4).

அகிதம் — தீமை. அ—எதிர்மறை. ஹிதம்—நன்மை 19 (6), 30 (5).

அகோரம்—அகோரமுகம், சதாசிவமூர்த்தியுடைய ஐந்துமுகங்களிலொன்று. அது, கர்த்திருசாதாக்கியம் என்னும் தத்துவமும் ஈசுவரன் என்னும் மூர்த்தியும் பொருந்தியுள்ளது. கோரம்—அஞ்ஞானம், அகோரம் — அஞ்ஞானமின்மை. ஞானம், 14 (2).

அக்கபாதமுனிவர்- நையாயிகநூல் செய்த கௌதமர். அக்ஷ—தர்க்கம். பாதர் — சென்றவர். 99 (4—b).

அங்கம்—வேதாங்கம். 4 (2); பகுதி, உபகரணம், துணைக்காரணம். 9(1)

அங்குலி—விரல்.

அசத்தி — வலியின்மை. அ—எதிர்மறை. சக்தி—வலி. 42 (4).

அசத்தியோநிருவாணம்— நிர்வாண தீக்கைவகை இரண்டனுள் ஒன்று. அது, தேகாந்தத்தின் முத்தியைப் பயப்பது. அ—எதிர்மறை. சத்ய—உடனே. நிர்வாணம்—மோக்ஷம். உடனே மோக்ஷம் கொடுத்தலில்லாதது. 9 (2).

அசத்து— உள்ளதல்லாதது, உண்மையல்லாதது. அ—எதிர்மறை. ஸத்-உள்ளது. 55(1), 56,57 (1).

அசலம்—வேறொரு பொருளானுஞ் சலிக்கப்படாது என்றும் ஒருபடித்தாய்ச் சுவதந்திரங் கொண்டு நிற்பது, அசைவற்றது. 13 (3); 22 (8). அ-எதிர்மறை. சல்—அசைதல்.

அசித்து — அறிவில்லாதது, சடப்பொருள். அ-எதிர்மறை. சித்து-அறிவுடையது. 22 (7).

அசீவன் — போக்கியப் பொருள். அ—எதிர்மறை. சீவன்—சீவித்தலுடையது. 99 (3).

அசுத்ததத்துவங்கள், 46 (3).

அசுத்தமாயை, 22.

அசுத்தாத்துவா, 9 (2), 46 (3).

அசேதனம்-அறிவில்லாதது, சடம், தானியங்குந் தன்மையில்லாதது. அ—எதிர்மறை. சேதநம்—அறிவுள்ளது, அசையும்பொருள்.

அஞர்—துன்பம். 50 (12).

அஞ்சவத்தை, 60–62.

அஞ்ஞானம்— அவிச்சை, விபரீதவுணர்வு, மயக்கம், ஆணவமலம். அ—எதிர்மறை. ஞானம்—அறிவு. 50 (12).

அடர்ச்சி—நெருக்குதல். இராசதமானது மற்றையிருகுணங்களையும் அடக்கித் தான்மேலிட்டபோது தோன்றுங்குணங்களுள் ஒன்று. அது, கொடுமையாகிய மனத்தாலும் சொல்லாலும்செயலாலும்நெருக்குதலால் அடர்ச்சி எனப்பட்டது. 42 (1).

அடைவு—முறை (9).

அட்டசித்திகள்—அணிமா முதலிய எண்வகைச் சித்திகள். அட்ட—எட்டு. சித்தி—செல்வம். 50 (9).

அட்டவித்தியேசுரர்- விஞ்ஞானகலரிலிருந்து மலபரிபாகம் எய்தப்பெற்றும், அதிகாரஞ் செய்யவேண்டும் என்னும் இச்சையால் ஈசுவரதத்துவத்தில் அதிகாரஞ் செய்துகொண்டிருக்கும் எண்வகைவித்தியேசுரர். அவர் அனந்தர் சூக்குமர், சிவோத்தமர், ஏகநேத்திரர், ஏகருத்திரர், திரிமூர்த்தர், ஸ்ரீகண்டர், சிகண்டி என்பவர். 21 (9).

அணிமா-அட்டசித்திகளிலொன்று. அது, அணுவினும் நுண்மையாதல். அணு + இமா = அணிமா. இமா—ஒருவிகுதி. 50 (9).

அணு—ஆன்மா, உயிர். 18, 22 (6); மிகச்சிறியது, 20 (2).

அணுசதாசிவர் — சாதாக்கிய தத்துவத்திற் சதாசிவ மூர்த்தியைச் சூழச் சேவித்துக்கொண்டிருந்து போகங்களைப் புசிக்கும் அபரமுத்தர். இவர்கள்: பிரணவர், சாதாக்கியர், தீர்த்தர், காரணர், சுசீலர், ஈசர், சூக்குமர், காலர், தேகேசுவரர், அங்சு எனப்பதின்மராவர். 21 (9).

அணைந்தோர்தன்மை— சீவன்முத்தரியல்பு. 93–98.

அண்டசம் — முட்டையிற் பிறப்பன. அண்ட—முட்டை. ஜம்—பிறந்தது. 19 (2), 47 (1).

அண்டசவுவமை, 46 (5).

அதர்மம்-தருமமல்லாதது, பாவம். அது, வேதத்தில் விதிக்கப்பட்டன செய்யாமையும். விலக்கப்பட்டன செய்தலுமாம் அ-எதிர்மறை. தர்ம—நற்செயல். 42 (4).

அதர்வணம்--நான்காம்வேதம். ஐம்பது சாகைகளுள்ளது. இது முன்னைய மூன்றுவேதமும் போலாது இடையாய வேதம் என்றும், வேள்வி முதலிய ஒழுக்கங் கூறுதுபெரும்பான்மையும உயிர்கட்கு ஆக்கமே யன்றிக் கேடு சூழும் மந்திரங்களையுங் கூறும் என்றும், நச்சினார்க்கினியர் சொல்வர்.

அதிகாரசிவன் —மகேசுவரர். இவர் சுத்தமாயையிலே உற்பந்ந காரியத்தைச் செய்வதினால் அதிகாரசிவன் எனப்படுவர். 14 (1).

அதிகாரமுத்தர். 21 (9).

அதிகாரம் — உரிமை, யோக்கியம், 9 (1); தலைமை. அதி—மேல். காரம்—செயல்.

அதிசூக்குமசித்து— தூலசித்துப்போலாது மிகநுண்ணியதான சித்துப் பொருள். 15 (2).

அதிசூக்கும பஞ்சாக்கரம், 90 (3).

அதிசூக்குமம்—மிகநுண்மை. அதி—அதிகம். சூக்குமம்—நுண்மை.

அதிட்டானபக்கம், 68 (2).

அதிட்டானம்-இடம், நிலயம். அதிஷ்டாந: அதி-மேல், ஸ்தாநம்-இடம்.

அதிட்டானவாயில்-நிலைக்களம், 14.

அதிட்டித்தல்-நிலைக்களமாகக் கொண்டு செலுத்துதல், 14 (3), 43 (3), 99 (8).

அதிதீவிரம் - மிக்கதீவிரம். அதி-மிகுதி. தீவிரம்—வேகம்.

அதிமார்க்கநூல்—உருத்திரர்களாற் செய்யப்பட்ட பாசுபதம் காபாலம் மகாவிரதம் என்பன.

அதிமார்க்கம்—பரசமயங்களுக் கப்பாற்பட்டு உட்சமயமாய்ச் சித்தாந்த மல்லாததாயுள்ள சமயம். அதி— கடந்த. மார்க்கம்-சமயம். வழி.

அதிமார்க்கவினை — யோகஞ் செய்தல். அதி—கடந்த. மார்க்கம்—வழி. வினை-செயல்.

அதிருஷ்டசன்மம் —காணப்படாத சன்மம். அ—எதிர்மறை. திருஷ்டம் — காணப்பட்டது. சந்மம்—பிறப்பு. 28 (7).

அதிருஷ்ட ஜன்மோப போக்கிய கன்மம்—காணப்படாத சன்மத்தில் அனுபவிக்கப்படுங் கன்மம். அதிருஷ்டம்— காணப்படாதது. ஜன்மம்-பிறப்பு. உபபோக்கியம்-அனுபவிக்கப்படுவது. 28 (7).

அதுவதுவாய் நின்றறிதல்—சார்ந்த தன்வண்ணமாய் நின்றறிதல்,55.

அதோமாயை—அசுத்தமாயை. சுத்தமாயைக்குஅதோபாகமாதலால், அதோமாயை எனப்படும். அதஸ்—கீழ்.

அத்தியாசம் — கயிற்றினைப் பாம்பென்று கொள்வதுபோல, ஒன்றை மற்றொன்றாகக் கொள்ளும் விபரீதஞானம். அதி-முன்.அஸ்-இருத்தல்.

அத்தியாசவாதம் — விபரீதவாதம். 99 (7).

அத்தியான்மிகநூல்—சாங்கியம், பாதஞ்சலம், வேதாந்தம் என்பன. அவை உபநிடதங்களை எடுத்துக்காட்டி இருடிகளாற் செய்யப்படுவனவாய் ஆன்மஞானத்தைப் பலிப்பிக்கும் நூல்கள்.

அத்தியான்மிகவினை — சிவபூசை முதலிய செயல். அதி-மேலான. ஆன்மிகம்—தனக்குரியது.

அத்துவசுத்தி-ஆறத்துவாக்களிலுஞ் சஞ்சிதமாயிருந்த கன்மங்களையெல்லாம் ஏககாலத்திலே புசிப்பித்துத் தொலைத்து முத்தி கொடுத்தல். 9 (2), 41 (2).

அத்துவா—ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மம் ஏறுதற்கும், பரகதியடைதற்கும் காரணமாகிய வழி. அத்வா—வழி. 9 (2), 21 (7).

அத்துவிதநிலை-சிவமும் ஆன்மாவும் தம்முள்வேறற ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்றல், 87.

அத்துவிதம்—பேதப்பொருள் இரண்டு தம்முள் அபேதமாதற்குரிய சம்பந்தவிசேடம். அஃதாவது, பொருள்இரண்டாயிருந்தும்,வேறறக் கலந்து நிற்குந்தன்மை. அ-எதிர்மறை. த்விதம்—இரண்டுவகை. 7 (6), 58 (4), 84 (4), 85 (3).

அநந்தசத்தி — அளவிலாற்றலுடைமை. இது, பரமசிவனது எண்குணங்களிலொன்று. அநந்த—அளவற்ற. சக்தி—வல்லமை.

அநந்நியம்—அந்நியமல்லாதது, ஒற்றுமை. அந்-எதிர்மறை. அந்யம்-வேறு, 36.

அநாகதம்—ஆறுதாரங்களுள் நான்காவது. இது, மணிபூரகத்துக்குப்பத்து விரற் பிரமாணத்துக்கு மேலே இருதயகமலத்தில் முக்கோணவடிவினதாய்ப் பன்னிரண்டு இதழுடையதா யிருக்கும். அதிதேவதை உருத்திரன். அநாஹத: அந்—எதிர்மறை. ஆஹதம்-விளங்கினது.

அநாதி கேவலம்—ஐவகைக் கேவலங்களுள் ஒன்று. அது, அறிவை மறைத்து மயக்கத்தைச் செய்யும் ஆணவமலத்தோடு ஆன்மா அனாதியே கூடி அறிவின்றிக் கிடக்குநிலை, மருட்கேவலம்.

அநாதிபோதம்—இயல்பாகவே ஞா

ணமுடைமை. இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல். இது, பரமசிவனது எண் குணங்களுள் ஒன்று.

அநாதிமுத்த சித்துரு--அநாதியே மலபந்தமின்றியிருக்கும் அறிவுருவாகியசிவம், இயல்பாகவே பாசங்களினீங்கினவராகிய கடவுள். அநாதிமுத்த—இயல்பாகப் பாசங்களினீங்கிய. சித்து — அறிவு. உரு—வடிவம்.

அநியதகாலோபபோக்கிய கன்மம்-இன்னவேளை புசிக்கப்படுமென்றறியப்படாத கன்மம். அநியத—நியமமல்லாத. காலம்—சமயம். உபபோக்கிய — புசிக்கப்படுவது. 28 (7).

அநியமம்—தகாத காரியத்தைச் செய்யவேண்டுமென்னுஞ் சங்கற்பம். அ—எதிர்மறை. நியமம்—ஒழுக்கநிலை. 42 (1).

அநிருத்தன்— பிரத்தியுமிநனுடைய ஒருபுத்திரன். 99 (9).

அநிருவசனம்-- வசனித்தற்கியலாத இல்பொருள், சொல்லொணாதது. அ—எதிர்மறை. நிர்வசநம-பேச்சு. 99 (6. a).

அநிருவசனீயம் - வசனிக்கப்படக்கூடாதது. அ-எதிர்மறை. நிர்வசனீயம்-இலக்கணம் முதலியவைகளால் நிச்சயித்துச் சொல்லப்படுவது.

அநிர்த்தேசியம் - சுட்டியறியப்படாதது. அ-எதிர்மறை. நிர்த்தேசியம்: நிர்-நிச்சயம். திச்- விளக்குதல்

அநுக்கிரகம் - அருள். அநு - பின். க்ரஹ்-எடுத்தல். பற்றுதல்.

அநுபவம் - அநுபோகம், புசிப்பு, அனுபூதி, அறிந்த பொருளில் அழுந்துதல். அநு-பின். பவ- உண்டாவது. பூ-ஆதல்.

அநுபலத்தி - அறியாமை, இல்லையென்றறியும் அறிவு. அந்-எதிர்மறை. உபலத்தி- அறிதல். உப-கிட்ட, சமீபம். லப்தி-பெறுதல், அடைதல்.

அநுபலத்தியேது. 100 (4).

அநுபூதி - பிறபொருளின் உபகாரம் வேண்டாது இயற்கையாற் பொருள்களை அளந்தறியும் அறிவு. அநு-பின். பூதி-ஆனது. பூ - ஆதல்.

அநுமானம் - கருதலளவை. இது நேரே அறியப்படாது சாதித்துப் பெறற்பாலதாய் மறைந்து நின்றபொருளை அதனைவிட்டு நீங்காது யாண்டும் உடனாய் நிகழும் ஏதுவைக்கொண்டு உணர்வதாகிய ஆன்மாவின் ஞானசத்தி. அது, புகையைக்கண்டு காணப்படாத நெருப்பை யுண்டென்றுணர்தல்போல்வது, ஏதுக்களைக் கொண்டு மறைந்த பொருள்களை அறிதல். அநு-பின், மாநம்-அளவை. மா-அளத்தல்.

அநுமான அளவை - அநுமானப் பிரமாணம்.

அநுவாதம் - முன்னர்க்கூறிய ஒரு பொருளை ஒரு நிமித்தத்தாற் பின்னும் எடுத்துக்கூறுதல், வாதி கூறிய பொருளை நீ இவ்வாறு கூறினை எனக் கண்டனஞ் செய்தற் பொருட்டுப் பிரதிவாதியுங் கூறுதல். அநு-பின். வாத-சொல்லுதல்.

அநேகாந்தவாதம் - ஆருகதசமயம். அஃது அநேகமுடிபைச்சொல்லுவது. அநேக-பல. அந்த—முடிவு. வாதம்— சொல்லுவது. 99 (3).

அநைசுவரியம் - ஐசுவரியமின்மை. அந்-எதிர்மறை. ஈச்- செல்வம், உடைமை. 42 (4).

அந்தக்கரணான்மவாதிகள் - அந்தக் கரணங்களுளொன்றே ஆன்மா என்று சாதிக்குமதஸ்தர். இவர் உலோகாயதருள் ஒரு சாரார். அந்த - உள். கரணம் - கருவி,

53 (4).

அந்தராயம் - தீக்குணங்கள் எட்டனுள் ஒன்று. அது, இடையூறு, தீமை, துக்கம். அந்த்ர-இடை. அயம்-போதல். 50 (3), 99 (3).

அந்தரியாகம் - உட்பூசை. அந்தர் - உள். யாகம்-பூசை.

அந்தரியாமி - உள்ளீடாயிருப்பவன், கடவுள். அந்தர்-உள். யாமி-நடத்துபவன். யா-போதல்.

அபரஞானம் - கீழ்ப்பட்ட ஞானம், சாத்திரங்கற்றலால் வரும் ஞானம், சிவாகமங்கள். அபர-சிரேட்டமல்லாத. 10 (3), 11 (1).

அபரநாதம்-அபரசிவதத்துவம். அது, பரநாதம் எனப்படும் ஞானசத்தி சுத்தமாயையைப் பொருந்துதலால் உண்டானது. அபர-கீழான. நாத-ஓசை. நத்-அசைதல், ஓசையுண்டாதல். 14(3),37(3); இலயசிவம்.

அபரமுத்தர். 21 (9).

அபரமுத்தி — பரமுத்தியல்லாதது, பதமுத்தி. 83 (9).

அபரம் - பிந்தினது, பின்வருவது.

அபரவாகீசுவரி - அபரமான வாக்குக் கதிபதியான சத்தி. 2 (8).

அபரவிந்து—அபர சத்திதத்துவம். அது, பரவிந்து எனப்படும் கிரியாசத்தி சுத்தமாயையைப் பொருந்துதலால் உண்டாவது. அபர-கீழான. பிந்த்-கூறுபடுதல். 14 (3) 37 (3); இலயசத்தி.

அபாவம் - இன்மை, தருக்கநூலிற் கூறும் அளவைகளி லொன்று. அ-எதிர்மறை. பாவம்-உண்மை.

அபானவாயு - பத்துவாயுக்களுள் ஒன்று. அது குதத்தானத்திலிருந்து மலசலங்களைப் பிரித்து வெளியே விடும் வாயு. அப-கீழ். அந்-சுவாசித்தல். 43(1), 60 (5).

அபுத்திபூருவம் - அறிவுடன் கூடாதது. அ-எதிர்மறை.புத்தி-அறிவு. பூர்வம் - ஆதி, முதன்மை, முன். 30 (3-4).

அபூருவம் - 99 (5).

அபேதம் - பேதமின்மை. அ - எதிர்மறை. பேதம் -பிரிக்கப்பட்டது. பித்-பிரித்தல்.

அபேதவாதம் - சிவமும் ஆன்மாவும் ஒன்றெனவாதிக்கும் மாயாவாதம். 7 (4).

அப்பிரகாசம் - அசித்து. பிரகாசமின்மை. வெளிப்படையல்லாதது, மறைவிலிருப்பது. அ-எதிர்மறை. ப்ரகாச-ஒளி. காச்-விளங்குதல். ப்ர-உபசர்க்கம்.

அப்பிரமேயம் - அளவையானளக்கப்படாதது. அ-எதிர்மறை. ப்ரமேயம்- அளக்கப்பட்டது. மா - அளத்தல், ப்ர-உபசர்க்கம்.

அப்பு-நீர், பஞ்சபூதங்களுள் ஒன்று. ஆப்-பரம்புதல்.

அதன் குணமுந் தொழிலும், 45 (2-4).

அமூர்த்தி சாதாக்கியம் - ஐந்து சாதாக்கியங்களுள் ஒன்று. அது சாந்தி என்னும் பெயரையுடைய ஆதிசத்தியினிடமாகத் தோன்றுவது. ஆதிசத்தி அரூபியாதலால், அது அமூர்த்தி என்னும் பெயரையுடைத்தாய், வடிவறுதியாதலால் விகற்பமான கலைகளுக்கப்பாற்பட்டுத் தூணாகாரமான ஒப்பற்ற இலிங்கமாய்க், கோடிசூரியப்பிரகாசத்தையுடைய இலிங்கத்தின் நடுவே காண்டற்கரிய வடிவைக் கற்பித்திருப்பது. இது திவ்வியலிங்கம் என்றும், மூலத்தம்பம் என்றுஞ் சொல்லப்படும். இவ்விலிங்கத்திலேயே சிருட்டிசங்காரகாலத்தில் தோற்றமும் ஒடுக்கமும் உண்டாவது. இலிங்-லயம். கம்-தோற்றம்.

அயர்வு - துயர், கண்டதை மறந்து மயங்கி வருந்தல். 50 (12).

அராகம் - வித்தியாதத்துவம் ஏழி

லொன்று. ராக-விருப்ப. ரஞ்ஜ்-விரும்பல். 26 (3).
அதன்தொழில். 40 (1). 63
அருட்கண் - ஞானக்கண்.
அருத்தாபத்தி-பொருட்பேறு, ஆறளவைகளிலொன்று. அது, பகலுண்ணுன் பருத்திருந்தான் என்றவழி, இராவுண்டான், என்னும் பொருள் பெறுவது போல்வது. அர்த்த-பொருள். ஆபத்தி-பெறுதல். ஆ-உபசர்க்கம். பத்(டு)பெறுதல். தி-விகுதி.
அருத்தி - விருப்பம், ஆசை. அர்த்-விரும்புதல். 11.
அலுப்தசத்தி - பரமசிவனது எண்குணங்களுள் ஒன்று. அது பேரருளுடைமை. அ - எதிர்மறை. லுப்த-குறைவான லுப்-குறை தல்.
அவசித்தாந்தம் -தருக்கநூலிற் கூறப்பட்டஎதுப் போலிகளுள் ஒன்று. அது, சித்தாந்தத்திறகு இணங்காதவைகளைச் சொல்லிச் சித்தாந்தஞ் சாதிப்பது.
அவத்தை-ஆன்மாவினது சாக்கிரம் முதலாகிய ஐவகைநிலை. அவஸ்தா: அவ-உபசர்க்கம். ஸ்தா-நிற்றல்.
அவத்தைஐந்து-51, 52 (2).
அவத்தையிலக்கணம்-33-40, 60, 62
அவாந்தர சிருட்டி- இடையிலே நிகழுஞ் சிருட்டி. 17 (1).
அவாந்தரம் - இடையிலுள்ளகாலம், இடையிலுள்ள இடம், இடையினிற்பது. அவ-உபசர்க்கம். அந்தரம்-இடை.
அவிகாரவாதி - ஈசுவரவிகாரவாதி (பார்).
அவிச்சை-அஞ்ஞானம், அவித்தை, அறியாமை,ஆணவமலம். வித்தை விச்சை எனப்போலியாயிற்று.
அவித்தை - அஞ்ஞானம், அறியாமை, ஆணவமலம். அவித்யா: அ-எதிர்மறை. வித்யா-அறிவு. வித்-அறிதல். 20 (7).
அவிநாபாவம் - விட்டுநீங்காமை, நீக்கமின்றி யிருப்பது, பிரிவிலதாயுடனிகழ்வது. அ-இன்மை. விநா-நீக்கம். பாவம்-இருத்தல்.
அவுத்திரி - ஓமத்தோடு கூடச்செய்யுந்தீட்சை, ஹோத்திரசம்பந்தமுடையது. ஹோத்திரம் - ஓமம். ஹு-அக்கினியில் நெய்முதலியவற்றை விடுதல்.
அவை - கற்ருேர், சபை.
அவையடக்கம் - ஒருவர்தாஞ் செய்தநூலிலே குற்றம் எற்ருதபடி கற்ருேரை வழிமொழிந் தடக்குதல், சபையையடக்குதல், 12.
அவைராக்கியம் - வைராக்கியமின்மை. அ-எதிர்மறை. வைராக்ய-விராகம் என்னும் பெயரடியாகப் பிறந்த தத்திதம். வி-எதிர்மறை. ராக-விருப்பு ரஞ்ஜ்-விரும்புதல். 42 (4).
அவ்வியத்தம் - பிரகிருதிமாயை, 22 (9); பிரிந்து தெரியாதது, வெளிப்படாதது, 26 (6), 41 (3). அ—எதிர்மறை. வ்யக்த—வெளிப்பட்டது. வ்யஞ்ஜ்-வெளிப்படுதல்.
அவ்வியாப்பியம் - வியாபிக்கப்படாதது. அ-எதிர்மறை.வியாப்பியம்-வியாபிக்கப்படுவது. வ்யாப்-எங்கும் நிறைந்திருத்தல். ய-விகுதி.
அழகு—இனியதன்மை, 12 (3).
அழுக்காறு—பொருமை, 31 (1).
அளவிலாற்றல்—பரமசிவனது எண்குணங்களுள் ஒன்று. அது அளவிடப்படாத வலிமை.
அளவை—உலகத்துப் பதார்த்தங்களை எண்ணல் எடுத்தல் முகத்தல் நீட்டல் என்னும் நால்வகை

அளவினால் அளந்தறியுமாறு போலப், பதிமுதலிய பொருள்களை அளந்தறிதற்குக்கருவியாகிய பிரமாணம். 7 (3)

அளவைநூல்—தருக்கசாத்திரம்.

அளவையறிவு, 55 (1).

அளாவுதல்—தழுவுதல், கொண்டாடல். 99 (22).

அறியும்முறை,ஆன்மாவிடயங்களை, 63.

அறிவிக்கஅறியும் இயல்பினது,ஆன்மா, 53, 64, 66.

அறிவு—பேரறிவு, சிவம், 36; அறியப்படும்பொருள், 33 (3): சுட்டறிவு, பாசஞானம், 55 (1).

அனந்தர்—சுத்த தத்துவங்களுளொன்றாகிய ஈசுரதத்துவத்திலிருக்கும் அட்டவித்தியேசுரர்களுள்ளே தலைமைபெற்றவராகி, அசுத்தாத்துவ கர்த்தாவாயிருப்பவர். இவர், அசுத்த மாயைக்கு மேற் சுத்தவித்தைக்குக்கீழிருந்த விஞ்ஞாநகலருணின்று மலபரிபாகத்துக்குத் தக்கபடி ஈசுவரதத்துவத்திற் போகப் பெற்றவர். இவர் அசுத்தமாயையின் ஏகதேசத்தைக் கலக்கிக் கலை முதலியவற்றைத் தோற்றுவிப்பர்; அழிவில்லாதவர். அந் — எதிர்மறை. அந்தம்-முடிவு. 14 (3), 17 (1), 21 (9), 26 (4).

அனர்த்தம் — பிரயோசன மற்றது, பொல்லாங்கு, கேடு. அந்-எதிர்மறை. அர்த்தம் - பிரயோசனம், பொருள்.

அன்றி - மாறுபட்டு. அன்றல்-மாறுபடுதல். 13 (4).

ஆகந்துகம் - இடையில் வந்தது, வந்து கூடியது. ஆகந்து: ஆ - மறுதலைப்பொருளைக்காட்டும் உபசர்க்கம். கம்- போதல்.20(5),36.

ஆகமப் பிரமாணம் - ஆகமவளவை, காட்சிப்பிரமாணத்தினாலும் அநுமானப் பிரமாணத்தினாலும் அறியப்படாத பொருளை அறிவிக்கும் ஆப்தவாக்கியமாகிய சாத்திரப்பிரமாணம். 7 (3).

ஆகமம்—கடவுளிடத்திருந்து வந்த நூல். ஆ + கம் + அ=வருதலையுடையது. ஆ-மறுதலைப்பொருள்படும் உபசர்க்கம். கம்-போதல். அ-விகுதி. இது, மந்திரகலை தந்திரகலை உபதேசகலை என மூவகைப்படும். மந்திரகலை கிரியைகட்கு உரியவாகிய மந்திரங்களைக் கூறுவது. தந்திரகலை குண்டமண்டல வேதிகாதிகளைக் கூறுவது. உபதேசகலை ஆன்மாவின் மலச்சார்பு அறும்படி கூறும் ஞானோபதேசத்தை உடையது. ஆ-சிவஞானம், க-மோக்ஷசாதனம், ம-மலநாசம், எனப்பொருள்கொண்டு, ஆகமம் ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தை நாசஞ்செய்து ஞானத்தை உதிப்பித்து மோக்ஷங்கொடுத்தற்காக உபதேசிக்கப்பட்ட நூல் எனவும்,ஆ-பசு, கம்-பதி, ம-பாசம்எனப்பொருள் கொண்டு, பதி பசு பாசம் என்பவற்றின் இலக்கணங்களை விரித்துணர்த்தும்நூல்எனவுங்கூறுவர்.

ஆகமவளவை - ஆகமப்பிரமாணம்.

ஆகாமியம் - மூவகைக் கன்மங்களுள் ஒன்று. அது, பிராரத்தத்திற்கிசைய எடுத்ததேகத்திலே அதன்பலத்தைப் புசிக்கையில் விருப்பு வெறுப்புக்களாலுண்டாய நல்வினை தீவினைகள். ஆகாம்ய-வருகையுடையது. ஆ-மறுதலைப் பொருள்படும் உபசர்க்கம், கம்—போதல், 28 (3, 6), 30 (1.5).

ஆகாமியம்அகலும்வகை. 89, 93(1)

ஆகாயம், ஆகாசம் - பஞ்சபூதங்களுளொன்று. ஆ-உபசர்க்கம்.காஶ்-பிரகாசித்தல்.

அதன் குணமுந் தொழிலும், 45 (2, 4), 27 (4).

அது தோன்றும்முறை, 27 (3).

ஆகுதி - ஓமாக்கினியில் நெய் முதலியவற்றைப் பெய்கை. ஆ-உபசர்க்கம். ஹூத - ஓமம். 8 (11).

ஆக்கிராணம் - ஞானேந்திரியம் ஐந்துளொன்று. ஆ(வ)க்ராணம்-மணத்தற்கருவி. ஆவ்ரா மணத்தல். நம்-விகுதி. 26.

அதன்தொழில், 44 (3).

ஆசங்கை - சந்தேகம், ஆட்சேபம். ஆ-உபசர்க்கம். சங்கா-ஐயம், சந்தேகம்.

ஆசங்கித்தல் - ஆட்சேபித்தல்.

ஆசனம் - அங்கயோகம் எட்டினுள் ஒன்றாகிய இருக்கை. அது, சுவத்திகம் முதலாக ஒன்பதுவகைப்படும். அஸ்-இருததல். 94 (2).

ஆசாரம் - ஒழுக்கம். சர் - போதல், நடை. ஆ-உபசர்க்கம்.

ஆச்சிரவம் - பொறிவழிச் செல்லுதல். ஆஸ்ரவ: ஆஸ்ரு + அ. ஆஸ்ரு-போதல். அ-விகுதி. 99 (3).

ஆஞ்ஞை - ஆருதாரங்களுள் ஆறுவது. இது விசுத்திக்குப் பத்துவிரற் பிரமாணத்துக்கு மேலே புருவமத்தியிலே வட்டவடிவமாய் இரண்டு இதழுடையதாயிருக்கும். அதில் ஐ க்ஷ என இரண்டு அக்கரங்களிருக்கும். அதிதேவதை சதாசிவன். ஆ-உபசர்க்கம். ஜ்ஞா-அறிதல்.

ஆணவமலத்தின் குணங்கள். 50 (12)

அதன் சொரூபமும் செயலும், 20 (4).

ஆணவமலத்துக்கும் மாயாகன்மங்களுக்குமுள்ளபேதம், 36, 37 (2).

ஆணவமலத்தைப்பற்றியஆசங்கை, 34.

ஆணவமலம் - மும்மலங்களுளொன்று. 19, 20 (2-7).

அநாதி, 25 (2).

உண்டென்பதற்குப் பிரமாணம், 35-36.

நித்தம், அதன் சத்திஅழியும், 88.

பரிபாகப்படும்வகை, 21 (1).

ஆணை-சிற்சத்தி. ஆஞ்ஞை ஆணை எனமருவிற்று.

ஆதிசத்தி, 2 (2), 20 (8).

ஆதிதைவிகம் - மூவகைத் துக்கங்களுள் ஒன்று. அது, தெய்வத்தால் வருவது. அதி-மேல். தைவிக - தைவத்தாலாயது. இக-விகுதி. 29 (4).

ஆதிபௌதிகம் - மூவகைத் துக்கங்களுள் ஒன்று. அது பிருதிவி முதலிய பூதங்களால் வருவது. அதி-மேல். பௌதிகம்-பூதசம்பந்தம். இக-விகுதி, 29 (5).

ஆத்தவாக்கியம் - உள்ளபொருளைக் கூறுவோன் வாக்கியம். ஆப்தன்-நம்பத்தக்கவன். வாக்கியம் -வசனம். ஆப்-பெறுதல்.

ஆத்தியான்மிகம் - மூவகைத்துக்கங்களுளொன்று. அது தன்னாலும் பிற ஆன்மாக்களாலும் வருவது. அதி-மேல். ஆன்மா-ஆத்மா. இக-ஒரு விகுதி. 29 (6).

ஆத்தியான்மிகநூல் - அத்தியான்மிகநூல் (பார்).

ஆயுஷ்யம் - சமணநூலிற் சொல்லப்பட்ட தீக்குணங்களுள் ஒன்று. அது, சீவத்துவம், வாழ்நாளுடைமை. ஆயுஸ் - வாழ்நாள். ய-விகுதி. அய்-போதல். 50 (3), 99 (3).

ஆய்தல்—ஆராய்ந்தறிதல். 70 (2).

ஆரிணி — சிவனுடைய பரிக்கிரகசத்தி மூன்றனுள் ஒன்று. அது பஞ்சகிருத்தியங்களுட் சங்காரம் அனுக்கிரகம் என்னும் இரண்டுஞ் செய்வது. ஹாரிணீ: ஹ்ரு-அழித்தல். 2 (8), 17 (1).

ஆருகதம்—மூவகை நாத்திக மதங்

களுளொன்ருகிய அருகசமயம். அருகனைக்கடவுளாகவுடையது. தத்திதம். 99 (3).
ஆருகதர், 7 (2), 59 (2).
ஆர்த்தி-கிரியாசத்தியின் புறவுருப் பஞ்சசத்திகளிலொன்று, 2 (8), அழிப்பது. இறு-அழித்தல்,
ஆலயவிஞ்ஞானம்- உருவகந்தத்தை நிருவிகற்பமாக் உணருமுணர்வு. ஆ—முழுதும். லயம்—ஒடுங்கல். விஞ்ஞானம் - மேலானஞானம். வி-விசேடம்ஞானம்-அறிவு 99 2-c)
ஆவரணம் - ஆணவமலம், மூடுதல், மறைத்தல். ஆ-உபசர்க்கம். வ்ரு-மறைப்பு. 20 (7).
ஆவாரம் - மயக்குவது, 22; மறைத்தல்.ஆ-உபசர்க்கம்.வ்ரு-மறைப்பு
ஆவேசபக்கம் - 68 (2)
ஆவேசம் - உட்புகுதல். ஆ-உபசர்க்கம். விஸ்-உட்புகுதல்.
ஆவேசவாதி - காபாலமதத்தோன் 99 (12).
ஆவேசித்தல் -உட்புகுதல். 99 (12).
ஆருதாரம் - உடம்பிலுள்ள ஆறு ஆதாரங்கள். அவை, மூலாதாரம் சுவாதிட்டானம் மணிபூரகம் அநாகதம் விசுத்தி ஆஞ்ஞை என்பன.
ஆற்றல் - வல்லமை, 77; அறிவு, முயற்சி.
ஆன்மவறிவு விளங்கும்வகை, 39.
ஆன்மசுத்தி, 73 (2).
ஆன்மசுத்தியின்பயன், 78.
ஆன்மதத்துவம், 46 (3).
ஆன்மதரிசனம், 72 (4).
ஆன்மபோதம் - உயிருணர்வு, அது இது என்றுசுட்டியறியும் அறிவு.
ஆன்மபோதத்தால் அறிவது அசத்து, 55.
ஆன்மபோதத்தாற் சிவனை அறிய இயலாது, 55.
ஆன்மலாபம்- ஆன்மாவாலடையப்படுவது, 83-89.
ஆன்மவிலக்கணம், 19, 52-59.
ஆன்மா, அறிவுடைப்பொருள், 54, 58 (1).
சதசத்து, 57.
சிவன் அறிவிக்கஅறியும், 64-66.
தங்குமிடம், அவத்தைகள், 51 (2)
தேகாதிகளுக்குவேறு, 53.
மாறிப்பிறக்கும், 19.
ஆன்மாவின் கேவலநிலை, 19 (4), 33 (2).
சகலநிலை, 33 (2).
சிறப்பிலக்கணம்.
அறிவிக்கஅறியும் இயல்பினது 53 58 (2).
சத்தையும் அசத்தையும் அறியும் இயல்பினது, 56,57(3-4),58(3)
சார்ந்த தன்வண்ணமாய் அறியும் இயல்பினது, 59.
பரிபாககாலம், 19 (6).
பொதுவிலக்கணம்.
சகலகேவலப்படும் இயல்பினது 19, 52.
வியாபக அறிவு, 78 (1, 5), 79.
ஆன்மிகம் — ஆன்மசம்பந்த முடையது. ஆன்ம+இக. இக-விகுதி.
இகலல்—எதிர்த்தல். 37.
இச்சாசத்தி, 2 (3), 14 (1).
இடத்திரிவு—தானவேறுபாடு.
இடையீடு—இடைவிடல், 85 (3).
இட்டி-ஒன்றைவிரும்பிச்செய்வது, யாகம.இஷ்-விரும்புதல், 99(5).
இதம்—நன்மைசெய்தல். ஹித-நன்மை.ப்ரா-தாங்குதல்.19(6),30(5).
இந்திரியக்காட்சி- ஞானேந்திரியங் கருவியாக உருவம்முதலிய விடயங்களை அறியும் அறிவு.
இந்திரியான்மவாதி— ஞானேந்திரியமேஆன்மாஎனவாதிக்கிறவன். உலோகாயதருள்ஒருவன்.53(3).
இயமம் — அட்டாங்க யோகத் தொன்று. அது, கொல்லாமை, வாய்மை, கள்ளாமை, பிறர்மனைவியரையும்பொதுமகளிரையும் விரு

ம்பாமையாகிய ஆண்டகைமை, இரக்கம், வஞ்சனையில்லாமை, பொறையுடைமை, மனங்கலங்காமை, அற்பாகாரம், சுசியுடைமை என்னும் பத்துவகையுடையது. யம்-அடக்குதல்.

இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல்—பரமசிவனது எண்குணங்களுளொன்று. அது அநாதிபோதம், அநாதிமுத்தத்தன்மை.

இயல்பு-இயற்கைவடிவம், தன்மை, முறைமை, பொருட்குப் பின்றோன்றாது உடனிகழுந் தன்மை. அது, நீரினது தண்மைத் தன்மையும் தீயினது வெம்மைத் தன்மையும் போல்வது.

இயல்பேது-அநுமான அளவைக்கு உபகார கருவிகளான மூன்றேதுக்களிலொன்று. 100 (4).

இயற்கை யுணர்வினனாதல் — பரமசிவனது எண்குணங்களுளொன்று. அது நிராமயான்மா.

இரங்கல்—ஒலித்தல், சொல்லல், 9.

இரட்டுறக்காண்டல் — அதுவோ இதுவோ என இரண்டு படக் காணும் ஐயக்காட்சி.

இரணியகருப்பமதம்-பிரமாவையே பரம் என்று கூறும் மதம்.

இரணியகருப்பன்—பிரமா.

இராகம்—ஆசை, மோகம், 50 (12), அராகம் பார்.

இராசதகுணம்-பிரகிருதியிலிருந்து தோன்றிய முக்குணங்களுளொன்று. அது கௌரவம் முதலிய குணங்களையுடையது. இரஜஸ்-மனவெழுச்சி. ரஜ்—எழுப்புதல், ஊக்குதல். 26 (7), 42 (1).

இராசதகுணத்தின்தொழில்42(1.3)

இருக்கு—நான்கு வேதங்களுள்ளே முதலாம்வேதம். ருக்-புகழ்தல்.

இருதலைக்கொள்ளி, 90 (3).

இருதலை மாணிக்கம், 90 (3).

இருவினையொப்பு, 48 (4), 68 (2).

இரேசகம்-நாசியால் அகத்துள்ள அசுத்தவாயுவைப் புறத்தே கழித்தல். ரேசகம்-மூச்சை வெளியே விடுதல். ரிச்-கழித்தல்.

இரௌகிணேயன் — குணதத்துவத்துக்கு மேலே இருபத்தைந்தாந் தத்துவமாகிய வாசுதேவனினின்றும் சகத்தை உண்டாக்கும் நிமித்தமாகத் தோன்றிய நால்வருள் ஒருவன். இரௌகிணேயன்—உரோகிணி மகன். தத்திதம். 99 (9).

இலகுதை - நொய்ம்மை, மெத்தெனவு. இலகு-நொய்து, இலேசு. தா-தன்மை. 42 (1).

இலக்கணக்குற்றம், 3 (1).

இலயசிவன் — இலயத்தானமாகிய சிவதத்துவத்தில்நிற்கின்றசிவன் இவர் சுத்தவித்தை ஈசுரம் சாதாக்கியம் என்னும் மூன்று தத்துவங்களையும் ஒடுக்குவர். 14 (1).

இலயதத்துவம்—சிவதத்துவம் சத்திதத்துவம் என்பன.

இலவம்—கால தசப்பிரமாணங்களுளொன்று.

இலாடம்—நெற்றி.

இலிங்கம் — சுத்தசிவம் ஆன்மாக்களின் தியானபாவனை நிமித்தம் நிட்களசகளத்திருவுருக்கொண்ட நிலை. லிங்ம்-சித்திரித்தல். படைத்தல், காத்தல் முதலியவைகளினாலே உலகத்தைச்சித்திரிப்பது என்றபடி. லிங் லயம். மம்—தோற்றம் எனினும் அமையும்.

இறைபணிநிற்றல், 78 (4), 80 (4) 90 (2).

இறையெழுத்து—மகாமனு. 90(3).

இனைய— இத்தன்மையானவைகள். 77 (1).

ஈசத்துவம்— அட்டசித்திகளிலொன்று, 50 (9).

ஈஷத்மலம்—அற்பமலம். ஈஷத்—

அற்பம்.

ஈசானம் — சதாசிவமூர்த்தியுடைய ஐந்து முகங்களுள் ஒன்று. சிவசாதாக்கியம் என்னும் தத்துவமும் சதாசிவம் என்னும் மூர்த்தியும் பொருந்தினது. 14 (2).

ஈசானி—சிவனுடைய கிரியாசத்தியின் புறவுருப் பஞ்சசத்திகளிலொன்று. 2 (8).

ஈசுவரவிகாரவாதம்— அகச்சமயம் ஆறனுள் ஒன்று. 7 (2), 99(20).

ஈசுவரவிகாரவாதி, 54 (1), 56 (1), 59 (4), 65 (1).

உடல்வினை—பிராரத்தம். 89 (1).

உடற்றிரிவு — சரீரம் வேறுபடுதல். 46 (5).

உணர்வு—அறிவு, ஞானம், 37 (4); திருவருள், 65.

உணர்த்துந்தன்மை — அறிவிக்கும் முறை, 63-67.

உண்மை—உள்ளது, 12 (2); சிறப்பியல்பு, 11, 51 (1); தத்துவம், 22 (3).

உண்மைச்சரியை கிரியா யோகங்கள், 10 (2).

உண்மைநிட்டை—சகசநிட்டை.

உண்மைமுத்தி, 50.

உதானன்—உதானவாயு, உத் + அந். உத்-மேல். அந்-மூச்சுவிடுதல். 43 (1) 38 (6), 60 (5).

உத்தை—ஒருசந்தம்.

உத்தியுத்தர்—ரூபாரூபர், சகளநிட்களர், சதாசிவன். உத்யுக்த-முயற்சியுள்ள. உத்-மேல், யுஜ்-கூடுதல் த-விகுதி. 14 (1).

உத்தியுத்தன்—விந்துவின் காரியங்களில் முயன்றவன், சதாசிவன்.

உபகரித்தல்-உதவுதல், துணைசெய்தல். உப—கிட்ட. க்ரு-செய்தல். 85 (3).

உபசாரம்—ஆசாரம், முகமன்வார்த்தை. உப—கிட்ட. சார—போதல். 20.

உபதேசகலை-ஆகமம் (பார்).

உபத்தம்— பஞ்ச கன்மேந்திரியங்களுள் ஒன்று. அது, சலவாயில். 27, 44.

உபநிடதம் - வேதத்தினுட் பொருளைக் கூறும்நூல். குருவின்பாதத்தருகிலிருந்துகேட்கப்பட்டநூல். உப-கிட்ட. நிஷத் - கீழேயிருத்தல். நி - கீழ் என்னும் பொருள்படும் உபசர்க்கம். பிரமப்பொருளை அடையப்பண்ணும் நூல்எனவுஞ்சொல்வர். உப - கிட்ட. நி-கொண்டுபோதல். ஸத்-உள்ளது.

உபமானம்-தருக்கநூற் பிரமாணங்களுள்ஒன்று. அது, யாதேனும் ஒரு பொருளுக்கு ஒப்பாகச் சொல்லப்படுமேது. உவமிக்கும் பொருள். உப—கிட்ட. மா—அளத்தல். நம்-கருவிப்பொருள்விகுதி, 99 (5),

உபமேயம்-உவமிக்கப்படும்பொருள் உபமா-ஒப்பு. உப-கிட்ட. மா-அளத்தல்.

உபலக்கணம்—நால்வகைச் சொற்களுள் ஒருசொல் நின்று தன்னை உணர்த்துவதோடு தனக்கினமாகிய சொற்களையுந் தழுவிக்கொள்ளுதல். உபலக்ஷ— இனமாகச் சேர்த்து அறிதல். உப—சமீபம். லக்ஷ-குறித்தல், நம்-தொழிற்பெயர்விகுதி. இதனை நன்னூலார், "ஒருமொழி யொழிதன்னினங் கொளற்குரித்தே" என்பர்.

உபலத்தி — உள்ள தென்றறியும் அறிவு. உப-சமீபம். லப்தி-பெறுதல். அடைதல். லப்(ஹ)-அறிதல்.

உபாதானம்—முதற்காரணம், சிருட்டிக்குத் துணைக்கருவி. உப—கிட்ட ஆ-உபசர்க்கம். தா(டா)-தோற்றுவித்தல். ஆக்குதல். நம்-கருவிப்பொருள் விகுதி, 23, 4, (3),

உபாதி—காரியம்-உபாடா-காரியப்படுத்தல், (உப + ஆ + டா), 50 (7),

உபாயச்சரியை கிரியாயோகங்கள். 10 (2).

உபாயநிட்டை— இலகுவிற் சித்தியடையும் வழியைக்காட்டும் நிட்டை. 85.

உபாயம்-கிட்டவருதல். சித்தியடையும்வழி. உப—கிட்ட. ஆய—வருதல்.

உயிர்த்தல் — மோத்தல், முகத்தல், மணத்தல், 65.

உய்த்தறிதல்-உய்த்துணர்தல்.73(1)

உருத்திரன் — பிரம விட்டுணுக்களோடுங்கூடக்குணதத்துவத்தில் வைகிப் பிரகிருதி புவனமீறாகச் சங்கரிக்குங் கர்த்தாவாகிய குணிருத்திரன். இவர் பிரகிருதியின் மேற்பட்டபுவனங்கட்குசசங்கார காரணரல்லர்; அஞ்சச் செய்பவர்.ருத்ர-பயங்கரமான ர-விகுதி. ருத்(த்)-அழுதல்,அஞ்சுதல்,17(1).

உருவகந்தம், 99 (2 c)

உருவசிவசமவாதிகள்முத்தி, 50(6).

உருவம்—உடம்பு, தூலசரீரம். ரூப்-வடிவமாக்குதல். 33 (2).

உருவுவமை, 100 (5).

உரையளவை — ஆகமப்பிரமாணம், காட்சி கருதலளவைகளானறியப்படாத பொருள்களை ஆத்தவாக்கியங்கொண்டு உரைசெய்வதாகிய ஆன்மாவினது ஞானசத்தி. இந்த உரையளவை தந்திரகலை மந்திரகலை உபதேசகலை என மூவகைப்படும்.

உரோதயித்திரி—சிவனுடைய பரிக்கிரகசத்தி மூன்றனுள் ஒன்று. அது பஞ்சகிருத்தியங்களுள்ளே திதியுந் திரோதானமுஞ் செய்வது. ரோய(த)- தடைசெய்தல், மறைத்தல். ருய்(த்)-தடைசெய்தல்.ரோதகத்தைச்செய்பவள்ரோதயித்திரி. ஈ-பெண்பால் விகுதி.

2 (8), 17 (1).

உலகம் ஒடுங்கித் தோன்றுதற்குக் காரணம், 16 (1).

உலகவினை — உலகிற்குரிய வினை. அது கூவல் தண்ணீர்ப்பந்தல் முதலியன அமைத்தல்.

உலோகாயதம் — புறப்புறச் சமயம் ஆறனுள் ஒன்று. உலோக. ஆயதம்—பற்றுடைமை, ஆ + யத: ஆ-முற்றாக என்னும்பொருள்படும் உபசர்க்கம். யத் - ஆசைகூர்தல், அவாக்கொள்ளுதல்,7(2), 99(1).

உலோகாயதர் ஆசங்கை. 16 (1), 24 (1).

உலோகாயதர் முத்தி. 50 (1).

உவகை—களிப்பு, யாக்கையின் பதினெண் குற்றங்களுள் ஒன்று, 50 (3).

உவமானம் — உவமிக்கும்பொருள், உபமானம். (பார்)

உவமை — ஓர் அலங்காரம். அது, வினை,பயன்,மெய், உரு என்பன காரணமாகப் பொருளோடுபொருளியைய வைத்து ஒப்புமை புலப்படச் சொல்வது, 100 (5).

உவமேயம் — உவமிக்கப்படும் பொருள்.

உள்ளந்தக்கரணம் — காலம் நியதி கலை வித்தை அராகம் என்னும் வித்தியாதத்துவங்கள், 22 (3), 63 (4).

உறக்கு—நித்திரை, 94.

உறழல்—உறழ்தல், உவமையாதல், 87 (4).

உற்பத்திவாதி — அகப்புறச்சமயம் ஆறனுள் ஒன்றாகிய மாவிரதசமயத்தோன், சிவனுடைய குணங்கள் முத்தான்மா விடத்திலே தோன்றுமென்றுசொல்லுபவன். உற்பத்தி - தோற்றம். வாதி-வாதிப்பவன், 99 (11).

உற்பந்நம் — அதிகப்பட்டது, உண்டானது, காரியப்பட்டது. உத்—

மேலே. பத்—போதல்.

உற்பவுதிகம்—ஆதிபௌதிகம். உத்-மேல். பவுதிகம்—பூதசம்பந்தமுடையது. பூத+இக=பவுதிகம்-தத்திதம்.

உற்பூதம்— இந்திரியங்களால் அறியப்படத்தக்கது, காணப்படுவது, தோன்றியது. உத்-மேல், முன். ஹூத(பூத) தோன்றினது. ஹூ-உண்டாதல்.

உற்பிச்சம்—பூமியைப் பிளந்துதோன்றும் மரம்கொடி முதலியன. உத்—மேல். பித்-பிளத்தல். ஜம்-பிறந்தது. ஜந்-தோன்றல். 47(3), 19 (2).

உற்றறிதல்—பரிசித்தறிதல். 65.

உற்றுணர்தல் - பொருந்தியறிதல் 85 (3).

உன்மத்தர்-மயக்கமுடையோர் உத்-அதிகம். மத்தம்-வெறித்தது. மது-மயங்கியிருத்தல்.

ஊர்த்துவமாயை—மேலேநோக்கிய மாயை, சுத்தமாயை. ஊர்த்துவம்-மேல், மேனோக்கியது.

ஊழ்வினை, 29 (8).

ஊறு—பரிசம். உறுதலால் ஊறெனப்பட்டது. உறுதல்-பொருந்தல்.

ஊற்றம்—அசைவின்றி நிற்றல். ஊன்று-பகுதி. அம்-விகுதி. 18.

ஊனக்கண்-பசுவறிவு.

எண்குணங்கள் — இறைவனுடைய எட்டுக்குணங்கள். அவை. தன்வயத்தனாதல், தூயவுடம்பினனாதல், இயற்கையுணர்வினனாதல், முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களினீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை, வரம்பிலின்பமுடைமை என்பன. இவை, முறையே சுவதந்திரத்துவம். விசுத்ததேகம். நிராமயான்மா, சருவஞ்ஞத்துவம், அநாதிபோதம், அலுப்தசத்தி, அநந்தசத்தி, திருப்தி எனவுஞ் சொல்லப்படும்.

எதிர்காலப்புதுமை, 40 (2).

எதிர்நிரனிறை—பொருள் கோள்களுள் ஒன்று. அது முறைபிறழ்ந்து வரும் நிரனிறை, 42.

எரிசேர்வித்து — வறுத்தவித்து. எரி-நெருப்பு. 89.

ஏகதேசப்பொருள் - ஒருபகுதியாகிய பொருள்.

ஏகதேசம்-சிறுபான்மை, ஒருசார், 33 (6), 13 (3). ஏகதேஶ-ஓரிடம். ஏகம்-ஒன்று.

ஏகதேசவறிவு - ஏகதேச வுணர்வு, சிலவற்றை மாத்திரம் அறியும் அறிவு, சிற்றறிவு. 68 (1). 78.

ஏகஞெகிநிற்றல் - ஒற்றுமைப்பட்டு நிற்றல், 78(4), 80(5). 90 (2).

ஏகான்மவாதம்—புறச்சமயம் ஆறனுள் ஒன்று. அது ஆன்மா எனவஸ்து ஒன்றே உள்தென வாதிக்கும் மதம். 7 (2), 87(1),99(6).

ஏகான்மவாதிகள் ஆசங்கை, 23 (1-3).

ஏதிலர்—அந்நியர். 12.

ஏது—காரணம்.

ஏலுதல்—பொருந்துதல். 30 (4).

ஏன்ற-ஏற்றுக்கொண்ட. 89(1),18.

ஐக்கியவாதம் — அகப்புறச்சமயம் ஆறனுள் ஒன்று. ஐக்கியம்-ஒற்றுமை. வாதம்-சொல்வது. 7(2), 34, 87 (2), 99 (15).

ஐக்கியவாதிகள்ஆசங்கை,34(1-2), 35 (1. 2), 56 (1. 6) 59 (3. 4), 79. 87. (2).

ஐசுவரியம்—வல்லபம். அதிகாரம், ஆளுந்தன்மை, ஆண்மை. ஈசுவரன் என்பதினின்று வந்த தத்திதம். ஈச்ப்-ஆளுதல். 42 (4).

ஐந்தவத்தை. 52 (2).

ஐந்தவத்தையினிலக்கணம், 60-62.

ஐந்தெழுத்துண்மை—பஞ்சாக்கரத்தின் இயல்பு. 90-92.

ஐந்தொழில் அருட்செயல். 18.
ஐந்தொழில், சிவன்செய்தற்குக் காரணம், 18.
ஐந்துகந்தம்—பஞ்சகந்தம் (பார்).
ஐயக்காட்சி — காட்சியளவையின் ஒருவகை. அது, கண்டபொருளை அஃதோ இஃதோ என ஒன்றிற்றுணிவு பிறவாது இரட்டுறக் கருதி ஆராயும் ஞானசத்தி.
ஐவகைச்சுத்தி—ஐந்துவிதமான சுத்தி. அவை பூதசுத்தி, தானசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திரசுத்தி, இலிங்கசுத்தி என்பன. 97 (2-6).
ஒருங்கு—ஒருசேர, முழுமையும்.
ஒருசாரான—ஒருபகுதியான, சில.
ஓத்து—வேதம், ஓதப்படுவது. ஓது என்னும்பகுதியிலுள்ள தகரம்இரட்டித்தது, 4.
கஞ்சுகசரீரம் — மாயையினின்றுந் தோன்றும் கலைமுதலிய தத்துவங்களோடு ஆன்மா கூடித் தன் இச்சாஞானக்கிரியைகள் வியட்டிரூபமாய்ப் பிரிந்து தோன்றிச் சிறப்புவகையால் விளங்கும் அவதரம். 33 (2).
கஞ்சுகம்—சட்டை. கம்ச-கட்டுதல், பிரகாசித்தல்.
கடந்தை-திருப்பெண்ணாகடம்.6(4)
கடன்—காரணம், முறை. 29, 79.
கணநாதர் — கணத்தலைவர், பூதத்தலைவர். 𑌗ண—பூதம், கூட்டம். 𑌗ண்-கணக்கிடுதல். 21 (9).
கணபங்கம்-கணந்தோறும்தோன்றி அழிதல். க்ஷணம்—கண்ணிமைப் பொழுதில்நாலிலொன்று பங்க-அழிவு. வேறுபடுதல் ப (ஹ)ம்ஜ்-துண்டாக்குதல்,அழித்தல்.99(2).
கணபங்கவாதி—பிரபஞ்சம் கணந்தோறுந் தோன்றி அழியும் என்று சொல்லும் பௌத்தன். 99 (2).

கணம்—சிவனைச் சேவிக்கும் பூதம். 𑌗ண — கூட்டம்; கண்ணிமைப் பொழுதில்நாலிலொன்று க்ஷண-இமைப்பொழுது. க்ஷண்-துண்டாக்குதல், நொடித்தல்.
கணாதமுனிவர்-வைசேடிகநூல் செய்தவர். கண-நொய்யரிசி· அத-உண்பவன். 99 (4. a).
கண்ணன் —கண்ணபிரான். இது கிருஷ்ணன் என்னும் வடசொல்லின் திரிபு. க்ருஷ்ணம்-கருமை.
கந்தம்—கூட்டம், பௌத்த மதத்திற் சொல்லப்பட்ட உருவம் முதலிய பஞ்சகந்தம். ஸ்கந்த-கூட்டம். ஸ்கம்த் (ய) -சேர்த்தல். 99 (2-c).
கபிலமுனிவர் — சாங்கியநூல் செய்தமுனிவர், 99 (7).
கமண்டலம்—பிரமசாரிகளுஞ் சந்நியாசிகளும் வைத்திருக்கும் ஒருவகை நீர்ப்பாத்திரம்.
கமனம்—நடை, போதல். 𑌗ம்-போதல். அந-விகுதி. 22 (2), 44.
கரணங்களை ஒடுக்குதற்கு உபாயம், 81 (1).
கரணம்—அந்தக்கரணம், ஐம்பொறி, கருவி, தத்துவம். க்ரு + அந. க்ரு-செய்தல். அந-விகுதி,22(2).
கரிமா—அட்டசித்திகளுள் ஒன்று. அது, பாரமாயிருக்கை. 𑌗ரு-பாரம். இமா-விகுதி. 𑌗ரு 𑌗ர் என வேறுபட்டது. 50 (9).
கருணைமறம்—கருணைபற்றிச் செய்யும் நிக்கிரகம். 48 (5).
கருமகாண்டம்—கிரியைகளைக்கூறும்பாகம். கருமம்-கிரியை.
கருமயோகிகள் முத்தி, 50 (6).
கருவம் — அகங்காரம், செருக்கு. 𑌗ர்வ-செருக்கு. 43 (2).
கருவி-உபகரணம்துணைக்காரணம்,

கருவிகளின் தொழில், 39 45
கருவிகளை ஒடுக்குதற்கு உபாயம். 81.
கருவியறிவு - சுட்டறிவு, பாசஞானம். 55 (1)
கர்த்தாக்கள், பஞ்ச. 21 (5)
கர்த்திரு - கர்த்தா. க்ரு-செய்தல், த்ரு-விகுதி,
கர்த்திருசாதாக்கியம்—பஞ்சசாதாக்கியங்களுள் ஒன்று. அது, பிரதிட்டை என்னும் பெயரையுடையஞானசத்தி,கருத்தாவுக்குக் குணமென்னும் சுபாவமாதலாலும், அந்த ஞானசத்தியிலே தோற்றுகையாலும், கர்த்திரு என்னும் பெயரையுடைத்தாய்ச், சுத்தமாகையால் துய்யபடிகப் பிரகாசமான திவ்விய லிங்கமுமாய், தன் உச்சியிலே நாலுதிருமுகமும் பன்னிரண்டு திருநயனங்களுமுடைத்தாய், வலத்திலே சூலமும்மழுவும் வாளும் அபயமும், இடத்திலே பாம்பு விளங்கிய பாசம் உண்டாக்கப்பட்ட மணியும் வரதமும் என்னும் ஆயுதங்களைத் தரித்துக் குறைவில்லாத இலக்கணங்கள் கூடியிருப்பது. இதற்கு ஞானலிங்கம் என்றும்பெயர்.
கர்த்திருத்துவம்—செய்பவன் தன்மை, தொழிலுடைமை. கர்த்திரு-செய்பவன். த்வம்-தன்மை.
கர்வம்-கருவம் (பார்).
கலவிகரணி—அவயவமில்லாதவள். ஆகாசமூர்த்தி. கலா-அவயவம். விகரணி-சூனியம். விஹ்று-அழித்தல். ஆகாயம் அவயவசூனியமாதலால், கலவிகரணி ஆகாயமூர்த்தி எனப்பட்டது.
கலாசுத்தி, 41 (2).
கலாசோதனை, 41 (2).
கலாதத்துவம் — வித்தியாதத்துவம் எழிலொன்று. கலா: கல-நீக்குதல், அறிதல், செலுத்துதல். ஆ-விகுதி. 26 (3).
கலாதத்துவத்தின் தொழில், 39(3), 63 (4).
கலாதிகள் ஆன்மாவின் இச்சாஞானக்கிரியைகளை எழுப்பும்வகை. கலாதிகள் - கலைமுதலியன. கலா + ஆதிகள். 63 (5).
கலைகள் பஞ்ச — சத்திவடிவாகிய நிவிர்த்தி முதலிய ஐந்து. 9 (2); 21 (5 7), 41 (2).
கவலை — ஒருபொருளின் பிரிவினாலுண்டாகிய துயர். 50 (12).
கவளீகரித்தல் — முற்றுமூடுதல், விழுங்கல், 96 கவள-வாய்கொண்டஅளவு, வல்-மூடுதல்.
கழிகாலவெல்லை, 40 (2).
களபம்—கலப்பு, கலவைச்சாந்து, 4.
களி-களிப்பு, மகிழ்ச்சி.
களிம்பு —செம்பு முதலியவற்றிலிருக்குங் கறை.
களைகண் —ஆதாரம், பற்றுக்கோடு.
கற்பம் — சங்கற்பம், நிண்ணயம், 50 (12).
கனாவுவமை, 46 (5).
கன்மசாதாக்கியம் — நிவிர்த்தி என்னும் பெயரையுடைய தொழிலாகையாலும், இந்தச் சத்தியிலே தோற்றுகையாலும், தொழில் என்னும் காரணப்பெயரையுடைத்தாய், நாதமயம் என்று சொல்லப்பட்ட ஞானலிங்கமும் விந்துமயமான கிரியாபீடமும் ஏறுமற் குறையாமற் கூடிப் பஞ்சகிருத்தியம் என்னுந் தொழிலையுடையது. இது கிரியாலிங்கம் என்றும் அதிகாரத்தானம் என்றுஞ் சொல்லப்படும்.
கன்மமலத்தின் குணங்கள், 50(12).
கன்மமலநீக்கம், 89, 93 (1).
கன்மமலம், 28-31.
கன்மமலம் பரிபாகமாதல், 28 (6).
கன்மமோ மாயையோ முந்தியது, 35 (1-3).

கன்மம்—செயல். க்ரு- செய்தல். ம-விகுதி.
கன்மம். அதிருஷ்டஜன்மோபபோக்கிய- 28 (7).
அநாதி, 19 (5), 25 (1), 28 (5).
அநியதகாலோபபோக்கிய, 28(7).
ஆதிதைவிகம், 29 (4).
ஆதிபௌதிகம், 29 (5).
ஆத்யான்மிகம், 29 (6).
இயல்பு, 28.
திருஷ்டஜன்மோபபோக்கிய,28(7)
பயன்தரும்முறை, 29 (1-3).
பிறப்பிற்குக் காரணம், 28 (1).
கன்மயாகம், 10 (1).
கன்மேந்திரியம், 27, 44 (2).
கன்மேந்திரியங்களின் தொழில் 44 (4).
கன்மேந்திரியங்களுக்குவிடயங்கள், 44 (3).
கன்மெந்திரியங்கள் தொழிற்படும் முறை, 44 (4).
காட்சிப்பொருள் — காணப்படும் பொருள்.
காட்சியளவை காட்சிப்பிரமாணம், பிரத்தியட்சப்பிரமாணம்.
காட்சிவாதி—உலோகாயதன்.
காண்டம்—கூட்டம், திரள், கொத்து. 46 (1).
காபாலம் — அகப்புறச்சமயம் ஆறனுள்ஒன்று. காபாலம் தத்திதம். கபாலம்-தலையோடு. 7 (2), 99 (12).
காப்பு—நூல்களிலே தெய்வ வணக்கங் கூறுங்கவி. கா-காத்தல். பு-விகுதி.
காமிகம்—சைவாகமம் இருபத்தெட்டுள் ஒன்று. 14 (2).
காமியம்—மூலகன்மத்தின் சம்பந்தமாய் நிகழும் இருவினைகள். மூலகன்மமாவது ஆன்மாவின் இச்சா சத்தியின் காரியமாகிய விருப்பு வெறுப்புக்கள். கான்மியம் என்பது காமியம்என மரீஇயிற்று. கன்ம + இய= கன்மசம்பந்தமுடையது.
காரணகேவலம், 33 (1), 62 (2).
காரணசகலம், 48 (1), 62 (4).
காரணசரீரம்—அசுத்த மாயையிலே அனந்ததேவராற் கலக்குண்ட பாகமாகிய சரீரம். இச்சரீரத்தைக் கேவலப்படுகின்ற ஆன்மா பொருந்தியபோது, அறிவிச்சை செயல்கள் பொதுவகையாற் சமஷ்டிரூபமாய் விளங்கப்பெறும். கஞ்சுகம் முதலிய சரீரங்களைப் பிறப்பிக்கின்றபடியால், காரணசரீரம் எனப்பட்டது. 33 (2).
காரணசுத்தம் கேவலசகலப்பட்டுப் பிறந்திறந்து திரியுமவதரத்து ஆணவமலபாகம் வந்துஆன்மாக்களுக்கு இருவினையொப்பும் சத்திநிபாதமும் உண்டான அவதரத்துச்சிவன் ஆசாரியமூர்த்தமாய் எழுந்தருளிவந்து கேவலசகலங்கள் நிகழாதபடி அருளில் நிறுத்தும்நிலை. 49.
காரணதன்மாத்திரை,44(3),27(2).
காரணபஞ்சாக்கரம், 90 (3).
காரணவத்தை — ஆன்மா காரியாவத்தைகளை உறுதற்குக் காரணமாயிருக்கும் அவத்தை. 33-50, 60 (1).
காரணவத்தைகளினியல்பு, 62.
காரியகேவலம்—கீழாலவத்தை. 60.
காரியகேவலத்திலே தொழிற்படுங் கருவிகள், 60 (2-6).
காரியசகலம், 61 (1).
காரியசுத்தம், 61 (4).
காரியதன்மாத்திரை, 44(3), 27(2).
காரியம்—ஆக்கப்படுவது. க்ரு-செய்தல். ய-விகுதி. 100 (4).
காரியவேது, 100 (4).
காரியாவத்தை,60 (1).
காலதத்துவம், 26 (3).
காலதத்துவத்தின்தொழில், 40(2).
கான்மியம்—காமியம் (பார்).

கிஞ்சிஞ்ஞத்துவம் — சிற்றறிவுடைமை. கிஞ்சித்-அற்பம். ஞ - அறிந்தவன். த்வம் தன்மை. 46 (2).

கிஞ்சிஞ்ஞம்—சிற்றறிவு.

கிஞ்சிஞ்ஞன்-சிற்றறிவுடையோன். கிஞ்சித் - அற்பம். ஞன் —அறிவோன்.

கிஞ்சித்கர்த்திருத்துவம் — சிறுதொழிலுடைமை. கிஞ்சித்—அற்பம். கர்த்திரு — செய்வோன். த்வம்-தன்மை. 46 (2);

கிஞ்சித்து—அற்பம், சிறுமை.

கிஞ்சித்துவம்—சிறுமை. கிஞ்சித்—அற்பம். த்வம்-தன்மை.

கிரியாசத்தி — தொழில்வடிவாகிய சத்தி, அது, பஞ்ச சத்திகளுள் ஒன்று. 2(5), 14 (2-3).

கிரியாவதி — இருவகை ஔத்திரி தீக்ஷைகளுள் ஒன்று. அது, கிரியையுடையது. கிரியா—கிரியை. வதி-உடையது 8 (11), 9 (1).

கிரியை, உண்மைக்—10 (2). உபாயக், 10 (2).

கிரியை,ஞானத்திற்கேது—10(1-2).

கிரியையின்பயன், 10 (2).

கிரீடாப்பிரமவாதம் — ஏகான்மவாதம் நான்குவகையுள் ஒன்று. 99 (6. c).

கிரீடை—விளையாட்டு. கிரீட் - விளையாடல்.

கிருகரன்-பத்துவாயுக்களுள் ஒன்று. அது, தும்மலை உண்டாக்குவது. க்ரு-ஒலித்தல். கரம்- செய்வது. 60 (5).

கீழாலவத்தை — கேவலாவத்தையின் காரியமாக ஆன்மாப் பெறுமவத்தை, 60 (1), 52 (2).

குடிலை—சுத்தமாயை. குடிலம்-வளைவு. குட்-வளைதல். சுத்தமாயை ஓங்காரவடிவமாயிருத்தலால்,குடிலை எனப்பட்டது.

குணங்களின் தொழில்,41, 42 (3).

குணங்களின் விருத்திகள், 42 (1).

குணங்கள், சத்தாதி—27 (3).

குணசரீரம்-அந்தக்கரணம் முதலியவற்றைத் தம்முள் அடக்கிநிற்கும் முக்குணங்களாகிய சரீரம். 33 (2).

குணதத்துவம்- பிரகிருதியிலிருந்து முக்குணங்களும் பிரிந்துதோன்றிய தத்துவம் 26 (6).

குணம்—சாத்துவிகம் இராசதம் தாமதம் என்னும் முக்குணம், 26; தத்துவம், 26; திரவியத்தன்மை. அது, உருவம்முதல் இருபத்துநான்கு பேதமாகும். 99 (4. a).

குணி—குணமுடையது. குண + இ.

குண்டம்—ஓமாக்கினிவளர்க்க நிலத்திலே கிண்டப்பட்ட கிடங்கு. 8 (11).

குண்டலி, குண்டலினி-சுத்தமாயை, மூலாதாரம். குண்டலி - வளைந்தது.

குதம்—மலவாயில்.

குரோதம்— கோபம். க்ரோத(ம்) க்ருத் (ய்)-கோபித்தல் 50 (2).

குலம்—கூட்டம், 4.

குறி—சூக்குமசரீரம். 33 (2).

குறிக்கந்தம் — பஞ்ச கந்தங்களுள் ஒன்று. 99 (2. e).

கூர்மன்— தசவாயுக்களுள் ஒன்று. அது, இமைத்தலைச் செய்வது. 60 (5).

கூவல்—கிணறு, 31 (1).

கேசரி — அங்கயோகாசனத் தொன்று. அது, பீசத்தின்கீழ்ச் சீவனியிடத்துப் பரட்டைவைத்து, இடமுழங்கையை முழந்தாளில் வைத்து. அங்குலியை விரித்து நாசியைப் பார்த்திருத்தல். இது சிங்காசனம் எனவும்படும். 94(2)

கேட்டல்—உண்மைஞானம் நான்கனுள் ஒன்று. அது, குருமுகமாக ஆகமப்பொருள்களைச் செவிமடுத்தல். 83 (3).

கேதம்—கிலேசம், துன்பம். 50(3).

கேவலசகலப்படுதல்ஆன்மவியல்பு, 52 (3).

கேவலநிலை, ஆன்மாவின்—33 (2).

கேவலம் — கேவலநிலை, ஆன்மா அறிவுசெயல் குறிகுணம் ஒன்றுமின்றித் தனியே ஆணவமலத்தால் மறைப்புண்டு நிற்கும்நிலை. 33 (2); ஆணவமலம்,20 (7); கேவல-தனித்த. கேவ்-தனித்திருத்தல்.

கேவலம், காரண—33.
காரிய, 52 (2), 60, 49 (2).

கேவலாவத்தை-கேவலம்(பார்).

கைக்கொள்ளுதல்—அங்கீகரித்தல்.

கொத்து—கூட்டம்.

கோசரமாதல்—விடயமாதல், அறியத்தக்கதாயிருத்தல்.

கோத்திரம்—குலம், 50 (3).

கோமுகம்—அட்டாங்கயோகாசனத்தொன்று. அது, சகனப்பக்கத்தில் இருகார்பரட்டையும் மாறிவைத்து அவ்விருகாற் பெருவிரலையுங் கையிற்பிடித்திருத்தல், 94 (2).

கௌரவம்-பாரமுடைமை, மமதை. இது தாமதகுணத்தில் வெளிப்படும் ஒருகுணம். குரு—பாரம், கனம்.

சகசநிட்டை-உண்மைநிட்டை, அது மவுனத்தோடே அருள்நிலையிலே நிற்பது.

சகசமலம்—ஆன்மாவில் அநாதியே கூடியிருக்கும் ஆணவமலம்.

சகசம்—உண்மை; கூடப்பிறந்தது. ஸக-கூட. ஜம்-பிறப்பு. 20 (5), 32, 36.

சகமார்க்கம்— தோழவுரிமைக்குரிய நெறியாகிய யோகமார்க்கம். சகன்-தோழன். மார்க்கம்-வழி.

சகலம்—பகுதி,37(1);சகலாவத்தை.

சகலகேவலப்படுதல், ஆன்மவியல்பு-52.

சகலகேவலம், 49 (2).

சகலத்திற்கேவலம்,60 (1), 52 (2).

சகலத்திற்சகலம், 61 (1).

சகலத்திற்சுத்தம், 61 (4).

சகலநிலை, ஆன்மாவின், 33 (2).

சகலம், காரண, 33-48.

சகலம், காரிய, 61 (1).

சகலர்—கலாதிகளோடு கூடினவர். ஸ-கூட. கலர் - கலையுடையவர். 8 (2), 22 (6).

சகலருக்குத் தீக்ஷைசெய்யும்முறை, 8 (3-11), 9, 68 (2).

சகலருக்குரிய புவனங்கள், 8 (2).

சகலாவத்தை, 33-48, 52 (2),

சகளசிவன்—உருவத்தோடு கூடிய சிவன், மகேசுவரர்.

சகளநிட்களம்—அருவுருவம்.

சகளம் — உருவத்தோடு கூடியது, வடிவம். ஸ-கூட. கல-வடிவம். 14 (1).

சகனம்—தொடையினுட்பக்கம்.

சங்கமம்-இயங்கியற்பொருள். ஸம்-கூட. கம்-போதல்.

சங்கற்பம்—நினைவு. எண்ணம். ஸம்-உபசர்க்கம். கல்ப் எண்ணல். 37 (3). 43 (3).

சங்கிரமித்தல்—கலத்தல். ஸம்-உபசர்க்கம். க்ரம்-போதல். 99 (19).

சங்கிராந்தசமவாதி—பாசுபத மதத்தோன். 99 (10).

சங்கிராந்தம்— ஒன்றிலிருந்து வேறொன்றுக்குப் போதல். ஸம்—உபசர்க்கம். க்ரம்-போதல்,

சங்கிராந்தவாதி — சிவசங்கிராந்தவாதி (பார்).

சச்சிதானந்தம் — உண்மையறிவானந்தம். சத் + சித் + ஆனந்தம்

சஞ்சிதம்—ஸம்-நன்கு. சித-கூட்டப்பட்ட. சி-கூட்டுதல். 28 (6), 29, 30 (5), 93 (1).

சஞ்சிதவினை நீங்கும்முறை, 89.

சடம்—அசேதனப்பொருள், அசித்து, ஆணவமலம். 20 (7).

சட்சு— கண்ணிலிருக்கு மிந்திரியம். அது ஞானேந்திரியங்களிலொன்று. சக்ஷு-பார்ப்பது, கண். சக்ஷ்-பார்த்தல். 26, 44 (3).

சட்சுதீக்கை, 8 (4).

சதசத்து, 57 (4).

சதாகதி—ஓயாது அசைதல். சதா-என்றும். கதி-போதல். 43.

சதாசிவம் — சத்திகாரியத்துடனே கூடியவடிவும் வடிவறுதியுமாயிருப்பவர். சதா-என்றும். சிவம்-நன்மை,மங்களம். 21(5), 14(1).

சதாசிவமூர்த்தியின் திருமுகங்கள், 14 (2).

சத்தகோடிமகாமந்திரர் — சுத்தவித்தியாதத்துவத்திலிருக்கும் எழுகோடி மந்திரேசுரர், 21 (9).

சத்தப்பிரமவாதம்—ஏகான்மவாதத்திலொருவகை. அது சத்தமே பிரமம் என்று சொல்வது. சத்தம்—ஒலி, பிரமம் - கடவுள், 99 (6, b).

சத்தம் முதலிய தன்மாத்திரை, 22 (2), 44 (3),

சத்தர்—பிரயத்தினம்முதலான கிரியைகளெல்லாந் தம்மிடத்தடங்கியிருக்குமவதாரத்துச் சிவன். சத்திகள் தம்முடைய வியாபாரங்களை விட்டுச் சிவனிடத்திலிருப்பதனாற், சிவனுக்குச் சத்தர் என்றுபெயர், 14 (1),

சத்தன்— விந்துவின் காரியங்களை ஒடுக்கியிருப்பவன். சத்தி-வலி.

சத்தாதி விடயங்களை ஆன்மா அறியும்முறை, 45 (2),52 (1),63(5).

சத்தி—வல்லமை. ஶக் - வலிமையுடையதாதல். தி-விகுதி

இச்சாஞானக்கிரியைகள்,2,14(1)

இயல்பு, 75,

சொரூபம், 14 (1), 1 (1),

பேதம், 2 (2-8),

சத்திநிபாதம், 48 (5), 49(1), 68(2),

சத்திமடங்கல்—சத்திவலிகுன்றல்.

சத்தியஞானதரிசனிகள், 5 (4),

சத்தியோசாதம்— சதாசிவமூர்த்தியின் ஐந்துமுகங்களுள் ஒன்று. அது அமூர்த்திசாதாக்கியம் என்னும் தத்துவமும் ஈசன் என்னும் மூர்த்தியும் பொருந்தியுள்ளது. 14 (2).

சத்தியோநிருவாணம் — நிர்வாணதீக்கைவகைஇரண்டனுள்ஒன்று அது உடனே முத்தியைப் பயப்பது. சத்ய-உடனே, நிர்வாணம்-மோக்ஷம். 9 (2).

சத்து—உண்மை, உள்ளது. ஸத்—உள்ளது. 13 (2), 19 (3), 59(6).

சந்ததி—இடைவிடாத தொடர்ச்சி. 99 (2).

சந்தபேதம்—இசைவேறுபாடு.

சந்தானகுரவர், 5.

சந்தானம்—தொடர்ச்சி. சம் - உபசர்க்கம். தாந-விரிவு தந்-விரிதல், பரத்தல்.

சந்தோபிசிதம் — வேதாங்கம் ஆறனுள் ஒன்று. அது வேதத்திற் சொல்லிய மந்திரங்களினதுஎழுத்துக்களுடைய கணக்கினையும் மாத்திராவிருத்தமாகிய உத்தை முதலிய இருபத்தாறு சந்தபேதங்களையுஞ் சொல்லுவது, 4 (2). சந்தஸ்+விசிதம். சந்தஸ் - இன்பம், யாப்பு, சம்த் (ஹ்ம்ஹ)—இன்பஞ்செய்தல். விசிதம்-ஆராய்ந்து சொல்லியநூல். விச்-ஆராய்தல்,

சந்நிதி—முன்னிலை. சம்+நிதி.சம்-கிட்ட, தா-வைத்தல், நி-உபசர்க்கம்.

சப்தம்—எழு, சொல். ஸப்த - எழு, சப்த (ஶப்த)-ஒலி,ஶப்த-சத்தமிடுதல், பேசுதல்,

சமக்காரம், சமஸ்காரம்—மணந்தி

ருத்தல், 99 (5). ஸம் - நன்ருக. க்ஷி-செய்தல், ஆக்கல், அடங்கியிருத்தல், மறைந்திருத்தல்.
சமட்டி—எல்லாம், தொகுதி, தொகுத்திருப்பது, ஸம்-நன்கு. அஸ்-கூட்டுதல், சேர்த்தல். தி-விகுதி.
சமணம்—ஆருகதம்.(பார்.)
சமத்துவம சமமாந்தன்மை. ஸம + த்வம், 48, 50 (7),
சமயதீக்கை-சமயப்பிரவேசத்தைப் பயக்குந்தீக்கை, 9 (1),
சமயம் இருபத்துநான்கு, 7(2), 99.
சமயம். ஸம்-நன்கு. அயம்-போதல்.
சமவாயம்— ஒற்றுமை. நீக்கமின்றி நிற்றல். ஸம கூட. வாய-சேர்ந்தது. வே-சேர்த்தல்.
சமவேதம் — சமவாயத்தோடு கூடியது. ஸம+வேத.
சமாதி-தியானிக்கப்படும் பொருளாகிய கடவுளிடத்தே மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தி நன்கு நிலைபெறுத்திச்செய்யுந்தியானம். ஸம் + ஆ + தா + இ=சமாதி. ஸம்-நன்கு ஆ-உபசருக்கம். தா(தா)-பற்றுதல்.
சமானன்-பத்துவாயுக்களுள் ஒன்று. அது அன்னசாரத்தை நாடிதோறுஞ் செலுத்துவது. ஸம்-கூட. அந்-சுவாசித்தல், போதல்,
சமுகான்மவாதம்— சமுதாயவாதம் (பார்). சமுகம்-கூட்டம்.
சமுதாயம்—கூட்டம். ஸம் - கூட. உத்(ஊ)-மேலெழுதல்,வருதல். இ-விகுதி, 99 (2. c),
சமுதாயவாதம் - புறச்சமுதாயமும் அகச்சமுதாயமுமே சகம் என்று சொல்லும் சௌத்திராந்திகர் வைபாடிகர் ஆகிய இருவர் மதம், புறசசமுதாயம் பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு என்பன. அக்ச்சமுதாயம் உருவம் வேதனை குறிப்பு பாவனை விஞ்ஞானம் என்பன. இது சமுகான்மவாதம் எனவும் படும். 99 (2, d).
சமுவாரம்—ஆருகதந் கூறும் எழுவகைப் பொருள்களுள் ஒன்று. அது, பொறிவழிச செல்லாது தடுத்து முத்திக்குக் காரணமாவது. ஸம்-முற்ருக. வரம்-அடக்கம். வ்ரு-அடக்குதல். 99 (3).
சமூகம்—கூட்டம், 27 (2).
சராயுசம்—கருப்பையிலே தோன்றுவது, சராயு - கருப்பாசயப்பை. ஜம்-பிறந்தது, 19 (2), 47 (4).
சரியை. உண்மைச்—சர்- போதல். யா-விகுதி. 10 (2).
உபாயச், 10 (2).
சரியை ஞானத்திற்கேது, 10(1 2),
சரியையின்பயன், 10 (2).
சரீரவேறுபாடு, 33 (2).
சர்வகர்த்திருத்துவம் — எல்லாவற்றையுஞ் செய்பவன் தன்மை, எல்லாத் தொழிலு முடைமை, சர்வ-எல்லாம், கர்த்திரு-செய்பவன், துவம்-தன்மை, 46 (1),
சர்வஞ்ஞத்துவம் — எல்லாவற்றையும் அறியுந்தன்மை. சர்வ - எல்லாம் ஞ-அறிந்தவன். த்வம்-தன்மை. 15, 46 (1), 76, 77 (1).
சர்வபூததமனி — வாமை முதலிய அட்ட சத்திகளுள் ஒன்று. அது ஆன்மாவுடைய புண்ணியபாவங்களை அடக்குவது. பூத-ஆன்மா. தமநம்-அடக்குதல், 2 (8),
சலனம்—அசைவு. சல்-அசைதல்.
சலித்தல்—சலனமுறுதல், அசைவுகொள்ளுதல், 45.
சவிகற்பம்— விகற்பத்தோடு கூடியது. பெயர் சாதி குணம் கன்மம் பொருள் என்னும் ஐந்தும் விளங்க உணரும் உணர்வு. ஸ-கூட, விகற்பம்-வேறுபாடு, 38 (3), 83 (4, 5), 99
சற்காரியவாதம் — உள்ளபொருளினின்று காரியந்தோன்றுமென்று

வாகித்தல் சத்-உள்ளது, 99(7,23)

சனகம் — மூவகைக் கன்மங்களுள் ஒன்று, அது காரணமாய் நின்று சரீரம் முதலியவைகளைப் பிறப்பிப்பது, சந்-பிறத்தல். க-விகுதி தாரகம், போக்கியம் (பார்),

சனற்குமாரமுனிவர், 5 (3).

சன்மார்க்கம்—ஞானநெறி, சிவபெருமான் மாட்டு நிருவிகற்ப ஞானத்தாற் செய்யும்வழிபாடு. இவ்வழிபாடு புறத்தொழில் அகத்தொழில் இரண்டுமின்றி அறிவுத்தொழில் மாத்திரையானே சிவபெருமானுடைய உருவம் அருவம் அருவுருவம் என்னும் மூன்று திருமேனிக்கு மேலாகிய சொரூபத்திருமேனியினிடத்து நிகழ்வது. சத்-நன்மை. மார்க்கம்-வழி,

சாக்கிரசாக்கிரம்முதலியன, 61(1).

சாக்கிரசாக்கிரம் முதலியவற்றிலே தொழிற்படுங் கருவிகள். 61 (1).

சாக்கிரத்திலே தொழிற்படுங்கருவிகள், 60 (6),

சாக்கிரம் — ஐந்தவத்தைகளிலொன்று, சாக்கிரு (ஜாமரு)- விழித்திருத்தல், 52 (2),

சாக்கிரம், நின்மல—72 (2).

சாக்கிராதீதம், 62 (5), 80 (5).

சாக்கிராவத்தை, 52 (2).

சாகாரம்—வடிவோடு கூடியது. ச-கூட. ஆகாரம்-வடிவு, 99 (2, b),

சாங்கியம் — ஆத்தியான்மிக நூல் மூன்றனுள் ஒன்று. பிருகிவிமுதல் பிரகிருதியீருகவுள்ள தத்துவங்களைக் கணக்கிடுதலாற் சாங்கியம் எனப்பட்டது. ஸம்க்யா—கணக்கிடுதல். பகுத்தறிதல். தத்துவங்களின் உண்மை நிலையை ஆராய்ந்து அறிதற்கருவியாதல் பற்றி இப்பதத்துக்குப் பகுத்தறிதலையுடையது எனவும் பொருள் கூறுவர். 7 (2), 99 (7),

சாங்கியர், 16 (3),

சாங்கியர்முத்தி, 50 (7),

சாதனம்—ஏது, கருவி, பயிற்சி.

சாதாக்கியதத்துவம், 21 (4),

சாதாக்கிய தத்துவ வாசிகள், 21 (9), 83 (9).

சாதாக்கியம்-அவிகாரமான நிட்களத்திலே சத்தி விகற்பமான கலைகளாலே தியானமூர்த்தியாக நிரம்புவது. அது, சிவசாதாக்கியம் அமூர்த்திசாதாக்கியம், மூர்த்திசாதாக்கியம், கர்த்திருசாதாக்கியம், கன்மசாதாக்கியம் என்று ஐந்துவகைப்படும். சிவசாதாக்கியம் பராசத்தியிலும், அமூர்த்திசாதாக்கியம் ஆதிசத்தியிலும், மூர்த்திசாதாக்கியம் இச்சாசத்தியிலும், கர்த்திருசாதாக்கியம் ஞானசத்தியிலும், கன்மசாதாக்கியம் கிரியாசத்தியிலுந் தோன்றும். என்றும் இருப்பது என்று சொல்லப்படலாற் சாதாக்கியம் எனப்பட்டது, சதா - என்றும், ஆக்கியம் சொல்லப்பட்டது. ஆக்யா - சொல்லுதல். சாதாக்கியம் எனத் தத்திதமாயிற்று.

சாதி-ஒருநிகரனவாகிய பலபொருளுக்குள்ள பொதுவாந்தன்மை, குலம், 99 (4. a),

சாதித்தல் - சாதனத்தால் நிறுத்துதல்.

சாத்திரதீக்கை - அத்துவாமார்க்கங் குறியாது குறித்து, ஆகமப்பொருளைச் சுருக்கி உபதேசித்தல். 8 (8),

சாத்திரம் ஐந்து-லௌகிகம், வைதிகம், ஆத்தியான்மிகம், அதிமார்க்கம், மாந்திரம் என்பன.

சாத்துவிககுணம் - பிரகிருதியிலிருந்து தோன்றிய மூவகைக்குணங்களுள் ஒன்று, அது பிரகாசம்

முதலிய குணங்களையுடையது. இயற்கை நிறமாகிய வெண்மையுடைமையால் சாத்துவிகம் எனப்பெயராயிற்று. ஸத்வம்—நன்மை. ஸத்—நல்லது. த்வம்—தன்மை. இக—விகுதி. 26(7), 42 (1).

சாத்துவிககுணத்தின்தொழில். 42 (1).

சாநு-முழந்தாள்.

சாந்தி—பிராயச்சித்தம். 31 (2).

சாந்தி—சத்திவடிவாகிய பஞ்சகலைகளுள்ஒன்று. அது, சுவானுபூதி ஞானம்பெற்ற ஆன்மாக்களுக்கு விருப்பு வெறுப்புச் சங்கற்பம் விகற்பம் முதலிய எல்லாத் துன்பங்களையுஞ் சாந்தமாகச் செய்வது. ஶம்-அமைதி. 2 (8).

சாந்திகலை-பஞ்சகலைகளுள் ஒன்று. 9 (2), 21 (5).

சாந்திகலையிலடங்கிய தத்துவங்கள் புவனங்கள் முதலியன, 41 (2).

சாந்தியாதீதை — சத்திவடிவாகிய பஞ்சகலைகளுள் ஒன்று. அது, விருப்பு வெறுப்புச் சங்கற்பம் விகற்பம் முதலிய எல்லாத்துன்பங்களும் சாந்தமாகச் செய்யப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்கு அவற்றை ஒழியச்செய்வது. சாந்தி+அதீதை.

சாந்தியாதீதகலை —பஞ்சகலைகளுள் ஒன்று. 9 (2), 21 (5).

சாந்தியாதீதகலையிலடங்கிய தத்துவங்கள் புவனங்கள் முதலியன. 41 [2].

சாமம்-நான்குவேதங்களுள் ஒன்று. இது, சதாசிவமூர்த்தியுடைய அதோமுகங்கள் நான்கினுள்ஒன்றாகிய வாமதேவமுகத்தினின்றுந்தோன்றியது. இதனை வியாச முனிவர் சைமினிமுனிவருக்கு உபதேசிக்க, அவர் வழியாகச் சுமந்து முதலாயினோர்க்குப் பலவகைப்பட மொழியப்பட்டமையால், ஆயிரஞ்சாகைகளாயிற்று. ஸாமந்—மனத்திற்கு அமைதியை உண்டாக்குதல்.

சாமுசித்தர் — முற்பிறப்பிலே சரியை கிரியை யோகங்களைச்செய்து நிருமலாந்தக்கரணராகி, மீளப்பிறக்கும்பொழுதும், அந்தஞானத்தோடு பிறந்து சிவபாவனை பண்ணுவோர். இது சஞ்சித்தம் என்பதினின்று சாஞ்சித்தர்எனத்தத்திதமாய்த் தமிழிற் சாமுசித்தர் என்றாயிற்று. ஸம்—முற்றாக. ஸித்த [சித்த] முடிவு பெற்ற.

ஸித்[சித்]-முடிவுபெற்றிருத்தல், அநுகூலமடைந்திருத்தல்.

சாருவாகமதம் —உலோகாயதமதம். சாருவாகன் காட்சி ஒன்றே பிரமாணம் என்று அழகுபெறக்கூறலால், அவன்மதம் சாருவாகம் எனப்பட்டது. சாரு — அழகிய, இணக்கமான. வாக்—வார்த்தை.

சார்ந்ததன்வண்ணமாய் ஆன்மா அறிதல்—தன்னாற் சாரப்பட்ட பொருளின் தன்மையேதன் தன்மையாகக் கொண்டு அது அதுவாய்நின்று ஆன்மா அறிதல், 59.

சார்புநூல்—முதனூல் வழிநூல்களுக்குச் சிறுபான்மை யொத்துப் பெரும்பாலும் வேறுபட்டிருக்கும்நூல்.

சிங்ஙுவை—நாக்கிலிருக்கும் இந்திரியம். அது, ஞானேந்திரியங்களிலொன்று. ஜிஹ்வா—நாக்கு. 26. அதன்தொழில், 44 (3).

சித்தசித்து — புருடதத்துவம், சித்தும் அசித்தும்.

சித்தபுருடர்—வாமநூல் செய்தவர், 99 (13).

சித்தப்பகுதி-வேதனை ஞானம் குறி வாசனை என்பன, 99 (2. c).

சித்தம்-அந்தக்கரணங்களுள் ஒன்று, 43 (4); உருவகந்தம், 99 (2. c).

சித்தர்முத்தி. 50 (9).

சித்தாந்தமகாவாக்கியம்—சிவத்துவமசி என்பது. சிவ-சிவன். த்வம்-நீ. அசி-ஆனுய்.

சித்தாந்தமுத்தி, 50, 87 (5).

சித்தாந்தம்—நிச்சயமான முடிபு. சித்தம் + அந்தம். சித்தம்-நிச்சயம், சித்திக்கப்பட்டது, பெறப்பட்டது. அந்தம்-முடிபு.

சித்து-அறிவு,ஞானம்.13[3],19(3).

சித்தி—அறிவு. 42 (4).

சித்தி, அட்ட, 50 (9).

சிந்தனை—கவலை. அது யாக்கையின் பதினெண்குற்றங்களிலொன்று. 50 (3).

சிந்தித்தல்—உண்மைஞானம் நான்கனுள் ஒன்று. அது, குருமுகமாகக் கேட்டபொருளை மனனஞ்செய்து தோஷம் நீங்குமாறு ஆராய்தல். 83 (4).

சிருட்டி—படைத்தல். மத்திம சிருட்டி, அவாந்தரசிருட்டி, மகாசிருட்டி-(பார்), 17 (1).

சிருட்டிமுதலிய பஞ்ச கிருத்தியங்கள் அருட்செயல், 18.

சிவகாமியம்மை, 2.

சிவசங்கிராந்தவாதம்—அகச்சமயங்களுள் ஒன்று, 99 (19), 7 (2).

சிவசங்கிராந்தவாதி,54 (3), 56 (4) 57 (1), 74 (1), 87 (4).

சிவசத்திகள் சிவதத்துவங்களைச் செலுத்தும்முறை, 63 (5).

சிவசத்தியினியல்பு, 75.

சிவசத்தியின் சொரூபம், 1 (1), 14 (1).

சிவசத்து—சிவமாகிய சத்து, சித்தாகிய உள்பொருள். சிவம்-சித்து. சத்து-உள்ளது.

சிவசமவாதம்—அகச்சமயம் ஆறனுள்ஒன்று, 99 (18).

சிவசமவாதி—முத்தியிலே சிவமும் ஆன்மாவும் சமம் என்று வாதிப்போன். 54 (1), 56 (1, 3), 59 (4), 76, 77.

சிவசாதாக்கியம்—பஞ்ச சாதாக்கியங்களுள் ஒன்று. அது பராசத்தியிடமாகத்தோன்றுவது. சாந்தியாதீதை என்னும் பெயரையுடைய பராசத்தி சுத்தமாதலால், சுத்தமான சிவம் என்னும் பெயரையுடைத்தாய் அதிசூக்குமமாய் அளவில்லாத பிரகாசமாய் ஆகாயத்திலே மின்னல்போல அருபத்திலே தியானத்தால் விளங்கப்பட்டுச் சர்வவியாபியாய் இருப்பது. இது இலயத்தானம் என்றும் சொல்லப்படும்.

சிவஞானத்தினியல்பு, 69 (1).

சிவஞானம்—10 (3), 11 (1).

சிவதத்துவங்கள் கலாதிகளைச் செலுத்தும்முறை, 63 (5).

சிவதத்துவம்—சுத்ததத்துவம் ஐந்தனுள் ஒன்று. 46 (1).

சிவதரிசனம், 73 (4).

சிவத்துவமசி — சிவன் நீயாகின்றாய், சித்தாந்த மகாவாக்கியம். சிவ + த்வம் + அசி.

சிவத்துவம் — சிவமாந் தன்மை. த்வம்-தன்மை, 18 (2).

சிவப்பேறு— சிவமாந் தன்மையைப் பெறுதல், ஆன்மலாபம், 83 (1).

சிவமயம்-சிவமாந்தன்மை. சிவம் + மயம். மயம்-விகுதி.

சிவரூபம்— ஞானதரிசனம், அருள் தரிசனம், 72.

சிவலிங்கம்—ஆன்மாக்களின் தியானம் பூசைமுதலியவற்றின்பொருட்டுச் சிவபெருமான்கொண்ட ஒருதிருவுரு, 98 (2). இலிங்கம் (பார்).

சிவனடியார், 98 (1).

சிவனது பஞ்சகிருத்தியம் அருட்டொழில், 18.

சிவனை வழிபடும்முறைகள், 10(1),

சிவன்—அதிகாரசிவன், இலயசிவன், போகசிவன். 14 (1). சிவ-மங்கலமான, நன்மையான. சி-கூர்மையாக்குதல்.
சொரூபலக்கணம், 13.
தடத்தலக்கணம், 14 (4).
நினைந்தவுரு நிறுத்திடுவன், 15.
பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்தற்குக்காரணம், 18.
பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்யும்முறை, 17 (1).
பாசஞான பசுஞானங்களால் அறியப்படாதது, 55 (4).
முத்தொழில் செய்யும் உரிமையுடையவர், 17 (1).
முத்தொழில்பற்றி விகாரமடையாமை, 17 (2).
சிவாநுபவம்—சிவானந்தத்தை அனுபவித்தல். சிவ+அநுபவம்.
சிவானந்தவின்பம் — சிவனிடத்துள்ள எண்குணங்களும் ஆன்மாவிடத்துமேம்பட்டு விளங்கும் விளக்கம்.
சிவோகம்—சிவன்நான். சிவ—சிவன். அஹம்—நான்.
சிவோயம் — சிவன் இவன். சிவ—சிவன். அயம்—இவன்.
சிறப்பிலக்கணம் — ஒருபொருட்கு வேற்றுச் சாதிப் பொருளிலுந் தன்சாதிப்பொருளிலுஞ் செல்லாது, தனக்குமாத்திரமே உரித்தாய் நிலைபெறுந் தன்மை.
ஆணவமலத்தின், 20 (4, 6).
ஆன்மாவின், 53, 57, 59 (7).
பதியின், 13.
சிற்சங்கசித்து — கலை முதலியன. அவை சித்தாகிய ஆன்மாவுடன் சேர்ந்தமையாற் சிற்சங்கசித்து என்னும் பெயரவாயின. சித்+சங்க+சித்து.
சிற்சத்தி—சிவனுக்கு அபின்னமாயுள்ள சத்தி, ஞானசத்தி, அருட்சத்தி. சித்-ஞானம்.
சீகண்டவுருத்திரர், ஸ்ரீகண்டருத்திரர்— பிரளயாகலருள்ளே பக்குவமுடையோராய்ப் புரசம்நீங்கிச் சிவனுக்குரிய நாமாதிகளைப் பெற்றுச் சைவாகமங்களை அறிவுறுக்குங்குரவர். சீ-நஞ்சு. கண்டம்-கழுத்து. 14 (3), 17 (1), 26 (4).
சீலம்—விலக்கியவற்றை ஒழித்து, விதித்தனவற்றையே செய்தலாகிய நல்லொழுக்கம். 94.
சீவனம்-பஞ்சவாயுக்களை இயக்கும் அகங்காரம். ஜீவ் - சீவித்தல். 43 (1).
சீவனி—சீவநாடி, பிராணவாயுவுலாவும் நரம்பு.
சீவன், 99 (3).
சீவன்முத்தரது ஆசாரம், 94.
கிரியை, 97.
சரியை, 98.
ஞானநிலை, 95 (2).
யோகம், 96.
சீவன்முத்தர் - சீவிக்கும்பொழுதே பாசத்தினின்றும் விடப்பட்டவர், தனுவாதிகளோடு கூடியுங் கூடாமைநின்று ஞேயத்தழுந்தினோர். சீவன்+முத்தர். முத்தர்-விடப்பட்டவர், 83 (9).
சீவன்முத்தர்தன்மை, 93-98.
சீவன்முத்தர் நிட்டைகூடி ஞேயத்தழுந்துவர். 93.
சீவன்முத்தி-சீவத்தன்மைவிட்டிருத்தல், ஞானமடைந்து பிறப்பறுத்திருத்தல், 49 (4).
சீவான்மா - தேகத்தை அபிமானிக்கும் உயிர். 99 (4, *a*).
சுகப்பிரபை-இன்பச்சுடர், ஆனந்தவொளி.
சுகம் - சுகாதனம், இயல்பாகவிருக்கை, கால்களிரண்டும் மடித்து அட்டணைக் காலேறிட்டிருத்தல். 94 (2).
சுட்டறிவு, 55, (1).

சுட்டியறிதல் - ஏகதேசமாயறிதல், 56 (2).

சுட்டியறியப்படுவது-இது பொன் இது மண் என்றாற்போல, ஆன்மபோதத்தால் ஒவ்வொன்றாகக் குறித்தறியப்படுவது.

சுதந்திரம்-உரிமை, தன்வயமுடைமை, 9 (1), 46 (4).

சுதந்திரவடிவம்-சுவாதீனசரீரம்.

சுத்தஞானம், 73 (3).

சுத்ததத்துவம், 46 (1).

சுத்தமாயாதனுகரணபுவனபோகங்கள், 21 (8).

சுத்தமாயை-சுத்தப் பிரபஞ்சத்திற்குக்காரணமான மாயை, 21 (3).

சுத்தமாயையிலே,கர்த்தாக்கள்தோன்றும் முறை, 21 (5).

  கலாதிதத்துவங்கள் தோன்றும் முறை, 21 (8).

  தத்துவங்கள் தோன்றும் முறை, 21 (4), 14 (3).

  தோன்றும்பிரபஞ்சம்,21,3(5,7).

  வசிப்பவர், 21 (9).

சுத்தவித்தியாதத்துவ வாசிகள், 21 (9), 83 (9).

சுத்தவித்தை - சுத்தவித்தியா தத்துவம், 21 (4, 5 .

சுத்தாசுத்த தத்துவங்கள், 46 (2).

சுத்தாத்துவா - சுத்தமாயையிலே தோன்றியமந்திரம் முதலிய ஆறத்துவாக்கள், 9 (2), 46 (1).

சுத்தாவத்தை - பாசம் நீங்கியநிலை, கன்மவொப்பும் மலபரிபாகமும் உண்டான அவதரத்திலே ஞானாசாரியராலே ஞானதீபத்தைப் பெற்றுச் சிவனையும் ஆன்மாவையும் பாசத்தையும் உணர்ந்து அருள்பெறும்நிலை. சுத்த+அவத்தை. 48, 33 (1), 49 (4), 61 (4), 62.

சுத்தம், காரண, 48-49.

  காரிய, 61 (4), 62 (5).

சுத்தி-பரிசுத்தம், 42 (1).

சுத்தி, பஞ்ச-97.

சுருதி-மந்திரம், வேதம். ஸ்ரு-கேட்டல். தி-கருவிப்பொருளுஞ் செயப்படுபொருளும் உணர்த்தும் விகுதி.

சுரோத்திரம்- ஞானேந்திரியங்களுள்ஒன்று. அது செவியிந்திரியம். ஸ்ரு-கேட்டல். திர-கருவிப்பொருள் விகுதி.

சுரோத்திரத்தின் தொழில், 44 (2, 3).

சுவதந்திரத்துவம் - பரமசிவனது எண்குணங்களுள் ஒன்று. அது தன்வயத்தனாதல். ஸ்வ- தனது. தந்த்ர-உபாயம், வழி. த்வம்-தன்மை. தந்-இயற்றுதல், செய்தல்.

சுவதந்திரம்-தன்சொந்தத்தொழில் தன்னிட்டப்படி செய்யுஞ் செயல்.

சுவதந்திரன் - தன்வயமுடையவன், தனது தலைமையுடையோன், பிறநுக்கு அமைதலின்றித் தன்னிட்டமாயிருக்கிறவன்.

சுவத்திகம், சுவத்திகாதனம் -ஆசனபேதம் ஒன்பதனுள் ஒன்று. அது, வலப்பக்கத்துக் கணைக்காலுக்கும் தொடைக்கும் நடுவே இடப்புறங்காலையும், இடப்பக்கத்துச் சானுவுக்குந்தொடைக்கும் நடுவே வலக்காலையுஞ்சேர்த்துச் சமதேகத்தோடிருத்தல், 94 (2).

சுவாதிட்டானம்-ஆதாரங்கள்ஆறில் இரண்டாவது. இது மூலாதாரத்துக்குமேலே இருவிரற்பரிமாணத்திலே இலிங்கபீடமாயிருப்பது. இதற்கு வடிவு நாற்கோணம், அனேககாந்தியுடையஆறிதழ்த்தாமரை. செம்பொன்னிறம்.தேவதைபிரமதேவர்.நகாரத்தைக் கொண்டு தியானஞ்செய்வது. ஸ்வ+அதிஷ்டானம். ஸ்வ-தனது.அதிஷ்டாந-இடம். அதி-மேல். ஸ்தா-நிற்றல்.

சுவாதீனம்-சொந்தம். ஸ்வ-தன்னுடைய. அதீனம் - தலைமையுடையது.

சுவேதசம்-வேர்வையிற் பிறந்தது. ஸ்வேதம் - வேர்வை. ஜம்-பிறந் 19 (2), 47 (2).

சுழுத்தி-அவத்தை ஐந்தனுள் மூன்ருவது, 52 (2).

சுழுத்தி, நின்மல—61 (4), 73 (2),

சுழுத்தியிலே தொழிற்படுங் கருவிகள், 60 (4),

சூக்குமசித்து-நுண்ணிய அறிவு, 13 (3), 15 (2),

சூக்குமதேகம்-புரியட்டகசரீரம், 33 (2), 46 (6).

சூக்குமதேகான்மவாதி- உலோகாயதருள் ஒருவன்.

சூக்குமபஞ்சாக்கரம், 90 (3), 92.

சூக்குமபஞ்சாக்கரத்தின் பொருள், 91.

சூக்குமபூதம் - தன்மாத்திரை, 27 (2-3).

சூக்குமம்-நுண்மை,நுண்ணியவறிவு ஸூச் + ம. ஸூச்-குறித்துக்காட்டுதல். ம-விகுதி, ஸூ- பிறப்பித்தல், தோற்றுதல்,

சூக்குமைவாக்கு-21 (7), 37 (4), 38 (1, 7), 39 (1).

சூனியம-பாழ். ஶூந்ய (சூந்ய)-வெறுமையான, பாழான.

சூனியவாதம் - எல்லாஞ் சூனியம் என்று சொல்லுஞ் சமயவாதம், பௌத்தமதத்திலொரு பிரிவாகிய மாத்தியமிகம். 99 (2, *a*).

சூனியவாதி-நிரீச்சுரவாதி, மாத்தியமிகன், 99 (2-*a*).

செநநி-இறைவனுடைய பரிக்கிரகசத்தி மூன்றனுள் ஒன்று. அது பிரபஞ்சத்தைத்தோற்றுவிப்பது. ஜந-பிறப்பித்தல், 2 (8), 17 (1).

செபயாகம், 10 (1)

செயல்-காரியம். 32 (2).

செய்யுட்குற்றம், 3 (1).

செவ்வே - செவ்வண், செவ்வை, நேரே, 85 (3),

சேட்டை-வாமை முதலிய எண்வகைச் சத்திகளுள் ஒன்று. சேஷ்டா-தொழில். சேஷ்ட்-அசைதல். கலக்குதல், 2 (8),

சேதனப்பிரபஞ்சம்- சித்துப்பிரபஞ்சம். அது, உயிர்வர்க்கம்.

சேதனம்-அறிவுள்ளது. சித்-அறிவு, 16 (4), 29 (7); அசையும்பொருள்.

சேர்வு, 41 (3).

சைதன்னியம் - அறிவுடைமை. 46 (4); ஆன்மா, கடவுள். சேதனம் என்பதிலிருந்துவந்த த்த்திதம்.

சைவசித்தாந்தம் - வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சிவாகமத்தின் கருத்தாகிவந்த அர்த்தம், 7 (6, 7).

சைவசித்தாந்தமுத்தி, 87 (5).

சைவர் - சிவசம்பந்தமுடையர், சிவதீக்கைபெற்றுச் சிவனைவழிபடுவோர். இவர் ஆதிசைவர், மகாசைவர், அநுசைவர், அவாந்தரசைவர், பிரவரசைவர், அந்தியசைவர் என அறுவகைப்படுவர். சிவன் என்பதினின்று வந்த தத்திதம், 56 (5),

சொப்பனத்திலே தொழிற்படுங் கருவிகள், 60 (5),

சொப்பனம் - ஐந்தவத்தைகளுள் ஒன்று. சுவப்பனம் என்பது சொப்பனம் என்ருயிற்று. ஸ்வப்நம்-நித்திரை. ஸ்வப்-நித்திரை செய்தல்.

சொரூபநிலை, பசுவின் -ஆணவமலம் நீங்கல், 19.

பதியின், 13,

மலத்தின், 20 (4, 6).

சொரூபலக்கணம் - சிறப்பியல்பு, சிறப்பிலக்கணம். அஃதாவது, இயற்கையாயுள்ள இலக்கணம். சுவரூபம் சொரூபம் என்ருயிற்று. ஸ்வ-தனது. ரூபம் வடிவம்.

சொல்லொணாதது - உளதும் இலதும் அல்லாதது, 99 (3).
சொற்பிரபஞ்சம், 14 (2), 21 (7), 9 (2).
சோகமஸ்மி-அது நானாகின்றேன். சோகம்: ஸ:-அது. அஹம்-நான்.
சோதிடம்-கலைஞானம் அறுபத்து நான்குள் ஒன்று. அது லௌகிக வைதிக கன்மங்களுக்கு உபயோகமாகிய துடி இலவம் முதலிய காலவிசேடங்களை இதற்கிதுவென்றறுதியிட்டு விதிப்பது. ஜ்யோதி-ஒளியுள்ளவை. அவை கிரகங்கள் நட்சத்திரங்கள். ஷம்-விகுதி. 4(2).
சோத்திரம்-ஞானேந்திரியங்களுள் ஒன்று. அது கேட்டற்கருவி. ஶ்ரு-கேட்டல், த்ர-கருவிப்பொருள் விகுதி.
சோத்திரம் தொழிற்படும் முறை, 44 (3).
சோபானமுறை-படிமுறை.
சௌத்திராந்திகர் - நால்வகைப் பௌத்தருள் ஒருவர். இவர் சூத்திரத்தின் முடிவுவரைக்கும் வினவியபடியாற் சௌத்திராந்திகர் எனப்பட்டார். இது சூத்திராந்தம் என்பதினின்று வந்த தத்திதம். 7 (2), 99 (2. c).
சௌத்திராந்திகர் முத்தி-50 (2).
ஞானகந்தம்-99 (2. c).
ஞானகாண்டம் - ஞானத்தைக்கூறும் பாகம்.
ஞானகுரு-9 (2), 49 (1), 68 (2), 98 (5), 100 (1).
ஞானக்கண் - அருட்கண், திருவடி ஞானம்.
ஞானசத்தி-அறிவுவடிவாகிய சத்தி. 2 (4), 14 (1), 74.
ஞானதரிசனம் - அருள் தரிசனம். 71, 72.
ஞானதரிசனத்தில் ஆன்மதரிசனமும் தத்துவசுத்தியும் நிகழ்தல், 72.
ஞானதீக்கை, 68 (2).
ஞானத்தால் வரும்பயன், 71-89.
ஞானத்திற்கிரியை, 83 (8), 97.
ஞானத்திற்சரியை, 83 (8), 98.
ஞானத்தில்ஞானம், 83 (8), 93-95.
ஞானத்தில்யோகம், 83 (8), 96.
ஞானத்தினியல்பு, 69-70.
ஞானத்தின்வகை, 83.
ஞானநிட்டை- உண்மைஞானம் நான்கனுள் ஒன்று. அது, கேட்டுச் சிந்தித்துத் துணிந்த பொருளுடன் பிரிவின்றி உறுதியாகநிற்றல், 83, 84 (4).
ஞானம்-திருவருள், சிவசத்தி, 74; அறிவு, 42(4): ஞா-அறிதல். நம்-விகுதி.
  அபரஞானம், 10 (3).
  கேட்டல்ஞானம், 83 (3).
  சிந்தித்தல் ஞானம், 83 (4).
  சுத்தஞானம், 73 (3).
  ஞேயத்தைத்தரிசிப்பிக்கும், 75.
  தெளிதல்ஞானம், 83 (5).
  பசுஞானம், 68 (1), 84 (2).
  பதிஞானம், 68 (1), 84 (3).
  பரஞானம், 10 (3).
  பாசஞானம், 68 (1), 84 (1).
  வருமுறை, 68 (2).
ஞானயாகம்-10 (1),
ஞானவதி-8 (11),
ஞானாவரணீயம் - ஆருகதமதத்திற் சொல்லப்பட்ட தீக்குணங்கள் எட்டனுள் ஒன்று. அது ஞானத்தை மறைப்பது. ஞானம்-அறிவு. ஆவரணீயம் - மறைப்பது. ஆ - உபசர்க்கம். வ்ரு-மறைத்தல். 50 (3) 99 (3),
ஞானவாய்மை-ஞானத்தினுண்மை ஞானத்தினியல்பு, 51 (4),68-70
ஞானாசாரியருபதேசம், 83 (2).
ஞானேந்திரியம் - சத்தாதி விடயங்களைக் கிரகிக்கும் இந்திரியங்கள். அவை சோத்திரம் முதலியன. ஞானம்+இந்திரியம். 26, 44(2).

ஞானேந்திரியங்களின் தொழில், 44 (3).

ஞானேந்திரியங்களுக்கு விடயங்கள் 44 (3).

ஞானேந்திரியங்கள் தொழிற்படும் முறை, 44 (3).

ஞேயத்தழுந்தல். 71, 84. 93.

ஞேயத்தைப்பற்றிய ஆசங்கை. 74.

ஞேயந்தோன்றல், 73, 75.

ஞேயம் - அறியப்படும் பொருள், சிவம். 71, 93 (3). ஞா-அறிதல்.

தகவு-தகுதி, நன்மை, 78.

தடத்தவிலக்கணம்-பொதுவியல்பு. பிறிதோர் பொருளின் சார்புபற்றி இலக்கியப் பொருளிலிருக்கும் இலக்கணம் தடம்-பக்கம். ஸ்தா- இருத்தல். 14 (4).

பசுவின், 19 (7), 52 (3).

பதியின், 14 (4).

மலத்தின்-கருவிகளோடு கூடிவிபரீத உணர்வைச் செய்யும் சகலத்தினிகழும் இயல்பு, 52.

தத்திதம்-வடமொழியிற் சொல்லப்பட்ட சொற்பாகு பாடுகளுள் ஒன்று. அது பெயர்ப்பகுதியும் தத்திதவிகுதியுங் கூடிவருவது. தத்திதவிகுதிகள் அவ்வப் பகுதிகளுக்குரிய பொருள்களுக்குச் சம்பந்தமான பலவகைப் பொருள்களையும் அறிவிக்கும். (உ-ம்) மாயேயம், தாத்துவிகம். இவற்றுள், மாயேயம் என்பதிற் பகுதி மாயா என்பது. தத்தித விகுதி ஏயம்என்பது. இவ்விகுதி சேர்ந்து மாயையின் சம்பந்தமாகிய பொருள்களை உணர்த்திற்று. தத்துவ + இக = தாத்துவிகம்.

தத்துவங்களின்தொழில், 39-45.

தத்துவங்களை ஒடுக்குதற்கு உபாயம் 81.

தத்துவங்களோடு கூடி ஆன்மாப் பிறந்திறந்துவினைப்பயனை அனுபவிக்கும்வகை, 46.

தத்துவங்கள் ஒடுங்கும்முறை, 22 (9)

தத்துவங்கள் தோன்றும் முறை 26-27.

தத்துவஞானம்-தத்துவங்களை அறியும்ஞானம், விபரீதவையங்களான்றி உண்மையானுணர்தல், மெய்யுணர்வு. தத்துவம் - உண்மை. ஞானம்-உணர்வு.

தத்துவஞானி — தத்துவங்களைப் பிரித்தறிந்தோன், உண்மையறிந்தோன்.

தத்துவப்படம்— தத்துவங்களைக் காட்டும்படம், 57-ம் பக்கம் (பார்).

தத்துவமசி — மகா வாக்கியத்துள் ஒன்று. 'அது நீயானாய்' என்பது அதன்பொருள்.

தத்துவம்—பிருதிவி முதலிய முப்பத்தாறு தத்துவம். இம் முப்பத்தாறும் சரீராதிகள் போலாது பிரளயபரியந்தம் அழியாது நிற்றலால் தத்துவம் எனப்பெயராயிற்று; உள்ளதன் தன்மை, உண்மை. தத்-அது, உள்ளது. த்வம்-தன்மை.

தந்திரகலை-ஆகமம் (பார்).

தமசு-ஆணவமலம், 20 (7).

தமம்-அஞ்ஞானம், 95 (1).

தமோகுணம்-தாமசம் (பார்).

தரம் - அதிகம் என்பதை உணர்த்தும் ஒரு விகுதி.

தரிசனாவரணீயம் - ஆருகத மதத்திற் சொல்லப்பட்ட தீக்குணங்கள்எட்டனுள் ஒன்று. அதுகாட்சியை மறைப்பது. தரிசனம் - காட்சி. ஆவரணீயம்-மறைப்பது. 50 (3), 99 (3).

தரித்தல்-தாங்குதல், 93.

தருக்கம் - தருக்கசாத்திரம், நியாய நூல், 99 (4).

தலைப்படுதல்-கூடுதல்.

தவயாகம்-தவவேள்வி, 10 (1).

தவம் - மனம் பொறிவழிப் போகாமல் நிற்றற்பொருட்டு விரதங்க

ளான் உண்டி சுருக்கலும், கோடைக்கண் வெய்யினிலை நிற்றலும் மாரியிலும் பனியிலும் நீர்நிலை நிற்றலும் முதலிய செயல்களை மேற்கொண்டு, அவற்றாலே தம்முயிர்க்கு வருந் துன்பங்களைப் பொறுத்துப் பிறவுயிர்களை ஓம்புதல். தப்-வாட்டுதல். பகரம் வகரமாயிற்று.

தளர்ந்திடுதல். 85 (3).

தற்பதம் -அது என்னும் பொருளை உணர்த்தும் சொல். தத் - அது, சிவம். பதம்-சொல்.

தற்பரம் - ஆன்மாவுக்கு அதீதமாகிய சிவம். தன்-ஆன்மா. பரம்-மேலாயது. 80 (5).

தற்புருடம் - சதாசிவ மூர்த்தியின் ஐந்து முகங்களுள் ஒன்று. அது, கன்மசாதாக்கியம் என்னும் தத்துவமும் ஈசானம் என்னும் மூர்த்தியும் பொருந்தினது.

தற்போதம் - ஆன்மபோதம். யான் எனது என்னும் முனைப்பு. தன்-ஆன்மா. போதம்-அறிவு.

தற்போதம் ஒழித்தற்கு உபாயம், 82.

தனஞ்சயன் - தசவாயுக்களுளொன்று. இது, உடம்பைவிட்டுப்பிராணன் போனபின்னுந் தான் உடம்பைப் பிரியாது நின்று வீங்குவித்தும் விரிவித்தும் புழுப்பித்தும் பழுதுசெய்து மூன்றாநாட் கபாலத்தைப்பிளந்துபோம். இதனாற் சரீரத்துக்குக் காயமுண்டாகும். 60 (5).

தனு-உடம்பு. தந்-விரிதல். உ-விகுதி 22 (2).

தன்பொருட்டனுமானம் - தானாக விடயங்களை அனுமித்துணரும் உணர்வு.

தன்மாத்திரை - சத்தம் பரிசம் உருவம் இரதம் கந்தம் என்பன. இவை ஐந்தும் முறையே சத்தம் முதலிய குணங்களில் ஒவ்வொன்றை ஏற்றமாகப் பொருந்தியிருக்கும். மரத்தின்வடிவெல்லாம் சத்திரூபமாக வித்திலடங்கியிருப்பதுபோல, அக்குணங்களெல்லாம் சத்திரூபமாக வெளியிலே தெரியாது அதனதனளவில் அடங்கியிருப்பதால், தன்மாத்திரை எனப்பட்டது. தத் + மாத்திரை = தன்மாத்திரை. தத்-அது. மாத்திரை-அளவு.

தன்வயத்தனாதல் - பரமசிவனது எண்குணங்களுள் ஒன்று. அது சுவதந்திரத்துவம். வயம்-வசம்.

தன்வயம் - பிறதுணை வேண்டாது தானேயெல்லாஞ்செய்யுந்தலைமை.

தன்வேதனைக்காட்சி-அராகம் முதலிய ஐந்து வித்தியா தத்துவங்களாலுஞ் செலுத்தப்படும் இன்பத்துன்பங்களை அறியும் ஞானசத்தி. தானாகிய ஆன்மா சுகதுக்கமாகிய வேதனையில் அழுந்துதலால் தன் வேதனைக்காட்சி எனப்பட்டது.

தன்னியல்பு-சிறப்பிலக்கணம், 7(2)

தாடலை-ஈறும் முதலும் விகாரப்பட்டுப் புணர்ந்து ஒருசொற்போல நிற்கும்இருசொற்றொடர். தாள் + தலை = தாடலை. இருசொற் கூடி ஒன்றுபோல நிற்றலால், இருபொருள் கலந்து ஒன்றுபோல நிற்றற்கு உவமையாக இதனைக்கொள்வர்.

தாதமார்க்கம் - அடிமை மார்க்கமாகிய சரியை நெறி தாதன்-அடியவன். மார்க்கம்-வழி.

தாத்துவிகம்- தத்துவசம்பந்தங்கள். அவை உடம்புமுதலியன. தத்துவ + இக. 13 (2).

தாபத்திரயம் - துக்கம் மூன்று. அவை ஆதிதைவிகம், ஆத்தியான்மிகம், ஆதிபௌதிகம் என்பன. தாபம் - துக்கம். திரயம் - மூன்று.

தாபம்—துக்கம், சுற்றத்தைவிட்டுப் பிரிந்ததற்கும் பிரிவதற்கும் ஆற்றாமை. தப்-வெம்மை. 50 (12).

தாமசம், தாமதம்—மூவகைக் குணங்களுள் ஒன்று. தமஸ் உடைமையால் தாமசம் எனத்தத்திதமாயிற்று. தமஸ்-கருநிறம். ச-விகுதி

தாமதகுணம், 27 (2), 42 (1).

தாமதகுணத்தின் தொழில், 42 (3).

தாமதகுணவிருத்திகள், 42 (1).

தாரகம்—ஆதாரம், 22 (9); சரீரரூபமாய்நின்று ஆன்மாவைத் தரித்திருக்குங் கன்மம். த்ரு-தரித்தல். அகம்-ஒருவிகுதி.

தாரணை— அட்டயோகத்தொன்று. அது, மனத்தை அகத்து ஓர் தானத்தில் நிறுத்துதல்.

தாரதம்மியம்—உயர்வு தாழ்வு. இது தரதமம் என்னும் இருமொழியினின்றும் வந்த தத்திதம். தரம்-உயர்ந்தது. தமம்-தாழ்ந்தது. ய-விகுதி. 90 (3).

தார்க்கிகர்—தருக்கநூற் கொள்கையுடையோர், தர்க்கம் வல்லவர், தருக்க சம்பந்த முடையோர். தர்க்க-ஆராய்வு. இக - விகுதி. 7 (2), 99 (4).

தாலபீசநியாயம், 35 (1).

தாலம்—பனை. தல்-நிற்றல். ஆல-விகுதி. 35 (1).

தானம்—கன்மேந்திரியங்களு ளொன்றான பாணியின் தொழில். அதுகொடை. தா-கொடை. நம்-தொழிற்பெயர் விகுதி. 44 (4).

தான்பணிநீத்தல் —தனக்கொருசெயலுண்டென்பதை நீக்குதல், எல்லாஞ் சிவன் செயலெனக் கொள்ளுதல். 71, 73, 78(4), 90(2).

திக்குபாலகர்-அட்டதிசைக்காவலர். அவர், இந்திரன் அக்கினி இயமன் நிருதி வருணன் வாயு குபேரன் ஈசானன் என்பவர். பாலகர்-காப்பவர்.

திப்பியம்— திவ்வியம், தெய்விகமானது. திவ்-மேன்மை, ஒளி. ய-விகுதி. 50 (6).

தியானம் -அட்டயோகத்தொன்று. அது, மூர்த்தியின் சொரூபத்தை மனத்தாற் பாவித்துச் சிந்தித்தல். தியை-சிந்தித்தல். 86 (1).

தியானயாகம், 10 (1).

திரவியம்—பொருள். த்ரு - அடைதல், வருதல். யம்-விகுதி. 99 (4. a).

திரியக்காண்டல்—விபரீதக்காட்சி

திரிவு—விபரீதவுணர்வு, வேறுபாடு.

திருஷ்டஜன்மம்—காணப்பட்டசன்மம். த்ருஷ்+த+ஜந்+ம. த்ருஸ்-பார்த்தல். ஜன் - பிறத்தல். ம-விகுதி. 28 (7).

திருஷ்டஜன்மோபபோக்கிய கன்மம்—காணப்படுகிற சன்மத்தில் அனுபவிக்கப்படுங் கன்மம். த்ருஷ்ட - காணப்பட்ட. ஜன் ஜந்-பிறப்பு. உபபோக்கியம்-அனுபவிக்கப்படுவது. உப - கிட்ட. ஜொா்ய (போக்கிய)- அனுபவிக்கப்படுவது. ஜைாஜ் (புச்)- அனுபவித்தல். 28 (7).

திருப்தி — பரமசிவனுடைய எண்குணங்களுளொன்று. அது வரம்பிலின்பமுடைமை. த்ருப்-நிறைவு. தி-ஒருவிகுதி.

திருமுகம், 73 (4).

திருமுடி, 73 (4).

திருவடி, 73 (4).

திரோதானசத்தி, திரோதாயி, திரோதசத்தி, திரோதாயிசத்தி—மறைக்குஞ் சத்தி. 20(8), 2 (2), 32 (1), 48 (5).

திரோதானசத்தி ஆணவமலத்தைப்பரிபாகப் படுத்தும் வகை, 20

(8), 21 (1).

திரோதானம்—மறைப்பு. த்று-குறுக்கு, இடை. தா (டா)- பற்றல். 20 (8).

திவ்வியம்—தெய்வத்தன்மை. திவ் (ழிவ்)- ஒளி, மேன்மை. யம்—விகுதி.

தீக்கை—மந்திரோபதேசம், குருபதேசம், பாசத்தைக் கெடுத்து மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தல். தீ-கொடுத்தல். க்ஷா-கெடுத்தல். 8 (4-11), 9, 49 (3), 68 (2).

தீக்கை, சகலர் பிரளயாகலர் விஞ்ஞாஞகலருக்குச்செய்யும்முறை, 68 (2).

தீவகம்—பார்வை மிருகம், 8 (3).

தீவிரதரம்—அதிகதீவிரம்.

தீவிரதர பக்குவம், 48(5), 49(1).

தீவிரம்—உறைப்பு, கூர்மை.

துடி—நொடிப்பொழுது.

துஷ்டி—42 (4).

துணைக்காரணம்—முதற் காரணத்துக்குத் துணையாய், அது காரியப்படுமளவும் உடனிகழ்வது.

துண்டம்—மூக்கு, 44.

துரியத்திலே தொழிற்படுங் கருவிகள், 60 (3).

துரியம்—நான்காம் அவத்தை.

துரியம், நின்மல. 61 (4), 78 (5).

துரியாதீதம் — ஐந்தாம் அவத்தை, 52 (2), 60 (1. 2).

துரியாதீதம்,நின்மல-61(4), 84(4).

துவக்கு—துவக்கிந்திரியம், உடம்பு, தோல். த்வச்-தோல். 44 (2).

துவம்பதம்—வேதாந்தத்திற் சொல்லப்பட்ட "தத்துவமசி" என்னும் மகாவாக்கியத்துள்ள இரண்டாம் பதம். அது "துவம்" என்பது. த்வம்-நீ. பதம்-சொல்.

துவாதசாந்தம்— பிரமரந்திரத்திலிருந்து பன்னிரண்டங்குலத்தின் மேலுள்ள இடம். துவாதச + அந்தம். துவாதசம் - பன்னிரண்டு. த்வா (ழ்வா)-இரண்டு. தச (ழஸ)-பத்து.

தூயவுடம்பினனாதல்— பரமசிவனுடைய எண்குணங்களுள் ஒன்று. அது, விசுத்ததேகமுடைமை.

தூலசித்து — ஆன்மா. தூலமாகிய பிறபொருள்களின் துணையால் அறியப்படுதலாலே, தூலசித்து எனப்பட்டது. 13 (3).

தூலபஞ்சாக்கரம், 90 (3).

தூலபூதம்—பிருதிவி முதலிய ஐம்பெரும்பூதம். 27 (3).

தூலம்—பெரியது. ஸ்தூல-பெரிய. ஸ்தூல்-பெருத்தல்.

தூலவுடம்பு—சாதி, குலம், பிறப்பு முதலியவைகளினலே அபிமானஞ் செய்தற்கிடமாய்ப், பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் என்னும் பஞ்சபூதங்களுங்கூடிப் பரிணமித்த உருவுடம்பு

தூலாருந்ததிநியாயம்— பெரிதான ஒரு நக்ஷத்திரத்தை முன்னர்க் காட்டி, அது வாயிலாகச் சிறிதான அருந்ததியைக் காட்டுதல் போலக் கொள்ளப்படும் ஒரு நெறி.

தெய்விகம், தைவிகம்—தெய்வத்தாலாயது, தேவசம்பந்தமுடையது. தேவ + இகம்=தைவிகம். திவ்—பிரகாசித்தல்.

தெளிதல்—உண்மைஞானம் நான்கனுள் ஒன்று. அது, கேட்டபின் ஆராய்ந்து இதுவே கொள்ளற்பாலதென்று நிச்சயித்தல். 83 (5).

தெளியக்காண்டல்- நிச்சயக்காட்சி.

தேகான்மவாதிகள் — உலோகாயதரில் ஒருசாரார்.

தேயு — ஒளியுடையது, அக்கினி. தேஜஸ்-ஒளி. உ-விகுதி.

அதன்குணமுந் தொழிலும், 45 (2. 4).
தேவதத்தன்- தசவாயுக்களிலொன்று, அது, கொட்டாவியைச்செய்விப்பது. 60 (5).
தைசதம்-சாத்துவிக சம்பந்தமுடையது, அக்கினிசம்பந்தமுடையது. தேஜஸ்சம்பந்தமுடையது தைசதம் எனத்தத்திதமாயிற்று. தேஜஸ்-ஒளி. 26 (7).
தைசதவகங்காரம், 26 (7).
தைரியம்—உறுதியானநிலை, மனம் வேறுபடாமை. தீரம் என்பதிலிருந்து வந்த தத்திதம். தீ-புத்தி.
தொக்கு — ஞானேந்திரியம் ஐந்தனுள் ஒன்று. அது, தோல். துவக்கு என்பது தொக்கு என்றாயிற்று. த்வச்-மூடுதல்.
அதன்தொழில், 44 (3).
தொன்றுதொட்டு வருதல் — முன்றொடங்கி வருதல். தொன்று-பழமை.
நடராசர், 1.
நந்திதேவர், 5 (2).
நயனதீக்கை, 8 (4).
நயனம்—கண். நீ-நடத்துதல். நம்-கருவிப்பொருள் விகுதி.
நவை-குற்றம், 12.
நாகன்-தசவாயுக்களிலொன்று. அது இருமல் தும்மல்களை உண்டாக்குவது.
நாசோற்பத்தி—அழிதல் தோன்றல் நாச+உற்பத்தி, 28.
நாதம்—சுத்தமாயாதத்துவம் ஐந்தனுள் ஒன்று. அது சிவதத்துவம், 14,21 (4), 37 (3); சூக்குமைவாக்கு, 37(4).நாத-ஓசை.நத்-அசைதல், ஓசையுண்டாதல்.
நாத்திகர்—கடவுளுஞ் சுவர்க்க நரகங்களும் மறுபிறப்பும் இல்லை என்பவர். ந+ஆத்திகர். ந—இன்மை. ஆத்திகர் - உண்டென்போர்.
நாபி—கொப்பூழ், 43 (1).
நாயோட்டுமெந்திரம், 90 (3).
நிகண்டவாதிகள் — சமணரில் ஒரு சாரார். நி-இன்மை. கண்டம்-உடை. 50 (3).
நிகண்டு—வேதாங்கம் ஆறனுள் ஒன்று. அது, சொற்பொருள் அறிவிப்பது, 4 (2).
நிகழ்காலப்பலம், 40 (2).
நிக்கிரகம்—தண்டனை, நாசம்.
நிஷ்களசகளம்—அருவுருவம்.
நிஷ்களசகளவடிவம், 14 (1. 4).
நிஷ்களம்—அருவம். நிஸ்-இன்மை. களம்-உருவம், அவயவம்.
நிஷ்களவடிவம், 14 (1. 4).
நிட்டை—உண்மைஞானம் நான்கனுள் ஒன்று. அது, கேட்டுச் சிந்தித்துத் துணிந்த பொருளுடன் பிரிவின்றி உறுதியாக நிற்றல். நி-நிச்சயம். ஸ்தா - நிற்றல். 83 (1. 2).
உபாய நிட்டை, 85.
ஞானநிட்டை, 84.
நித்தவியாபகம், 33 (6).
நிமித்தகாரண பரிணமவாதசைவர்-நிமித்தகாரணத்துக்குப்பரிணமங் கூறும்சிவாத்துவிதசைவர், 7 (2), 99 (21).
நிமித்தகாரணம் — வினைமுதற்காரணம், கருத்தா.
நியதிதத்துவத்தின் தொழில், 40 (2), 63 (4).
நியதிதத்துவம்—வித்தியா தத்துவம் ஏழனுள் ஒன்று. நியமனஞ்செய்தலின் நியதி எனப்பட்டது. 26 (3).
நியமம் — அட்டாங்கயோகத் தொன்று. அது, தவம், சந்தோஷம், தேவபத்தி, தானம், ஈசுவரபூசை, ஞானசாத்திரத்தைக் கேட்டல், இலச்சை, புத்தி, செபம், விரதம் எனப் பத்துவிதம். நி - உபசர்க்கம். யம்-அடக்குதல்.

நியாயவைசேடிகர் —நியாயம், வைசேடிகம் என்னும் நூல்களை அநுசரிப்போர். அந்நூல்களைச் செய்த கவுதமர், கணாதர் என்போர். 54 (2), 59 (5).

நிரந்தரம்—வெளி, இடையீடில்லாதது. நிர்-இன்மை. அந்தரம்—இடையீடு. 45.

நிரதிசயம்— மிகமேலானது. நிர்—அதிகம். அதிசயம்-மேன்மை.

நிரனிறை— அலங்காரம் முப்பத்தைந்துள் ஒன்று. அது, முன்முறையாகச்சொல்லப்பட்டபொருள்கட்குச் சம்பந்தமுள்ளவைகளைப் பின்முறையே சொல்லுதல். நிரல் + நிறை=நிரனிறை. நிரல்-நேர், முறை. நிறை-வைப்பது. (உ-ம்) பவளமும் முத்தும் போலும் இதழும் பல்லும், 42.

நிராகாரம்—வடிவின்மை, உருவின்மை. நிர்-எதிர்மறை. ஆகாரம்-வடிவம். 99 (2 b).

நிராதாரம்—ஆதாரமில்லாதது.

நிராமயான்மா—பரமசிவனது எண்குணங்களுள் ஒன்று. அது இயற்கையுணர்வினனுதல். நிர்-இன்மை. ஆமயம்-நோய். ஆ-உபசர்க்கம். மீ-வருத்துதல். அ-விகுதி.

நிரீச்சுரசாங்கியன்—கடவுள் இல்லை என்று சொல்லும் சாங்கிய நூல் செய்த கபிலமுனிவன். அந்நூலை அநுசரிப்போன். நிர் - இன்மை. ஈச்சுரன்-கடவுள். சாங்கியன்—பகுத்தறிவோன்.

நிருத்தம் — வேதாங்கம் ஆறனுள்ளே ஒன்று. அது வேதத்தில் வருஞ் சொற்களிலுள்ள தோன்றல் முதலிய விகாரங்களையும், பகுதி விகுதி முதலியவைகளையும் காட்டிப் பொருள்கூறிப் பதங்களை முடிப்பது. நிர்-நிச்சயம். உத்தம்-சொல்லப்பட்டது. 4 (2).

நிருவாணதீக்கை; 9 (2).

நிருவாணம்—மோட்சம், ஒய்வு. நிர்-முற்றாக. வா - கெடுதல். நம்—விகுதி.

நிருவிகற்பம்—விகற்பமின்மை, பெயர் சாதிகுணம் கன்மம் பொருள் என்னும் இவற்றாற் பகுத்தறிதலின்றி, இஃதொன்று தோன்றாநின்றதெனப் பொருளுண்மை மாத்திரையே அறிதல். 38 (2), 83 (3).

நிருவிகாரி — விகாரமில்லாதவன். நிர்- இன்மை. விகாரம் - வேறுபாடு.

நிர்—நிச்சயம், தடைமுதலிய பொருள்களைக் காட்டும் ஓர் அவ்வியயம்.

நிர்ச்சரம்—ஆருகதமதத்திற் சொல்லப்பட்ட எழுவகைப் பதார்த்தங்களுள் ஒன்று. அது சுடுபாறையிற் கிடத்தல், தலைமயிர்பறித்தல் முதலியதவம். நிர் + ஜர. ஜர-தேய்த்தல், வாட்டுதல். ஜரு-தேய்த்தல், வாட்டுதல். 99 (3).

நிலைக்களம்—நிற்றற்குரிய இடம்.

நிலையிற்படுமவத்தை — மத்தியாலவத்தை. 61 (1).

நிவிர்த்தி—ஆன்மாக்களைப் பிரபஞ்சப்பற்றுக்களினின்றும்நிவிர்த்தி செய்யுஞ் சத்தி. நி-இன்மை. விர்த்தி-வளர்தல். 2 (8).

நிவிர்த்திகலை — பஞ்ச கலைகளுள் ஒன்று. 9 (2), 41 (2).

நிவிர்த்திகலையிலடங்கிய தத்துவம் முதலியன, 41 (2).

நின்மலசாக்கிரம், 61 (4), 72 (2).

நின்மலசுழுத்தி, 61 (4), 73 (2).

நின்மலசொப்பனம்,61 (4).72 (4).

நின்மலதுரியம், 61 (4), 78 (5).

நின்மலதுரியாதீதம், 61(4), 84(4).

நின்மலன்—மலகன்மமில்லாதவன், சுத்தன். நிர்-இன்மை.மலம்-அழுக்கு. 13, 14.

நுதலியபொருள் — கருதிய பொ

ருள், 7.
நுதலுதல்—கருதல், சொல்லல்.
நூற்கருத்து, 99.
நூல்—(பார்) சாத்திரம். பஞ்சு நூல் போல நிற்றலின் நூல் எனப் பட்டது.
நெல்லின்முளை தவிடுவமை, 25 (2).
நேயத்தழுந்தல், 71, 84, 93.
நேயம்—அறியப்படும்பொருள், சிவ ன். ஞேயம் நேயம் எனப்போலி யாயிற்று. 71, 93 (3).
நையாயிகம்—புறச்சமயத்துளொன் றாகியதருக்கமதத்தினொருபிரிவு. நியாய+இக = நையாயிக. 99 (4. b).
நையாயிகர் — நியாயம் வல்லவர், நியாயநூல் செய்தவர். 55 (4).
நொய்ம்மை, 42 (1).
நோக்கு—கண், 44.
பகல்விளக்குவமை, 82 (2).
பக்குவவிசேடம்—சிறந்தபக்குவம்.
பக்குவம்—பருவம், முதிர்ச்சி. பச்- பாகமாதல். வ-விகுதி.
பக்குவர்-மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம் தீவிரதரம் (பார்) 48 (5),49 (1).
பசாசம்—இரும்பு.
பசு — பாசத்தாற் பந்திக்கப்பட்ட ஆன்மா. பச்+உ=பசு. பச்-கட் டல்,பந்தித்தல். உ-விகுதி,19(1).
பசுஞானத்தால் சிவனை அறியவிய லாது, 55 (1. 4).
பசுஞானம்—நான் பிரமம் என்னும் ஞானம். பசு-ஆன்மா. ஞானம்- அறிவு, 68 (1), 84 (2).
பசுத்துவம்—பசுவின்தன்மை. துவ ம்-தன்மை.
பசுவர்க்கம்— விஞ்ஞானகலர், பிர ளயாகலர், சகலர்என்னும் உயிர் வருக்கம். வருக்கம்-வகுப்பு, 19.
பசுவிலக்கணம், 19.
பஞ்சகஞ்சுகன்—புருடன். கலைமுத லிய ஐந்தையுஞ் சட்டையாகக் கொள்ளலிற் பஞ்சகஞ்சுகன்என ப்பட்டான். பஞ்ச-ஐந்து. கஞ்சு கம்-சட்டை. 41 (1).
பஞ்சகந்தம் — உருவம், வேதனை, குறிப்பு, பாவனை, விஞ்ஞானம் என்னும் ஐந்தன் சமூகம். பஞ்ச- ஐந்து. கந்தம்-சமூகம், கூட்டம், 50 (2), 99 (2. c).
பஞ்சகிருத்தியஞ் சிவன் செய்தற் குக் காரணம், 18.
பஞ்சக்கிலேசம்—ஐந்து துக்கங்கள் அவை, அவிச்சை, அகங்காரம், அவா, ஆசை, கோபம் என்பன. பஞ்ச-ஐந்து. கிலேசம்-துயர். க்லேஶ-துன்பம். க்லிஶ் - வருத் தல்.
பஞ்சசுத்தி, 97 (2–6).
பஞ்சபூதங்களின் குணமுந் தொ ழிலும், 45 (4).
பஞ்சபூதங்கள், 27 (3).
பஞ்சாக்கரம், 90-92.
அதிசூக்கும, 90 (3).
ஓதும்முறை, 90 (5), 92 (1).
ஓதுவதால் வரும்பயன், 92 (1).
காரண, 90 (3), 92 (1).
கேட்டற்குரியவர், 91.
சூக்கும, 90 (3).
தூல, 90 (3).
பொருள், 91,
மகாகாரண, 90 (3), 92 (1).
மகாமனு, 90 (3), 92 (1).
மகிமை, 92.
முத்திபஞ்சாக்கரம், 90 (3).
வகை, 90 (3).
பஞ்சாசத்—ஐம்பது, 42 (4).
படர்தல்—செறிதல், 28, 32; செல் லுதல், 37.
படிகவுவமை, 59 (6), 69 (1. 2).
பட்டாசாரியம்—மீமாஞ்ச மதத்தி னொருபிரிவு. பட்டன் என்னும் ஆசாரியன் செய்ததனாற் பட்டா சாரியம் எனப்பட்டது, 99 (5).
பதஞ்சலிமுனிவர்— யோகநூல் செ ய்தமுனிவர், 99 (8).

பதமுத்தி — சாலோகம், சாமீபம், சாரூபம் என்பன.
பதம்—மொழி, சொல், 9 (2), 21 (7); ஈரம், 45.
பதி—பா-காத்தல், தி-விகுதி, 13(1).
இலக்கணம், 13-18.
உண்மை, 16.
ஐந்தொழில் செய்தற்குக் காரணம், 18.
ஐந்தொழில் செய்யும் உரிமை,17.
நிர்விகாரி, 17
பதிஞானத்தால் சிவனை அறியலாம் 55 (4).
பதிஞானம்—திருவருள். 68 (1), 84 (3), 10 (2).
பதியின்சொரூபநிலை, 13 (2, 3).
பதியின் தடத்தநிலை, 14.
பதுமம், பதுமாசனம்--அட்டாங்க யோக ஆசனத்துளொன்று. அது இருதொடைமேலும் இரண்டு உள்ளங்காலையும் மாறித்தோன்ற வைத்திருத்தல், 94 (2).
பத்திரம், பத்திராசனம்- அட்டாங்க யோகஆசனத்துளொன்று. அது, பீசத்தின் கீழ் சீவனியிடத்து இருகாற் பரட்டையும் வைத்து, அவ்விருபதத்தையும் இருகையால் இறுகப்பிடித்து அசையாதிருத்தல், 94 (2).
பயப்பித்தல்—பெறுவித்தல்.
பயனுவமை, 100 (5).
பயிலல்—நிகழ்தல், தழைத்தல், 6.
பயிற்சி—பழக்கம், வாசனை.
பயிற்றுதல்—பழக்குதல்.
பரகாயம் — பிறனுடைய சரீரம், 50 (9).
பரசரீரம்—காரணசரீரம், கஞ்சுகசரீரம், குணசரீரம் என்னும் மூவகைச் சரீரம், 37 (4),33(2).
பரஞானம், 10 (3).
பரஞ்சோதிமுனிவர், 5 (5).
பரடு—கரடு, கணுக்கால்.
பரதந்திரம் — பிறர்வயமுடைமை, சுதந்திரமின்மை; பர-பிறர். தந்திர-உபாயம், வழி, 13 (3).
பரநாதம்—ஞானசத்தி, 37 (3).
பரநிந்தை— பிறரைத் தூஷித்தல், 50 (12).
பரமசிவன்—பரம-மேலான. (பார்) சிவன், பதி.
பரமாணு—மிகநுண்மையானவணு, பஞ்சபூதவணு. பரம + அணு= பரமாணு. 99 (2. c).
பரமாணுகாரணவாதம் — சௌத்திராந்திகமும் வைபாடிகமும்.
பரமார்த்தம் — மிகமேலாகிய பொருள். பரம + அர்த்தம்=பரமார்த்தம்.
பரமான்மா — பரம்பொருள், 99 (4. a).
பரமுத்தி—மேலானமுத்தி, சாயுச்சியம், 49 (4), 83 (9).
பரம்—மிகமேலானது, பெரியது, கடந்தது. ப்றா- பரிபூரணமாயிருத்தல்,எங்கும்நிறைந்திருத்தல்.
பரவாகீசுவரி—எழுவகைச் சிவபேதங்களுக்குமுள்ள எழுவகைச் சத்திகளுள் ஒன்று, 2 (8).
பரவிந்து—கிரியாசத்தி, 37 (3).
பரவுடம்பு — காரணசரீரம் கஞ்சுகசரீரம் குணசரீரம் என்பன, 33 (2), 37 (4).
பராசத்தி, 1 (1), 2 (1), 14 (1).
பராசரமுனிவர், 6 (3).
பரிகரித்தல்—மறுத்தல், நீக்குதல், முற்றாய்க்களைதல். பரி-முற்றாக என்னும் பொருள்படும் உபசர்க்கம். ஹ்ரஂ-எடுத்தல், நீக்குதல்.
பரிக்கிரகசத்தி— தொழிற்குக் காரணமாய் நிற்குங் கிரியாசத்தி. அது வேண்டுமிடத்து உபகாரமாவது. பரி-உபசருக்கம். ஹ்ரஂ-எடுத்தல்.
பரிசதீக்கை, 8 (5).
பரிசம் — தீண்டுதல், தொடுதலை

அறியுமறிவு, ஊறு.

பரிசித்தல்-தொட்டறிதல். ஸ்பர்ஸ்-தொடுதல்.

பரிணமித்தல்—ஒன்று பிறிதொன்றாதல். பரி-உபசர்க்கம். நம்-வளைதல்.

பரிணாமம் — இயற்கையினின்றுந் திரிதல்.

பரிணாமவாதம் — மாயை என்பது ஒன்றில்லை, பிரமமே உலகமாகத் தோன்றும் என்னும் மதம்.

பரிணாமவாதி, 54 (4), 58 (1), 65 (2).

பரிபாகமடைதல்—பக்குவமடைதல்

பரிபாக காலம், 20 (3).

பரிபாகம் - உத்தமமான பக்குவம். பரி-முற்றாக. பாகம் - பக்குவம். பச் - சமைத்தல், பாகம்பண்ணுதல்.

பரியாயம்- ஒத்தபொருளுடையது. பரி-திரும்ப. அய-வருதல்.

பரை-சுத்தஞானம், 73 (3). பரா என்பது தமிழிற் பரை என்பதாயிற்று. பரஎன்பதின் பெண்பால். பரம் (பார்க்க).

பலப்பிரமதனி - வாமை முதலிய அட்டசத்திகளுள் ஒன்று. அது, பலப்பிரமதனர் என்னும் ஈசுவரருடைய சத்தி, 2 (8).

பலவிகரணி-வாமை முதலிய அட்டசத்திகளுள் ஒன்று. அது பலவிகரணருடையசத்தி. விகரணம்-விசேடமாகச் செய்தல், 2 (8).

பற்றுக்கோடு-கொளுகொம்பு. பற்று-ஆதாரம். கோடு-கொம்பு.

பனைவிதைமரபு, 35 (1).

பன்னகவுவமை, 46 (5).

பாகமடைதல் - பக்குவமடைதல், 19 (6).

பாங்கு-அழகு, தகைமை, உரிமை, 20 (8).

பாசஞானத்தாற் சிவனை அறியவியலாது, 55 (4).

பாசஞானம்-பாசம் வாயிலாக ஆன்மாவின்கண் நிகழும் ஞானம், 55 (1), 68 (1). 78 (2), 84 (1).

பாசக்ஷயம்- பாசத்தைக்குறைத்தல். பாசநீக்கம். பாசம்-மலம். க்ஷயம்-குறைவு. க்ஷி-குறைத்தல், 78 (1),

பாசநீக்கம், 78 (1. 5).

பாசம்-மலபந்தம், கட்டு. பச்-கட்டுதல். அ-விகுதி. 20 (1); ஆணவமலம், 20 (7).

பாசவிலக்கணம், 20-32.

பாசுபதம் - அகப்புறச்சமயம் ஆறனுள் ஒன்று. பசுபதியாகிய சிவனைக் கடவுளாகவுடையது எனப் பொருள்படும்.

பாஞ்சராத்திரம்—புறச்சமயம் ஆறனுள் ஒன்று. பஞ்சராத்திரம் என்பதினின்று வந்த தத்திதம், 99 (9).

பாஞ்சராத்திரி- விட்டுணுவே முத்தொழிற்குங் கருத்தா எனக் கூறும் பாஞ்சராத்திர நூலை அநுசரிப்போன். அந்நூல் ஐந்து இரவிற் செய்யப்பட்டமையால், பாஞ்சராத்திரம் எனப் பெயராயிற்று, 7 (2), 7 (4), 17 (1).

பாடாணம் - கல். வஸ்துக்களைப் பொடியாக்கலாற் பாஷாணம் எனப்பட்டது. பிஷ் பொடியாக்கல்.

பாடாணவாதம் - அகச்சமயம் ஆறனுள் ஒன்று, 99 (16).

பாடாணவாதி, 7 (2), 88 (2).

பாடாணவாதிமுத்தி, 50 (10).

பாணி- கன்மேந்திரியம் ஐந்திலொன்று, கை. 27. பண்-கொடுக்கல் வாங்கல் செய்தல்.

பாணிதொழிற்படும் முறை, 44(4).

பாதம்- கன்மேந்திரியம் ஐந்திலொன்று, கால். பத்-போதல், 27.

பாதம்தொழிற்படும்முறை, 44 (4).

பாயு-கன்மேந்திரியம் ஐந்திலொன்

று,குதம். பா-காத்தல். யு-விகுதி. 27.

பாயுதொழிற்படும்முறை, 44 (4).

பாரிசேடம்-ஒழிபு, மிஞ்சியது. பரி-உபசர்க்கம். சேடம்-எஞ்சியது.

பாவகம்-பாவம், குணம், 42; பாவனை, மனம் முதலியவற்றோடு கூடிநின்று பாவிப்பது, 86.

பாவம் - குணம். பூ - தோன்றல். 42 (4).

பாவம்போம்வழி, 31.

பாவனை - வாதனை, அநுபவத்தாற் றோன்றி நினைவுக்குக் காரணமாயுள்ளது, 99 (4. a).

பாவனையாற் சிவனை அடைதல் அரிது, 86.

பாவனாதீதம் - பாவனையைக் கடந்தது. பாவனா + அதீதம். 86 (1).

பாவுதல்-பரம்புதல், 5.

பாற்கரியர்முத்தி, 50 (8).

பாற்கரியவாதம்- ஏகான்மவாதத்திலொருபிரிவு. 99 (6. b).

பிடகநூல்- பௌத்தமத சாத்திரம் இவை மூன்றுவகையாகச் சேர்க்கப்பட்டமையாற் பிடகம் எனப்பட்டது. பிடக-கூடை. பிட்-ஒருங்குசேர்த்தல்.

பிரகாசம்-ஞானம். பிர-உபசர்க்கம். காஶ்-ஒளி. 42 (1).

பிரகிருதி-மூலகாரணம், 26 (6),41 (3); பார் மூலப்பிரகிருதி.

பிரக்ஞானம் பிரமம்-மகாவாக்கியம் (பார்).

பிரணவம்- வேதங்களின் முதலிற் சொல்லப்படும் ஒருமகாமந்திரம் பிர-அதிகம். நவம் - துதிக்கப்படுவது. நம்-வணங்குதல், வளைதல்.

பிரணவசொரூபம், 4 (1).

பிரஜ்ஞை-மெய்ஞ்ஞானம். பிர-உபசர்க்கம். ஞா-அறிதல்.

பிரதிட்டாகலை-பஞ்சகலைகளுளொன்று, 9 (2), 41 (2).

பிரதிட்டா கலையிலடங்கிய தத்துவங்கள் முதலியன, 41(2).

பிரதிட்டை- சத்திவடிவாகிய பஞ்சகலைகளுளொன்று; அது, பிரபஞ்சப் பற்றுக்களினின்றும் நிவிர்த்தி செய்யப்பெற்ற ஆன்மாக்கள், வாசனைபற்றி மீளப் பிரபஞ்சத்தை நோக்காத வண்ணம் பிரதிட்டை செய்தலாற்பிரதிட்டாகலை எனப்படும். பிரதி-நேரே. ஸ்தா-நிற்றல். 2 (8).

பிரதிட்டைசெய்தல் - நிலைபெறுத்தல்.

பிரதிபிம்பம் - பிரதிரூபம், சமவடிவம். பிரதி-எதிர், சமம். பிம்பம்-நிழல், வடிவம்.

பிரத்தியட்சம் - எதிரே காண்டல். பிரதி-எதிர். அக்ஷம்-கண், இந்திரியம்.

பிரத்தியட்சப்பிரமாணம்- காட்சிப் பிரமாணம்.

பிரத்தியயம்-அறிவு. பிரதி - எதிர். அய-பெறப்படுவது. இ - பெறுதல், அடைதல், 42 (4).

பிரத்தியாகாரம் - அட்டயோகத்தொன்று. அது, மனத்தை இந்திரியவிடயங்களிற் செல்லவொட்டாது அடக்குதல். பிரதி - மாறுக. ஆகாரம் - எடுத்தல், அநுபவித்தல். ஆ- மறுதலைப்பொருள் காட்டும் உபசர்க்கம். ஹாரம்-நீக்குதல். ஹ்ரு-நீக்குதல்.

பிரபஞ்ச உற்பத்திக்கு நிமித்தகாரணன் வேண்டப்படும், 16 (1).

பிரபஞ்சம்-உலகம். பிர-உபசர்க்கம். பஞ்ச்-விரிதல்.

பிரபாகரம்-மீமாஞ்சமதத்தின் ஒரு பிரிவு. பிரபாகரர் என்னும்முனிவர் செய்தமையாற் பிரபாகரம் எனப்பட்டது, 99 (5).

பிரபாகரமுத்தி, 50 (4).

பிரமபீசம், 90 (3).

பிரமன், 17; வ்ருஹ் மந்; வ்ருஹ்-

வளர்தல், பிரகாசித்தல்.
பிரமாகம்—பிரமம் நான். பிரம்+அஹம்.
பிரமிதி — பிரமாணத்தாலுணர்ந்த மெய்யுணர்வு. பிர - உபசர்க்கம். மா-அளத்தல், அளந்தறிதல். தி-விகுதி.
பிரமேயம்—பிரமாணத்தால் அளக்கப்பட்டது. பிர - உபசர்க்கம். மேயம்- அளககப்பட்டது. மா+இய. மா-அளத்தல்.
பிரவர்த்தித்தல்—முயற்சி செய்தல். 43 (1).
பிரவாகம்—நீரோட்டம். பிர - உபசர்க்கம். வாஹம்- கொண்டு போவது. வஹ்-கொண்டுபோதல்.
பிரவாகாநாதி, 28 (3).
பிரவிருத்தன்—விந்துவின் காரியங்களைத் தொடங்கினவன்.
பிரவிருத்தர்—மகேசுவரர். 14 (1).
பிரவிருத்தி—தொழிற்படுதல், முயற்சி, 26 (3); வளர்ச்சி, அதிகப்படுகை, 43 (3).
பிரவிருத்திவிஞ்ஞானம் — சங்கற்பமாய் விரியும் ஞானம். 99 (2. c).
பிரவிர்த்தி—பிரவிருத்தி. பிர- மிக, முன். வ்ருத்- வளர்தல், பெருகுதல்.
பிரளயாகலர்—பிரளயத்திற் கலையற்றவர். பிரளயம்-ஒடுக்கம். அகலர்-கலைநீங்கினவர்,8(2), 22 (6). இவருக்குரிய புவனங்கள், 8 (2). இவருக்குபதேசிக்கும் முறை, 68 (2).
பிராகாமியம் — அட்டசித்திகளுள் ஒன்று. 50 (9). பிர, ஆ-உபசர்க்கம். காம்யம் - விரும்பப்படுவது. கம்-விரும்புதல்.
பிராகிருதம்—பிரகிருதி சம்பந்தமானது. 99 (8).
பிராணவாயு—தசவாயுக்களுள் ஒன்று. 38 (6), 43 (1).

பிராணயாமம்—அட்டாங்கயோகத்தொன்று. அது பிராணவாயுவைத்தடுத்தல். இது மந்திர செபத்துடன் அடக்கலும் மந்திர செபமின்றி அடக்கலும் என இருவகைப்படும். இவ்விருவகையும் இரேசக பூரக கும்பகமாயிருக்கும். பிராண+ஆயாமம். ஆயாமம்-தடுத்தல். ஆ - உபசர்க்கம். யாமம்-தடுப்பது. யம் - தடுத்தல். பிராண: பிர-முன்னுக என்னும் பொருள்படும் உபசர்க்கம். அந்-மூச்சுவிடுதல்.
பிராணான்மவாதம் — உலோகாயத மதத்திலொருபிரிவு. அது, பிராணவாயுவே ஆன்மா என்பது.
பிராணான்மவாதி, 53 (5).
பிராந்திஞானம்—விபரீத வுணர்வு. பிராந்தி — மயக்கம். ஞானம்—உணர்வு.
பிராப்தி—அட்டசித்திகளுள் ஒன்று. பிர+ஆப்+தி; பிர-மிக எனப்பொருள்படும் உபசர்க்கம். ஆப்-பெறுதல், அடைதல். தி-விகுதி. 50 (9).
பிராயச்சித்தம் — சுத்திக்கிரியை. 31 (2); பிராயஸ்-பெரும்பாலும், கூடியவளவு. சித்தம்-அவதானித்துச் செய்தல்.
பிராரத்தம் — மூவகைக் கன்மங்களுள் ஒன்று. பிர - உபசர்க்கம். ஆரத்தம் - தொடக்கம். ஆ - உபசர்க்கம். ரப்-தொடங்கல், ஆரம்பித்தல். 28 (2. 6), 29, 30 (5), 89, 93 (1).
பிருகற்பதி—தேவகுரு, உலோகாயதநூல் செய்தவர். பிருகத்-தேவதை, மந்திரம். பதி - தலைவர். 99 (1).
பிருதிவி — மண், பஞ்சபூதங்களிலொன்று. ப்ருது(த்)- விஸ்தாரம்

இ-விகுதி. 27 (4).
அதன்குணமுந் தொழிலும், 45 (2. 4).
பிரேரககாண்டம்-சிவதத்துவம்முதலிய சுத்ததத்துவங்கள் ஐந்து. இவை அசுத்த மாயாதத்துவங்களைப் பிரேரகஞ்செய்தலாற்பிரேரக காண்டம் எனப்பட்டன. பிரேரகம்-ஏவுதல். காண்டம்-திரள். 46 (1).
பிரேரகம்— ஏவுதல். பிர+ஈர்+அக=பிரேரக. ஈர் - செலுத்தல். 46 (1).
பிரேரித்தல்—ஏவுதல், காரியப்படுத்தல், செலுத்துதல்.
பிறர்பொருட்டனுமானம் — தான் அறிந்ததனைப் பிறர் அறியும்படி போதித்தலை அறியும் அறிவு.
பிறவிபேதத்திற்குக்காரணம்,24(1).
பிறழ்தல்—வேறுதல், மாறுதல், 90.
பீசம்—வித்து. வீச் - சிதறல். அ-விகுதி.
புடைநூல்—சார்புநூல். புடை- பக்கம்.
புண்ணியபாவங்களின் பயனை அனுபவிக்கும் வகை, 46 (7).
புண்ணியபாவங்கள்வரும் வழி, 31.
புத்தக்கடவுள், 99 (2).
புத்திதத்துவம்,26(7),வைாய் (புத்)-அறிதல்.
புத்திதத்துவத்தின்தொழில், 42(4).
புத்திபூருவம்—அறியப்பட்டது. புத்தி-அறிவு. பூர்வம் - முன்னுகக்கொண்டுள்ளது, 30 (3. 4).
புத்தியின் பாவங்கள், 42 (4).
புத்திரமார்க்கம் — புத்திரவுரிமைக்குரியமார்க்கம், கிரியை நெறி.
பும்ஸ்த்துவமலம் — பிரகிருதி சம்பந்தமாகப் புருடனை அடைந்திருக்கும் அவித்தை முதலியன. (பௌஷ். 405). பும்+ஸ்+த்வம்=பும்ஸ்த்வம். பும்-புருடன். த்வம்-தன்மை. 41 (1).
புரி கட்டு. 41 (3).
புரியட்டகம். புரியட்டகாயம்—சூக்குமதேகம். புரி-சரீரம். அட்டகம்-எட்டின் கூட்டம், 46 (6).
புருடதத்திவம்—ஆன்மா, 41 (1).
புருடன்—உடம்போடு கூடிய ஆன்மா. புர் உடம்பு. ப்ரு-தாங்குதல். 41 (1).
புரைதல்—ஒப்பிடல், 89 (2.)
புவனங்கள், 9 (2), 21,(5), 22 (2), 41 (2).
புறசமயம், 7 (2), 99 (4-9).
புறச்சமுதாயம், 99 (2. c).
புறப்புறச்சமயம், 7 (2), 99 (1-3).
புறப்பூசை, 95.
புறப்பூதம், 45 (1).
புற்கலம்—உடம்பு, சரீரம். 99 (3).
புனிதனுமம் — பஞ்சாக்கரம். புனிதன்-சிவன். நாமம்-பெயர். 90-92.
பூசை— வழிபாடு. பூச்-வழிபடுதல். ஆ-விகுதி. 95.
பூதங்களின்குணம். 27(4), 45 (4).
பூதங்களின்தொழில், 45.
பூதங்கள் தோன்றும்முறை. 27(3).
பூதசாரவுடம்பு—பஞ்ச பூதங்களின் சாரங்களா லாக்கப்பட்டசரீரம், தேவசரீரம், 16 (2), 46(7).
பூதபரிணமம்—பூதங்களின் உருத்திரிவு.
பூதபரிணமவுடம்பு — ஆன்மாக்கள் பூமியில் எடுக்குஞ் சரீரம், 16(2), 46 (7).
பூதம்—பிருதிவி முதலியபஞ்சபூதம் பூ (ஸூ)- இருத்தல், தோன்றுதல். த-விகுதி.
அகப்பூதம், 45. (1).
சூக்குமபூதம், 27 (2. 3).
தூலபூதம், 27 (3).
புறப்பூதம், 45 (1).
பூதவுடம்பு-ஆன்மாக்கள் நரகத்தில்

எடுக்குஞ் சரீரம், யாதனுசரீரம், 16 (2), 46 (7).
பூதாதியகங்காரம்—தமோகுண சம்பந்தவகங்காரம், 26 (7), 27 (2).
பூரணநிலை—எங்கும் நிறைந்தநிலை.
பூரணி-ஐவகைச்சத்திகளுள் ஒன்று.
பூருவபக்கம் — சித்தாந்த விரோதமாகவிடயாதிகளை நாட்டிப் பிறராற்கூறப்பட்ட வாக்கியம், முற்பக்கம். பூருவம்-முன். பக்ஷம்—கொள்கை. 7 (7).
பெத்தநிலை—பாசத்தாற் கட்டுண்டிருக்கும் நிலை.
பெத்தம் — பந்தம், கட்டுண்டது. பத்-கட்டல்.
பெத்தர் — பாசபந்தர், பாசத்தாற் கட்டுண்டவர்.
பெற்றி-தன்மை. 14, 100.
பேதவாதம், 87 (3), 99 (17).
பேதவாதி-மாத்துவன். 7 (2. 4), 87 (3), 88 (1).
பேதவாதிமுத்தி, 50 (5).
பேதாபேதவாதம்-பாஞ்சராத்திரம். 7 (4).
பேரருளுடைமை— பெருங்கருணையுடைமை.
பேரானந்தம் — சிவானந்தம், திருவடி, முதல்வனது எண்வகைக் குணங்களும் ஆன்மாவினிடத்து மேம்பட்டு விளங்கும் விளக்கம்.
பைசந்தி—நால்வகை வாக்குக்களுள் ஒன்று. 21 (7), 38 (2. 7), 39 (1). பிஸ-உருவமாதல்.
பைசந்தியின்தொழில், 38 (2).
பைசுந்நியம்—குறளை, கோள்வார்த்தை. பிசு+நன். பிஸ- இல்லாததை உண்டாக்குதல். 50 (12).
பொதுவகையானறிவு நிகழ்தல்—நிருவிகற்பமாய் அறிவுண்டாதல்.
பொதுவியல்பு-பொதுவிலக்கணம்.
பொதுவிலக்கணம்,பசுவின், 19(7). பதியின், 14. மலத்தின், 20.
பொருட்பிரபஞ்சம், 9 (2), 14 (3), 21 (5).
பொருவுதல்—ஒத்தல், 9.
பொற்பு-பொலிவு, 80.
போககாண்டம், 46 (2).
போகசிவன்-சதாசிவன், 14 (1).
போகதத்துவம்-சிவதத்துவம்.
போகம்-புசிப்பு. புச்-உண்ணல். 22 (2).
போகரூபம்-அனுபவவடிவம்.
போக்கியகாண்டம் - பிருதிவி முதலிய இருபத்துநான்கு அசுத்த தத்துவங்கள். இவைபோக்கியங்களாய் நின்று உதவுதலாற்போக்கிய காண்டம் எனப்பட்டன. போக்கியம் - புசிக்கப்படும் பொருள். காண்டம்-திரள். 46 (3).
போக்கியம்-அனுபவம், 41 (3); புசிக்கப்படும் வஸ்து, விடயவடிவாய் நின்று அனுபவிக்கப்படுங் கன்மம். 46 (3). ஸோக (போக)+யம்=போக்கியம். ஸுஜ் (புச்)-உண்ணுதல்.
போக்தா-புசிப்பவன். ஸுஜ் (புச்) புசித்தல். 19 (6).
போசயித்திரு - புசிப்பிப்பவன். ஸுஜ் (புச்)-புசித்தல். ய-பிறவினைவிகுதி. த்ரு-வினைமுதற் பொருள்விகுதி. 46 (2).
போசயித்திருகாண்டம் - கலை முதலிய ஏழு சுத்தாசுத்த தத்துவங்கள். இவை போகங்களைக் கொடுத்துப் புசிப்பிக்கையாற் போசயித்திருகாண்டம் எனப்பட்டன. போசயித்திரு - புசிப்பிப்பவன். காண்டம்-கூட்டம், திரள். 46 (2).
போத்திருத்துவம்-போக நுகர்ச்சிக்கு வினைமுதலாந்தன்மை. போத்திரு-உண்பவன், த்வம்-தன்மை

பௌதிகம் — பூதசம்பந்தமுள்ளது. பூத + இகம் = பௌதிகம். தத்திதம். 29 (5).

பௌராணிகம்-புராணமதம். புராண + இகம் = பௌராணிகம். தத்திதம்.

பௌராணிகன் — புராண மதத்தவன், 17 (1).

பௌத்தம்—புத்தசமயம். புத்தசம்பந்தமுடையது பௌத்தம். தத்திதம். 7 (2), 99 (2).

பௌத்தர் ஆசங்கை-17 (2).

பௌத்தர்மூத்தி, 50 (2).

மகரத்துவசன் — மகரக்கொடியையுடையோனாகிய மன்மதன். மகரம்-மீன், துவசம்-கொடி. 99(9);

மகாகாரணபஞ்சாக்கரம், 90 (3).

மகாசிருட்டி—சுத்தமாயையில் நிகழுஞ் சிருட்டி. 17 (1).

மகாப்பிரளயம்—மகாசங்காரம்.

மகாமந்திரர்—சுத்தவித்தியா தத்துவத்தில் வசிக்கும் சத்தகோடி மந்திரமூர்த்திகள், 21 (9).

மகாமனு, 90 (3).

மகாமாயை-சுத்தமாயை, 21 (3),

மகாருத்திரர்-பரமசிவன்.

மகாவாக்கியம்-வேதங்களிற் சொல்லப்பட்டநான்கு விசேடவாக்கியங்கள். அவையாவன, (1) இருக்குவேதவாக்கியம்: பிரக்ஞானம்பிரமம்-அறிவே பிரமம். (2) யசுர்வேதவாக்கியம்: அகம்பிரமாஸ்மி-நான் பிரமம் ஆகின்றேன். (3) சாமவேதவாக்கியம்: தத்துவமசி-அது நீஆகின்றாய். (4) அதர்வணவேதவாக்கியம்: அயமாத்மாப்பிரமம்-இந்த ஆன்மாப்பிரமம். மஹா-பெரிய. வாக்கியம்- பதசமூகம்.

மகிமா—அட்டசித்திகளுள் ஒன்று. அது மகத்தாயிருத்தல். மகத் + இமா. 50 (9).

மகேசுவரதத்துவம்— சுத்ததத்துவம் ஐந்தனுள் ஒன்று. 21 (4).

மகேசுவரதத்துவவாசிகள், 21 (9).

மகேசுவரன், 21 (5).

மகேசை—மகேசுரனுடைய சத்தி, 2 (8).

மங்கலவாழ்த்து—நன்மை பயக்கும் வாழ்த்து, 1-6.

மங்கிப்போதல்- குறைந்துபோதல். 90 (2).

மணிபூரகம்-ஆறுதாரங்களுள் மூன்றாவது. அது, சுவாதிட்டானத்துக்குமேலே நாபித்தானத்திலிருப்பது. வடிவம் நாற்சதுரம். ஆறிதழ்த் தாமரையுடையது. செம்பொன்னிறம். எழுத்து வஹ மயரல. தேவதை பிரமா. மணிபூர-நாபி.

மண்டலம்-வட்டம், சக்கரம். மண்ட் (ஃ)-சுற்றுதல். அலம்- விகுதி. 8 (11).

மண்டுதல்—நெருங்குதல், மிகுதல், 65 (2).

மதம்—யாதொன்று சொல்லுமிடத்துஞ் செய்யுமிடத்தும் அகங்காரமாய் நிற்றல். மத் (ஃ)-களித்தல். 50 (12).

மத்திமசிருட்டி—இடையில் நிகழுஞ் சிருட்டி. மத்தியம்-நடு. 17 (1).

மத்திமை — நால்வகை வாக்குக்களுள் ஒன்று, 21 (7), 38 (1. 7), 39 (1).

மத்திமையின்தொழில், 38 (3).

மத்தியப்பிரளயம்— நடுவில் நிகழும் பிரளயம், 26 (4).

மத்தியாலவத்தை, 61 (1. 3).

மந்ததரபக்குவர், 48 (5), 49 (1).

மந்ததரம்—அதிகமந்தம்.

மந்தபக்குவர், 48 (5), 49 (1).

மந்தம்—தாமதம், கூர்மையின்மை, அற்பம்.

மந்திரகலை-ஆகமம் (பார்).

மந்திரம்—கடவுளை நினைத்தற்குக் கருவியாயுள்ள வாசகம். மந்த்ர-

நினைத்தல். அ-விகுதி. மந்-நினைத்தல், த்ர-காத்தல் எனப்பிரித்து நினைப்பவனைக் காப்பது என்பாருமுளர்.
மந்திரம்—வேதாங்கம் ஆறனுள் ஒன்று, 4 (2); அத்துவாக்கள் ஆறனுள் ஒன்று, 9 (2), 21 (7).
மமதை—எனதென்கை. மம-எனது. தை-தன்மை.
மயக்கம்—தெளிவு பிறவாமை, மாறுபாடு, 49 (2).
மயக்கவாசனை-திரிபறிவு.
மயங்கல்—அறிவுகெடுதல், 80.
மயில் பிரணவ சொரூபம், 4 (1).
மயூரம் — அங்கயோகாசனத் தொன்று. அது, முழங்கை இரண்டும் உந்திப்புறத்தில் அழுந்தப், புவியிற் கையூன்றிக் கால்நீட்டித் தலை நிமிர்ந்திருத்தல், 94 (2).
மருட்கேவலம் — அநாதிகேவலம். கேவலாவத்தைத் துரியாதீதத்தில் ஆன்மா இருண மலத்தோடு கூடிநிற்றல், 33 (1).
மலங்கள் அநாதி, 25, 36 (2).
மலங்களின் தொகை, 32.
மலபரிபாகம், 48 (5), 20 (8).
மலவாசனை—மலப்பயிற்சி, 90 (2).
மலவாசனை தாக்காதபடிக்குபாயம், 90.
மலைவு—மாறுபாடு, விரோதம், 99 (24), 100.
மல்குதல்—அதிகரித்தல், நிறைதல், 6.
மறம்—கோபம், சினம், 48 (5).
மறைஞானசம்பந்தர், 6.
மனத்தின் தொழில், 43 (3).
மனம்-அந்தக்கரணங்களுள் ஒன்று. அது, தைசதவகங்காரத்தினின்றுந் தோன்றியது. மந் - நினைத்தல், 26.
மனோன்மனி—உமை, சதாசிவரின் சத்தி, 2 (8). மந் + உத் + மநி. உத்மந்- எழுச்சியுண்டாக்குதல். உத்-மேல். மந்-மனம்.
மாத்தியமிகர்—பௌத்தரில் ஒருசாரார். மத்திய + ம + இகர். 7 (2). 99 (2. a).
மாத்திரை—எழுத்தின் உச்சாரணகாலவளவு.
மாத்துவர் — பேதவாதிகள். இது மத்துவர் என்பதினின்று வந்தது, 7 (4).
மாந்திரநூல்—சித்தாந்தசாத்திரம்.
மாந்திரவினை — மந்திரோச்சாரம், ஞானநூல் ஓதல் முதலியன செய்தல்.
மாமாயை—சுத்தமாயை, 70; மாயேயம், 32 (3).
மாயாகாரியங்கள் ஆன்மாவைப் பொருந்துமுறை, 37.
மாயாகாரியம்— அசித்துப் பிரபஞ்சம்.
மாயாமலத்தின் குணங்கள், 50 (12).
மாயாமலம் நீங்கும்வகை, 89 (3), 93 (1).
மாயாவாதம் — ஏகான்மவாதத்திலொரு பிரிவு, 99 (6. a).
மாயாவாதி, 7 (4), 19 (2), 27 (4).
மாயாவாதிமுத்தி, 50 (7).
மாயாவுபாதி—மாயாகாரியம், 50 (7).
மாயை, 21-25.
அநாதி, 25.
அசுத்த, 22 (1).
உலகுக்கு முதற்காரணம், 23.
காரியப்படும் முறை, 22 (11).
சுத்த, 21.
மாயை மயக்காது, கன்மமில்லையாயின், 22 (6).
மாயையின் காரியம், 21 (2).
மாயையோ கன்மமோ முந்தியது, 35 (1. 3).
மாயேயம்—மாயாகாரியமாகிய தனு முதலாயின. மாயா—பகுதி. ஏய-தத்திதவிகுதி. 26-27, 32 (3).

மாயைக்கும் ஆணவமலத்துக்குமுள்ளபேதம், 37 (2).

மாயை மாயேயங்களுக்குள்ள வேற்றுமை; 32 (3).

மாவிரதம்— அகப்புறச்சமயம் ஆறனுள் ஒன்று. 7 (2), 99 (11).

மாற்சரியம்—பொறாமை. மற்சர+யம். தத்திதம். மற்சரன் - பிறர் சுகத்தில் வெறுப்புடையன். 50 (12).

மானதக்காட்சி — இந்திரியக்காட்சியறிவு புத்தியின்கண் வந்தபொழுது அதனை அறியும் அறிவு.

மானததீக்கை, 8 (7).

மான் — பிரகிருதிமாயை. மஹான் என்பது மான் எனத் தற்பவமாயிற்று. மஹத்-பெரிய. மஹ்-விரிதல். 2 (7).

மிச்சிரம்—கலப்பு. மிச்-கலத்தல். ர-விகுதி. 46 (2).

மிச்சிராத்துவா, 9 (2), 46 (2).

மித்தையுணர்வு— பொய்யறிவு, 99 (4. a).

மிருதி, ஸ்மிருதி—முனிவரால் நினைத்துச் செய்யப்பட்ட தருமசாத்திரம். ஸ்மிர்-நினைத்தல். தி-விகுதி.

மிருதிநூலார், 59 (1).

மீமாஞ்சை—வைதிக நூல்களுள் ஒன்று. புறச்சமயம் ஆறனுள் ஒன்று. 7 (2), 99 (5).

முடிவிலாற்றலுடைமை — எண்குணங்களுள் ஒன்று. அது, அநந்தசத்தி.

முதற்காரணம்— காரியத்தோடொற்றுமைப்பட்டு நிற்குங்காரணம்.

முதற்காரணம், உலகுக்கு, 23.

முதனூல்—முதல்வன் வாக்கு, 11.

முத்தம் — அங்கயோகாசனத் தொன்று. அது, இடக்காற் பரட்டாற் சீவனியை அழுத்தி வலக்காற் பரடு அப்பரட்டின்கீழ் உந்தவிருத்தல், 94 (2).

முத்தர்—மலம் நீங்கினவர். முச்-விடல். த-விகுதி.

முத்தி, அபர-83 (9).
உருவசிவசமவாதி, 50 (6).
உலோகாயதர், 50 (1).
சாங்கியர், 50 (7).
சித்தர், 50 (9).
சித்தாந்த, 50.
சித்தாந்தமுத்திக்குவமை, 87 (5).
சௌத்திராந்திகர், 50 (2).
நிகண்டவாதி, 50 (3).
பர, 83 (9).
பாடாணவாதி, 50 (10).
பாற்கரியர், 50 (8).
பிரபாகரன், 50 (4).
பேதவாதி, 50 (5).
மாயாவாதி, 50 (7).

முத்திபஞ்சாக்கரம், 90 (3).

முத்தொழில், 17 (1).

முயங்குதல்-பொருந்துதல், 32, 45.

முரணுதல்—மாறுபடுதல்.

முருகக்கடவுள், 4.

முற்றுணர்வு — எல்லாவற்றையுந் தடையின்றி அறியும் அறிவு.

முற்றுமுணர்தல்-சர்வஞ்ஞத்துவம். எண்குணங்களுள் ஒன்று.

முனைத்தல்—முற்படல்.

முனைத்திடுதல்— சுட்டியறியப்படுவதாய் வேறுநிற்றல்; 57 (1).

மூர்த்தி, பஞ்ச—21 (5), 39 (2). மூர்ச்-வடிவமாதல்.

மூர்த்திசாதாக்கியம்—வித்தை என்னும் பெயரையுடைய இச்சாசத்தி சுத்த குணமான கலையைப் பொருந்துதலால் மூர்த்தி என்னும் பெயரையும், காணப்பட்ட வடிவையும், காலாக்கினிக்கொத்த பிரகாசத்தையும் உடைத்தாகி, இலிங்கவடிவாகி, அதனுடைய ஊர்த்துவத்திலே ஒரு திருமுகம், இச்சாஞானக்கிரியைகளாகிய திருநயனங்கள் மூன்றுங், கண்டிப்பற்ற வடிவுமுடைத்தாயிருப்பது. இதற்கு இலிங்க

மூர்த்தி என்றுபெயர்.

மூலகன்மம்— ஆன்மாவின் இச்சாசத்தியின் காரியமாகிய விருப்புவெறுப்புக்கள். மூலம-காரணம். கன்மம்-செயல், 28 (3).

மூலகாரணம்—முதற்காரணம். மூலம்-ஆதி.

மூலப்பிரகிருதி, மூலப்பகுதி—இருபத்துநான்காந் தத்துவமாயுள்ளது. இது அசுத்தமாயையினின்றுந் தோன்றி, அசுத்தப் பிரபஞ்சத்திற்குக் காரணமாயுள்ளது. மூலம்-காரணம். பிரகிருதி-முதலிலுள்ளது. ப்ர-முன்; க்ரு-செய்தல். தி-விகுதி. 26 (6), 41 (3).

மூலமலம்—ஆணவமலம்.

மூலம்—ஆணவமலம்

மூலாதாரம்—ஆறுதாரங்களில் முதலாவது. இது குதத்துக்கு இரண்டங்குலத்துக்குமேலே, குறிக்கு இரண்டங்குலத்துக்குக்கீழே உள்ள இடம். முக்கோணவடிவம். நான்கிதழ்ச் செந்தாமரை. மாணிக்கநிறம். தேவர் விநாயகர்.

மெய்கண்டதேவர், 5 (6).

மெய்ஞ்ஞானம்-வீடுபேய்க்குமுணர்வு

மெய்யுவமை, 100 (5).

மென்மை—மிருதுத்தன்மை, சாந்தம், 42 (1).

மேவல்—பொருந்தல், 50 (12).

மோகநீயம் — அட்டகுற்றங்களுள் ஒன்று. அது, ஆசையுடையவனாயிருத்தல், 50 (3), 99 (3).

முஹ்-மயங்குதல். அநீய-விகுதி.

மோகம்—ஆசை, 50 (12); அஞ்ஞானம், 32; ஆணவமலம், 20 (7). முஹ்-மயக்கம்.

மோகினி— அசுத்தமாயை. முஹ்-மயக்கம். 2 (7).

யசு—இரண்டாம்வேதம். யஜ்-நிவேதித்தல், பலியிடுதல்.

யாகம்— வழிபாடு. யஜ் + க=யாக. 10 (1).

யோகக்காட்சி — சுகதுக்கங்களில் வசப்படாது அங்ஙனம் வசப்படுதற்கேதுவாய்த் தடைசெய்துநின்ற மலசத்திகளை இயமம் நியமம் முதலிய அட்டாங்கயோக சமாதியாற் கெடுத்து, முக்காலத்தும் மூவிடத்துமுள்ள பொருள்களை ஓர் காலத்து ஓரிடத்திருந்து காணும் உணர்வு.

யோகதீக்கை, 8 (9).

யோகமதம்—புறச்சமயம் ஆறனுள் ஒன்று. அது, பாதஞ்சலநூலை அநுசரிப்பது, 7 (2), 99 (8).

யோகம்—கடவுளைநினைத்தல். யுஜ்-சேர்தல், கூடுதல். 86 (1).

அட்டாங்க, யோகாங்கம் (பார்).

உண்மை, 10 (2).

உபாய, 10 (2).

யோகத்தின்பயன், 10 (2).

யோகம் ஞானத்திற்கேது, 10 (1-2).

யோகாங்கம்—யோகத்தின் உறுப்புக்கள். அவை இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி.

யோகாசாரர்— பௌத்தரில் ஒருசாரார். 7 (2), 99 (2. b).

யோனிபேதம் — உற்பத்தித்தானபேதம், 47 (5).

ரோதயித்திரி - உரோதயித்திரி (பார்).

லகுதை-லகுத்தன்மை, 42 (1).

லௌகிகநூல்-ஆயுள்வேதமும் தண்டநீதியும் முதலாயின. இம்மையிற் பலிக்கும்நூல்கள். லோக+இகம்=லௌகிகம்.

வசனம்-பேசுதல். அது கன்மேந்திரியம் ஐந்தனுள் ஒன்றாகிய வாக்கின்தொழில். வச்-பேசல். நம்-விகுதி, 44 (4).

வசித்துவம்-அட்டசித்திகளுள் ஒன்

று. அது வசஞ்செய்வது. வசி + த்வம். வசி-வசப்படுத்தல். த்வம்-தன்மை. வஶ - அவாக்கொள்ளுதல், 50 (9).
வயின்-இடம். 45, 100.
வரம்பிலின்பமுடைமை-பரமசிவனது எண்குணங்களுள் ஒன்று. அது, திருப்தி.
வழிநூல்-முதனூல் வழியே விகற்பித்துரைத்தநூல். வழி - பின். 11 (2).
வழியளவை-கருதலளவை, அநுமானம்.
வன்னம்-எழுத்து. 9 (2), 21 (7). 37 (3). வர்ண-எழுத்து வர்ண்-எழுதுதல்.
வாக்கு-21 (7), 27. வாச்(ஞ்)- சத்தம், சொல். வச்(ஞ்)-பேசுதல்.
வாக்குக்களின்தொழில், 38.
வாக்குக்களின் தோற்றம், 21 (7).
வாக்குக்கள் காரியப்படும் முறை, 39 (1).
வாசகதீக்கை, 8 (6).
வாசகம்-வசனம், வார்த்தை. வாசக-பேசுதல், சொல். வச் (ஞ்)-பேசுதல்.
வாசனாமலம் - பயிற்சிபற்றி வந்த மலம், 90.
வாசனை-பயிற்சி,90; வாஸநா-பழையவினைப்பயிற்சி. வாஸ- மணத்தல்; செயல்.
வாசனைக்கந்தம், 50 (2), 99(2. c).
வாசுதேவன் - கண்ணன், கிருஷ்ணன், வசுதேவன் மகன் எனப் பொருள்படுந் தத்திதம்.
வாட்டம்-சுற்றத்தைவிட்டுப் பிரிந்ததற்கும் பிரிவதற்கும் ஆற்றாமையால், மலர்ச்சியின்றி வாடுதல், 50 (12).
வாதனாமலம்-வாசனாமலம்.
வாதனை-பயிற்சி, அழுத்தம்,
வாமமதம் - அகப்புறச்சமயத்துள் ஒன்று, 7 (2), 99 (13).
வாமதேவம்-சதாசிவனுடைய ஐந்து முகங்களிலொன்று. அது, மூர்த்திசாதாக்கியம் என்னும் தத்துவமும், பிரமீசன்என்னும் மூர்த்தியும் பொருந்தினது.
வாமை - வாமதேவருடைய சத்தி. வாமா-அழகு, 2 (8).
வாயிற்காட்சி-கண்முதலிய இந்திரியங்களால் விடயங்களை அறியும் அறிவு. வாயில்-ஐம்பொறி.
வாயு-பஞ்சபூதங்களுள் ஒன்று. வா-வீசல். யு-விகுதி, 27.
வாயுவின் குணமுந்தொழிலும், 27 (4), 45 (2, 4).
வாயுக்கள், தச-60 (5), 43 (1).
வாய்தல் - அமைதல், பொருந்தல், 77 (1).
விகற்பித்தல்-வேறுபடுத்தல்.
விகற்பம்-தன்னையொழிய மற்றொருவரும் ஒவ்வாதவரெனநிற்றல், 50 (12), 49 (2);விருத்தி, 42(1).
விசர்க்கம்- கொடுத்தல், விடுத்தல். விஸர்ஜ. வி-உபசர்க்கம். விருஜ்-விடல், 44 (4).
விசித்திரம்-எச்செயலும் வினையின் வழியாய் நிகழ்வதென்றெண்ணாது, தான்செய்ததாகவும் பிறர் செய்ததாகவும் எண்ணுதல், 50 (12). வி - உபசர்க்கம். சித்திர (ச்சித்ர)-குறைவு, குற்றம். ச்சித்-குறைத்தல்.
விசுத்ததேகம் — பரமசிவனுடைய எண்குணங்களுள் ஒன்று. அது தூயவுடம்பினனாதல்.
விசுத்தம்-சுத்தம். வி-விசேடம். 2 (7).
விசுத்தி-சுத்தம்; ஆறாதாரங்களுள் ஒன்று. அது கண்டத்திலிருப்பது. வடிவு அறுகோணம், வெண்ணிறமானபதினாறிதழ்த்தாமரை

யுடையது. எழுத்து அஆ முதலி யபதினாறு. தேவதை - மகேசுவரன்.
விசேடதீக்கை, 9 (1).
விசேடம், 99 (4. a).
விஞ்ஞானம்—மேலான அறிவு. வி-விசேடம். ஞானம்-அறிவு. 8 (2).
விஞ்ஞானவாதி — ஞானமே உள்பொருளென்று சொல்லும் யோகாசாரன். 99 (2. b).
விஞ்ஞானான்மவாதம்-மாயாவாதம்.
விஞ்ஞானாகலர் — மூவகை ஆன்ம வர்க்கங்களுள் ஒருபாலார். அவர் விஞ்ஞானத்தாற் கலையற்றவர். விஞ்ஞான + அகலர். 8 (2). 22 (6).
விஞ்ஞானாகலருக்குரிய புவனங்கள், 8 (2).
விஞ்ஞானாகலருக்குபதேசிக்கும் முறை, 62(2).
விடயங்களை ஆன்மா அறியும்வகை, 45 (2), 52 (1), 63 (5).
விடயதன்மாத்திரை, 44(3), 27(2).
விடயம்—பற்றப்படுவது, பொருள்.
விடுத்தல்—பற்றுக்களாகிய தொந்தங்களை விடுத்தல், 50 (12).
விட்டுணு—நாராயணமூர்த்தி. விஷ்-வியாபகம். ணு-விகுதி. 17.
வித்தியாகலை — பஞ்சகலைகளுள் ஒன்று, 9(2).
வித்தியாகலையிலடங்கிய தத்துவம் முதலியன, 41 (2).
வித்தியாதத்துவம், 46(2),26,39-40.
வித்தியேசுரர்—ஈசுர தத்துவத்திலிருக்கும் அநந்தர் முதலிய எண்மர். இவர், சுத்த வித்தியாதத்துவத்தில் இருப்பவர்க்குத் தலைவராதலால், வித்தியேசுரர் எனப்பட்டார். (சித்தாந்தப் பிரகாசிகை).
வித்தை—அறிவு, உண்மையுணர்வு; வித்தியாதத்துவங்கள் ஏழனுள் ஒன்று, 26 (3).
வித்தை—சத்திவடிவாகிய பஞ்சகலைகளுள் ஒன்று. அது ஆன்மாக்களுக்குச் சுவானுபூதி ஞானத்தைப்பயப்பிப்பது. வித்(ஜ்)-அறிதல். ய-விகுதி கெட்டது. 2 (8).
வித்தையின்தொழில், 39 (3), 63 (4).
விநாயகக்கடவுள், பக்கம் 1, செ. 3.
விந்து—சுத்தமாயை. 2 (7); விந்துதத்துவம், 21 (4). 37 (3). பிந்த் (வைந்து)+உ=துளி. பிந்ஜ்-கூறுபடுதல். பிஜ்-கூறுபடுதல்.
விபரீதம்—வேறுபாடு, திரிவு.
விபர்யயம்—விபரீதம். 42 (4). வி-உபசர்க்கம். ப்ர்யய-திரிவு, வேறுபாடு. பரி + அய. பரி-மாறுபாடு. அய-போதல்.
வியஞ்சகம் — வெளிப்படுத்துங்கருவி, துணைக்கருவி, 33 (5), 57 (4). வ்யஞ்ஜ்-வெளிப்படுத்தல்,விளக்குதல்.
வியத்தம், வியக்தம்— வெளிப்பட்டது. வ்யக்த: வ்யஞ்ஜ் - விளக்குதல்.
வியர்த்தம் — பயனின்மை, வீண். வி-இன்மை. அர்த்தம்-பயன்.
வியாகரணம் — இலக்கணநூல். வ்யாக்ரு - பகுத்து விளக்குதல். வி + ஆ + க்ரு. வி, ஆ-உபசர்க்கம் க்ரு-செய்தல்.
வியாசமுனிவர் — ஏகான்மவாத நூல் செய்தவர். இவர் பராசர முனிவருடைய புத்திரர். 99 (6).
வியாபகம்—நிறைவது, ஏகதேசமின்மை. 33 (6); வ்யாப்-முற்றுக நிறைதல். வி-உபசர்க்கம். ஆப்-பெறுதல்.
வியாபகவறிவு, ஆன்மாவின், 78 (1, 5), 79.

வியாபரித்தல்— தொழிற்படுதல், 20 (8) 21 (4).

வியாபாரம்—தொழில், 14. வ்யாப்று-முயற்சியோடிருத்தல். வி + ஆ + ப்று. ப்று - முயற்சியாயிருத்தல்.

வியாப்பியம்— வியாபிக்கப்படுவது. வி + ஆப் + யம்.

வியாவிருதி — அசைவு, 42 (1).

வியானன்—தசவாயுக்களுள் ஒன்று. அது சரீரமுழுதுமிருப்பது, 43 (1), 60 (5) வி + ஆ + அந. வி-இடையீடின்மை. ஆ - எல்லாப்பகுதிகளிலும். அந்-மூச்சுவிடுதல்.

வியூகர்—கூட்டமானவர்.

வியூகம்-கூட்டம்,வகுப்பு. வி உபசர்க்கம். யுஜ்-கூடுதல்.

விரவுதல்—பொருந்துதல், கலத்தல்.

விருத்தி—விரிவு, தொழிற்பாடு, வியாபாரம், வேறொன்றாகத் திரிதல், 42 (1).

விவர்த்தம்— விபரீதவுணர்வு. வி—எதிர்மறை. வ்றுத்-போதல்.

விவர்த்தனம்—விபரீதவுணர்வு, மாறுபடக்காண்டல். வி + வர்த்தநம். வி-எதிர்மறை. வர்த்(வ்றுத்)-போதல். நம்-விகுதி. 99 (6. a).

விவேகஞானம்—உண்மையை விளைந்தறியும் அறிவு, 99(8).

விவேகித்தறிதல்— மெய்யாகவுணர்தல், பகுத்தறிதல்.

விழுமம்—சீர்மை, சிறப்பு, நன்மை.

விழுமியதுபயத்தல்—நூலின் அழகுபத்தினுள் ஒன்று. அது, உசிதமான பொருளைக் கொண்டிருத்தல், 12(3).

வினை—ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரத்தம் (பார்). உலகவினை. வைதிகவினை, அத்தியான்மிகவினை, அதிமார்க்கவினை, மாந்திரவினை. (பார்).

வினைக்கேற்றவுடம்பு, 24.

வினைநீக்கம், 89, 93(1).

வினையின்பயனை அநுபவிக்கும்முறை, 49 (7).

வினையுவமை, 100 (5).

வினையை நீக்குதற்குவழி, 31, 89.

வினையோ மாயையோ முந்தியது, 35 (1-3).

வீடுபேறு—முத்திபெறுதல். முத்தியாகிய பயன்.

வீரம்-அங்கயோகாசனத்தொன்று. அது, வலத்தொடையில் இடக்காற் பரட்டைச் சேர்த்து இறுமாப்புற்றிருத்தல், 94 (2).

வேண்டல்—விரும்புதல், யாசித்தல், 50 (3).

வேதம்— கடவுளருளிய முதனூல், அறிதற்கருவி. வித்(ஒ)-அறிதல். 14 (2).

வேதநீயம்— வருத்துதலோடு கூடியது. வேத் + அநீய. வேதநீ-வருத்துவது. வீய்-வருத்துதல். அநீய-விகுதி. 50 (3), 99(3).

வேதனைக்கந்தம், 99 (2. c).

வேதாங்கம் — வேதத்துக்கு உறுப்பாயுள்ளநூல், 4 (2).

வேதாந்தம் — வேதத்தின் ஞானகாண்டமாகிய உபநிடதம். வேத + அந்தம். 7 (7).

வேல், 4.

வேற்றியல்பு — வேறான இயல்பு, பொதுவியல்பு.

வைகரி—நாலுவாக்குக்களுள் ஒன்று. 38 (1. 6. 7). 39 (1).

வைகரியின்தொழில், 38.

வைகாரியகங்காரம் — இராசதகுணத்தான் மேம்பட்டு வாக்கு முதலிய கன்மேந்திரியங்கள் தோன்றற்குக் காரணமாயுள்ள அகங்காரம். விகார + இக. 26 (7), 27 (1).

வைசேடிகம்—புறச்சமயம் ஆறனுள் ஒன்றாகிய தருக்கத்தின் ஒருபி-

ரிவு. விசேடம் என்னும் பதார்த்தம் ஒன்று அதிகமாகக் கூறுதலால் வைசேடிகம் எனப்பட்டது. விசேடசம்பந்த முடைமையால் வைசேடிகம் எனத் தத்திதமாயிற்று. விசேட + இக = வைசேடிகம். 54 (2), 99 (4. *a*).

வைதிக நூல்—வேதங்களிற் கிரியா காண்டத்தை மேற்கொண்டு சோதிட்டோமம் முதலிய புண்ணியங்களாற் பெறப்படும் துறக்கம் முதலியவற்றைச் சாதிப்பதாகிய மீமாஞ்சை நூலும், வேதம் ஒருபுருடனுற் செய்யப்பட்டதெனச் சாதித்துப் பிரமாணம் முதலிய பதார்த்தங்களை ஆராய்ச்சி செய்யும் முனிவராற் செய்யப்பட்ட நியாயநூலும், வைசேடிக நூலும்ஆகிய மூன்றும். இவை இம்மையினும் மறுமையினும் பலிக்கும்நூல்கள். வேத + இக = வைதிகம். தத்திதம்.

வைதிகவினை—வேள்வி முதலியன செய்தல்.

வைபாடிகர் — பௌத்தரில் ஒரு சாரார். விபாடைபோலும் என வினுயினுரர்தலின் வைபாடிகர் எனப்பட்டார். விபாடை - மாறுகோளுரை. விபாஷா என்பது விபாடை எனத் தமிழாயிற்று. விபாஷா + இக = வைபாடிக. தத்திதம். 7 (2), 99 (2. *d*).

வைரவமதம் — அகப்புறச்சமயத்துள் ஒன்று. 7 (2), 99 (14).

வைராக்கியம்— விடயங்களிற் பற்றின்மை. இது விராகம் என்பதினின்று வந்த தத்திதம். ய— விருத்தி.

பக்கம்	வரி	பிழை.	திருத்தம்.
27	1	திருளேகம ணிஷ்கி	திருமேணிநிஷ்கள
43	6	முப்பதுதத்துவங்கள்	முப்பத்தொருதத்துவங்கள்
44	34	மெனாபௌதிக	மானபௌதிக
75	29	பரவிந்துவாகிய கிரியாசத்திசுத்த மாயையைப் பொருந்துதலினால் அபரநாதமும், அதிலிருந்து அபரவிந்துவும், அதிலிருந்து அக்கரமும் உண்டாம.	பரநாதம் எனப்படும்ஞானசத்தியும் பரவிந்துவெனப்படுங்கிரியாசத்தியும்சுத்தமாயையைப்பொருந்துதலினால் முறையே அபரநாதமும் அபரவிந்துவுமுண்டாம். அபரவிந்துவிலிருந்து அக்கரங்கள் தோன்றும்.
76	27	பொருந்தியிருக்கும்படி	பொருந்த
78	9	பொருந்தியிருக்கும்படி	பொருந்த
86	22	பதினைந்து	பதினாறு.
133	25	என்றும் அறிந்திடா.	ஒன்றும் அறிந்திடா.

விளம்பரம்.

திருப்புகழ்த்திரட்டு அரும்பதவுரையுடன்	1	25
சிவானுபூதித் தோத்திரத்திரட்டு	1	00

கந்தரலங்காரம் தத்துவார்த்த உரையுடன். (அச்சில்)

வாட் அன்டேவி, நாவலர் கோட்டம்,
யாழ்ப்பாணம்.